DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GECE YARISI TUZAĞI

Orijinal Adı: Veil of Midnight
Yazarı: Lara Adrian
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Deniz Güçlü
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2013

ISBN: 978 9944 82-644-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2008 Lara Adrian

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Gece Yarısı Tuzağı

Lara Adrian

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Çeviri
Deniz Güçlü

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lindsey için; som altından kalbi olan çelik manolya.

Bu seferki senin için. Daha güzel ve aydınlık günler umuduyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

Bölüm 1

Montreal sokaklarının birindeki yeraltı caz kulübünün sahnesinde, kan kırmızı dudaklı bir şarkıcı, aşkın acımasızlığı ile ilgili ağır ve ağdalı bir şarkı söylüyordu. Ateşli sesi kulağa hoş gelse de kan, acı ve haz hakkındaki sözler kesinlikle samimiydi. Nikolai ise dinlemiyordu. Yalnızca şarkıcının ve bu kalabalık kulüpteki düzinelerce insanın herhangi birinin bilip bilmediğini merak ediyordu: Şu an, vampirlerle aynı havayı teneffüs ettiklerinin farkındalar mıydı?

Kulübün karanlık bir köşe masasında, pembe martinilerini içen şu iki genç insan dişinin bunu bilmediği kesindi. Kendilerini çevreleyip muhabbeti ilerletmeye çalışan, deri giyimli şu dört çekici erkek *onlardandı*. Son on beş dakikadır, kana susamış gözlerinin, dişilerin şahdamarlarına kilitlendiğini saklamaya çalışıyorlardı. Dişileri, kulüpten kendileriyle birlikte çıkmak için ikna etmeye çalıştıkları belli olsa da müstakbel Konak'ları hakkında çok da başarılı olmadıkları aşikârdı.

Nikolai dudak büktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amatörler...

Bardaki, hiç dokunmadığı biranın ücretini ödeyip, yavaş yavaş köşedeki masaya yürüdü. Masaya yaklaşırken, kadınlar kalkıp sendeleyerek yanından geçtiler. Kıkırdayarak, tuvalete yöneldiler ve kalabalık koridorun loş ışığında gözden kayboldular.

Nikolai, umursamazca masaya oturdu ve, "İyi akşamlar hanımlar," dedi.

Dört vampir sessizce ona baktılar. Kendi türlerinden olduğunu hemen anlamışlardı. Niko, ruj lekeli kokteyl bardaklarından birini alıp burnuna götürdü ve meyve kokteylinden arta kalanları kokladı. İğrenerek bardağı kendinden uzaklaştırdı.

"İnsanlar," dedi ağır ağır, "bu iğrenç şeyi nasıl içebiliyorlar?"

Nikolai'ın bakışları, genç ve medeni oldukları belli olan bu Soylularda gezinirken masaya bir sessizlik çöktü. Dörtlünün en yapılı olanı Niko'ya gözlerini dikerek boğazını temizledi. Niko'nun medeniyetten uzak bir vampir olduğunu ve buralara yabancı olduğunu hissetmişti.

Delikanlı, yüzüne sert olduğunu sandığı bir ifade verdi ve çenesiyle tuvalet koridorunu göstererek, "Onları ilk biz gördük," dedi. Yanındaki üç arkadaşının kendisine arka çıkmasını bekler gibi tekrar boğazını temizledi. Ne var ki hiçbiri bunu yapmadı. "Buraya ilk biz geldik dostum. O dişiler masaya geri gelecekler ve buradan bizimle ayrılacaklar."

Nikolai, delikanlının kendi alanını korumaya çalışmasına güldü. "Oyununuzu bozmaya gelmiş olsaydım, bana karşı herhangi bir şansınızın olabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten? Rahat ol. Bununla ilgilenmiyorum. Sadece bilgi istiyorum."

Bu gece, buna benzer iki farklı dans kulübünü daha ziyaret etmişti. Bu kulüpler, Soyluların toplanıp kan avına çıktığı yerlerdi. Kendisini bulmaya çalıştığı kıdemli vampire, Sergei Yakut'a götürebilecek birini arıyordu.

Bulunmak istemeyen birinin yerini belirlemek hiç de kolay değildi. Özellikle o kişi, Yakut gibi gizemli bir göçebeyse. Nikolai'ın emin olduğu tek şey, Montreal'de olduğuydu. Henüz birkaç hafta önce, Yakut'u uyarmak için ararken, çok yaşlı olan bu vampirle telefonda görüşmüştü. Soyluların en güçlü ve nadir üyelerini hedef aldığını sandıkları bir tehdit vardı. Bu konuda tüm grup üyelerini uyarıyorlardı. Bu grup, İlk Nesilden doğan ve hâlâ var olan yirmi kadar vampiri içeriyordu.

Birisi, ortadan kaldırmak için İlk Nesil üyelerini hedef alıyordu. Geçen ay birkaç tanesi katledilmişti. Niko ve Boston'daki ekibinin – ki kendileri "Düzen' olarak bilinen, iyi eğitilmiş, iyi silahlanmış bir çekirdek kadro idi – bu yakalanması zor İlk Nesil katillerini ortaya çıkarmak ve yok etmek gibi önemli bir görevi vardı. Bunun için, hayatta olduklarını bildikleri bütün İlk Nesil üyelerine ulaşarak onlarla işbirliği yapmaya karar vermişlerdi.

Sergei Yakut, adının konuya karışmasını istememişti. Kimseden korkmuyordu ve kendini koruyacak bir ekibi vardı. Düzen'in, Boston'da buluşma davetini reddetmişti. Bu yüzden Nikolai, Montreal'e gelerek onu ikna etmekle görevlendirildi. Nikolai, Yakut'a, tehdidin ne kadar büyük olduğunu anlattığında, Düzen ve tüm Soyluların karşı karşıya olduğu durumu gözleri önüne serdiğinde, bu İlk Nesil'in de kendileriyle işbirliği yapacağından emindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama önce, bu kurnaz piçi bulması gerekiyordu.

Şimdilik, şehirdeki aramaları bir sonuç vermemişti. Çok sabırlı biri olduğu söylenemezdi ama onu bulmak için koca bir gecesi vardı ve aramaya devam etmeliydi. Er ya da geç, biri ona aradığı cevabı verecekti. Hem belki de yeterince kişiye yeterince soru sorarsa, Sergei Yakut Nikolai'ı arayabilirdi.

Dört delikanlıya, "Birini bulmalıyım," dedi. "Rusya'dan, daha doğrusu Sibirya'dan gelmiş bir vampir."

"Sen oralı mısın?" diye sordu grubun sözcüsü. Nikolai'ı, uzun yıllardır Amerika'da yaşamış olmasına rağmen kurtulamadığı hafif aksanı ele vermişti.

Niko, buz mavisi gözleriyle adamın bakışlarının derinine indi. "Bahsettiğim kişiyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır dostum, tanımıyorum," diye cevapladı genç vampir.

Diğerlerinin ikisi de hemen kafa sallayarak ona eşlik ettiler. Fakat gruptaki dördüncü kişi – Nikolai'dan en uzak köşede sinmiş suratsız olanı – endişeli bir bakış attı.

Niko, bu bakışı yakalamıştı ve peşini bırakmadı. "Peki ya sen? Kimden bahsettiğimi biliyor musun?" diye sordu.

Başta, vampirin kendisini cevaplamayacağını düşünüyordu. Genç vampir, yarı açık gözlerini ona sessizce dikti ve omzunu silkerek, sanki küfreder gibi, "Sergei Yakut," diye mırıldandı.

İsim çok sessiz çıkmıştı ama Niko duymuştu. Ayrıca gözünün ucuyla, yandaki barda oturan simsiyah saçlı kadının da onları duyduğunu fark etti. Bunu, kadının ismi duyar duymaz dikleşerek onlara doğru bakmasından anlamıştı.

Esmer kadını göz hapsinde tutarak, "Sergei'yi tanıyor musun?" diye sordu Soylu gence.

"Onu tanımıyorum ama duydum. Sadece o kadar. Barınak'ta yaşamıyor," dedi. Barınak, Kuzey Amerika ve Avrupa'daki birçok Soylunun, içinde yaşamayı tercih ettiği korunaklı evler sunan toplu yaşama alanlarıydı. "Duyduğuma göre iğrenç biri," diye ekledi.

Öyle biri olduğunu Nikolai da fark etmişti. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Emin misin?" diye üstelerken, kadının bar sandalyesinden yavaşça indiğini ve gitmeye hazırlandığını gördü. Henüz kokteylinin yarısına bile gelmemişti. Yine de Sergei'in adını duyunca, mekânı terk etmek için acele etmişti.

Bu arada genç vampir Nikolai'ı cevapladı: "Adamı nerede bulabileceğini bilmiyorum. Aslında, onu birinin bulmak isteyeceğini de sanmazdım. Tabii ölmek istemiyorsa."

Esmer kadın, barın yanındaki kalabalığa karışmak üzereyken Nikolai onu omzunun üstünden izliyordu. Dişi içgüdüsel olarak dönüp Niko'ya baktı. Yemyeşil gözlerinin deliciliğini uzun kirpikleri saklayamıyordu. Çene hizasındaki at kuyruğu yapılmış saçı sallanarak parıldıyordu. Nikolai'ın baktığını gördüğünde, gizlemeye bile çalışmadığı bir korku gözlerinden okundu.

"Kahretsin," diye söylendi Niko. Bu dişi, Sergei Yakut hakkında bir şeyler biliyordu. Bunların kulaktan dolma bilgiler olmadığı, kadının paniğinden ve kaçmaya çalışmasından belliydi.

Niko, onun arkasından gitti. Kulübü dolduran kalabalığın arasından sıyrıldı. Gözleri, parlak siyah saçlara kilitlenmişti. Kadın, bir ceylan gibi hızlı ve çevik ilerliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

Siyah kıyafeti ve saçları, kalabalıkta kolayca kaybolmasını sağlamıştı.

Fakat Niko bir Soylu idi. Dünyada hiçbir insan, onun türünden kaçabilmeyi başaramazdı. Kadın, kulüp kapısından eğilerek çıktı ve hemen sağdaki sokağa döndü. Niko da onu takip etti. Bu dişi insan varlığını hissetmiş olmalıydı ki başını çevirip Nikolai'a baktı. Yeşil gözleri, bir lazer gibi Niko'nun gözlerine kilitlendi.

Bloğun sonundaki köşeyi döndükten sonra hızla koşmaya başladı. İki saniye içinde Niko da köşedeydi. Kadının, arayı açtığını görünce dişlerini sıktı. Genç dişi iki yüksek binanın arasındaki dar ve karanlık bir sokağa daldı. Sokağın sonunda 10 metrelik bir tel örgü ve metal çöp konteynırları vardı. Burası bir çıkmaz sokaktı.

Kadın, siyah botlarının yüksek topuklarından hızla geri döndü. Çok hızlı nefes alıyor, Niko'nun bütün hareketlerini takip ediyordu.

Nikolai, karanlık sokağın içinde birkaç adım attı ve sonra durdu. Elini yavaşça öne uzattı ve, "Korkma. Kaçmana gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum," dedi.

Kadın sessizliğini bozmadı.

"Sana, Sergei Yakut hakkında bir şeyler soracağım." Kadın yutkundu, bu esnada beyaz boynu kasıldı.

"Onu tanıyorsun, değil mi?"

Kadın cevap vermese de dudağının kenarı hafifçe büküldü. Niko haklı olduğunu anladı. Bu dişi, gizemli İlk Nesil üyesini tanıyordu. Fakat Niko'yu ona götürüp götürmeyeceği başka bir konuydu. Şimdilik Niko'nun tek ve en iyi umuduydu.

"Bana onun nerede olduğunu söyle. Onu bulmalıyım."

Kadın, ellerini yanda yumruk yaptı. Ayaklarını yavaşça açtı. Kaçmaya çalışacağı belliydi. Niko, onun, solundaki kapıya baktığını gördü. Kapıyı hızla açtı kadın. Niko bir küfür sallayıp tüm hızıyla onun önünde bitti. Karanlık bir koridora açılan kapının dilinin kilitten ayrılırken çıkardığı ses henüz bitmemişti. Kadın eşikte, önünde duran vampir tarafından durdurulmuştu. Niko, bu işin kolaylığına içten içe güldü.

"Kaçmana gerek yok," diyerek arkasında kalan kapıyı kapattı. Kadın hafifçe titreyerek Niko'dan bir adım uzaklaştı. Karanlık sokağa doğru ilerlerken Niko onu takip etti.

Bu dişi nefes kesiciydi. Kulüpte çok dikkatli bakamamıştı ama şu an, birkaç adım ilersindeyken, çarpıcı güzelliğinin farkına varıyordu. Uzun ve narindi. Vücudunu saran siyah kıyafetinin altında mükemmel kıvrımları fark ediliyordu. Teni pürüzsüz ve süt beyazdı. Badem şeklindeki gözleri parıldıyordu. Kalp şeklindeki yüzüne güç ve yumuşaklığın büyüleyici uyumu hâkimdi. Güzelliği, gün ve gece kadar aşikârdı. Nikolai bakakalmıştı ama elinden de bir şey gelmiyordu.

"Konuş benimle," dedi. "Adın ne?"

Yavaşça ona uzandı. Hareketi tehditkâr değildi. Kadının kanında artan adrenali fark etti. Daha doğrusu, adrenalinin havaya verdiği keskin limoni kokuyu duyabiliyordu. Yine de göğsüne yediği sert tekmeyi, ancak çizmenin topuğunu bedeninde hissedince görebildi.

Kahretsin!

Geriye doğru savruldu. Şaşkındı.

Kadına gereken fırsat buydu. Yeniden kapıyı açtı. Bu sefer, Nikolai ona yetişemeden karanlık koridorda gözden kaybolmayı başarabildi. Niko peşinden gitti.

Mekân boştu. Ayağının altındaki zemin pürüzsüz bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

betondu. Karanlıkta koridorun derinliklerine ilerlerken ensesinin arkasında, onda kaçma hissi uyandıran bir ürperti hissetti. Ama o, boş odanın ortasında ayakta duran kadına odaklanmıştı. Dişiye yaklaştığında, tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Kadının ince vücudundaki tüm kaslar saldırı pozisyonundaydı.

Nikolai gözlerini ondan ayırmadan onun önüne geldi. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Biliyorum," dedi kadın, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Bunu yapma şansın yok."

Sesi kadife gibi pürüzsüzdü fakat gözündeki pırıltı soğumuştu. Bir anda Nikolai başında berbat bir acı hissetti. Kulaklarında yüksek frekanslı dayanılmaz bir ses belirdi. Bacaklarından bütün gücün çekildiğini hissetti. Felç olmuş gibiydi. Dizlerinin üstüne çöktü. Kafası patlayacakmış gibi hissederken görüşü bulanıklaştı.

Kendine doğru gelen ayak sesleri duydu. Sesler, birkaç iri erkeğin kalın botlarına aitti. Hepsi de vampirdi. Tam üstünde, başındaki öldürücü ağrıdan duyamadığı konuşmalar yapılıyordu.

Tuzağa düşmüştü.

Kadın onu bilerek buraya getirmişti. Takip edeceğini biliyordu.

"Yeter Renata," dedi odaya giren Soylulardan biri. "Onu artık serbest bırakabilirsin."

Nikolai'ın başındaki ağrının bir kısmı bu emirden hemen sonra azaldı. Yerde yatıyordu. Yine de başucunda ayakta duran güzel saldırganının yüzüne baktı. Kadın da ona bakıyordu.

"Silahlarını alın," dedi kadın yanındaki vampirlere. "Yeniden güçlenmeden onu buradan çıkarmalıyız."

Nikolai ona birkaç küfür salladı. Kadın arkasını dönüp giderken, Nikolai'ın sözleri ağzına tıkıldı. Beton zeminde, yüksek topuklarının yere hızla vuruşları duyuluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Renata, depodan yeterince hızlı çıkamamıştı. Midesi bulandı. Alnından ensesine doğru soğuk bir ter boşandı. Temiz hava almaya çalışıyordu. Sanki bu, geceden alacağı son nefesmiş gibiydi. Yine de güçlü ve dik duruyordu. Şu an sakin olmadığını gösteren tek şey, iki yanında sertçe sıkılmış duran yumruklarıydı.

Özel gücünü, felç edici bu sinyalleri kullandıktan sonra hep böyle olurdu.

Dışarı çıktı. Yalnızdı. Birkaç derin nefes aldı. Yoğun oksijen, yanan boğazını rahatlattı. Fakat tüm vücudunu saran yakıcı sıcaklığın etkisiyle yere yığılmamak için en fazla bu kadarını yapabiliyordu.

Çizmelerinin topuklarını yere vurarak, "Kahretsin," diye mırıldandı gecenin karanlığında. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra, ayaklarının dibindeki asfalta gözlerini dikti ve kendini toplamaya odaklandı.

Biraz sonra, depodaki iri vampirler de kapıdan çıktı. Kapının sesini duyunca hızla onlara döndü. Yüzüne seksi ve sert bir ifade vermeye çalışarak adamlara baktı.

"Ona dikkat edin," dedi Renata, dört muhafızın kollarındaki adama baktı. Etkisiz hale getirdiği iri adam yarı baygındı. "Silahları nerede?" diye sordu.

"Yakala!" diye bağırdı Alexei, bu akşamki görevin sorumlusuydu. Siyah deri sırt çantasını Renata'ya hiç uyarıda bulunmadan atmıştı. Renata, gafil avlanarak göğsüne yediği ağır çantanın Alexei'yi memnun ettiğini kaçırmadı. Hassas tenindeki darbe, göğsüne binlerce tırnak geçirilmişçesine acı verdi. Bunu belli etmeden çantayı aldı ve hiçbir şey yokmuş gibi omzuna geçirdi.

Yine de Lex biliyordu. Kadının şu anki zayıflığının farkındaydı ve onun bunu unutmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Renata'nın aksine, Alexei ve adamları vampirdi. Hepsi Soyluydu. Renata, tutsaklarının da vampir olduğundan emindi. Kulüpte onu ilk gördüğünde bunu hissetmişti. Özel gücünü onda kullanabilmiş olması da bu tahmininin doğru olduğunun kanıtıydı. Bu psişik gücü çok şiddetli olsa da sınırları vardı. Sadece Soylular üzerinde işe yarıyordu. Daha basit olan insan beyni, odaklanarak üretebildiği bu yüksek frekansa karşı duyarsızdı.

Kendisi de bir insandı. Sadece, alışılmış *Homo Sapiens* türünden birazcık farklı olarak dünyaya gelmişti. Lex ve onun gibiler ona Soy Eşi derdi. Kendilerine özgün olağandışı bir yetenekle dünyaya gelmiş az sayıda kadına bu isim verilirdi. Üstelik, Soylularla beraber olduklarında üreyebilme gibi daha özel bir yetenekleri de vardı. Soylu kanı içmek, Renata gibi kadınlara güç ve uzun ömür verirdi. Bir Soy Eşi, düzenli olarak bir vampirden beslendiğinde yüzyıllarca yaşayabilirdi.

İki yıl öncesine kadar Renata, çevresindeki insanlardan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

farklı olmasının sebebini bilmiyordu. Nereye ait olduğundan emin değildi. Sergei Yakut ile karşılaşması, onu kısa sürede bugünkü haline getirmişti. Renata, Lex ve diğerlerinin bu akşam görevde olmasının sebebi Yakut idi. Şehirde dolaşarak Yakut'u bulmaya çalışan gizemli kişiyi aramakla görevliydiler.

Caz kulübündeki Soylu pervasızca davranmış ve tüm gece birçok kişiye Yakut'la ilgili sorular sormuştu. Renata adamın, Sergei Yakut'u bulmak için bir oyun oynayıp oynamadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse ya bir aptaldı ya da ölmek istiyordu. Hatta ölmek isteyen bir aptal bile olabilirdi. Yakında sorusunun cevabını alacaktı.

Renata cebinden telefonunu çıkardı. Kapağını açtı ve hızlı aramadaki ilk numaraya bastı. "Söz konusu kişi ele geçirildi," diye bilgi verdi karşısındakine. Yerlerini bildirdi ve telefonu kapatıp cebine koydu. Alexei ve diğerlerine bakarak açıklama yaptı: "Araba yolda. İki dakika içinde burada olacaktır."

Lex, adamlarına, "Şu pislik çuvalını yere bırakın," diye emir verdi. Hepsi ellerini çektiler ve Nikolai'ın bedeni asfalta yığıldı. Lex, baygın haldeki Soylunun başına geldi ve ona aşağılayarak baktı. Elleri belindeydi. Bir eliyle kılıfındaki tabancasını, diğeriyle kemerindeki av bıçağını tutuyordu. Burnundan derin bir nefes alıp adama doğru tükürdü. Yanağını ıskaladı. Tükürüğü, adamın sarı saçlarının hemen yanına, siyah asfalta düşmüştü.

Alexei gözlerini kaldırdığında, karanlık bakışlarında bir ışıltı vardı. "Belki de onu hemen şimdi öldürmeliyiz," dedi.

Adamlarından biri güldü ama Renata onun şaka yapmadığını biliyordu. "Sergei onu canlı getirmemizi istedi," diyerek karşı çıktı.

Alexei alaycı bir ses tonuyla, "Böylece düşmanlarına, onu öldürmesi için bir şans daha vermiş oluruz," dedi.

"Bu adamın saldırıyla bir ilgisinin olduğundan emin değiliz."

"Peki olmadığından emin miyiz?" Alexei, gözlerini kırpmadan Renata'ya bakıyordu. "Ben şu anda hiç kimseye güvenmiyorum. Bence sen de onun güvenliğini riske atmamayı benim kadar istiyorsundur."

"Ben emirleri yerine getiriyorum," diye yanıtladı Renata. "Sergei, şehirde kendisini soruşturan adamı bulmamızı ve sorgulama için ona götürmemizi istedi. Benim de yapacağım aynen bu olacak."

Lex'in gözleri kahverengi kirpiklerinin arasında kısıldı. "Peki." Sesi sakindi. "Haklısın Renata. Bize verilen emirleri yerine getirmeliyiz. Dediğin gibi, adamı ona götüreceğiz. Peki burada bizi almaları için beklerken yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Renata, lafı nereye getireceğini merak ederek Lex'e baktı. Lex, baygın adamın etrafında dolandı ve botuyla kaburgalarına birkaç hafif tekme attı. Cevap alamadı. Adamın kaburgaları sadece aldığı nefesle inip kalkıyordu. Alexei dudaklarını ıslatıp gülümsedi. Çenesini adamlarına çevirip, "Botlarım kirlenmiş. Belki burada beklerken bu işe yaramaz şey onları temizler. Ne dersiniz?" dedi.

Alexei, adamlarının destekleyen sözleri eşliğinde, ayaklarından birini hafifçe kaldırıp tutsağın hareketsiz yüzüne sürtmeye başladı.

Renata, kendisini dinlemeyeceğini bilse de, "Lex!!" diye söze başladığı anda yerde yatan sarışın adamla ilgili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey fark etti. Nefes alıp verişi düzenliydi. Dudakları kımıldamıyordu. Ancak yüzü... Tutsakları yüzünü hareket ettirmemek için çaba harcıyordu. Eğer kendinde olmasaydı bunu yapamazdı. Hayır, tutsakları baygın değildi. Her şeyin farkındaydı.

Aman Tanrım!!

Alexei, ayakkabısının tabanını da adamın yüzüne sürmek üzereyken kıkırdıyordu.

"Lex dur!. Adam baygın değil..." demesine varmadan her şey olup bitiverdi.

Lex hareketini tamamlayamadan tutsak elini kaldırdı ve onu ayak bileğinden yakaladı. Bileğini hızla çevirerek Lex'in havada dönüp yere düşmesini sağladı. Tutsak, bir saniye içinde Lex'e uzandığı yerden doğruldu. Yeniden çevik ve güçlüydü. Renata, hiçbir savaşçıda bu atikliği görmemişti. Kahretsin! Adam Lex'in silahını almıştı.

Renata omzundaki çantayı yere attı ve silahına davrandı. Bu, kılıfında duran bir kırk beşlikti. Zihinsel yorgunluğu henüz geçmediğinden, silahını kılıfından çıkarması uzun sürdü. Bu arada, iri adamlardan birisi daha önce davrandı ve silahını ateşledi. Iskaladı.

Hiçbirinin takip edemediği bir hızla hareket eden tutsakları ateşe karşılık verdi. Tek atışta adamlardan birini alnından vurdu. Sergei Yakut'un bizzat seçtiği, yıllardır onunla çalışan muhafızın cansız bedeni asfalta düştü.

Renata yeni durumu, zirve yapmış bir endişe ve panikle izliyordu. Alexei haklı olabilir miydi? Bu adam, daha önce kendilerine saldıran suikastçı olabilir miydi?

"Sıra kimde?" diye sordu adam. Tek ayağı yerdeki Lex'in sırtındaydı. Ellerinden birinde diğer iki adamın silahı vardı ve diğer elinde de Lex'in silahı, Renata'ya doğrultmuştu.

"Öldürün şu piçi!" diye gürledi Lex. Adamın ayağının altında, kapana kısılmış bir fare gibi çırpınıyordu. Yanağı asfalta yapışmıştı. Sinirden vampir dişleri çıkmıştı. Renata ve adamlarına bakıp, "Beynini dağıtın diyorum size!" diye bağırdı.

Alexei daha verdiği emri bitiremeden adam onu yerden ayakları üzerine kaldırdı. Yaralı bileği, ağırlığının yarısını taşımaya çalışınca acısından inledi. Daha da kötüsü, kendi silahının, kulağının arkasına dayandığını hissetmesi oldu. Biraz önceki tutsağı şu an olabildiğine sakindi ve Lex'in gözleri panikle açıldı.

Aman Tanrım, kiminle karşı karşıyayız böyle?

"Onu duydunuz," dedi adam. Sesi kendinden emin ve konuşması yavaştı. Bu karanlıkta bile gözlerinin parıltısı görülebiliyordu. Doğrudan Renata'ya baktı. "Hadisenize!! Hanginiz daha cesur? Eğer bu adamın beynini duvardan kazımak istemiyorsanız hemen silahlarınızı yere bırakın. Yavaşça!"

Bulundukları sokakta Renata'nın dışındaki herkes vampir Soylulardandı. Her biri Renata'dan çok daha güçlüydü ve adamlarının ikisi bir araya gelirse Lex'i tutsak eden bu sarışın devden daha güçlü olabilirlerdi. Yine de bunu denemeye kimsenin niyeti yok gibi görünüyordu. Silahlardan biri asfalta bırakılırken hafif metal sesi duyuldu. Adamlardan biri hâlâ Renata ile beraber savaşabilirdi. Çok geçmeden o da silahını yere bıraktı. Her iki vampir de yavaş yavaş nefes alıyor ve hiç ses çıkarmıyordu.

Bu beklenmedik tehdit karşısında, Renata tek başına kalmıştı.

Adam, Renata'ya bakarak hafifçe gülümsedi. Onu takdir ediyordu. Yine de dudaklarının kenarından uzun vam-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pir dişlerini göstermekten geri kalmadı. Kızgındı. Uzamış dişleri bunun kanıtıydı. Gözlerine dolan parlaklıkla gözleri Soylu haline dönüşüyordu. Kocaman gülümsedi. Elmacık kemiklerinin altında iki gamze belirdi. "Sadece sen ve ben kaldık gibi görünüyor tatlım. Beni bekletmeye devam edersen nazik bir şekilde sormaktan vazgeçeceğim. O kahrolası silahı yere bırak yoksa onu öldürürüm."

Renata ne yapabileceğini düşündü. Çok da seçeneği yoktu. Psişik gücünü yeni kullanmış olduğundan vücudu takatsizdi. Onu tekrar felç etmeyi deneyebilirdi ama sahip olduğu azıcık enerji, adamı alt etmeye yeterli olamazdı. Bu halde tekrar denerse, kendisi de ölebilirdi.

Diğer karşılık verme seçeneği de aynı oranda riskliydi. Normalde çok keskin bir nişancıydı. Refleksleri hızlıydı ve ıskalamazdı. Yine de vücudu şok sonrası bu kadar hassasken bu yeteneklerine güvenemezdi. Kollarına ve parmaklarına söz geçirebileceğinden emin değildi. Ne yaparsa yapsın kazanma ihtimali düşüktü ve Alexei'nin bundan tek parça halinde kurtulması olanaksız görünüyordu. Doğrusu, sadece kendisinin değil, hiç kimsenin bu durumdan kazanarak çıkamayacağının farkındaydı.

Karşısındaki Soylu çok avantajlı bir durumdaydı ve Renata kaderine karar verirken, sahip olduğu üstünlükten emin ve memnun bir şekilde ona bakıyordu. Renata, Lex ve diğerlerini tam istediği hale getirmişti.

Yine de savaşmadan bırakmayacaktı.

Renata derin bir nefes aldı ve hızlı bir hareketle silahını adama doğrulttu. Kolları, silahın ağırlığı altında bile acıyordu ama bunu sineye çekti ve titrememeye çalıştı.

Silahının emniyetini açarken, "Bırak onu. Hem de hemen!" diye bağırdı.

Lex, silahının namlusunu daha sert hissetti. "Bunun bir pazarlık olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu adam. "Silahını bırak."

Renata kolaylıkla ateş edebilirdi. Adam da insanüstü güçlerinin sağladığı çabukluğu kullanarak karşılık verebilirdi. Adam, merminin gelişini görebileceğinden, Renata'nın ıskalamasını sağlayabilir ve ikinci merminin namluya gelişi için geçen kısacık zamanda Lex'i vurup Renata'yı öldürebilirdi. Ya da önce Renata'yı mı ortadan kaldırırdı? Adam bir soyluydu. Sahip olduğu hızlı metabolizma ve iyileşme yeteneği sayesinde mermi yarası onu öldürmezdi ama Renata aynı avantaja sahip değildi. Saldırırsa ölürdü.

"Problemin benimle mi yoksa önümdeki adamın bu gece ölmesini mi istiyorsun? Belki de penisi olan her şeyden nefret ediyorsundur. Öyle mi?"

Silahını oynatmamıştı. Sesi sakindi. Karşısındaki dişiyle oyun oynuyor gibiydi. Onu ciddiye almadığı belliydi. Kendini beğenmiş züppe. Renata onu cevaplamadı. Silahın horozunu kaldırdı ve elini tetiğe götürdü.

"Onu bırak. Sorun yaşamayalım!" diye bağırdı.

"Bunun için çok geç, değil mi? Şu an burada sadece sorun var," diye cevapladı Nikolai.

Renata kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpsa, adamın bunu zayıflık olarak algılayacağını ve harekete geçeceğini tahmin ediyordu.

Lex titremeye başladı. Yüzünden terler akıyordu. "Renata," diye bağırdı. Sesinden, kadının ne yapmasını istediği belli olmuyordu. "Renata, Tanrı aşkına!!" diye tekrarladı.

Renata silahını iki eliyle kavramıştı. Adama doğrulttuğu namluyu hiç oynatmadı. Hassas cildine değen gece serinliği, vücuduna batan cam kırıkları gibi bir acı veri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Uzaktan, hafta sonu festivalinin bitişini kutlayan havai fişeklerin patlama sesi geliyordu. Bu patlamalar, acıyan kemiklerini daha da sızlatıyordu. Yan sokaktan geçen arabaların ve kamyonların çıkardıkları motor sesleri, çaldıkları kornalar ve hatta egzoz dumanları Renata'yı bitkin düşürüyordu.

"Ne kadar ayak direyeceksin tatlım? Zira seni uyarmalıyım. Çok sabırlı biri sayılmam," dedi Nikolai sıradan bir ses tonuyla. Yine de tehdit çok açıktı. Alexei'nin başına doğrulttuğu silahın horozunu kaldırdı ve bu gecenin kanlı sonuna hazırlandı. "Bana, bu şerefsizin beynini kurşunla doldurmamam için iyi bir neden göster."

"Çünkü o benim oğlum," dedi karanlık sokakta kendilerine doğru yürüyen bir adam. Kelimeler duygudan yoksundu ama Sergei Yakut'un memleketinden gelenlere has o keskin aksanı fark etmemek imkânsızdı.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 3

Nikolai kafasını çevirdi ve dar sokakta kendilerine doğru yaklaşan Sergei Yakut'u izledi. İlk Nesil vampir, tek adımda endişeli görünen iki vampir muhafızın yanına geldi. Hiç kırpmadığı gözlerindeki bakışları önce Niko'ya, sonra namlunun ucundaki Soyluya uzandı. Başını öne sallayarak Niko'ya onu onayladığını belirtti. Niko, silahın horozunu eski yerine alarak namluyu indirdi. Yakut'un oğlu, başındaki namludan kurtulunca küfrederek Niko'yu itti ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildi.

"Küstah piç," diye homurdandı aralarına kendine güvenmesine yetecek kadar mesafe koyunca. "Renata'ya bu adamın sorun çıkaracağını söylemiştim. O ise beni dinlemedi. Onu öldürmeme izin ver baba. Onu senin için öldüreyim. Ona acı çektireyim," diye yalvardı.

Yakut, oğlunun yalvarışını da varlığını da göz ardı etti. Sessizce Nikolai'ın beklediği yere yöneldi.

Nikolai elindeki silahın emniyetini kapattı ve iki eliyle silahı adama uzattı. "Sergei Yakut," dedi barışçıl olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belirten bir ses tonuyla başını öne eğerek. "Hoş geldin karşılamanız takdire şayan. Adamlarınızdan birini öldürdüğüm için özür dilerim ama başka seçeneğim yoktu," diye açıkladı.

Yakut, Niko'nun elindeki silahı alıp en yakınındaki adama verirken sadece biraz homurdandı. Pamuklu uzun bir gömlek ve yıllanmış deri bir pantolon giyiyordu. Koyu kahverengi saçı ve kirli sakalı uzamıştı. Sergei Yakut, yüzyıllar öncesinin feodal rejiminde yaşayan bir toprak ağasına benziyordu.

Kırışıksız yüzü, uzun ve yapılı vücudu en fazla kırklarında görünmesini sağlasa da ön kolunda bulunan ve sadece Soylulara has olan '*dermaglifler*', kendisinin çok kıdemli bir vampir olduğunu belli ediyordu. Bir İlk Nesil olarak bin yaşında bile olabilirdi. Belki de daha fazla.

"Savaşçı," dedi Yakut, karanlık bakan gözlerini hiç kaçırmadan hedefine kilitlemiş halde. "Gelmemeni söylemiştim. Sen ve Düzen'in geri kalanı sadece zaman kaybediyorsunuz."

Niko göz ucuyla, Yakut'un oğlu ile muhafızların şaşkınlıkla birbirlerine baktıklarını gördü. Özellikle kadın, Renata, onun Düzen'den bir savaşçı olduğunu duyunca kalakalmıştı. Yüzündeki şaşkınlığı bastırması kısa sürdü. Tüm duyguları sanki hiç yokmuş gibi yüzünden kayboldu. Şu anda, hâlâ silahını Niko'ya doğrultmuş şekilde öylece duruyordu. Sergei Yakut'un birkaç adım arkasında, sakin ve hatta soğuktu. Herhangi bir emir almayı bekliyordu.

Nikolai, Yakut'a, "Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi. "Hem, Boston'da ve diğer Soylu topluluklarında olanlara bakacak olursak sizin de bizim yardımımıza ihtiyacınız

olacak. Tehlike çok büyük ve ölümcül. Hayatınız tehlikede. Şu anda bile öyle," diye açıkladı.

Yakut'un oğlu, Nikolai'ı, "Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye suçladı. "Bununla ilgili herhangi bir şeyi nasıl bilebilirsin? Hiç kimseye geçen haftaki saldırıdan bahsetmedik."

Yakut, "Alexei!" diye bağırdı. İsminin, efendisinin ağzından çıkış şekli genç adamı susturmaya yetmişti. "Benim adıma konuşma delikanlı. İşe yara," diyerek Nikolai'ın öldürdüğü vampiri gösterdi. "Urien'i alıp deponun terasına çıkar. Güneş doğana kadar orada kalsın. Daha sonra da bu sokağı delillerden temizle."

Alexei bir an kötü kötü cesede baktı. Kendisine verilen görevi beğenmemişti ama bunu söyleyecek cesareti yoktu. Diğer iki muhafıza dönerek bağırdı: "Babamı duydunuz. Ne bekliyorsunuz. Hadi şu pislikten kurtulalım."

Onlar işe koyulmuşken Yakut kadına baktı. "Sen değil Renata. Sen beni eve götürebilirsin. Burada işim bitti."

Niko'ya verilen mesaj belliydi: Davet edilmemişti. Yakut'un evinde olması hoş karşılanmayacaktı. Kısacası, görevi sona ermişti.

Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey Lucan ve Düzen'in geri kalanı ile bağlantıya geçmekti. Niko, Sergei Yakut'la işbirliği yapmak için elinden geleni yaptığını ama işe yaramadığını anlatmalıydı. Sonra da Yakut, eline testislerini vermeye karar vermeden önce Montreal'den ayrılmalıydı. Öfkesiyle ünlü bu İlk Neslin başkalarına, çok daha az sorun çıkardıkları halde, daha büyük cezalar verdiğini duymuştu.

Elbette olanları kabullenmek ve gitmek en mantıklı yoldu. Ne var ki Nikolai, hayır cevabını kabul etmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alışkın değildi. Ayrıca Düzen ve tüm Soyluların ve hatta insan ırkının karşı karşıya oldukları tehlike kısa zamanda ortadan kalkmayacak gibi görünüyordu. Hatta giderek daha da büyüyordu. Her geçen saniye, felakete daha çok yaklaşıyorlardı.

Bir de Alexie'nin geçen haftaki saldırıyı ağzından kaçırması vardı...

"Geçen hafta ne oldu?" diye sordu karanlık sokaktaki Renata ve Yakut'a. Cevabı biliyordu ancak yine de sormuştu. "Biri sizi öldürmeye çalıştı. Sizi uyardığımız gibi saldırıya uğradınız, değil mi?"

Yaşlı Soylu, Niko'ya kötücül bir bakış attı. Sert bakışları zalimdi. Niko, daha birkaç gün önce kapısına kadar geldiği halde ölümün kendisini alamayacağını sanan bu yaşlı ve kibirli adama meydan okurcasına bakmaktaydı.

"Evet, bir saldırı oldu," diye karşılık verdi Yakut. Omuzlarını silkerek devam etti: "Ama, size daha önce de söylediğim gibi, beni öldürmeyi başaramadılar. Şimdi evine dön savaşçı. Düzen'in Boston'daki savaşına katıl. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Başıyla Renata'ya bir işaret verdi. Sözsüz emri hemen yerine getirildi ve kadın uzun bacaklarıyla sokağın başına doğru yürümeye başladı. Renata, duyamayacağı kadar uzaklaşınca, Yakut tane tane konuşarak, "Uyarın için teşekkür ederim. Eğer katil tekrar saldıracak kadar aptalsa, onun için hazırlıklı olduğumu görecek," dedi.

Niko kendinden emin bir şekilde cevapladı: "Emin olun tekrar saldıracak. Bu sorun sandığımızdan daha da büyük. Son konuşmamızdan bu yana iki İlk Nesil daha öldürüldü. Toplamda beş kaybımız var. Sizin neslinizin en fazla yirmi kişi olduğunu düşünürsek, Soyluların en

kıdemli ve en güçlü kesiminin dörtte biri, bir ay içinde ölmüş demektir. Her biri özellikle seçildi ve profesyonelce yok edildi. Birileri hepinizin ölmesini istiyor. Üstelik bunun gerçekleşmesi için yaptığı planı yürürlüğe koydu bile."

Yakut söylenenleri bir an düşündü. Çok zamanını harcamadı. Tek kelime etmeden uzaklaşmaya başladı.

Niko pes etmeyecekti. "Hepsi bu kadar da değil," diye ekledi ısrarla. "Size birkaç hafta önce telefonda söyleyemediğim bir şey daha var. Çek Cumhuriyeti'ndeki bir mağarada Düzen'in keşfettiği gizli bir şey. "

Yaşlı vampir onu duymazlıktan gelmeye devam ediyordu. Niko içinden küfretti.

"Orada bir vampir tabutu bulduk. Çok eski bir tabut. Bir kilise mahzeninde, yüzyıllardır saklanan, belki de en güçlü türlerimizden biri. Tabut, Kadimler için hazırlananlardandı."

Sonunda, Yakut'un dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Yakut yavaşladı, yavaşladı ve durdu. "Kadimlerin tümü, Soylular arasındaki büyük savaşta öldürülmüştü." Tüm Soylular tarafından kabul edilen bu tarihi bilgiyi tekrarlamıştı.

Nikolai, kendi türünden herkes gibi, tarihteki ayaklanmayı biliyordu. Dünyadaki ilk vampir nesline babalık yapan sekiz vahşi uzaylının hiçbiri, babalarına savaş ilan eden İlk Nesil savaşçıların elinden kurtulamamıştı. Savaşın nedeni, İlk Nesil üyelerinin, insan ırkı ile Soyluların aynı dünyada eşit şekilde yaşayabileceğini savunmasıydı. Bu yürekli birkaç vampir, Lucan tarafından yönetilmiş ve onun liderliğinde kurulan Düzen de bugüne dek devam etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakut yavaşça dönüp Nikolai'a baktı. "Kadimlerin hepsi neredeyse yedi yüzyıl önce öldü. Benim kendi babam bile kılıçtan geçirildi. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Eğer o ve yandaşları kontrol altına alınmasaydı, dünyadaki bütün yaşamı doymaz susuzluklarına kurban ederlerdi."

Niko onaylarcasına başını salladı. Ancak dahası vardı. "Fakat bir kişi, Kadimlerin yok edilmesi kararına karşı çıkmıştı: Dragos. Düzen'in bulduğu yeni kanıtlara göre Dragos, babasının öldürülmesini sağlamak yerine onun saklanmasına yardım etti. O zamanlar Bohemya'da bulunan dağlarda, kimsenin bilmediği bir kilise mahzeni yaparak babasını oraya gömdü."

"Peki Düzen bundan emin mi?" diye sordu yaşlı Soylu.

"Kiliseyi bulduk. Tabutu kendi gözlerimizle gördük. Ne yazık ki oraya vardığımızda çoktan açılmıştı."

Yakut endişeyle homurdandı: "Peki Dragos'a ne oldu?"

"Dragos savaşta öldü fakat nesli devam ediyor. İhaneti onun nesli sürdürüyor. Öyle sanıyoruz ki tabutu bizden önce bulup içindeki Kadim olanı özgür bırakan, Dragos'un oğluydu. Ayrıca, İlk Nesillere düzenlenen suikastların arkasında da Dragos'un oğlu olduğunu sanıyoruz."

"Peki bundan çıkarı ne?" diye sordu Yakut kollarını göğsünde birleştirerek.

"Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz. Onunla ilgili biraz bilgimiz var ama yeterli değil. Şu an saklanmış durumda ve onu bulmak sandığınızdan çok daha zor olacak. Yine de onu yakalayacağız. Bu arada, yürürlüğe koyduğu planının daha fazla başarıya ulaşmamasını sağlamamız gerekiyor. Bu yüzden Düzen size ve diğer İlk Nesillere ulaşmaya çalışıyor. Duyduğunuz ya da gördüğünüz herhangi bir şey ..." derken, Yakut sözünü kesti: "Bir tanık vardı. Genç bir

kız. Evimin üyelerinden biri. Geçen hafta o da oradaydı ve bana saldıran kişiyi gördü. Hatta piçi durdurmayı o başardı. Ben de böylece kaçabildim."

Nikolai'ın beklenmedik haberle başı döndü. Bir kız çocuğunun, bu kadar yetenekli bir suikastçıyı durdurabileceğine inanamadı. Yine de daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. "Bu kızla konuşmam lazım," dedi.

Yakut başını belirsizce salladı. Havadaki karanlığa baktı. "Birkaç saat sonra güneş doğacak. Güneş tepedeyken benim evimde bekleyebilirsin. Sorularını orada sorarsın. Düzen'in talep ettiği işlerini yaparsın. Sonra, yarın gece, gidersin."

Çok da büyük bir işbirliği değildi. Yine de kendini beğenmiş İlk Nesilden birkaç dakika önce alabileceğinden daha fazlasıydı.

Niko, "Kabul," diyerek Sergei Yakut'un yanında yürümeye başladı. Kendilerini kaldırım kenarında bekleyen siyah sedana bindiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Renata, sarışın yabancının kendini Sergei Yakut'un evine davet ettirebilmek için ne söylemiş olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Sergei'in evi şehrin kuzeyinde, büyük bir alan üzerine kurulmuş ve duvarlarla çevrilmiş birkaç binadan oluşuyordu. Renata'nın kişisel muhafızı olarak orada yaşamaya başladığı son iki yıl içinde, Yakut'un hizmetkârlarından ya da ekibinden olmayan hiç kimsenin, bu özel mekâna girmesine izin verilmemişti.

Doğuştan şüpheci, münzevi ve zorbalık derecesinde gaddar olan Sergei Yakut'un dünyası güvensizlik üzerine kuruluydu. Tanrı kimseyi onun yoluna çıkarmamalıydı. Öfkelendiğinde, önüne çıkan her şeyi yerle bir ederdi. Sergei Yakut'un sadece birkaç arkadaşı ve ondan daha da az düşmanı vardı. Gölgesinin soğuğunda kimse uzun süre yaşayamazdı.

Renata hizmet ettiği adamı tanıdığından, bu davetsiz misafirin varlığına kolayca boyun eğmemiş olduğunu düşünüyordu. Yine de onu öldürmemiş olması – ki biraz önceki sokakta ondan "Savaşçı' diye bahsetmişti – ona az da

olsa saygı duyduğunu gösteriyordu. Savaşçıya olmasa da üyesi olduğu Düzen'e duyulan bir saygıydı bu.

Renata uzun bir yolculuk sonrasında, özel olarak üretilmiş zırhlı Mersedes'i eve getirdi. Araba ana kapının önüne kadar geldiğinde kendini tutamayarak dikiz aynasından, arkada sessizce oturan iki adama baktı. Genç olanın buz mavisi gözleri aynada Renata'nın bakışı ile buluştu. Adam gözlerini kaçırmadı. Saniyelerce, birbirlerine meydan okurcasına, bakışlarını kaçırmadılar ki bunun bir sebebi de karşılıklı meraklarıydı. Adam kızgındı da. Kadının kendini kandırarak o sokağa, o tuzağa çekebilmesi egosunu yaralamıştı. Renata, yapmacık bir umursamazlıkla bakışlarını aynadan çekti ve arabayı kapının önüne park etti.

Muhafız olan bir Soylu arabaya doğru gelerek Yakut'un kapısını açtı. Birkaç adım arkasında bir başka muhafız elinde iki Rus kurt köpeğinin tasmasını tutuyordu. Köpeklerin dişleri gıcırdıyordu. Sergei Yakut arabadan inene kadar köpekler havlamaya, hırlamaya ve öne atılmaya devam etti. Bu hayvanlar da evin diğer üyeleri gibi eğitilmişti. Sahiplerinin tek bir bakışıyla, hemen sessiz ve itaatkâr bir hal almışlardı. Savaşçı, Yakut'un arkasından eve girerken, herkesin başı o kocaman köpeklerinki gibi öne eğilmişti.

Arabanın yanında duran muhafız kapıyı kapatırken Renata'ya sorgulayan gözlerle baktı.

Bu da kim? Muhafızın yüzünden bile okunabilen bir soruydu. Renata'ya, cevabını bilmediği soruyu sormak için araba camını indirmesini işaret etmesine kalmadan, genç kadın sedanı vitese takıp gaza bastı.

Arabayı evin arkasındaki garaja koyduğunda, Renata'nın daha önce hissettiği acı ve gerginlik yeniden vücudunu esir almaya başladı. Bu geceki tüm aksiyon onu yor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muştu. Başı, kolları ve bacakları ağrıyordu. Tüm istediği uzun, sıcak bir banyo ve uyumaktı. Hangisinin daha önce olacağı umurunda bile değildi.

Renata'nın kendi özel bölümü vardı. Yakut böyle bir bölümü, erkek hizmetkârlarının hiçbirine bahşetmemişti. Alexei bile diğer muhafızlarla aynı odada uyuyordu. Ortaçağdaki gibi, yere serilmiş birkaç kürklü minder üstünde kıvrılıyorlardı. Renata'nın odası bundan biraz daha güzeldi. Oda, ancak iki kişilik bir yatağın, komodinin ve kıyafet dolabının sığacağı büyüklükteydi. Koridorun sonunda küvetli bir banyo vardı ve Renata bu banyoyu Yakut'un diğer kadın hizmetkârıyla paylaşıyordu.

Yüzyıllık binanın diğer kısımlarının olduğu gibi, burası da çok konforlu sayılmazdı. Birkaç mobilya vardı ama onlar da dehşet vericiydi.

Yakut bir keresinde ona, burada sadece on yıldır yaşadığını söylemiş olsa da eski av odasında en az elli yıllık geyik kafaları, doldurulmuş hayvanlar ve postlar vardı. Renata, bu eşyaların, evin bir önceki sahibine ait olduğunu düşünüyordu. Yakut ise evini bu hayaletlerle paylaşmayı umursamıyordu. Hatta evin ilkelliği hoşuna gidiyor gibi görünüyordu. Renata, Sibiryalı vampirin göründüğünden daha yaşlı olduğunun farkındaydı. Üstünde hayvan kürkünden yapılmış bir kıyafet, elinde demir çubuklardan ibaret silahlarla Rusya'nın uzak köylerine kan ve dehşet saçtığını hayal etmek hiç de zor değildi. Zaman, onun gaddarlığından hiçbir şey eksiltmemişti ve Renata bunun tanığıydı.

Böyle birine hizmet ediyor olduğunu hatırlamak, midesinin pişmanlıkla burkulmasına sebep oldu. Madden ve manen onu korumaya ve ona sadık kalmaya yemin etmiş olduğu gerçeği, kendisine yabancılaşmasına sebep oluyor-

du. Burada kalmak için nedenleri vardı. Özellikle de şimdi. Yine de değiştirmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Pişman olduğu o kadar çok olay...

Düşünmesinin bile tehlikeli olduğu bu konuları başından savmaya çalıştı. Eğer Sergei Yakut, ona olan sadakatinde en ufak bir zayıflığı fark edecek olursa, sonuçları çok kötü olurdu.

Renata odasına girdikten sonra kapısını kapattı. Tüm silahlarını ve kılıflarını yatağının başucundaki sehpaya özenle yerleştirdi. Her tarafı ağrıyordu. Kasları ve kemikleri, beyninin yol açtığı yorgunluğu henüz atamamıştı. Ensesi kaskatıydı. Masajla rahatlamaya çalıştı ama ağrısı çoktu.

Tanrım, bu ağrılardan nasıl kurtulacaktı.

Duvarın diğer tarafından zayıf bir ses yükseldi. Ses, tırnakların tahtada çıkardığı cızırtıymışçasına Renata'nın beynini tırmalıyordu. Renata, kafasının bir cam çan kadar hassas olduğunu düşündü.

Mira'nın sesi yumuşak ve zayıftı. "Rennie?" diye fısıldadı duvarın delikleri arasından. "Rennie sen mi geldin?"

"Evet fare, ben geldim. Neden hâlâ uyumadın?" diye karşılık verdi Renata kulağını duvara dayayarak.

"Bilmiyorum uyuyamadım."

"Yine kâbus mu gördün?"

"Evet. Hep onu görüyorum. O kötü adamı," dedi küçük kız.

Renata kaderine boyun eğip içini çekti. Oysa hayalini kurduğu banyodan sadece birkaç dakika uzaktaydı. Gücünü kullandığı zamanlardan sonra ihtiyacı olan tek şey böyle bir rahatlamaydı. İki yıl önce hayatını kurtaran gücü, şu an canına okuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Rennie?" diye seslendi yine küçük kız. "Hala orada mısın?"

"Buradayım," diye cevapladı. Kızın masum yüzünü hayal etti. Mira'nın, karanlık odasında oturuyor olduğunu bilmesi için kızı görmesi gerekmiyordu. Muhtemelen tüm gün, Renata'nın gelmesini bekliyordu ki yalnızlığı biraz azalsın. Son günlerde çok yorulmuştu. Gördüğü olaydan sonra bu çok normaldi.

Of, banyoyu boş ver, diye düşündü Renata. Sırtındaki ağrıyı yok sayarak, kitap rafına uzandı ve bir Harry Potter romanı aldı.

"Hey fare, Ben de uyuyamıyorum. Ne dersin? Yanına gelip sana biraz kitap okuyayım mı?"

Mira'nın mutlu çığlığı, kendini tutamayarak yastığa sarılmış olsa da duvardan duyulmuştu.

Ağrılarına rağmen Renata gülümsedi. "Sanırım bu evet demek."

***

Sergei Yakut, Nikolai'ı çok geniş bir odaya götürdü. Burası eski zamanlarda, yemek salonu olmalıydı. Artık bu odada büyük masalar ve sıralar yoktu. Odanın öteki ucunda bir şömine yanıyordu ve şöminenin başında iki tek kişilik deri koltuk bulunuyordu. Yanlarında ise devasa bir tahta çalışma masası vardı.

Tahta zemindeki halılar, ayı, kurt ve birçok vahşi hayvan postundan ibaretti. Şöminenin üstündeki sütuna, kocaman boynuzları olan bir dağ geyiğinin kafası asılmıştı. Kapkara cam gözleri, koridorun öteki duvarında bir yere odaklanmış gibi görünüyordu. Niko, İlk Neslin gösterdiği koltuklardan birine otururken kafası şömine odasını süs-

leyen geyiği ve geyiğin öldükten sonra bile sahip olmadığı özgürlüğü düşündü.

Nikolai meraklı gözlerle çevresine baktı. Odanın en az bir yüzyıl önce insanlar için yapıldığı belliydi. Pencerelere kaplanmış UV önleyici filmler olmasa, bir vampirin burada yaşayacağı kimsenin aklına gelmezdi. Soylular genelde daha modern ve lüks ortamları severlerdi. Çoğu, Barınak adı verilen toplu yaşama alanlarında kalırlardı. Barınakların çevreleri güvenlik telleri ve alarmlarla çevrili olurdu.

Sivil Soylular içinde Yakut'un evi, her ne kadar meraklı gözlerden uzak tenha bir alana kurulmuş olsa da alışılmışın dışındaydı. Gerçi Yakut da hiç alışılmış birine benzemiyordu.

Nikolai, "Ne kadar süredir Montreal'desiniz?" diye sordu. Oturduğu koltukta omuzlarını silken Yakut, "Çok uzun değil," diye yanıtladı. Rahatlamış bir duruşu vardı ama oturduklarından beri gözleriyle Niko'yu tartmaya devam ediyordu. "Bir yerde çok uzun zaman kalmamayı ve sürekli yer değiştirmeyi daha uygun buluyorum. Aynı mekânda kalışınız uzadıkça, problemlerin sizi bulma olasılığı da artıyor," diye açıkladı.

Nikolai bu açıklamanın kendisine yapılan bir sitem mi yoksa yaşananlardan edinilen tecrübenin paylaşılması mı olduğundan emin olamadı.

Şüpheci İlk Neslin bakışlarının rahatlamasını beklemeden konuya girdi. "Bana, geçen haftaki saldırıdan bahsedin lütfen. Ayrıca tanıkla da görüşmeliyim."

"Elbette," dedi Yakut ve görevlilerden birine seslendi: "Çocuğu getirin."

Uzun muhafız başıyla emri aldığını belirtti ve odadan çıktı. Yakut koltuğunda öne doğru eğildi. "Saldırı bu odada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldu. Ben tam da bu koltukta oturuyor ve hesapları gözden geçiriyordum ki nöbetçi bir ses duydu. Dışarı çıkıp kontrol ettikten sonra geri geldi. Sorun olmadığını, bir rakunun barakalardan birine girdiğini söyledi. Bu çok mantıklı gelmedi. Ben de onu hayvanı kovması için geri gönderdim. Birkaç dakika sonra hâlâ geri gelmeyince, bir sorun olduğunu anladım. O an nöbetçinin öldüğüne emindim."

Nikolai başıyla onayladı. "Saldırgan da muhtemelen eve girmişti."

"Evet öyle."

"Peki ya kız çocuğu? Tanık olan. O neredeydi?"

"Çocuk akşam yemeğini yemişti. Burada benimle dinleniyordu. Ateşin önünde uyuyakalmıştı. Saldırgan gelip arkamda dikildiği anda kız uyandı. Şerefsizin hareket ettiğini bile duymamıştım. O kadar hızlı ve sessizdi ki."

"O da soylulardandı," diye ekledi Niko.

Yakut onaylarcasına kafasını salladı. "Bundan şüphem yok. Hırsız gibi giyinmişti. Siyah renkte, tüm vücudunu ve başını saran bir kıyafet içindeydi. Sadece gözleri görünüyordu. Yine de bizden biri olduğunu anlamıştım. Hızı ve gücüne bakılırsa İlk Nesil bile olabilirdi. Eğer çocuk onu görüp çığlık atmasaydı, o anda kafamı koparabilirdi. Koltuğumun arkasından, bir boğma teli ile yaklaşıyordu. Mira'nın çığlığı bir anlığına da olsa dikkatini kaybetmesine sebep oldu. O sırada ben de elimi telle boğazım arasına geçirip, beni boğazlamasına engel oldum. Ondan uzaklaşıp muhafızları çağırdığımda ise çoktan kaçmıştı."

"Bu kadarcık mı? Hemen kaçtı mı?"

"Bu kadarcık," dedi Yakut. "Mira'nın bir bakışı, onu kaçırmaya yetti," derken alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında.

Niko içinden küfrediyordu. "Çok şanslısınız," dedi. Yine de küçük bir çocuğun, bu kadar iyi eğitimli bir katili nasıl etkileyebildiğini anlamıyordu. Bu çok saçmaydı.

Bu fikrini Yakut'a dillendireceği sırada odanın öteki ucundan gelen ayak seslerini duydu. Yakut'a doğru yürüyen muhafızın yanında Renata ve kız çocuğu vardı. Renata silahlarını bırakmıştı ama kız için korumacı hislerinin olduğu belliydi. Mira ile odada ilerlerken çok çekici görünüyordu.

Nikolai, kızın garip kıyafetine bakmaktan kendini alamadı. Pembe pijamalar ve tavşanlı terlikler Niko'nun görmeyi beklediği şeyler değildi. Ama en garibi de kızın alnını ve gözlerini örten siyah, kısa bir duvaktı.

"Renata bana bir kitap okuyordu," diye bilgi verdi Mira. Sesinin yumuşaklığı ve masumiyeti, Yakut'un evine hiç yakışmıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu İlk Nesil. Renata ve kızı yanlarına davet etti. "Daha yakına gel Mira. Burada seninle tanışmak isteyen biri var."

Mira, Yakut'un yanına geldiğinde muhafız uzaklaştı. Renata ise kızın yanından ayrılmadı. Niko önce kızın kör olabileceğini düşündü ama hareketlerinden, nereye gittiğini gördüğü belliydi. Yakut ve Nikolai ayağa kalkmıştı.

Yüzünü Nikolai'a çevirdi. "Merhaba," dedi nezaketle başını öne eğerek. Kesinlikle görebiliyordu.

"Merhaba," dedi Nikolai. "Geçen gece ne olduğunu duydum. Çok cesur bir çocuk olmalısın."

Kız titredi. Ama sadece burnu ve ağzı göründüğünden, ne hissettiğini söylemek imkânsızdı. Nikolai, kısa boylu afacan kız çocuğuna bakarken onun Soylu bir katili kaçırdığına inanamadı. Bu bir şaka olmalıydı. Yakut kendisiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dalga mı geçiyordu acaba? Bu kız çocuğu, saldırıyı durdurmak için ne yapmış olabilirdi.

Nikolai, Yakut'a baktı. Onu dışarı davet edip, bu saçmalığa son vermesini isteyecekti. Saldırının söylediği şekilde engellenmiş olması imkânsızdı.

Yakut, Nikolai'ın ne düşündüğünü anlamışçasına kıza, "Duvağını aç," dedi.

Küçük kızın elleri, duvağın uçlarından tuttu. İki eliyle duvağı kafasının arkasına doğru açarken, gözlerini yerde tutmaya özen gösteriyordu. Renata, kızın yanında hareketsizce duruyordu. Yüzünden bir duygu okunamasa da elleri iki yanında yumruk olmuştu. Nefesini tutuyordu.

"Gözlerini kaldır Mira. Misafirimize bak ve ona görmek istediğini göster," dedi Yakut.

Kız önce çenesini yukarı kaldırdı, sonra da Nikolai'ın bakışlarına karşılık verdi.

"Tanrım!" diye fısıldadı Niko. Mira'nın gözlerine öyle dalmıştı ki sesli düşündüğünün bile farkında değildi.

Mira'nın gözleri olağanüstüydü. İrisleri o kadar beyazdı ki görünmüyordu bile. Sanki dipsiz bir kuyudaki renksiz suya bakıyor gibiydi. Ya da bir ayna gibiydi. Ne kadar derinine bakarsan bir o kadarını daha istiyordun ve bu eşsiz güzelliğe kapılmaktan kendini alamıyordun.

Ne kadar süre bakakaldığını anlayamamıştı. Ancak birkaç saniye olmalıydı. Kızın göz bebekleri küçülmüştü. Gözleri gümüşi bir beyazlığa ulaşmış ve göz bebekleri birer küçük beneğe dönüşmüştü. Beyazın sonsuzluğu karşı koyulmazdı. İnanılmaz bir görüntüydü. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Gözlerindeki ışıklara kapılıp daha da derine bakmaya başladı.

Gözler saydamlaştı ve Nikolai orada kendini gördü.

Yalnız değildi. Yanında bir de kadın vardı. Çıplaktılar. Terli vücutları birbirine yapışmıştı. Nikolai kadını ateşli şekilde öpüyordu. Elleri kadının parlak saçlarında dolaşıyordu. Kadının içine özlemle giriyor ve tüm vücudunu bedeninde hissediyordu. Vampir dişlerinin çıktığını gördü. Kafasını eğdi ve kadının bembeyaz boynuna dişlerini geçirdi. Boynunu dişleriyle delip kanının tadını aldığında durdurulamaz bir arzuyla emmeye başladı.

"O da ne!" diye bağırdı bakışlarını bu hayalden koparıp dehşetle geri çekilirken. Sesi boğuktu. Dişleri istem dışı biçimde çıkmıştı ve dili peltekleşmişti. Kalbi hızla atıyordu. Aşağılarında da durum benzerdi; erkekliği taş gibi sertleşmişti. "Ne oldu bana?" diye sordu.

Herkes ona bakıyordu... Renata hariç. O öne eğilmiş, Mira'nın duvağını takmasına yardım etmekteydi. Kızın kulağına, onu rahatlatıcı bir şeyler söyledi. Sergei Yakut ve birkaç adamının alaycı gülüşleri odada yankılandı.

"Bana ne yaptı?" dedi Nikolai bilmek istediğini belli ederek. Olanlar ona komik gelmemişti. "Bu da neydi?"

Yakut koltuğuna yaslandı ve tatlı bir sohbetteymişler gibi sordu: "Anlat bana, ne gördün?"

"Kendimi," dedi Nikolai, hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. O kadar gerçekti ki. Sanki hepsini o anda ve orada yaşıyor gibiydi. Hatta vücudu da bunun gerçek olduğunu sanmıştı.

"Başka ne gördün? Anlat lütfen," diye üsteledi Yakut.

Daha neler, diye düşündü Niko. Başını sessizce salladı. Bu utanç verici şeyi herkese anlatmaya hiç niyeti yoktu. "Kendimi gördüm. Kendimin farklı bir halini kızın gözlerinde gördüm," diye geçiştirdi.

"Gördüğün gelecekten bir andı," dedi Yakut. Kızı yanı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na çağırdı. Elini omzuna atarak kendine yaklaştırdı. Mira onun için sanki kazandığı bir kupa gibiydi. "Mira'nın gözlerine baktığında, hayatının bir anında gerçekleşecek olan bir olayı görürsün," diye açıkladı.

Gördüklerini bir kenara atmayı başaramıyordu. O görüntü beynine kazınmış gibiydi. Beraberinde getirdiği tüm hisler de kalıcıydı. Niko bir an önce sakinleşmeyi diledi. Özellikle şu ereksiyondan biran önce kurtulmak istiyordu.

Nikolai ilgiyi kendinden başka bir konuya çekmek için sordu: "Saldırgan Mira'nın gözünde ne gördü?"

"Sadece saldırgan bilebilir," dedi Yakut. "Mira'nın, gözlerinin ne gösterdiği hakkında bir fikri olmuyor."

Niko buna şükretti. Yoksa bu küçük kıza verdiği yoğun eğitimden hiç memnun olmayacaktı.

"O şerefsiz her ne gördüyse, bu onu duraklatıp bana kaçma fırsatı verecek kadar beklenmedik olmalı. Gelecek şaşırtıcı olabilir. Özellikle de ona hazır değilsen," diye alay ederek gülümsedi İlk Nesil.

"Evet," dedi Niko, "sanırım öyle"

Bunu kendisi de daha yeni deneyimlemişti. Zira, geleceğinde tutkuyla ve arzuyla sarılacağı o kadın, şu an önünde duran soğuk ve güzel Renata'dan başkası değildi.

Bölüm 5

Nikolai gecenin ilerleyen saatlerinde Yakut'un evinde dolaşıp, katilin bırakmış olabileceği herhangi bir kanıtın olup olmadığını kontrol ederken, aklında hâlâ o çok gerçek ve şehvetli görüntüler vardı. Evin çevresini kolaçan etti ama bir şey bulamadı. Islak ve çamurlu yüzeyde bir ayak izi bile yoktu.

Eğer saldırgan bir iz bırakmışsa da çoktan silinmiş olmalıydı. Bu arada, hedefine nasıl yaklaştığını anlamak zor olmamıştı. Ormanın içindeki evin ne güvenlik duvarı, ne kamera, ne de hareket sensörleri vardı. Evin içindekileri, davetsiz bir misafirin varlığından haberdar edecek teknoloji kullanılmamıştı. Yakut'a saldıran kişi, gecenin büyük kısmında çevredeki ağaçlardan birinde saklanıp doğru anı beklemiş olmalıydı. Hatta daha da pişkince davranıp, eve çok daha yakın bir yerde pusuya yatmış olabilirdi. Nikolai'ın gözleri, evin birkaç metre arkasındaki kulübeye takıldı.

Kulübeye doğru yol aldı. Bu bina, var olan yapıya sonradan eklenmişti. Kulübenin tahtaları siyahtı. Ancak bu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğer binalar gibi eski olmasından değil, onlara uygun görünmesi için ceviz ağacından yapılmış olması yüzündendi. Hiçbir duvarında pencere yoktu. Öndeki kalın kapısı çelik kilitlerle çok sağlam kapatılmıştı.

Cilalı tahtadan yayılan yağlı kokunun yanında, Nikolai hafif bir bakır kokusu da aldığına yemin edebilirdi.

İnsan kanı mı?

Derin bir nefes daha alıp, havanın tadının dişlerinin arasında gezinmesine izin verdi. Dilinin hassas yerlerinde tanıdık bir irkilme hissetti. Kesinlikle kandı. Ve kesinlikle insan kanıydı. Kapının diğer tarafında bir miktar kan akmıştı. Burnuna güvenecek olursa, uzun zaman önce kurumuş bir kandı. Muhtemelen aylardır oradaydı. İçeri bakmadan emin olamazdı.

Merakla kilidi eline aldı. Kilidi kırmak üzereydi ki arkasında bir dalın kıpırdadığını duydu. Sesin kaynağını görmek için dönerken elini silahına attı. Silahlarının hepsinin hâlâ Yakut'ta olduğunu hatırlayınca bir küfür salladı.

Alexei'nin kulübenin köşesinde kendisini izlediğini gördü. Gözlerindeki öfkeye bakılırsa, egosunun şehirdeki karşılaşmalarından aldığı yara iyileşmemişti. Niko bunu umursamadı. Caka satmayı seven aptallarla işi olmazdı. Özellikle de bunların yetki sorunları ve kocaman egoları varsa.

"Bu kilidin anahtarı sende var mı?" diye sordu elindeki güçlendirilmiş çeliği göstererek. Bir Soylu olduğundan, istese, çıplak elleriyle kilidi kırabileceğini biliyordu. Hatta beyin gücü de yüksek olduğundan, verdiği bir emirle kilit kendiliğinden açılabilirdi bile. Yine de şu an Alexei'yi kızdırmak daha çok hoşuna gidecekti. "Bu kapıyı benim için

açabilir misin lütfen? Ya da öncesinde babacığından izin alman mı gerekir?" dedi alaycı bir ses tonuyla.

Alexei homurdandı. "Senin için bir şey yapmak zorunda değilim. Hem o kapıyı neden açmak istiyorsun? Orada seni ilgilendiren bir şey yok. Sadece boş bir depo orası."

"Öyle mi?" dedi Nikolai, elindeki kilidi bırakıp gürültüyle kapıya çarpmasına izin verirken. "Kokuya bakılırsa içeride insanları depoluyordunuz. Hem de kanlı kanlı. Hemoglobin kokusundan sarhoş olmak üzereyim."

Abarttığını biliyordu ama Alexei'nin tepkisini görmek istemişti.

Genç vampir kaşlarını çattı ve kapıya dikkatle baktı. Başını yavaşça salladı. "Neden bahsediyorsun? Bu kulübeye girmiş olan insanlar sadece, birkaç yıl önce onu inşa eden marangozlardı."

Nikolai üsteledi. "Öyleyse bir göz atmama bir şey demezsin?"

Alexei sırıtarak sordu: "Burada asıl aradığın ne savaşçı?"

"Babanı öldürmeye çalışanın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Saldırganın bu kadar yaklaşabilmek için nerede saklandığını ve saldırı sonrası nereye kaçtığını bilmeliyim."

"Lütfen şaşkınlığımı bağışla," dedi Alexei, ses tonundan, bunun gerçek bir özür olmadığı belliydi. "Ancak babama karşı yapılmış başarısız bir saldırının, onun bir İlk Nesil olmasına rağmen, Düzen'in bir üyesini buraya getirecek kadar önemli bir konu olduğuna inanmıyorum."

"Baban şanslıydı. İlk Nesilden diğer beş üyemiz ne yazık ki onun kadar şanslı olmadı."

Alexei'nin gülüşü yok oldu. Yerini bir endişe aldı. "Başka saldırılar da mı oldu? Ölümler...?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nikolai kısaca açıkladı: "Avrupa'da iki, Amerika'da üç. Rastgele olamayacak kadar sık ve ancak bir profesyonelin yapabileceği kadar başarılı. Üstelik tek kişilik bir iş gibi de görünmüyor. Geçen haftalarda, ilk ölümlerden haberimiz olduğundan bu yana, Düzen olarak tüm İlk Nesil üyelerine ulaşarak onları konudan haberdar ettik. Tehlikeden haberdar olmalılardı ki gerekli önlemleri alabilsinler. Baban sana bundan bahsetmedi mi?"

Alexei'nin kızgınlığı yüzünden okunabiliyordu. "Hayır, bundan haberim olmadı. Kahretsin. Onu ben koruyabilirdim."

Sergei Yakut, Niko'nun aradığını ve ölümleri kendi oğluna bile anlatmamıştı. Alexei kendini babasının sağ kolu gibi lanse etse de iş güvenmeye gelince Yakut'un oğluna biraz mesafeli olduğu belliydi.

Yakut'un güven sorunu göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi. Demek ki bu güvensizlik, öz oğluna kadar uzanıyordu.

Alexei küfretti. "Bana söylemeliydi. İhtiyacı olan güvenliği sağlayabilirdim. Şimdi ise ona saldıran şerefsiz hâlâ dışarda bir yerde. Geri dönüp tekrar denemeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Bundan emin olamayız. Hatta tekrar deneyeceğini varsaymalıyız. Bence çok yakında yeniden gelecek."

"Bana bilgi vermelisin," diyen Alexei'nin sesi yine o itici emir verme tonuna bürünmüştü. "Senin ya da Düzen'in bu saldırılarla ilgili bildiğiniz veya bulduğunuz her şeyin bana hemen raporlanmasını istiyorum. Her şeyi. Anlaşıldı mı?"

Nikolai, "Bunu hatırlamaya çalışırım," derken, sesindeki alaycılığı saklamaya gerek duymamıştı.

"Babam dokunulmaz olduğunu sanıyor. Sen de görüyorsun. Bütün muhafızları kendi eliyle seçti. Onları kendi eğitti. Hepsi ona sadıktır. Hatta kendi kişisel kâhini bile var."

Niko ona hak vererek, "Mira adındaki kız çocuğundan bahsediyorsun," dedi.

"Onu gördün mü?" diye sorarken Alexei'nin gözleri kısılmıştı. Bunun güvensizlikten mi yoksa meraktan mı olduğu anlaşılmıyordu. Yakut'un oğlu devam etti: "Yani, onunla tanışmana izin verdi. Kızın sihirli gözlerine bakmana da izin verdi mi?"

"Evet verdi."

Niko'nun çenesi gerilince Alexei sırıttı. Sesindeki alay belliydi. "Kaderinin zevkli bir anını yaşattı demek sana. Öyle mi savaşçı?"

Gördüğü ateşli sahne tekrar Niko'nun gözünün önünde canlandı. Vücudundaki soğuk terlemeyi hissederken titremesini saklamaya çalıştı. "Daha kötülerini de gördüm," dedi.

Alexei kahkaha attı. "Yerinde olsam çok endişelenmezdim. Küçük cadının yeteneği kusursuz değil. Geleceğindeki her şeyi gösteremez. Sadece, bugüne bakarak gelecekte gerçekleşmesi muhtemel olan olaylardan bir an yaşarsın. Gördüklerini bir mantığa da oturtamaz. Şahsen ben kızın yeteneklerinin çok da işe yarar olduğunu düşünmüyorum. Babam öyle sanıyor sadece." Gerindi ve yarım ağızla gülümseyerek omuz silkti. "Aynı şey, çevresinde olmasına izin verdiği diğer kız için de geçerli. Ona da güvenmiyorum," dedi.

Kimden bahsettiği belliydi. "Anladığım kadarıyla Renata'yı pek sevmiyorsun," dedi Niko.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sevmek mi?" diye mırıldandı Alexei. Kollarını göğsünde birleştirip devam etti: "Kendini beğenmişin teki. Beyniyle yapabildiği numara sayesinde bir-iki kere babamı etkileyebildiği için, kendini hepimizden üstün görüyor. Buraya geldiği geceden beri, olması gerekenden daha cesur davranıyor. Adamlarım onun ayaklarının yere basması ve haddini bilmesi için harekete geçmeye hazır. Belki sen de öyle düşünüyorsundur. Bu gece şehirde sana yaptığından sonra hani..."

Nikolai titredi. Doğrusu, bir kadının onu alt etmesinin ilkel benliğini kızdırmadığını söylese yalan olurdu. Bunu özel güçleriyle yapmış olsa da korkuyla karışık bir saygı uyandırdığını da kabul etmeliydi. Belli ki bir Soy Eşi idi. Ne de olsa doğa, sıradan *Homo Sapiens* türüne bu tip özel güçleri çok görüyordu.

İtirafta bulunurcasına, "Onun gibi güçleri olan birini daha önce hiç görmedim," dedi. "Hatta bu kadar şiddetli bir gücü olan Soy Eşi'nin varlığını duymadım bile. Babanın, o yakındayken neden daha rahat uyuyabildiğini anlıyorum."

Alexei dudak büktü. "Savaşçı, Renata o kadar da etkileyici biri değil. Tamam, gücü işe yarar. Ancak gücünü kontrol edemeyecek kadar zayıf biri o."

"Nasıl?"

"Beyin dalgasını dışa veriyor. Ancak gönderdiği güç eko yaparak geri dönüyor. Beyninde yankılanma başladığı anda, işe yaramaz hale geliyor. Ta ki bu yankılanma bitene kadar."

Nikolai, Renata'nın kendine depoda uyguladığı yüksek enerjiyi düşündü. Kendisi bir soyluydu. Bir insanın sahip olabileceğinin on katı kadar dayanma gücü vardı. Yine de

depodaki acı onu mahvetmişti. Renata'nın da sonrasında aynı dayanılmaz acıya katlanmak zorunda kaldığını düşündü. Hem de gücünü her kullanışında.

"Tanrım. Bu onun için bir işkence olmalı," dedi.

"Evet," dedi Alexei umursamazca, "eminim öyledir."

Nikolai, Yakut'un oğlunun yüzündeki memnuniyeti fark etti. "Renata'nın acı çekmesinden hoşlanıyorsun."

"Umurumda değil," dedi Alexei. "Renata, babamın ona verdiği değere layık değil. Ona korumalık yapıyor ama bunu beceremiyor. Korkarım Renata yüzünden bir gün babam öldürülebilir. Babamın yerinde olsaydım ona kapıyı gösterirdim."

"Ama babanın yerinde değilsin," diye hatırlattı Nikolai. Ne de olsa Alexei bunu hayal etmekten hoşlanıyor gibiydi.

Genç vampir sessizce Niko'ya baktı. Bu bakış, garip şekilde uzun sürdü. Sonra boğazını temizledi ve yere tükürdü. "Araştırmaya devam et savaşçı. Eğer bir şey bulacak olursan bana hemen haber ver."

Nikolai, Yakut'un oğluna öylece baktı. Hiçbir şey söylemedi. Kendisine emir veremeyeceğini gözleriyle belli ediyordu. Alexei bu meydan okumaya karşılık vermedi. Topuklarının üstünde dönerek, eve doğru gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Renata odanın kapısını sessizce açıp, yatağında huzurla uyuyan Mira'ya göz attı. Pembe pijamalarının içinde, ince yastığa dayadığı yumuşacık yanağı ve melek gibi yüzüyle, normal bir kız çocuğu gibiydi. Başucundaki tahta sehpada, uyanıkken gözünü kapatmak için kullandığı duvağı duruyordu.

Renata alçak sesle ve umut dolu bir tonda, "Tatlı rüyalar meleğim," dedi.

Son zamanlarda Mira için daha da çok endişeleniyordu. Sadece saldırıdan sonra görmeye başladığı kâbuslar değil, küçük kızın genel sağlık durumu da Renata'nın hoşuna gitmiyordu. Kız zeki ve güçlü olsa da sağlığı yerinde değildi.

Mira görme yetisini hızla kaybediyordu.

Yeteneğini kullanması istendiği her defadan sonra, kendi görme yeteneği azalıyordu. Mira, kendisine olanları Renata'ya anlatmadan önce bile aylar boyunca bu azalma devam etmişti. Her çocuk gibi korkuyordu. Hatta içinde olduğu sekiz yaşından daha bilinçli olduğundan, diğer çocuklardan daha fazla da korkuyor olabilirdi. Kız, Sergei Yakut'un gözündeki değerinin, vampirin onu kullanamayacağını anladığı anda sıfıra ineceğinin farkındaydı. Yeteneğini kaybetmesi halinde küçük kızı evinden kovabilir, hatta sırf zevk için öldürebilirdi.

Olanları Renata'ya anlattığı gece, aralarında bir anlaşma yaptılar. Mira'nın durumu bir sır olarak kalacaktı. Gerekirse ölene kadar bundan kimseye bahsetmeyeceklerdi. Renata bu sözü vermekle kalmadı, bir de küçük kızı hayatı pahasına da olsa korumaya yemin etti. Yakut, Soylu ya da insan... Kimsenin kıza bir zarar vermesine izin vermeyeceğine dair ant içti. Renata bu acı ve karanlıktan Mira'yı uzak tutacaktı.

Renata'nın bu düşünceleri, Yakut'un davetsiz misafirini eğlendirmek için çağrılmalarıyla daha da depreşti. Vücudundaki ağrıların en kötüleri dinmişti. Şu an sadece hafif bir baş ağrısı, midesinde burkulma ve arada yaşadığı kusma hissi vardı.

Vücudu bir titreme nöbeti daha geçirirken kızın kapısını kapattı. Biraz önce yaptığı uzun banyo kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Yine de gri ve bol yoga pantolonu ile beyaz kazağının değdiği cildi arada karıncalanıyordu. Sanki derisinin altından bir elektrik akımı geçiyor gibi hissediyordu.

Renata, kazağının kollarını sıvadı. Cildindeki hassasiyetten biraz olsun kurtulmak istemişti. Uyuyamayacak kadar uyarılmıştı. Odasına uğrayıp, silahlarının içinden bir bıçak alıp düşündü. Huzursuz olduğunda egzersiz yapması yardımcı olurdu. Saatlerdir çektiği fiziksel acıların bu egzersizle azalacağını ve bu arada da daha çok güçleneceğini düşününce memnun oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sergei Yakut'un tehlikeli dünyasındaki bu berbat gece sıradan bir şey olduğundan, Renata vücudundaki tüm kasların olabilecek en iyi durumda olmasını istiyordu. Eline aldığı kadife silah çantasındaki her bir silah kadar ölümcül olmak için durmaksızın çalışmıştı. Sahip olduğu bu fiziksel gücü kaybetmeye niyeti yoktu.

Hayatta kal.

Bu basit emir, çocukluğundan beri ona yol gösteriyordu. Bir zamanlar, Mira'dan bile daha küçükken, tek başınaydı. Montreal Kilisesi'nin kapısına bırakılmış bir yetimdi. Bir geçmişi, ailesi ve geleceği yoktu. Sadece o vardı.

Renata için var olmak yeterliydi. Şimdi de yetiyordu. Özellikle şimdi, Sergei Yakut'un tehlikeli işlerinin içindeyken, sadece var olması bile lükstü. Yaşadığı bu toplulukta bile bir sürü düşmanı vardı. Yanlış bir adım atması ya da yanlış bir söz söylemesi işten bile değildi. Hayatının sahibi olan o acımasız vampirin memnuniyeti her an kaybolabilir ve Renata kanlar içinde ölebilirdi. Elbette savaşmadan ölmeyecekti.

Çocukluğundan gelen yol gösterici emir, şimdi de onu cesaretlendiriyordu. Bir gün daha yaşa. Sonra bir gün daha. Sonra bir gün daha...

Bu denklemde yumuşamaya yer yoktu. Acıma, utanç ve sevgiye izin yoktu. Özellikle de sevgiye. Sevginin hiçbir şekli hoş karşılanmazdı. Mira için hissettiği onu kendi çocuğu gibi koruma ve ona yardım etme isteğinin, bir gün ona çok pahalıya mal olacağını biliyordu.

Sergei Yakut, Renata'nın bu zayıflığından faydalanmak için hiç zaman kaybetmemişti. Bundan kaynaklı yaraları hâlâ vücudundaydı.

Ama Renata güçlüydü. Hayatında başa çıkamadığı hiçbir şey olmamıştı. Fiziksel ya da duygusal tüm zorlukları aşabilmişti. Zeki ve güçlüydü. Ve gerektiğinde de ölümcül...

Renata büyük evden dışarı çıktı ve gecenin karanlığında arkadaki küçük binalardan birine doğru yürüdü. Binaları yaptıran yaşlı avcının birçok köpeği olmalıydı. Evin hemen arkasında köpeklerin uyuması için hazırlanmış eski bir kulübe vardı. Geniş kulübenin penceresiz dört duvarı bulunuyordu. Üstteki uzun ve üçgen kulübe çatısı hava almasını sağlayacak deliklere sahipti.

Küçük olsa da egzersiz için kullanılabilirdi. Biraz ilerde daha yeni ve daha geniş olan yeni yapılmış bir kulübe olsa da Renata oraya gitmemeyi tercih etti.

Oraya bir kez girmişti ve bir daha girmeye hiç niyeti yoktu. Hatta elinde olsa o kulübeyi yakardı.

Renata tahta kapıdan girip elektrik düğmesine bastı. Sarı ampulden çıkan cılız ışık odayı isteksizce aydınlatıyordu. Toprak zeminde ilerledi ve odanın ortasındaki çatı kirişine bağlanmış iki deri bandın yanından geçti. Odanın öteki duvarında, tasmaları ve kırbaçları asmak için kullanılan çivili tahta askıya kadar geldi.

Renata askıyı yukarı doğru kaldırdı ve altından, aylardır egzersiz için kullandığı delik deşik bir hedef tahtası göründü.

Bıçaklarını kılıflarıyla beraber yakındaki bir direğe bağladı. Ayakkabılarını çıkarıp kulübenin ortasına gitti. Uzun deri bantların uçlarını eline alıp iki bileğinin çevresinde, ayrı ayrı, birkaç kez doladı. Gevşekliğini kontrol etti. Hazır olduğunu görünce, kollarını açarak kendini yere bıraktı. Bedeni, kanatlıymış gibi, kirişe asılı kaldı.

Kendini ağırlıksız ve huzurlu hissettiğinde bantlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ısınma hareketlerine başladı. Dönüp sıçrayarak ayaklarını kirişe dayadığında yerden birkaç adım yukarda kalmıştı ve ellerine bağlı deri bant hafifçe gerilmişti. Kollarının ve bacaklarının yandığını hissediyordu. Bu ona huzur veriyordu. Yaptığı her hareketle vücudu üzerinde daha çok söz sahibi olabildiğini biliyordu.

Renata gözlerini kapatıp tüm iç seslerini dinlemeye başladı. Kalp atışları ve nefes alıp verişlerine odaklanmıştı. Bir duruştan bir başkasına geçtikçe kaslarının gerilmesini bir orkestrayı dinler gibi dinliyordu. Bu onun için bir tür meditasyondu. Ayak bileklerini bandın içinden geçirip kirişte baş aşağı durduğu sırada, havada bir hareketlenme hissetti. Çok hafifti ve aniden olmuştu ve varlığı şüphe götürmezdi.

Yanağında sıcak bir nefes hissetti.

Gözlerini açtı. Bakışlarını odaklamayı başardığında davetsiz misafirini gördü. Hemen altında Soylu savaşçı duruyordu. Nikolai.

"Kahretsin," dedi Renata. Ani duruş değişimi, ayağının banttan biraz çıkmasına ve vücudunun dengesini kaybetmesine sebep olmuştu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sakin ol," dedi Nikolai. Elleriyle Renata'nın dengesine dönmesi için yardım etmeye çalıştı. "Seni korkutmak istememiştim."

"Korkutmadın," diye cevapladı Renata soğuk ve kısaca. Ani bir hareketle kirişin öteki tarafına, Nikolai'ın dokunamayacağı bir yere geçti. "İzin verir misin? Egzersizimi engelliyorsun."

"Öyle mi?" Adamın yüzünde alaycı bir gülüş vardı, yukarda asılı duran Renata'ya bakarken kaşlarından birini

kaldırmıştı. "Peki şu halde tam olarak ne için egzersiz yapıyorsun? Cirque du Soleil için mi?"

Renata bu alaya cevap verme gereği duymadı. Zaten adamın cevap beklediği de yoktu. Renata'dan uzaklaştı ve kulübenin öteki ucuna yürüdü. Hedef tahtasındaki deliklere uzandı. Sonra da Renata'nın bıçaklarını buldu. Kılıflara dokunurken çeliğin çıkardığı hafif sesi duydu.

Renata çevik bir hareketle kendini bantlardan kurtarıp ayağını yere basarken, "Dokunma onlara!" diye bağırdı. "Onlara dokunma dedim. Onlar benim."

Renata bıçaklarını hızla alırken Nikolai karşı çıkmadı. Bu dişinin, kendisine ait olduğunu hissettiği yegâne şeylerin bu silahlar olduğunu anlamıştı. Renata'nın ani duygu değişimi, başının dönmesine sebep olmuştu. Egzersizinin sona erdiremediği acılarını hissederken bir adım geri attı ve nefesini kontrol etmeye çabaladı.

"İyi misin?" diye sordu Nikolai.

Savaşçının mavi gözlerinde endişe görmek Renata'nın hoşuna gitmemişti. Zayıflığını göstermemeliydi. Lanet adamın, olmak istediği – hatta olması gerektiği – kadar güçlü olmadığını bilmesini istemiyordu.

"İyiyim," dedi Renata, bıçaklarından birini kılıfından çıkarırken. Sonra yavaş yavaş dört bıçağının hepsini kılıfından çıkardı ve önündeki tahta pervaza dizdi. Sesine bir alaycılık vermeye çalışarak sordu: "Görünen o ki bu soruyu benim sana sormam lazım, değil mi? Şehirde seni fena yere serdim."

Savaşçının belli belirsiz homurdanmasını duydu.

"Yabancılara karşı çok dikkatli olmalıyız. Özellikle de şimdi. Eminim ki anlayışla karşılarsın," diye açıkladı Renata.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda adamın yüzüne bakmıştı. Onun da kendine baktığını gördü. "Tatlım, beni yere serebilmenin tek sebebi, belden aşağı vurmuş olman. Seni fark ettiğimden emin oldun. Bildiğin ve sakladığın bir şey varmış gibi davrandın. Seni takip etmemi sağladın. Sonra da beni tuzağa düşürdün."

Renata özür dilemeye gerek duymadan omuzlarını silkti. "Aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

Nikolai, gamzelerini çıkararak yavaşça gülümsedi. "Savaşta mıyız?" diye sordu.

"Aşk olmadığı kesin."

"Hayır," dedi Nikolai tüm ciddiliğiyle. "Asla aşk olamaz."

En azından bir konuda anlaşmışlardı.

"Ne kadar süredir Yakut için çalışıyorsun?" diye sordu.

Renata başını salladı. Tam olarak söylemesi kolay değildi. O gecenin her anı beynine kazınmış olsa da tarihten emin değildi. Kanı çekildi. Korkunçtu. Bir sonun başlangıcıydı. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Sanırım birkaç yıl oluyor. Neden?"

"Sadece bir kadının, hem de senin yeteneğine sahip bir Soy Eşi'nin böyle bir iş yapmaya nasıl başladığını merak ettim. Hem de onun gibi bir İlk Nesil için. Pek alışılmış değil. Aslında böyle bir durumu duymamıştım bile. Anlatsana, nasıl oldu da Sergei Yakut'a takıldın?"

Renata savaşçıya baktı. Bu kurnaz ve tehlikeli yabancının kendi dünyasına aniden girdiğini düşündü. Nasıl cevap verebileceğinden emin değildi. Gerçeği söylemeyeceği kesindi. "Eğer soruların varsa Yakut'a sormalısın."

"Peki," dedi Nikolai ona yaklaşarak. "Belki ona sorarım. Peki küçük kız, Mira, o da buraya seninle mi geldi?"

"Hayır. O altı ay önce geldi." Renata sakin görünmeye çalışıyordu. Ancak, bu Soylu'nun ağzından, korumak istediği Mira'nın adını duyması alarma geçmesine sebep olmuştu. "Bu kısa zamanda çok şey yaşadı. Hiçbir çocuğun görmemesi gerekenleri gördü."

"Geçen haftaki saldırı gibi mi?"

Ve diğer karanlık gerçekler, diye geçirdi içinden Renata. "Mira neredeyse her gece kâbus görüyor. En fazla birkaç saat uyuyabiliyor."

Nikolai başını sallayarak farkındalığını belli etti. "Bu ev bir çocuğa göre değil. Hatta bazıları bir kadına göre de olmadığını söyleyebilir."

"Sen de o bazılarından biri misin savaşçı?"

Nikolai gülümsedi. Olumlu veya olumsuz bir cevap vermemişti.

Renata kafasında birçok soruyla ona baktı. Özellikle en merak ettiği şeyi sordu: "Mira'nın gözlerinde ne gördün?"

Nikolai sessizce homurdandı. "İnan bana bilmek istemezsin."

"Sorduğuma göre bilmek istiyorum. Sana ne gösterdi?"

"Unut gitsin," dedi. Renata'dan gözlerini ayırmadan elini sarı saçlarının içinde gezdirdi. Sonra derin bir nefes alıp bakışlarını ondan çekti. "Neyse, önemli değil. Kız kesin yanıldı."

"Mira asla yanılmaz. Onu tanıdığımdan bu yana bir kez bile yanılmadı," diye üsteledi Renata.

"Öyle mi?" derken delici mavi gözlerini yeniden Renata'ya dikti. Hem soğuk hem de ateşli bakıyordu. Genç kadının tüm vücudunu süzdü. "Alexei, onun gücünün mükemmel olmadığını söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lex mi? Sana bir tavsiye. Lex'in söylediği hiçbir şeye güvenme. Yaptığı her şeyin altında başka bir plan yatar."

"Önerin için teşekkürler," diyen savaşçı hedef tahtasına yaslandı. "Lex'in söylediğine göre, Mira'nın gücü bugüne dayanarak gelecekte olabilecekleri tahmin etmek. Ama bunlar sadece tahmin. Yani kesin gelecek değilmiş."

"Lex, Mira'nın haklı olmamasını diliyor olabilir. Ancak Mira hiçbir zaman yanılmaz. Sana bu gece her ne gösterdiyse, gerçekleşmesi kaderinde var demektir."

"Kader," diye tekrarladı Niko, kelimenin anlamından hoşlanarak. "Peki öyleyse. Demek ki elimiz mahkûm."

Tüm muzurluğuyla genç kadına bakıyordu. Neden 'biz' dediğini sorması için Renata'ya meydan okur gibiydi. Bundan çok zevk aldığı belliydi. Renata aldığı zevkin farkına vardığından, beklediği soruyu sorarak onu daha da memnun etmeye niyeti yoktu.

Renata bıçaklarından birini aldı. Ağırlığını eliyle kontrol etti. Cildine değen soğuk çelik hoşuna gitmişti. Sert ve tanıdıktı. Parmakları hareket etmek için karıncalanıyordu. Isınmış vücudu bir ya da iki saat ağır fiziksel egzersiz yapmaya hazırdı.

Bıçağın ucunu Nikolai'a doğrulttu ve gözleriyle hedef tahtasını gösterip, "İzin verir misin? Yanlışlıkla seni vurmak istemem," dedi.

Niko tahtaya baktı ve omuz silkti. "Bunu daha ilginç hale getirmek ister misin? Mesela gerçek bir rakibe ne dersin? Karşılık verebilecek birine? Gerçi belki de avantaj senden yanayken daha iyi dövüşüyorsundur."

Renata, adamın kendisini dolduruşa getirdiğinin farkındaydı. Gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. Yoksa kendisiyle flört mü ediyordu? Bu yakınlığı ihtiyatla gerilmesine

sebep oldu. Bu adam hakkında ne düşüneceğine karar veremedi. Elindeki bıçağı salladı ve, "Yalnız çalışmayı tercih ederim," dedi.

"Peki," diyen Nikolai, hafifçe kenara çekildi. Yine de hedef tahtasının çoğunu kaplıyordu. Meydan okuyan bir bakışla, "Buyur," dedi.

Renata şaşkındı. "Eğer çekilmezsen seni hedef almayacağımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kendini beğenmişçe gülümsedi Niko. Ellerini göğsünde birleştirip, "İstersen hedef al. Beni asla vuramazsın," dedi.

Renata hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağı fırlattı.

Keskin bıçak, hedef tahtasının tam ortasına saplandı. Tam da oraya nişan almıştı. Ama bıçak henüz havadayken Nikolai ortadan kaybolmuştu, görüş alanından çıkmıştı.

Kahretsin...

O bir Soyluydu, herhangi bir insandan çok daha hızlıydı. Bir yırtıcı kadar çevikti. Silahlı da olsa fiziksel olarak ona karşı hiçbir şansı yoktu. Bunu, bıçağı atmadan önce de biliyordu ama en azından kendini beğenmiş piçin onu rahatsız etmesine son verebilmişti.

Atışları isabetliydi. Elini uzatıp öteki bıçaklarından birine uzandı. Eli henüz bıçağa ulaşmışken arkasında bir kıpırtı fark etti. Bir nefesin sıcaklığı, çene hizasındaki saçlarının arasında dolaşıyordu.

Çenesinin altında jilet gibi keskin metali hissetti. Kaslı erkek vücudu belini sardı.

"Beni ıskaladın."

Çenesinin altındaki bıçağın boynunu kesmesinden korkarak yavaşça yutkundu. Kollarını, olabildiğince yavaş, iki yanında serbest bıraktı. Sonra, bıçağını tutan sağ elini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

yavaşça arkasına alıp, bıçağın ucunu adamın açık bacaklarının birleşim yerine dayadı. Verdiği mesaj açıktı. "Görünen o ki seni buldum," dedi. Sadece yapabildiğini göstermek için, beyin gücüyle adama küçük bir frekans verdi.

Nikolai, "Kahretsin," diye homurdanırken kızı tutan kolları aralandı. Renata ondan kurtuldu ve dönüp baktı. Savaşçının kızgın olmasını bekliyordu. Hatta bundan biraz korkuyordu. Ama tam tersine Nikolai ona gülümseyerek baktı ve, "Korkma tatlım. Şimdi tek yapmam gereken, gücünü kullanmanın yan etkileri kendini gösterene dek seninle oyalanmak," dedi.

Renata ona dikkatle baktı. Gücünün yan etkisini bilmesinden dolayı gerilmiş ve kafası karışmıştı. Nikolai, "Lex, bana seninle ilgili birkaç ipucu verdi," dedi. "Psişik gücünü her kullanışında sana ne olduğunu o anlattı. Çok güçlü bir silah ve dayanılmaz bir yan etki. Yerinde olsam, onu bu kadar sık kullanmazdım. Özellikle de sırf kendini ispatlamak için kullanmana gerek yok."

"Lex kimin umurunda!" diye homurdandı Renata. "Tabii sen de! Tavsiyelerine ihtiyacım yok. Siz iki dallamanın benden bahsetmesi ise hiç hoşuma gitmedi. Bu konuşma bitmiştir."

Renata çok kızgındı. Elindeki bıçağı Niko'ya fırlattı. Daha önceki gibi kaçmasını bekliyordu. Ancak adam bu sefer kaçmadı. Ani bir hareketle kolunu kaldırdı ve dönerek kendine gelen bıçağı havada yakaladı. Alaycı sırıtışı onu daha da sinirlendirdi.

Kenardan bir bıçak daha alan Renata, onu da adama fırlattı. Daha önceki gibi bu bıçağın uçuşu da savaşçı vampirin elinde sonlandı.

Gözlerini kırpmadan Renata'ya bakıyordu. Bakışları sıcacıktı. "Şimdi nasıl eğleneceğiz?" diye sordu.

Renata ona bakıp, "Sen kendini eğlendir. Ben gidiyorum," dedi.

Arkasına dönüp kapıya doğru iki adım attı. Tam o sırada iki kulağının yanındaki hareketle dondu. Saçlarından birkaç telin kesildiğini görebiliyordu. İki yanından hızla geçen bıçaklar yarısına kadar kapıya saplandı.

Renata öfkeyle arkasını döndü. "Seni gidi piç ku..."

Savaşçı tam arkasındaydı. Güçlü vücudu üstüne doğru yaslanıyor, mavi gözlerindeyse şimşekler çakıyordu. Bu erkek egosundan kaynaklanan bir bakış değildi. Renata bir adım geri çekildi. Arkadaki ayağından destek alarak bir tekme salladı. Adamın uzun parmakları Renata'nın bileğini kavradı ve ani bir hareketle onun sırt üstü yere yatmasını sağladı. Niko da tüm ağırlığıyla onu yerle kendisi arasına hapsetti. Renata yumruk ve tekmeleriyle karşı gelmeye çalışıyordu ama adam çok güçlüydü. Pes etmesi bir dakikadan daha kısa sürdü.

Renata derin derin nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. "Şimdi kim kendini ispatlamaya çalışıyor savaşçı? Tamam, kazandın. Memnun musun?"

Adam ona garip bir sessizlikle bakıyordu. Öfkeli ya da kibirli değildi bu bakışlar. Sadece sakin ve içtendi. Göğsünde, adamın hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bacakları adamınkilerin arasında kalmıştı. Bilekleri başının üstünde, adamın tek avcunun içindeydi. Savaşçının tutuşu yumuşak ve eli sıcacıktı. Niko başını kaldırıp Renata'nın sağ bileğinin içindeki kırmızı doğum lekesine baktı. Bir damla ve hilalden oluşan leke, kadının Soy Eşi olduğunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belirtilerinden biriydi. Başparmağıyla lekeyi okşadı. Kadının damarlarında tatlı bir sıcaklık dolaştı.

"Mira'nın gözlerinde ne gördüğümü bilmeyi hâlâ istiyor musun?" diye sordu.

Renata soruyu duymazlıktan geldi. Şu an bilmek istediği son şey buydu. Adamın ağırlığının altından kurtulmak için çırpındı. Fakat adamın onu orada tutması için çok güç harcaması bile gerekmiyordu. "Piç herif, in üstümden!" dedi öfkeyle.

"Hadi sorsana Renata."

"Sana çekilmeni söyledim!" diye bağırdı. Paniğe kapıldığını hissediyordu. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Olayı bir an önce kontrolü altına almalıydı. Şu an ihtiyacı olan son şey, Sergei Yakut'un gelip kendisini bu adamın altında zayıf halde görmesiydi. "Kalkmama izin ver. Hemen."

"Neden korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden. Kahrolası seni."

Adamın gözlerine baktığı an bunun bir hata olduğunu anladı. Buz mavisi gözlerindeki ışık bir yangın yerini andırıyordu. Gözbebekleri küçülmüştü ve dudaklarının kıvrımında vampir dişlerinin çıktığını görebiliyordu.

Eğer şu an kızgınsa bu, fiziksel dönüşümünün bir kısmını açıklayabilirdi. Ancak sadece bir kısmını. Zira Renata, vücudunda adamın kasıklarının sertliğini hissediyordu. Dirilmiş penisi Renata'nın bacaklarının arasındaydı. Bunu bilerek yaptığı belliydi.

Vücutlarının bu sıcak temasından kurtulmak için çabaladı. İşe yaramadı. Şu an nabzı, panik seviyesinin çok üstünde atıyordu. Vücudu istemediği halde ısınmaya başlamıştı.

Tanrım. Bu iyi değil. Bu hiç de iyi değil.

"Lütfen," dedi zayıfça. Sesindeki yalvarıştan nefret etti. Şu anda bu adamdan da nefret ediyordu.

Adamın aç bakışlarını ve dudaklarının hemen üstündeki dudaklarını görmemek için gözlerini kapatmak istedi. Aralarında yaşananların kendinde yarattığı tüm etkiyi yok etmek istedi. Bu ölümcül arzuyu hissetmeyi o istememişti. Fakat gözlerini kapatamadı. Adamdan kendini alamadı. Vücudu, verdiği emirlerin hiçbirine uymuyordu.

"Bana, küçük kızın gözlerinde bu gece ne gördüğümü sor," diye tekrarladı Nikolai. Sesi alçak ve yumuşaktı. Dudakları kadının dudaklarına o kadar yakındı ki konuştuğunda çıkan nefesi Renata'nın dudağını okşuyordu. "Hadi sor Renata. Yoksa dinlemek yerine görmek mi istersin?" diyerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Öpüşmenin ateşi Renata'nın kanında bir yangın seline dönüşüyordu.

Ateşle öpen dudaklar, birbirine karışan sıcak nefesler... Savaşçının dili Renata'nın dudaklarında geziniyor, aralı dudaklarından içeri girip ona anlatılmaz bir zevk yaşatıyordu. Arada ufak zevk iniltileri duyuluyordu. Adamın, yanağını okşadığını hissetti. Sıcak uzun parmaklar yanaktan şakaklara çıktı. Saçlarının arasında dolaştı. Sonra ensesine geçti.

Nikolai, Renata'nın başını kendine doğru kaldırdı. Onu eriten öpüş şimdi daha da derindi, Renata'nın tüm direnci kırılmıştı.

Hayır

Tanrım hayır, hayır, hayır!!!

Bunu yapamam. Bunu hissedemem.

Renata, dudakların erotik işkencesinden kendini kopar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mayı başardı. Kafasını yana çevirdi. Titriyordu. Duyguları tehlikeli bir noktaya gelmişti. Şu an çok şeyi riske atmıştı. Bu adamla... Bu çok fazlaydı.

Meryem Ana! Nikolai'ın içinde yaktığı ateşi hemen söndürmeliydi. Kor gibiydi. Ölümcüldü. Biran önce bundan kurtulmalıydı.

Savaşçının sıcak elleri çenesini okşadı. Bakışlarını kendine çevirdi. "İyi misin?" diye sordu.

Renata, kollarını onun gevşeyen parmaklarının arasından kurtardı. Konuşmadan adama bir yumruk salladı.

Yumruğu savuşturan Niko ayağa kalktı. Renata'nın da elini tutup ona yardımcı oldu. Onun yardımını istemese de şoku üzerinden atamamış olan Renata öylece konuşmadan durdu, Nikolai'a bakamıyordu. Kendini toplamaya çalıştı.

Verdiği sıcak karşılık yüzünden ölüm emrini imzalamadığından emin olmaya çalıştı.

"Renata?"

Genç kadın sonunda konuşabilecek duruma geldiğinde, umutsuz ve soğuk bir tonla, "Bir daha bana yaklaşırsan, yemin ederim seni öldürürüm," dedi.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 7

Alexei, on dakikadan fazla süredir babasının çalışma odasının dışında bekletiliyordu. Kendisiyle konuşmak istemesi, Yakut'un muhafızlarının hiçbiri tarafından dikkate alınmamıştı. Bu görmezden gelme – aslında saygısızlıktı – Alexei'yi artık o kadar rahatsız etmiyordu. Yıllar önce, bu tip davranışlara kızmayı bırakmış, enerjisini daha üretken yollara yöneltmişti.

Yine de içinde derin bir yerde, öz babasının, hayattaki tek akrabasının, kendisine bu kadar az değer vermesine içerliyordu. Sürekli hor görülmesi, zamanla bu acıya dayanabilmesini sağlamıştı. Babası böyle biriydi, o kadar. Üstelik Lex bu sayede daha da güçlü biri haline gelmişti. Birçok konuda babasından ve hatta onun hayal edebileceğinden daha güçlü, daha acımasız birine dönüşmüştü. Babası bunu bilemezdi, bilse onaylamazdı.

Fakat Lex kendi kapasitesinin farkındaydı. Güçlü yönlerini tanıyordu. Şu an olduğu kişiden çok daha fazlası olabileceğinden ve bunu hak ettiğinden emindi. Kanıtlamak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için bir fırsata ihtiyacı vardı. Kendine de babası olacak o şerefsize de kanıtlayabilirdi bunu.

Metal kilit yuvasında ses çıkardı ve açılan kapıdan bir adım attı. Lex, "Nihayet," diye mırıldandı ona yol veren kişiye.

Oda loştu, sadece odanın diğer tarafındaki kocaman şöminede yanmakta olan kor halindeki odunların yaydığı ışıkla aydınlanıyordu. Evde elektrik tesisatı olmasına karşın sık kullanılmazdı. Sergei Yakut ve diğer Soyluların karanlıkta görme yetileri göz önüne alındığında, kullanılmaması da çok doğaldı.

Soyluların diğer duyuları da çok keskindi. Buna rağmen Lex, bir insan burnunun bile, odada dolaşan seks ve kan kokusunu rahatlıkla alabileceğini düşündü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Lex, babası bitişikteki odadan içeri girerken.

Yakut çıplaktı. Penisi hâlâ erekte haldeydi. Her adımında büyümüş penisinin sallanışı görülüyordu. Görüntüden tiksinen Lex gözlerini kırptı ve başka bir yere bakmaya başladı. Bunun, aleyhine kullanılabilecek bir zayıflık göstergesi olacağı aklına geldi ve babasını izlemeye geri döndü. Yaşlı vampirin gözleri pırıl pırıldı. Sanki kafatasına gömülmüş iki kor kömür gibi görünüyordu. Göz bebekleri incelmişti. İrislerini bir yangınla ikiye bölen birer bıçağa dönüşmüştü. Vampir dişleri uzamıştı. Keskinliği gözle görülebiliyordu.

Yakut'un vücudu ince bir ter takasıyla kaplıydı. Cildinin her karışı, *dermaglifinden* yayılan kurşuni renkle bezenmişti. İlk Neslin Soylu bedeninde boynundan bileğine kadar uzanan bu işaret, çevik vücudunun yaşını ele veriyordu. Taze kan damlaları keskin dişlerinden vücuduna süzülüyordu. Kanın kokusundan bir insana ait olduğu fark ediliyordu.

Lex, babasının neyle uğraşıyor olduğunu anladığında şaşırmamıştı. Bitişik odadan gelen üç farklı köle sesi de onu şaşırtmayı başaramadı. Köleler yetiştirmek ve onları kullanmak, sadece en yaşlı ve en güçlü vampirlerin yapabileceği bir şeydi. Yıllardır yasadışıydı. Medeni Soylular buna izin vermezdi ama Yakut'un yasadışı hareketlerinin en hafifi buydu. Yakut kendi kurallarını koyardı. Kendi adaletini sağlardı ve bu gözlerden uzak evde, kralın sadece ve sadece kendisi olduğundan herkesin emin olmasını sağlardı. Lex, böyle bir özgürlük ve güce sahip olmak istediğini düşündü.

Yakut odanın öteki ucundan umursamazca oğluna baktı. "Sana baktığımda, önümde sadece bir ölü görüyorum," dedi.

Lex sinirlendi. "Efendim?"

"Eğer savaşçı kendisini tutmasaydı ve ben müdahale etmeseydim şu an senin vücudun da Urien'inkinin yanında, o deponun terasında yatıyor olacaktı. Güneşin temizliğine sunulan iki ölüden biri olacaktın." Her kelime Lex'in kulaklarına küçümseme taşıyordu. Yakut, şöminenin yanından demir bir çubuk alıp odunları yokladı. "Bu gece senin hayatını kurtardım Alexei. Daha ne istiyor olabilirsin?"

Lex gece şehirde yaşadığı aşağılanmayı hatırlayıp bir an dondu. Sonra kızgınlığın işine yaramayacağını düşündü. Özellikle babasına karşı öfke iyi sonuç doğurmazdı. Sesindeki kızgınlığı saklamaya çalışarak başını öne eğdi. "Sizin sadık hizmetkârınızım baba. Elbette sizden bir şey istemiyorum. Sadece bana karşı güveninizin ve itimadınızın devam etmesini diliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakut, "Bir asker değil politikacı gibi konuşuyorsun," diye homurdandı. "Bir politikacıya ihtiyacım yok Alexei."

"Ben bir askerim," diyerek babasına baktı Alexei. Yaşlı vampir hâlâ odunlarla ilgileniyordu. Yarılan odunlar, sessizlik çökmüş odayı kıvılcımlarıyla aydınlatıyordu. "Ben bir askerim," diye yineledi. "Size verebileceğim en iyi hizmeti vermeye çalışıyorum baba."

Alaycı bir gülümsemeyle bezeli başını çevirip, omzunun üstünden oğluna baktı Yakut. "Senden sadece sözler duyuyorum oğlum. Ben sözlere güvenmem ve itimat etmem. Son günlerde bana sözlerden başka bir şey vermediğini görüyorum."

"Eğer beni daha iyi bilgilendirmezsen, işimi iyi yapmamı nasıl beklersin?" diye kızgınlıkla atıldı Lex. Göz bebeklerinin incelişi babası tarafından görülebiliyordu. Hızla ekledi: "Ormanlık alanda savaşçıyla karşılaştım. Son zamanlarda gerçekleşen İlk Nesil katliamlarını anlattı bana. Düzen'in seninle iletişime geçip tehlikeden haberdar olmanı sağladıklarını söyledi. Bundan benim de haberim olmalıydı baba. Muhafızların kumandanı olarak, bunu bana söylemen gerekirdi."

Lex sustu.

"Ekleyeceğin bir şey var mı oğlum?" derken Yakut çenesini yukarı kaldırdı. Tavana bakıyordu, alt dudağı istemsizce açılmıştı. "Benzer bir suçlama bana, yıllar önce, aptal bir kadın tarafından da yapılmıştı. O da bir şeyleri yapmam gerektiğini düşünmüştü. Belki de merhamet aramıştı," derken tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Gözlerini yeniden şöminedeki odunlara çevirdi. "Ona ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum," diye yavaşça ve dikkatle cevapladı Lex. Boğazının kurumuş olmasına şaşırmıştı.

Hatıralar şöminenin ateşinde oynuyor gibiydi.

Kuzey Rusya. Kışın son demleri. Lex daha bir çocuktu. Varsa yoksa on yaşındaydı. Fakir evlerinin tek erkeğiydi. Annesi sahip olduğu tek şeydi. Ne olduğunu bilen ve onu yine de seven tek kişiydi.

Annesi, onu babasıyla tanıştırmaya götüreceğini söylediğinde endişelenmişti. Annesi, Lex'in bir sır olduğunu söylemişti. Onun küçük hazinesiydi. Fakat kış çetin geçmişti ve çok fakirlerdi. Ülke karışıklık içindeydi. Onun gibi yalnız bir kadının Lex gibi bir çocuğa bakması imkânsızdı. Bir barınağa ve onları koruyacak birine ihtiyaçları vardı. Kadın, Lex'in babasının bunları sağlaması için dua ediyordu. Oğluyla tanıştığında babasının onlara kollarını açacağına söz verdi.

Sergei Yakut onları soğuk karşıladı ve dışarı attı. Lex, annesinin, onları içeri alması için babasına yalvarışını hatırlıyordu. Babası reddetmişti. Güzel ve gururlu annesinin dizlerinin üstüne çöküp, eğer ikisini alamıyorsa sadece Alexei'yi alması ve koruması için yalvarışını gözlerinin önüne getirdi.

Sözleri şimdi bile Alexei'nin kulaklarında çınlıyordu. *O senin oğlun. Senin için hiçbir değeri yok mu? Daha fazlasını hak etmiyor mu?*

Birdenbire sahne değişmişti.

Sergei Yakut'un kılıcını çıkarıp, dizleri üstündeki aciz kadının başını gövdesinden ayırması çok çabuk olmuştu.

O gün kendisine söylediklerinin acımasızlığını hatırladı. Grubunda sadece askerlere yer vardı ve Lex seçim yapmalıydı: Ya annesinin katiline hizmet edecek ya da onun gibi ölecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lex'in cevabı, hıçkırıkları arasında zayıf bir kabulleniştiydi. *Size hizmet edeceğim.* Cevabıyla beraber annesinin yerde yatan kanlı bedenine korkuyla baktı ve ruhunun bir parçasının öldüğünü hissetti. *Size hizmet edeceğim baba.*

Odadaki sessizlik buz gibiydi. Bir mezar kadar soğuktu.

"Hizmetkârınızım," dedi bu sefer sesli olarak. Eski anılardan, kendini esir almış olan zalime döndü. "Sadakatim her zaman sizedir baba. Sadece sizin istediğinizi yaparım."

Çenesinin hemen altında ani bir ısınma, sanki bir yangın hissetti. Tıslayarak başını kaldırdı. Gözlerinin önünde bir duman gördü. Burnuna yanmış etin tatlı kokusu geldi. Kendi etinin.

Sergei Yakut tam önünde duruyordu. Elinde, Lex'e doğru tutmakta olduğu demir çubuğun korlaşmış ucunda, yanmış deri dışında her nokta parlıyordu. Lex'in yüzünden yakarak aldığı bu deri...

Yakut, vampir dişlerini göstererek sırıttı. "Evet Alexei, sadece benim istediğimi yaparsın. Bunu unutma. Bir şekilde damarlarında benim kanımın dolaşıyor olması, o kanı akıtmayacağım anlamına gelmez."

"Elbette baba," diye homurdandı Lex. Yanığın acısı çenesini sıkmasına sebep oluyordu. Şu an duyduğu nefret, sadece kendini aşağılayan İlk Nesle karşı değil, aynı zamanda böyle bir hakaretten sonra bile ona karşı gelememiş olan kendisineydi.

Yakut sonunda geri çekildi. Koltuğun üstünden kahverengi ipek bir sabahlık aldı ve üstüne geçirdi. Gözlerinden hâlâ kana susamışlık ve arzu okunuyordu. Dilini vampir dişlerinin üstünde gezdirip emir verdi: "Madem bana hizmet etmek istiyorsun, gidip Renata'yı bana getir. Ona ihtiyacım var."

Lex dişlerini öyle sıktı ki ağzının içinde parçalanabilirlerdi. Tek söz söylemeden dik durdu ve içini yakan bir öfkeyle odadan çıktı. Kapının dışındaki muhafızların kendine meraklı gözlerle baktığının ve yanmış etinin kokusunu onların da aldığının farkındaydı.

Yarası kolayca iyileşirdi. Hatta Lex hızlı adımlarla ana binanın salonuna girdiğinde, hızlı metabolizması sayesinde yarası kapanmıştı bile. Renata odaya henüz giriyordu ve Lex'i görünce yolunu değiştirdi. Onunla karşılaşmak istemiyordu ama bu mümkün olmadı.

Lex odanın diğer ucundan, "Seni istiyor," diye bağırdı. Kaç kişinin onu duyduğunu umursamıyordu. Nasılsa hepsi Renata'nın Yakut'un fahişesi olduğunu biliyordu. Öyle değilmiş gibi davranmaya gerek yoktu. "Seni göndermemi istedi."

Renata'nın zümrüt yeşili soğuk bakışları Lex'e döndü. "Dışarıda egzersiz yapıyordum. Üstümdeki pisliği ve teri yıkamalıyım."

"Hemen gitmeni söyledi Renata," diye yineledi Lex.

Genç kadın, "Peki," diyerek çıplak ayakla odaya yöneldi.

Yüzünde, çevresindekilerin, özellikle de Lex'in kendisiyle ilgili ne düşündüğünü önemsemediğini belirten bir bakış vardı. Aşağılanmış hissetmediğini fark eden Lex, üstüne gitmek istedi. Burnunu ona doğru çevirip derin bir nefes aldı. "Kirli olmanı önemsemeyecektir. Herkes bilir ki en iyi fahişeler kirli olanlardır."

Renata bu hakarete bile karşılık vermedi. İstese onu beyin gücüyle yere serebilirdi. Belki de Lex bunu yapmasını istiyordu. Hem de sırf sözlerinin onda bir etkisi olduğu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nu görmek için. Fakat bakışlarındaki umursamazlık, Lex'e buna değmeyeceğini anlatıyordu.

Kibirle Lex'in yanından geçti. Sergei Yakut'un odasına, sanki darağacına giden bir kraliçe edasıyla sakin ve yavaşça girerken Lex ve tüm muhafızlar onu izliyordu.

Lex, Renata'nın sahip olduğu kontrole bir gün sahip olacağını hayal etmekten kendini alamadı. Elbette bu hayalde küçük fahişe ona bu kadar düşmanca davranmayacaktı ve vücudu tamamen Lex'e ait olacaktı. İstediği her şeyi yapan bir köle. Evdeki diğer Soylulara da sunulacaktı.

Lex, kral olmanın ne kadar hoş olacağını düşünerek içten içe mutlu oldu. Bu, karanlık bir mutluluktu.

Bölüm 8

Nikolai, Renata'nın sapladığı bıçaklardan birini tahta hedeften aldı. Kadının hakkını yememeliydi. Çok iyi nişan alıyordu. Eğer bir Soylu değil de insan olsaydı, Renata'nın saldırısından canlı çıkamazdı.

Diğer bıçaklarla beraber bunu da silah kılıfına koyarken gülümsedi. Kusursuz silahlardı. Dengeleri ve keskinlikleri harikaydı. El yapımı oldukları belliydi. Niko'nun gözleri işlemeli kabzalarda gezindi. Gümüş yüzey, asma yaprağı ve çiçek kabartmalarıyla bezenmişti. Daha dikkatli baktığında, dört bıçağın kabzasında da farklı bir kelimenin kazındığını fark etti. *İnanç. Cesaret. Gurur. Fedakârlık.*

Bir savaşçının öğretisi mi, diye merak etti. Belki de Renata'nın kişisel ilkeleriydi bunlar.

Nikolai paylaştıkları öpüşmeyi düşündü. Aslında paylaşmak fiili abartı olabilirdi. Özellikle de onun üstüne çullandığı ve onu zorla öptüğü göz önüne alınırsa. Aslında onu öpmeyi istememişti. Kimi kandırıyordu ki? Öpmemeyi denese bile kendini tutamazdı. Ama bu bir bahane

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Üstelik Renata ona bahane sunma ya da özür dileme fırsatı da vermemişti.

Niko onun gözlerindeki dehşeti hâlâ görebiliyordu. Kadının bu yaptığı şeyden duyduğu şaşkınlık ve iğrenme açıktı. Kulübeden çıkmadan az önce kendisine verdiği ültimatomun ciddiyetinin de farkındaydı.

Egosuna aldığı yarayı, kadının belki de tüm erkeklerden nefret ettiğini düşünerek iyileştirmeye çalıştı. Belki de Lex'in söylediği gibi soğuk ve cinsiyetsiz, hatta frijit bir askerdi. Melek gibi bir yüzü ve insanda birçok şey yapma isteği uyandıran bir vücudu vardı. Öyle şeyler ki her biri diğerinden daha çekici...

Nikolai kadınları kolaylıkla elde ederdi. Bu Tanrı vergisi bir yetenek değildi ama yılların verdiği deneyim karşı koyulmazdı. Konu kadınlar olduğunda, kolay ve karmaşık olmayan zaferleri severdi. Ne kadar kısaysa o kadar iyiydi.

Takip etmek ve uğraşmak da güzeldi ama o kısmı savaşta yaşamayı tercih ederdi. Issız vampirlerle ve Düzen'in diğer düşmanlarıyla yaptığı kavgalarda bundan yeterince vardı. Çaba harcayacaksa Düzen için harcamayı tercih ederdi.

Peki neden şimdi Renata'yı fethetmek ve bu çekici kadını çevreleyen buzu kırmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu?

Aptalın tekiydi, sebebi bu olmalıydı. Erekte olmuş ve ölüm emrini imzalamış bir aptal.

Yeniden buraya gelmesine sebep olan konuya odaklanmalıydı. Vücudu ne söylerse söylesin, Mira'nın gözlerinde ne görürse görsün, yapması gerekenler vardı. Buraya Düzen için gelmişti ve çaba harcayacağı tek konu bu olacaktı.

Niko, Renata'nın silah kılıfını dikkatle bağlayıp kadının ayakkabılarını da güzelce kılıfın üstüne bıraktı.

Kulübeden çıkıp, çevredeki ormanlık alana göz atmaya gitti. Gökyüzünde hilal şeklinde bir ay vardı ve gri kalın bulutlar ayın ışığında ilerliyordu. Gecenin ılık esintisi, çevredeki köknarların iğnelerinin ve uzun meşelerin arasında dolaşıyordu. Bu güzel gecede burnuna gelen kokuları tanıdı. Çam ağacından gelen keskin koku, yosunlu toprak ve binanın artıklarının da karıştığı akarsuyun taze su kokusu.

Beklenmedik bir şey yoktu.

Ta ki...

Nikolai çenesini kaldırdı ve batıya doğru baktı. Soylu duyularıyla beklenmedik bir şey hissetti. Buraya ait olamayacak, olmaması gereken bir şey.

Ölümün kokusunu alıyordu.

Kokuyu takip etti. Ormanın derinliklerine doğru koştu. Binadan birkaç yüz metre ilerde koku yoğunlaştı. Burun deliklerinin bozulma kokusuyla dolduğu noktada durdu. Ayaklarının ucunda, yapraklarla örtülmüş, sarmaşıklarla kaplanmış derin bir çukur vardı.

Nikolai eğilip çukura baktı. Gözleri henüz odaklanmadan midesi bulandı. "Tanrım," dedi fısıldar gibi.

Çukurun dibinde ölüm vardı. Çukur, insan iskeleti kalıntılarıyla doluydu. Gömülmemiş, unutulmuş, buraya bir çöp yığını gibi atılıvermiş düzinelerce ceset. Yetişkin ya da çocuk, kurbanlarını hiç ayırmayan bir katliam. Yıllarca sürmüş bir katliam.

Kemik yığını ay ışığında aydınlanmıştı. Ölümün üzerine düştüğü bedenlerin kolları ve bacakları birbirine karışmıştı. Yukarı bakan suratlardan kalma kafatasları sanki sessiz çığlıklar atıyor gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nikolai'a gördükleri yetmişti. İki adım geri çekilip, "Bu kahrolası yerde neler oluyor?" diye mırıldandı.

Aslında, biliyordu.

Hiç şüphesi yoktu.

Kan kulübü...

Öfke ve iğrenmeyi tüm vücuduyla hissetti. Bu insanların öldürülmesinde rol alan bütün vampirlerin omurgasını sökmek için karşı koyulmaz bir istek duydu. Ancak buna hakkı yoktu. Düzen'in savaşçısı olarak bile bunu yapamazdı. Kendisi ve arkadaşları, Soyluların yönetim katında çok fazla desteğe sahip değildi. Özellikle de Savunma Birimi kendilerinden pek hazzetmiyordu. Savunma birimi, vampir cemiyeti içinde hem yasa koyucu hem de polis olarak görev alan bir gruptu. Düzen ve onun savaşçılarını, uygarlaşmış topluluklarının bir öğesi olarak görmüyorlardı. Kanuni yetkisi olmayan militan bir örgüt, yok edilmeleri gereken vahşi köpekler olarak kabul ediyorlardı.

Nikolai, tanık olduğu bu vahşete ceza vermesi halinde haddini aşmış olacağını biliyordu. Yine de adaleti Düzen yoluyla sağlama isteğine gem vuramıyordu.

Öfkeden köpürse de kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kızgınlığı, hayatları ellerinden alınmış bu kişilere hiçbir fayda sağlamazdı. Onlar için çok geçti. Onlara yapılabilecek tek şey biraz saygı göstermekti. Katliamı yapan şerefsizler, ölülerine bile saygı göstermeye gerek duymamışlardı.

Heybetli bir şekilde birkaç saniye yerinde dikildi. Odaklandı. Çukurun başında diz çöktü. Kollarını açtı ve içindeki güce seslendi. Sahip olduğu bu güç, ona özgüydü ve doğrusu kendi çalışma alanında kullanabileceği bir şey değildi. Çağırdıkça gücün gövdesinde yoğunlaştığını

hissetti. Güç ışığa dönüştü. Işık omuzlarına, kollarına ve oradan da ellerine hareket etti. Artık avuç içlerinde iki ışık küresi seçiliyordu.

Nikolai parmaklarıyla yere dokundu. Çevresindeki yapraklar ve çalılar hışırdadı. Yaban otları ve sarmaşık dalları çağrısına kulak verdi. Hepsi hızla büyüyor, çevreye tomurcuklar saçıyordu. Niko, tohumların bir kısmını çukura attı. Sonra da ayağa kalkıp kemiklerin üstünde büyüyüp hepsini örten doğa mucizesini seyretti. Aşağıda, yeşillikler üzerindeki çiçeklerle süslü bir battaniye görünüyordu sadece.

Bu bir gömme sayılmazdı. Çok bir şey yapmadığını biliyordu. Yine de kemikleri, açıktaki çöpler gibi çürümeye bırakılmış ruhlar için bir rahatlama sağlayabilirdi.

"Huzur içinde yatın," diye mırıldandı.

Son kemik de örtünün altında kaldığında, geri dönüp binalara yöneldi. Gecenin başında kan kokusu aldığı kulübe, bu sefer daha çok ilgisini çekiyordu.

Sırf şüphelerinden emin olmak için kulübeye doğru ilerledi. Kapıyı iterek açtı. İçeriyi kolaçan etti. Lex'in söylediği gibi kulübe boştu. Yine de içerideki kafeslerin şekli dikkatini çekti. Çelik kafesler, sürekli orada tutulacak hayvanlar için yaptırılmamıştı. Kafeslerin uzunluğu, besleme bölümleri ve parmaklıkların sıklığı, bu kafeslerin insanları kısa süreli olarak hapsetmek için yapılmış olduğunu gösteriyordu.

Kafesler, Sergei Yakut'un gözlerden ırak ormanının derinliklerinde, spor olarak yapılan ölüm kalım oyununun kanıtlarıydılar. Hızla Yakut'un evine doğru gitti.

Haykırarak, "Nerede o?" diye bağırdı evin içindeki

Ücretsiz PDF Kitap Ars... https://rantey.org

muhafıza. Kapıdan uçarcasına girip yakasına yapışmıştı. "Nerede o? Hemen söyle!"

Cevap için beklemesine gerek kalmadı. Sergei'in odasının kapısında bekleyen iki muhafız olanları görmüş ve savunma durumuna geçmişti. Sergei'in o odada olduğu belliydi.

Nikolai hızla onlara yöneldiğinde muhafızlardan biri kaşla göz arasında yere yığılmıştı bile. Diğeri tabancasını Niko'ya doğrulttu. Ancak o, tek eliyle namlulu büyük tabancayı vampirin suratına çarptı. Sonra da iri vampir kendini yandaki duvarda buldu.

Bir tekmede kapıyı açtı. Kapının tamamı, pervazıyla beraber yere düşmüştü. Nikolai yıkıntının arasından şömineye doğru yürürken Yakut'un adamlarının ihtarlarını duymazdan geliyordu. İlk Nesli, deri koltukların birinin üzerinde yarı çıplak halde buldu. Yaşlı adam, kollarında hapsettiği siyah saçlı kadının çıplak boynuna sanki onun sahibiymişçesine abanmıştı.

Sesten rahatsız olarak dişlerini Konak'tan çıkardı ve yukarı baktı. Konak da aynısını yaptı.

Renata...

Olamaz!

Genç kadın Yakut ile kan yoluyla bağlı mıydı? Gerçekten bu canavarın Soy Eşi olabilir miydi?

Nikolai'ın, Sergei Yakut'a yapacağı bütün suçlamalar boğazında düğümlendi. Bakakaldı. Yakut'un devasa vampir dişlerinden vücuduna akan kanın görüntüsü ve kokusu, tüm Soylu duyularının kilitlenmesine sebep olmuştu. Renata'nın kanının tüm odayı kaplayan kokusu, Niko'nun beyninde yankılanıyordu. Renata'nın soğukluğunun aksine kanı sıcacık kokuyordu. Taze ilkbahar yağmurlarının

ağaç yapraklarından süzülüp gelmesi kadar baş döndürücü bir kokuydu bu. Yumuşacık, kadınsı ve baştan çıkarıcı.

Nikolai birdenbire bu kana karşı bir açlık hissetti. Bu açlığa karşı koymak için büyük çaba sarf etti. Bunun sadece Soylu tarafının içgüdüsel bir davranışı olduğunu söyledi kendine. Vampirlerin sadece çok azı açık bir damarın kendilerini çağırmasına karşı metanetlerini koruyabilirdi. Fakat kendisine gözlerini kırpmadan bakan Renata'ya baktığında, içinde bambaşka bir ateş yandı. Hissettiği, o ilkel açlık duygusundan çok daha fazlasıydı.

Onu istiyordu.

Şu anda, bir başka erkeğin alında yattığı halde, onun kendisinden beslenmesine izin verdiği halde, Renata'yı istiyordu. Bu istek, Nikolai'ı sendeletecek kadar yoğundu. Bir başkasıyla kan bağı kurmuş olsun ya da olmasın, Renata için yanıyordu.

Bu istek, kendi gururunu ayaklar altına alıyor ve onu neredeyse Yakut'un seviyesine indiriyordu.

Niko, yeniden önemli olan konuya odaklanmak için başını sallamak zorunda kaldı.

"Çok önemli bir sorunun var Yakut," dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. "Aslına bakarsan çok önemli üç düzine kadar sorunun var. Şu an arka bahçen olan ormanda çürüyorlar."

Yakut hiçbir şey söylemedi, ancak gözlerindeki parıltının keskinleşmesi bir meydan okumayı andırıyordu. Yarıda kalmış beslenmesine dönüp bakarken hafif bir iç çekiş duyuldu. Yakut'un dili dişlerinin arasından uzandı ve Renata'nın boynunda açtığı iki deliği kapatması için onları yumuşakça yaladı.

Renata, ancak Yakut boynunu yaladıktan sonra gözleri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ni Niko'dan başka yöne çevirdi. Niko onun yüzünde bir an için sessiz bir boyun eğiş gördü. Yakut ayağa kalktı ve Renata'yı bıraktı. Serbest kalınca Renata odanın bir ucuna geçip gömleğinin düğmelerini iliklediği. Kendine çeki düzen verdi. Hâlâ kulübedeki kıyafetlerini giyiyordu ve ayakları çıplaktı.

Niko ile arasında geçenlerden sonra doğruca buraya gelmiş olmalıydı.

Yakut'a kendisini koruması için mi sığınmıştı? Ya da sadece teselli mi aramıştı onda?

Tanrım...

Niko, onu o şekilde öptüğü için kendini çok kötü hissetti. Eğer Sergei ile kan yoluyla bağlıysa... Bu bağ kutsaldı ve çok özeldi. Başkalarıyla paylaşılamazdı. Öyle karşılık vermiş olması da bu sebeple olmalıydı. Nikolai'ın onu öpmesi ikisi için de aşağılamaydı. Ancak şu an orada özür dilemek için bulunmuyordu. Renata'dan ya da göründüğü kadarıyla onun eşi olan adamdan özür dilemeyecekti.

Nikolai sertçe İlk Nesle baktı. "Ne kadar süredir insan avı yapıyorsun Yakut?"

Vampir gülümseyerek homurdandı.

"Kulübedeki kafeslerini buldum. Cesetleri gördüm. Kadınlar, erkekler, çocuklar..." İğrenerek devam etti: "Burada iğrenç bir kan kulübü kurmuşsun. Görünen o ki yıllardır bu işin içindesin."

İlk Nesil, "Eee?" diye tasasızca sordu. İnkâr etme gereği bile duymamıştı.

Odanın köşesinde Renata beklemeye devam ediyordu. Gözleri Niko'ya kenetlenmişti, şaşırmadığı belliydi.

Tanrım. Demek Renata da biliyordu

"Seni hasta piç!" diye gürledi Niko, Yakut'a bakarak.

"Hepiniz hastasınız. Bunu devam ettiremezsiniz. Hemen bugün bitecek. Kanunlara göre..."

İlk Nesil kahkaha attı. Sesinde, sahip olduğu gücü gösteren bir güven vardı. "Burada kanun benim evlat. Bir başkası, Barınak, onun övündüğü Savunma Birimi, hatta Düzen bile benim ne yaptığıma karışamaz. Aksini iddia eden olursa gelsin ve söylesin."

Bu apaçık bir tehditti. İçindeki gurur ve adalet duygusu Nikolai'a bu şerefsizin boynunu bedeninden ayırmasını söylese de Yakut sıradan bir vampir değildi. Sergei Yakut bir İlk Nesildi. Doğuştan gelen hızı ve gücü Niko gibi yeni nesil Soyluların çok üstündeydi. Üstelik Yakut, korunmakta olan özel bir grubun üyesiydi. İlk Nesillerden zaten kaç tane kalmıştı ki? Özellikle de son cinayetlerden sonra.

Kan kulübü vampir cemiyeti için ne kadar iğrenç bir eğlence olsa da bir İlk Nesli öldürmek çok daha büyük bir suçtu. Nikolai ne kadar istese de bu piçe elini bile kaldıramazdı.

Yakut da bunun farkındaydı. Tuniğinin koluyla ağzını sildi. Renata'nın kanı tunikte tatlı bir iz bıraktı.

"Avlanmak benim doğamda var evlat," derken sesi ölümcül şekilde sakindi. Kendinden emin şekilde Nikolai'a doğru yürüdü. "Gençsin. Birçoğumuzdan daha az güçle doğdun. Belki de kanına çok fazla insan kanı karışmış durumda. Yoğun vampir kanının ihtiyaçlarını anlayamazsın. Eğer avlanmanın tadını alacak olursan, bizim gibi yaşayanların hayat tarzına karşı duyduğun bu inatçı nefret de kaybolabilir. Biz vampirlerin doğal hali bu aslında."

Niko yavaşça kafasını salladı. "Kan kulübü avlanma değil katliamdır. Bu saçmalığı ne kadar farklı anlatmaya

Ücretsiz PDF Kitap Ars... - https://rantey.org

çalışırsan çalış, sonuçta sadece bir saçmalık. Sen bir hayvansın. İhtiyacın olan bir ağızlık ve tasma. Birinin seni durdurması gerek."

"Peki sen ya da Düzen bu birileri olabilir mi?"

"Sence olamaz mıyız?" diye meydan okudu Niko. İlk Neslin ona silahına davranması için bir bahane vermesi için dua ediyordu. Bu kadar yaşlı bir vampirle yapacağı savaştan canlı çıkmayı beklemiyordu. Ama kesinlikle iyi bir savaş vermeden de ölmeyecekti.

Tam tersine Yakut geri çekildi. Gözleri parlıyordu. Keskin göz bebekleri kapkaraydı. Sakallı çenesi havaya kalktı. Başını iki yana esnetip boynunu rahatlattı. Dudakları aralandığında vampir dişleri göründü. Böyle durduğunda, canavar yanını görmek zor olmuyordu. Onun ve tüm Soyluların aslında ne olduğu açıktı: Bu ölümlü dünyaya ait olmayan kan emici canavarlar.

"Sana, burada memnuniyetle karşılanmayacağını söylemiştim savaşçı. Sen işime yaramazsın. Düzen'in önerdiği koruma da işime yaramaz. Sabrımın sonuna geldik. Senin burada oluşun da son bulmalı."

"Evet, bu kahrolası yerden seve seve gideceğim. Ama bunun beni son görüşün olduğunu sanma sakın."

Bunu söylerken Renata'ya bakmaktan kendini alamadı. Yakut'u ne kadar aşağılık görse de Renata'yı o seviyede hayal edemiyordu. Dişinin kendisine, bu evin kana doymuş toprakları üzerinde işlenen suçlardan haberinin olmadığını söylemesini istiyordu. Bunu haykırmasını, Yakut'un hastalıklı işlerine karışmadığına kendisini ikna etmesini istiyordu.

Genç kadın sadece ona bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Parmaklarından birini uzatıp boynunun

iyileşip iyileşmediğine baktı. Sessizce, Niko'nun odadan çıkıp muhafızların şaşkın bakışları arasından geçişini izledi.

***

Yakut, "Savaşçının kişisel eşyalarını ver ve evi sorun çıkartmadan terk ettiğinden emin ol," diye kapıdaki iki muhafıza emir verdi.

Emri yerine getirmek için harekete geçtiklerinde, Renata da onları takip etti. İçinden bir ses Nikolai'ı yalnız yakalayıp sonra da...

Sonra ne?

Savaşçıya buradaki hayatın ne olduğunu mu anlatacaktı? Yapmak zorunda kaldığı seçimleri mi savunacaktı?

Peki neden?

Nikolai gidiyordu. Buraya bir daha hiç gelmeyebilirdi. O ise ölene dek burada olacaktı. Bunları ona anlatmanın ne faydası olabilirdi? Niko, onu anlamayacak belki de umursamayacak bir yabancıydı.

Yine de Renata yürümeye devam ediyordu.

Henüz kapıya bile gelmeden Yakut'un eli bileğinden tuttu ve onu durdurdu.

"Sen değil Renata. Sen kal."

Adama bakarken hissettiği iğrenme duygusunu örtmeye çalışarak, "İşimizin bittiğini düşündüm. Diğerleriyle gidip savaşçının aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim," diye açıkladı.

"Sen kalıyorsun. Dikkat et Renata, senin aptalca bir şey yapmanı da istemem," derken Yakut'un gülüşü tüylerini ürpertmişti.

Zorlukla yutkunurken sordu. "Anlamadım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anlarsın," dedi Yakut. Bileğini tutan elleri daha da sıkılaştı. "Hislerin sana ihanet ediyor güzelim. Kalbinin hızlandığını ve kanına adrenalin salgılandığını şu anda bile duyabiliyorum. Savaşçı odaya girdiği anda sendeki değişimi fark etmiştim. Bunu daha önce de hissetmiştim. Bu gece ne yaptın bana anlatmak ister misin?"

"Egzersiz," dedi Renata, çabuk ve kesin bir şekilde. Ona, şüphelenmesi için bir sebep vermek istemiyordu. Zaten söylediği de gerçekti. "Lex'i beni çağırmak için gönderdiğin sırada dışarıdaki eski kulübede egzersiz yapıyordum. Yorucuydu. Eğer bende hissettiğin bir şey varsa o yorgunluk olabilir."

Sessizlik uzadı. Vampirin kolları kadının bileğini sıkmayı bırakmadı. "Sadakate ne kadar önem verdiğimi biliyorsun, değil mi Renata?"

Genç kadın başını salladı.

"Sadakate verdiğim değer, senin yan odanda uyuyan küçük kıza verdiğin değer kadar yüksek," dedi Yakut. Sesi soğuktu ve aynı biçimde konuşmaya devam etti: "Eminim onu mezarda görmek seni çok üzecektir."

Renata'nın bu tehditle kanı dondu. Canavarın gözlerine baktı. Yaşlı adam yaşadığı korkuyu zevkle izliyordu. "Söylediğim gibi sevgili Renata, çok dikkatli davran."

Bölüm 9

Montreal şehri ismini, Saint Lawrence nehrinin ve hemen altındaki vadinin üstünde, bu güzel manzaranın tüm ihtişamına hâkim tepeden almıştı. Vadi, hilal şeklindeki ayın gümüşi ışığında bir sandık dolusu mücevher gibi görünüyordu. Şık gökdelenler, gotik çan kuleleri, yemyeşil parklar ve biraz ilerde şehri koruyan bir kurdele gibi onu sarmış olan parıltılı nehir ile gerçekten göz alıcı bir manzaraydı.

Montreal Barınağı'nın liderinin kendi grubunun köşkünü, Royal Dağı'nın doruğuna bu kadar yakın yerleştirmeyi seçmiş olması hiç de şaşılacak bir durum değildi.

Köşkün ikinci katında bulunan resim odasının Barok stiliyle tasarlanmış kireç taşından balkonunda olmak, şehrin dışındaki av salonunun bin kilometre uzakta olduğunu düşündürtüyordu insana. Hatta bu medeni yaşamdan bin sene geride olduğunu da düşündürüyordu. Gerçi bu pek de yanlış sayılmazdı.

Montreal vampir topluluğundan sorumlu Soylu erkek, Edgar Fabien ile görüşmek için uzun zamandır bekliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

du. Fabien şehirde iyi tanınıyordu. Barınak ve onun polis kuvveti olan Savunma Birimi'nde önemli kişilerle bağlantısı olduğu söylenirdi. Bunun gibi hassas bir konuda danışmak için doğru kişiydi.

Yine de barınak liderinin kendisiyle işbirliği yapacağını düşünmek, kumar oynamak gibiydi. Gecenin bir yarısı talep edilen bu habersiz toplantıya bir anda karar vermişti. Bu, büyük bir riskti.

Sadece buraya gelerek bile, Sergei Yakut'un bir düşmanı olduğunu deklare etmiş oluyordu.

Ama yeterince görmüştü.

Yeterince dayanmıştı.

Prens, artık babasının ayaklarını öpmekten yorulmuştu. Gaddar kralın tahttan indirilmesinin zamanı gelmişti.

Lex resim odasının ortasına kadar gelen ayak sesleri ile arkasına döndü. Fabien zarif bir adamdı. Uzundu ve çok şık giyinmişti. Sanki doğduğundan bu yana üstüne göre dikilmiş takım elbise ve parlak makosen ayakkabılar giyiyormuş gibiydi. Küllü sarı saçları, hoş kokulu bir yağ ile arkaya doğru yatırılmıştı. Lex'e gülümsediğinde, incecik dudakları ve dar yüzüyle daha da ciddi görünüyordu.

Balkona doğru gelip elini Lex'e uzatırken, "Alexei Yakut," diye selam vererek kendisini tanıdığını belli etti. Parmaklarında, manzaranın ihtişamıyla rekabet edebilecek güzellikte altın ve pırlanta bir sürü yüzük vardı. "Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Doğrusu, mekânımda böyle habersiz misafirler ağırlamaya alışkın değilim."

Lex ona kısacık bir selam verdi ve elini Fabien'ın avucundan çekti. Barınak liderinin evinin Montreal şehir turu rehberlerinde yer almadığı aşikârdı ama Lex birkaç kişiye doğru soruları sorarak burayı bulmakta zorlanmamıştı.

"Lütfen içeri girin," diyerek Lex'i arkasından odaya davet etti. Odadaki rahat ve şık bir kanepenin bir yanına oturarak diğer yanını Lex'e ayırdı. "İtiraf etmeliyim ki sekreterim sizin geldiğinizi söylediğinde şaşırdım. Şimdiye kadar tanışma fırsatımız olmamasından mahcup oldum."

Lex, barınak liderinin yanına oturdu. Gözlerini çevredeki lüksten alamıyordu. "Yani kim olduğumu biliyor musunuz?" diye merakla sordu Fabien'a. "Babam Sergei Yakut'u da tanır mısınız? O bir İlk Nesil."

Fabien başıyla onayladı. "Ne yazık ki sadece ismen tanıyorum. Şehrime ilk geldiğinizde geleneksel bir tanışma ortamı sağlamakta biraz ihmalkâr davrandım. Ne var ki temsilcim bir görüşme ayarlamak istediğinde, babanızın güvenlik görevlileri, kendisinin köşesine çekilmiş olarak yaşamak istediği konusunda ısrar etti. Şehrin dışında, sessiz bir kırsal yaşamı seçmesini anlayabiliyorum. Doğayla falan yeniden buluşuyordur herhalde," derken, yüzüklü parmaklarıyla ağzını kapatıyordu. Gülümsemesinin gözlerine ulaşmamış olması manidardı. "Sanırım böyle bir... Nasıl desem, *basitlik* içinde yaşamak da bir seçim olabilir."

Lex, "Babamın bu yaşamı seçme sebebi, kendini kanunlardan üstün görmesi," diye homurdandı.

"Ne dediniz?"

"Bu yüzden buradayım. Bazı şeyler biliyorum, önemli şeyler. Bir an önce bir şeyler yapılması lazım. Ancak bu gizli kalmalı."

Edgar Fabien kanepenin minderlerine yaslandı. "Malikânenizde bir şey mi oldu?"

"Uzun zamandır oluyor," diye kabul etti Lex. Cümlesini tamamladığında tuhaf bir özgürlük hissetti.

Fabien'e babasının yasal olmayan alışkanlıklarıyla ilgili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her şeyi anlattı. Kan kulübünden, kurbanlarının kemikleriyle dolu çukurdan, insan köleler yaratıp onları sıklıkla öldürdüğünden bahsetti. Çok da dürüst olmadığı kısım sadece, bunları saklamanın kendisini nasıl yiyip bitirdiği ve bu davranışların kendi ahlak anlayışına sığmadığı yalanını atmasıydı. Güya, Soylu kanunlarına duyduğu saygı yüzünden Sergei Yakut'un özel terör rejimine bir son vermek için Fabien'in yardımını istemek zorunda kalmıştı.

Cesaretinin derinliğinden duyduğu hazzın heyecanı Lex'in sesinin titremesine sebep olmuştu. Fabien'in bunu pişmanlık olarak algılamış olması kendisi için daha da iyiydi.

Fabien sessizce dinledi. "Eminim anlarsınız. Bahsettiğiniz konu hiç de yenilir yutulur cinsten değil. Büyük bir sorun. Yine de bu konuyla ilgili soruşturmada bazı faktörler işin içine girecektir. Babanız bir İlk Nesil. Ona sorulması gereken sorular olacaktır. Takip edilmesi gereken bir protokol söz konusu."

"Soruşturma mı? Protokol mü?" diye homurdandı Lex. Birden ayağa kalktı. Hem korku hem de öfke duyuyordu. "Bu, günler ve hatta haftalar alır. Belki de aylar."

Fabien özür dilercesine kafasını salladı. "Evet alabilir."

"Ama bunun için zaman yok. Anlamıyor musunuz? Size babamı altın tabakta sunuyorum. Onu hemen yakalayabilmeniz için gereken bütün deliller şu an o evde. Tanrı aşkına. Sadece burada olarak bile hayatımı tehlikeye atıyorum."

"Üzgünüm," dedi Barınak lideri, ellerini iki yanına açarak. "Eğer bu sizi rahatlatacaksa, size koruma sağlayabiliriz. Savunma Birimi, sorgulama başladığında sizi o evden alıp güvenli bir yere götürebilir."

Lex'in kahkahası, Fabien'ın sözünü bitirmesine engel oldu. "Beni sürgüne mi göndereceksiniz? Bundan çok önce ölmüş olurum. Ayrıca, köpek gibi kaçıp saklanmaya niyetim yok. Hak ettiğimi alacağım. Bunca yıldır o piçin sadakalarıyla yaşadıktan sonra, benim olanı almalıyım." Artık gerçek duygularını maskelemesinin bir yolu yoktu. Öfkeden kuduruyordu. "Sergei Yakut'tan ne istiyorum biliyor musunuz? Ölmesini."

Fabien'in gözleri kurnazca kısıldı. "Bunlar çok tehlikeli laflar"

"Bunu isteyen tek kişi ben değilim," diye cevapladı Lex. "Doğrusu, geçen hafta biri bunu gerçekleştirmeyi denedi bile."

Kurnaz gözler daha da kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Saldırıya uğradı. Bir suikastçı gelip boğma teliyle kafasını bedeninden ayırmaya çalıştı. Fakat başaramadı. Kahrolası şansı yaver gitti," dedikten sonra son bir nefesle ekledi: "Düzen, bunun bir profesyonelin işi olduğunu söylüyor."

"Düzen mi?" derken Fabien'in nefesi kesildi. "Bütün bu anlattıklarınla onların alakası ne?"

"Bu gece babamla görüşmesi için bir savaşçı gönderdiler. Görünüşe göre bütün İlk Nesilleri, son zamanlardaki cinayetlerle ilgili uyarmaya çalışıyorlar."

Fabien birkaç sessiz kelime mırıldandı. İlk olarak ne soracağını bilmez gibiydi. Boğazını temizledi. "Şu an Montreal'de bir savaşçı mı var? Üstelik bu, son günlerdeki cinayetlerle ilgili... Hangi cinayetler bunlar?"

Lex, Nikolai'ın kendisine anlattıklarını hatırlayarak, "Kuzey Amerika ve Avrupa'da beş tane İlk Nesil öldürülmüş," dedi. "Biri kalan bütün İlk Nesilleri teker teker öldürmeye kafayı takmış."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Fabien'ın yüzü hareketsiz kalmıştı. Duruşundaki bir şey Lex'i rahatsız etti. "Cinayetlerden haberiniz yok muydu?" diye sordu.

Fabien yavaşça doğruldu. Başını iki yana salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sizi temin ederim hiç haberim yoktu. Ne korkunç bir şey."

"Belki öyle, belki de değil," dedi Lex.

Barınak liderine baktığında, duraksadığını fark etti. Aslında duraksamaktan çok donmak gibiydi, zira nefes alıp almadığı bile belli olmuyordu. Keskin gözlerinde ele vermemeye çalıştığı ama gittikçe yükselen bir panik okunuyordu. Edgar Fabien mümkün olduğunca sert görünmeye çalışıyordu. Yine de velfecri okuyan gözlerinden anlaşılıyordu ki odadan çıkmak için bir bahane arıyordu.

Ne kadar da entrika dolu bir bakış...

"Biliyor musunuz Fabien, sizin daha iyi bilgilendirilmiş olmanızı beklerdim. Şehirdeki şöhretiniz, birçok şeyi başarabilecek bağlantıları olan biri olduğunuz üzerine. Koruma Birimi'nde o kadar arkadaşınız olmasına rağmen, hiçbirinin sizi uyarmadığını mı söylüyorsunuz? Belki de size güvenmiyorlardır. Ne dersiniz? Belki bunun için iyi sebepleri de vardır."

Şimdi Fabien, Lex'in gözlerinin içine bakıyordu. İrislerinde bir parlama görüldü. Sinirinin oynadığı belliydi. "Nasıl bir oyun oynuyorsunuz Alexei Yakut?"

"Sizin oyununuzu," diye cevapladı Lex, konuşmanın gidişatında kendisi için bir fırsat görmüştü. "İlk Nesil cinayetlerinden haberiniz vardı. Asıl mesela, neden bu konuda yalan söylediğiniz."

"Koruma Birimi'ni ilgilendiren konuları başkalarıyla

tartışmam," derken Fabien'in çenesi kibirle yukarı kalktı. "Ne bildiğim ya da bilmediğim sadece beni ilgilendirir."

"Babama yapılan saldırıdan daha ben bahsetmeden haberiniz vardı, değil mi? Yoksa emri veren siz miydiniz? Peki diğerlerini de siz mi öldürttünüz?"

"Tanrım, siz çıldırdınız mı?"

"Ben de varım Fabien. Her ne planlıyorsanız, ben de varım," dedi Lex.

Barınak lideri nefesini tuttu. Aniden Lex'e arkasını dönüp duvar kâğıdıyla kaplanmış duvarlardan birine yaslanmış kitaplığa doğru ilerledi. Elini, cilalanmış raflar üzerinde gezdirdi. "Sizinle muhabbetimiz ne kadar eğlenceli ve aydınlatıcı olsa da sanırım burada sonlanmalı. Bence, hemen uzaklaşıp kendinizi sakinleştirmelisiniz ki daha da aptalca şeyler söylemeyin. "

Lex ciddiyetini kanıtlamak istercesine öne atıldı. "Eğer ölmesini istiyorsanız, yardım etmeye hazırım."

"Akılsızca konuşuyorsunuz. Şu an parmaklarımı şıklatabilir ve sizi cinayete azmettirmekten tutuklatabilirim. Fakat onun yerine sizden gitmenizi istiyorum. Gideceksiniz ve ikimiz de bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağız."

Resim odasının kapısı açıldı ve dört silahlı güvenlik görevlisi içeri girdi. Fabien'in bir baş hareketi ile Lex'in çevresini sardılar ve onu odadan çıkmaya zorladılar.

"Yine görüşeceğiz. Bundan emin olabilirsiniz," diye gülümsedi Lex.

Fabien cevap vermedi. Kurnaz gözleri odayı terk edene kadar Lex'in üzerinden ayrılmadı. Söylediklerini anladığı belliydi.

Lex dışarıda yalnız başına kaldığında, yapabilecekle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

ri konusunda kafası karışmıştı. Fabien'in sakladığı şeyler vardı. Bu şaşırtıcı olduğu kadar faydalı bir bilgiydi. Biraz şansını zorlarsa, Fabien'in bağlantılarını kendi lehine kullanabilirdi.

Güzel barınak evine ve sahip olduğu lükslere baktı. Asıl istediği buydu. Böyle bir hayat. Babasının çizmeleri altında alıştığı pislik ve aşağılanmadan çok uzakta bir yaşam. Hak ettiği aslında buydu.

Öncelikle, ellerini son bir kez de olsa kirletmesi gerekiyordu.

Ağaçlarla çevrelenmiş uzun yolda yürürken, yepyeni bir planla, şehre yöneldi.

Bölüm 10

Nikolai dışarıda güneşin yeryüzünü aydınlatmasına rağmen, bulduğu sığınağın zifiri karanlığında uyandı. Başının altında, altmış yedi yıldır ölü olan zengin bir Montreal beyefendisinin tabutu vardı. Özel anıt mezarın mermer zemini üstünde geçen son birkaç saat kendisini çok dinlendirmese de Nikolai'a yetmişti. Yakut'un evinden ayrıldığında, güneşin doğmasına kendisini korkutacak kadar az zaman kalmıştı. Daha önce de gün ışığında uyuyacak yerler araması gerekmişti. Şehrin kuzey ucundaki mezarlık içindeki anıt mezar, bunların en kötüsü değildi.

Esneyerek ayağa kalktı ve saate bakmak için cep telefonuna baktı. Saat daha öğleyin birdi. Güneşin batmasına kadar burada yedi sekiz saat daha beklemesi gerekecekti. Sonrasında güvenle dışarı çıkabilirdi. Şimdi bile bir şey yapmadan oturmuş olmaktan rahatsızdı ve daha yedi sekiz saati vardı.

Boston'dakiler, şimdiye kadar kendisinden haber alamadıkları için endişelenmiş olmalıydı. Niko, Düzen'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karargâhını aramak için hızlı arama tuşuna bastı. Karşıdaki telefonun ikinci çalışı sonlanmadan Gideon telefonu açtı.

"Niko, Tanrı aşkına, rapor vermen çok gecikti." Savaşçının belli belirsiz bir İngiliz aksanı vardı. Sesi uykudan kalkmışçasına kalındı. Niko'nun, gündüzün ortasında aradığı düşünülürse başka bir şey de beklenemezdi. "Anlatsana, iyi misin?"

"Evet iyiyim. Montreal'e geliş amacıma ulaşmam kesinlikle mümkün değil artık. Bunun dışında her şey yolunda."

"Bu söylediğinden Sergei Yakut'u bulamadığını anlıyorum. "

Niko gülümsedi. "Yoo o piçi buldum. O ilk Nesil hâlâ hayatta, sağlıklı ve şehrin dışında sanki Cengiz Han gibi bir hükümdarlık sürüyor."

Montreal'e geldiğinden beri olanları Gideon'a kısaca anlattı. Renata'nın kendisine hazırladığı hoş geldin partisinden, Yakut'un evinde geçirdiği saatlere ve bulduğu ölülere, hatta evden atılışına kadar her şeyi bir çırpıda raporladı.

Yakut'a yapılan saldırıyı ve bu saldırıyı engelleyen küçük Mira'yı anlattı. Elbette, Mira'nın gözlerinde gördüğü geleceği ve kulübede yaşananları bu konunun dışında tuttu. Nasılsa, Renata'nın Mira'nın yanılmayacağına dair inancına karşın, bu kehanetin gerçekleşme ihtimali sıfıra yakındı; hatta kesinlikle sıfırdı.

Niko, böyle düşününce rahatladı. Bir kadınla ilişki yaşamak, şu an ihtiyacı olan son şeydi. Özellikle de Renata gibi bir dişiyle. Yakut'un kan bağıyla bağlı olduğu dişi. Bu fikir ona hâlâ beklediğinden daha çok acı veriyordu. Üstelik onu öptüğünde hissettiği ateşi hatırlamak Nikolai'ı hiç de memnun etmemişti.

Renata'yı istiyordu. Hatta evden ayrılırken, bir an bile olsa, onun kendisini takip edeceğini düşünmüştü. Bunun için bir sebebi yoktu ama içinden bir ses geleceğini söylemişti. Renata peşinden ona yetişecek ve kendisini o evden çıkarmasını isteyecekti.

Eğer Renata isteseydi, Nikolai bunu yapacak kadar aptalca davranırdı.

Kafasındaki binlerce Renata anısından sıyrılarak Gideon'a, "Yani," diye devam etti, "kısacası Sergei Yakut ile bir işbirliği yapacağımızı sanmıyorum. Bana Düzen'in teklifiyle ilgilenmediğini söylemişti. Üstelik bu kendisine, bir ağızlık ve tasma takması gereken hayvanın teki olduğunu söylemeden önceydi."

"Off Niko," diye iç çekti telefonun ucundaki Gideon. Ellerini sinirli şekilde sarı saçlarında gezdiriyordu. "Ona bunu söyledin mi gerçekten? O bir İlk Nesil. Seni evden çıkarmadan önce dilini koparmadığı için çok şanslısın."

Nikolai, Gideon'un haklı olduğunu biliyordu. Üstelik Yakut, Renata'ya duyduğu arzuyu bilse, sadece dilini kaybetmezdi. "Bilirsin, İlk Nesil de olsa kimseye dalkavukluk yapamam. Eğer Montreal'deki görevim kurumsal ilişkiler olsaydı, buraya yanlış adamı göndermiş olurdun."

Gideon, "Haklısın," derken alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman, Boston'a geri mi dönüyorsun?"

"Burada oyalanmam için bir sebep yok. Tabii eğer Yakut'un evini yakıp onun iğrençliklerine bir süre de olsa ara verdirmemi Lucan'ın görmezden gelmesini sağlayabilirsen, o başka."

Bütünüyle olmasa da bu bir şakaydı. Yine de Gideon'un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

endişeli sessizliği, Niko'nun aklından geçeni anladığını gösteriyordu.

"Öyle bir şey yapamayacağını biliyorsun dostum. Haddini çok aşmış olursun."

"Evet. Bu çok saçma değil mi?"

"Evet öyle. Ama bu iş Birim'i ilgilendiriyor, bizi değil."

"Söylesene, Yakut'un sokaklardan temizlediğimiz Issızlardan farkı ne? Gördüğüm kadarıyla Yakut onlardan daha beter. En azından Issızların Susamışlık gibi bir bahanesi var. Yakut, o insanları öldürmek için kan bağımlılığını bile öne süremez. O bir canavar. Hatta bir katil."

"O korunuyor Niko," dedi Gideon, sesi kesindi. "İlk Nesil üyesi olmasa bile hâlâ Soylulardan biri. Ona dokunamayız. Dokunursak bizim başımız yanar. O yüzden, aklından her ne geçiyorsa unut."

Nikolai derin bir nefes aldı. "Dediğimi unut. Bu gece Boston'a dönmek için kaç uçağına bineyim?"

"Birkaç kişiyi arayıp sana bir son dakika uçuş planı ayarlamalıyım. Biliyorsun havaalanında özel uçak seni bekliyor. Uçuş kontrolden planlar onaylandığında sana mesaj atarım."

"Tamam, biraz dinlenip senin mesajını bekleyeceğim."

"Şu an neredesin?"

Nikolai yanındaki tabuta baktı. "Şehrin kuzey ucunda, dinlenebileceğim sessiz bir yer buldum. Ölü gibi uyudum. Çevremde ölüler olduğundan, karşılaştırma yapabiliyorum," diye espri yaptı.

"Ölülerden bahsetmişken," diye söze başladı Gideon. "Okyanusun öbür tarafında bir tane daha İlk Neslin öldürüldüğünü öğrendik."

"Tanrım, sinek gibi avlanıyorlar değil mi?"

"Öyle görünüyor. Reichen, Berlin'de detaylarla ilgileniyor. Bugün arayıp beni bilgilendireceğine dair bir mail atmış."

"Orada güvenebileceğimiz birilerinin olması güzel. Doğrusu, onun bu kadar işimize yarayacağını düşünmezdim. Andreas Reichen bize çok yardımcı oldu. Belki Lucan ona Düzen içinde bir görev bile teklif edebilir."

Gideon gülümsedi. "Bunu düşündüğünü sanıyorum. Ama biliyorsun ki Reichen için bizim işlerimiz sadece bir hobi. Bir savaşçının ruhuna sahip olabilir ama kalbi Berlin Barınağı için atıyor."

Elbette oradaki bir kadın için de, diye düşündü Nikolai. Berlin'de zamanlarının çoğunu Reichen ile geçiren Tegan ve Rio'ya bakılırsa, Berlin Barınağı'nın lideri, bir kerhane sahibi olan Helene ile aşk yaşıyordu.

Soylu bir erkeğin, ölümlü bir kadınla tek gecelik kısa ilişkiler dışında bir ilişki yaşaması çok da alışılmış değildi. Niko, Helene'in Düzen'e bilgi sağlamak konusunda yardımları olduğu için, ilişkilerini sorgulama gereği duymuyordu.

"Dinle," dedi Gideon. "Her neredeysen orada kal ve dinlen. Ben seni uçuş saatinle ilgili bilgilendireceğim. Tamam mı?"

"Tamam. Gerektiğinde bana nasıl ulaşabileceğini biliyorsun."

Telefonun öbür ucundan, kadifemsi bir kadının yumuşak uyanma sesleri duyuldu.

"Tanrı aşkına Gid. Şu an Savannah ile yatakta mısın yoksa?"

"Öyle *idim,*" derken geçmiş zaman olduğunu vurgula-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

dı. "Şimdi uyandığı için beni sıcak bir duş ve güçlü bir kahve için terk etti."

Nikolai gülümsedi. "Pardon. Ona uykusunu böldüğüm için özür dilediğimi söyle."

Gideon otuz yılı aşkın süredir eşi ve âşık olduğu kadına, "Tatlım," diye seslendi. "Niko, kaba bir piç olduğu ve seni güzel uykundan bu saatte uyandırdığı için özür diliyor."

"Teşekkürler," dedi Niko alayla.

"Hiç önemli değil."

"Seni eve dönerken uçaktan ararım."

"Tamam," derken yeniden eşine döndü. "Aşkım, Niko telefonu kapatacağını sana söylememi istedi. Diyor ki; hemen yatağa geri dönmeli ve seni kulağından parmak ucuna kadar öpmeme izin vermeliymişsin."

Niko kıkırdadı. "Eğlenceli görünüyor. Hoparlörü aç, ben de dinleyeyim."

Gideon şakayı kaldırabiliyordu. "Hiç şansın yok. O benim."

"Bencil herif," diye kahkaha attı. "Neyse, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz. Bu arada, Yakut konusunda kahramanlık yapma sakın. Sapık bir İlk Nesilden daha büyük sorunlarımız var şu an. Zaten o adam bizi ilgilendirmiyor. Özellikle de şimdi."

Niko'nun onayını duymayınca, Gideon boğazını temizledi. "Sessizliğin bana güven vermiyor dostum. Beni duyduğundan emin olmak istiyorum."

"Evet, seni duydum," diye cevapladı Niko. "Boston'da görüşürüz."

Niko telefonunu kapattı ve cebine geri koydu.

Her ne kadar Yakut'un yaptığı katliamı görmezden

gelmek içini kemirse de, Gideon'un haklı olduğunu biliyordu. Hatta Düzen'in Lideri Lucan ve Boston'daki diğer savaşçıların da kendisine aynı şeyi söyleyeceğini biliyordu.

Sergei Yakut'u aklından çıkar. En azından şimdilik. Bu, yapılacak en mantıklı ve akıllıca şey.

Hem hazır bu konuyu kapatmışken, Renata'yı da unutsa iyi olurdu. Ne de olsa başına gelenleri hak ediyordu. Sergei Yakut gibi hasta ruhlu bir adamla birlikte olması Nikolai'ın umurunda bile değildi. Güzel ve soğuk Renata onun sorunu değildi. Bu yüzden, ona hayatta başarılar dilemeliydi.

Yakut'un evinde onunla yaşayıp onun iğrençliklerine ortak olan bütün çıyanlara hayatta başarılar.

Şimdi biraz dinlenmek için önünde birkaç saati vardı. Sonrasında, bütün bunlar onun için sadece birer anıya dönüşecekti.

★★★

Vampirlerle yaşadığı zaman iki yılı geçmiş olsa da Renata, hâlâ gün ışığında uyumaya alışamamıştı.

Yatağında huzursuzca uzanmıştı. Gözlerini birkaç dakikalığına bile olsa kapatamamıştı. Öbür tarafına döndü. Olmadı. Derin bir iç çekip sırtüstü yattı. Tavanı seyretmeye daldı.

Aklında savaşçı vardı. *Nikolai...*

Niko saatler önce oradan gitmişti. Günün yarısını dışarıda geçirmişti. Yine de savaşçının ağırlığını hâlâ üzerinde hissediyordu. Kendisini Yakut'u beslerken görmesini hiç istemezdi. Odanın öteki ucundan bakışları birleştiğinde, duyduğu utancı saklaması hiç de kolay olmamıştı. Küstah

Ücretsiz PDF Kitap Arşi... https://rantey.org

ve ilgisiz görünmeye çalışmıştı. Oysa içinde bir deprem oluyordu. Nabzı kontrolden çıkmıştı.

Nikolai'ın kendisini böyle görmesi fikrinden nefret etti. Daha da kötüsü, Nikolai Yakut'un caniliğini öğrenmiş ve Renata'nın da onların bir parçası olduğunu düşünmüştü. Savaşçının gözlerindeki suçlayıcı bakışı unutamıyordu.

Ne kadar da aptalca...

Nikolai da Yakut gibi bir Soyluydu. O da bir vampirdi, tıpkı Yakut gibi. Yakut gibi Nikolai'ın da yaşamak için insanların kanını emmesi gerekiyordu. Onların türünü tam olarak anlamamış olsa da, bir Soylunun beslenebilmesi için insan kanına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Vampirlerin kan bankalarına gidip sıfır negatif kan isteyemeyecekleri açıktı. Hayvan kanları da insan kanının yerini tutamıyordu.

Sergei Yakut ve diğer bütün Soylular aynı açlığı paylaşıyorlardı: Açık bir damardan çıkan *Homo Sapiens* alyuvarları alıyordu.

Yine de Nikolai biraz farklı görünüyordu.

Kulübede onunla yalnız kaldığında, daha doğrusu onun tarafından öpüldüğünde, Renata'nın bildiği diğer türdeşlerinden çok farklı görünmüştü. Kesinlikle Yakut gibi değildi. Lex gibi de değildi.

Bunun gösterdiği tek şey, Renata'nın tam bir aptal olduğuydu.

Ayrıca çok da zayıftı. Yoksa neden Nikolai'ın giderken kendisini de götürmesini hayal etmiş olabilirdi ki? Normalde aptalca umutlara kapılmazdı ya da olmayacak şeyleri hayal ederek vakit kaybetmezdi. Fakat öyle bir an vardı ki... Kısacık bencilce bir an... Yakut'un kelepçelerinden kurtarıldığını düşündüğü an...

Kısa bir an, Yakut'tan kurtulmuş olmanın nasıl olabileceğini hayal etti. Onu oraya hapseden her şeyden kurtulmuş olmak... Ne mükemmel olurdu.

Hayallerinden utanarak yatağında oturdu. Kafası böyle kendisine zarar verecek düşüncelerle doluyken artık bir dakika bile yatamazdı.

Gerçek olan, hayatının bu olduğuydu. Yakut'un dünyası onun dünyasıydı. Bu ev ve içindeki sırlar onun gerçeğiydi. Kendisine acımadı. Hiç acımazdı. Çocukluğunu geçirdiği o berbat yetimhanede de acımamıştı, oradan daha on dört yaşında atıldığında da.

Bundan iki yaz önce, Montreal sokaklarında yaşayan diğer korkmuş insanlarla beraber tutsak edilip buradaki kafeslere koyulduğu o gece de kendisine acımamıştı.

Bu kadar zamandır, kendisine acıyarak tek damla gözyaşı dökmemişti. Şimdi de dökmeye başlamayacaktı.

Renata kalktı ve odasından çıktı. Salon bu saatte çok sessiz olurdu. Duvardaki birkaç pencere, güneşin ölümcül ışınlarını dışarıda tutmak için sıkıca kapatılmıştı. Renata dış kapıdaki kalın demir çubuğu çıkarıp, sıcak ve parlak bir güne yürüdü.

Doğruca kulübeye gitti.

Bir önceki gece gerçekleşen bütün olayların ve Nikolai ile yaşadığı deneyimin ardından, bıçaklarını orada unutmuştu. Bu dikkatsizlik canını sıktı. Bıçaklarını hiçbir zaman yanından ayırmazdı. Artık onun bir parçasıydılar. Hatta onlara sahip olduğundan beri, onun bir parçasıydılar.

"Aptalım ben, aptal," diye söylendi kendi kendine. Kulübeye girip bıçakları saplandıkları yerde göremeyince telaşlandı. Neredeyse çığlık atacaktı. Yoksa savaşçı bıçaklarını mı almıştı? Onları çalmış olabilir miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://kitap.org

"Kahretsin. Olamaz!"

Kulübenin orta kirişini ilerledi. Biraz ilerleyip kılıfında güzelce yerleştirilmiş bıçaklarını görünce donakaldı. Düzenlenmiş silah çantasının üstünde kendisine bir hediye gibi sunulan ayakkabıları duruyordu. Hepsinin tam ve yerinde olduğunu görünce istemeden gülümsedi.

Nikolai...

Kendisi için bıçaklarına göz kulak olmuştu. Onları düzenlemiş ve sanki Renata için ne kadar önemli olduklarını biliyormuş gibi orada onu karşılamak için bırakmıştı.

Peki bunu neden yapmış olabilirdi? Bu nezaketi ile ne elde etmek istiyordu? Gerçekten Renata'nın kendisine bu kadar kolay güvenebileceğini mi sanıyordu? Yoksa yine üstüne çullanıp onu öpmek için kendisine bir fırsat yaratmayı mı umuyordu?

Şu anda Nikolai'ı öpmeyi düşünmek istemiyordu. Eğer onun dudaklarını kendisininkilerin üstünde hayal ederse, o öpüşün beklenmedik ve davetsiz olduğunu ama tamamen zorla gerçekleşmediğini kabul etmesi gerekebilirdi.

Aslında, Nikolai'ın dudaklarını hissetmeyi sevmişti.

Meryem Ana adına, şu anda bile onu düşünmek içinde bir şeyleri ısıtıyordu.

Daha fazlasını istiyordu. İçindeki bütün yaşama içgüdüsü, Niko'dan uzak durmasını söylüyorsa da evet, daha fazlasını istiyordu. Yıllar önce donup öldüğünü düşündüğü yerleri şu an Nikolai için yanıyordu.

Üstelik bir de Mira'nın gözlerinde gördükleriyle ilgili söyledikleri vardı. Yani kendisinin de o kaderde var olduğu ve Niko ile samimi oldukları fikri de kafasını çok karıştırmıştı.

Şükürler olsun ki gitmişti.

Şükürler olsun ki burada neler olup bittiğini gördükten sonra bir daha gelmesi mümkün görünmüyordu.

Renata dizlerinin üstüne çöküp dua etmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık kimsenin karşısında diz çökmüyordu. Yakut'un bile. Fakat o an diz çöktü ve başını öne eğip, Nikolai'ı bu yerden uzak durması için dua etti.

Ondan uzak durması için de dua etti.

Egzersiz yapacak durumda değildi. Bu kulübede yaşananların anıları beyninde uçuşurken yapamazdı. Ayakkabılarını ve silah çantasını alıp eve döndü. İçeri girdi. Kapıdaki demir çubuğu yerine taktı. Odasına yöneldi ve en azından birkaç saat uyuyabilmeyi umut etti.

Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştı ki Mira'nın kapısının yarı açık olduğunu gördü.

Odanın içi karanlıktı ama küçük kız uyumuyordu. Renata, küçük kızın hıçkırarak uykusu olduğunu ve kalkmak istemediğini söylediğini duydu. Kâbus mu görüyordu? Renata kız için üzülmekteydi ki başka bir ses endişesini böldü. Soğuk, katı ve sabırsız bir ses, "Sızlanmayı bırak ve gözlerini aç küçük fahişe," diye fısıldıyordu.

Renata yavaşça kapıyı itti ve içeriye seslendi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Lex?"

Mira'nın yatağına uzanmış, kızı morartacak kadar sert bir şekilde omuzlarından kaldırmıştı. Renata odaya girince ona döndü. "Babamın kâhinine ihtiyacım var. Hem sana hesap vermek zorunda da değilim. Defol buradan," derken Mira'yı bırakmamıştı.

"Rennie, o canımı yakıyor," derken Mira'nın alçak sesinde acı vardı.

"Gözlerini aç," diye bağırdı Lex. "Belki o zaman canını acıtmayı bırakırım."

Renata yatağın yanına kadar gelmişti. Sesindeki kızgınlığı saklamadan, "Ellerini onun üzerinden çek Lex. Hem de hemen," dedi.

Lex alaycı gülümsemesini göstererek, "Onunla işim bitene kadar olmaz," diye cevapladı.

Mira'yı sertçe salladı ve Renata o an özel gücünü kullandı.

Aslında ona sadece küçük bir şok vermişti. Bu, yapabileceklerinin sadece çok küçük bir kısmıydı ama Lex sanki binlerce voltluk bir elektriğe kapılmış gibi titreyerek yere yuvarlandı.

"Fahişe!" diye homurdanırken gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Seni öldüreceğim. Seni de bu piçi de öldüreceğim."

Renata ona tekrar bir şok gönderdi. Biraz daha acı çekmesini sağladı. Lex büzüldü. Kafasını ellerinin içine aldı ve inlemeye başladı. Renata, Lex'in kendisine gelip ayağa kalkmasını bekledi. Şu haldeyken Renata için tehdit oluşturmuyordu. Ancak birkaç saat sonra Lex kendine gelecekti ve bu sefer zayıf olan kendisi olacaktı. O zaman bunu pahalıya ödeyeceğini biliyordu.

Fakat şimdilik, Mira'ya zarar verebilecek durumda değildi ve bu da Renata'ya yeterdi.

Lex doğrulmaya çalışırken Renata'ya baktı. "Çekil yolumdan kahrolası fahişe," diye homurdandı.

Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Sallanarak kapıya yöneldi. Gözden kaybolduğunda ayak seslerinin uzaklaşması duyuldu. Renata yataktaki Mira'nın yanına uzandı ve onu okşadı.

"İyi misin yavrum?"

Mira başını salladı. "Ondan hoşlanmıyorum Rennie. Beni korkutuyor."

"Biliyorum tatlım," derken kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Benimleyken güvendesin. Söz veriyorum, tamam mı?"

Kız kafasını yine yavaşça sallayıp yastığa koydu. "Rennie," diye mırıldandı.

"Efendim fare?"

"Beni hiç bırakma tamam mı?"

Renata karanlığa rağmen masum yüze baktı. Kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. "Seni bırakmayacağım Mira. Hiçbir zaman. Tıpkı söz verdiğim gibi."

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 11

Berlin'in dışındaki özel bir bahçedeki Wansee Gölü, tepedeki ayın ışığıyla alacalanmıştı. Andreas Reichen, barınağın arka bahçesindeki sallanan sandalyesinin minderlerine yaslanmış, akşamın cömertçe sunduğu huzur ve sessizliği içine çekmeye çalışıyordu. Karanlıkla gelen sükûnet ve hoş ılık esintiye rağmen, aklında bin bir tilki dolaşıyordu.

Fransa'da gerçekleşen son İlk Nesil cinayetinin haberi ağırlığını koruyordu. Çevresindeki dünyanın ne kadar karıştığını düşündü. Üstelik karışan sadece kendi dünyası, yani Soyluların dünyası da değildi. Beraber olduğu insanların dünyası da çok karışıktı. Çok fazla ölüm ve yıkım vardı. Baktığı her yerde ızdırapla karşılaşıyordu.

İçinden bir ses, bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu. Daha da kötü günler yaklaşıyordu. Belki de çok uzun zamandır yaklaşmaktaydılar ama o, bunu göremeyecek kadar cahildi. Ya da göremeyeceği kadar derin bir zevk âlemi içine düşmüştü.

En büyük zevklerinden biri, şu an arkasından ona yaklaşmaktaydı. Düzenli bahçedeki yeşil çimenlerde sessizce ilerleyen ayak seslerinin güzel dişiden geldiğini anlamak çok kolaydı.

Helene'in kıvrak kolları, adamın boynuna arkadan dolandı. "Merhaba sevgilim."

Reichen, eliyle uzanıp onun yumuşak cildini okşadı. O da eğilip adamı öptü. Helene'in dudakları sıcak ve cilveliydi. Uzun saçları hafifçe gül yağı kokuyordu.

"Yeğenin birkaç saattir burada olduğunu söyledi," dedi Helene. Başını kaldırıp gölden yansıyan güzel yakamoza baktı. "Neden burada olduğunu anlayabiliyorum. Çok güzel bir manzara."

"Şimdi daha da güzel oldu," dedi Andreas çenesini kaldırıp ona bakarken.

Helene dağıtmaya alışık olduğu yapmacık gülüşünden çok farklı bir içtenlikle gülümsedi. "Canını sıkan bir şey var Andreas. Burada oturup kara kara düşünmek hiç de sana göre bir davranış değil."

Onu o kadar iyi tanıyor olabilir miydi? Son bir yıldır sevgililerdi. Sadece bir gönül eğlendirme olarak başlayan ilişkileri, daha derin ve özel bir şeye dönüşmüştü. Yine de tek eşli değillerdi. Reichen, Helene'in hayatında başka erkeklerin de olduğunu biliyordu. Kendisi de arada bir başka kadınlarla beraber oluyordu. Aralarındaki ilişkide sahiplenme ve kıskanma yoktu. Bu, sevginin de olmadığı anlamına gelmiyordu. Birbirlerine değer veriyor ve birbirlerine, bir vampirle bir insanın ilişkilerinde imkânsız olan konuları açabilecek kadar güveniyorlardı.

Reichen için iyi bir arkadaş ve hatta ortak olmuştu. Helene'in işinden elde ettiği bilgiler, Boston'daki savaşçı arkadaşları için çok işe yarıyordu.

Helene, sandalyenin önüne geçip adamın geniş kollarına kendini bıraktı. "Düzen'e, Paris'teki cinayetle ilgili haberleri ilettin mi?"

Reichen başını salladı. "Evet ilettim. Onlar da bana, Montreal'de 1 hafta önce başka bir saldırı gerçekleştiğini söylediler. Bu seferki başarısız olmuş. Kaderin cilvesi. Yine de başka saldırılar olacaktır. Neyin ne olduğunu anlamadan, daha birçok İlk Neslin öldürülmüş olacağından korkuyorum. Düzen'in bu saçmalığı bitirebileceğinden eminim. Yine de bazen, işleyen plandaki kötücüllüğün, sahip olunan iyi niyetten fazla olabileceğinden endişeleniyorum."

"Bunun seni yiyip bitirmesine izin verme," derken Helene adamın saçlarını okşuyordu. "Biliyorsun. Eğer kaybedecek biraz zamanın varsa, Düzen'le konuşmak yerine bana gelebilirsin. Seni kulübümde özel asistanım yapabilirim. Fikrini değiştirmek için geç değil. Tekrarlayayım, yan ödemeleri de düşündüğünde bu işten çok hoşlanabilirsin."

Reichen gülümsedi. "Çok baştan çıkarıcı bir teklif."

Helene adamın çenesini iki eliyle kavrayıp gözlerine baktı. "Elbette bu, geçici bir pozisyon olacaktır. Diyelim ki en fazla otuz yıl. Sonrasında, ben kırışıp solduğumda sen de yeni bir oyun arkadaşı bulursun. Garip ihtiyaçlarına daha iyi cevap verebilecek birini."

Reichen, Helene'in sesindeki siteme şaşırmıştı. Gelecekten hiç bahsetmezlerdi. Beraber bir geleceklerinin olmadığını ikisi de biliyordu. Ne de olsa Helene'in yaşam döngüsü tüm ölümlülerinki gibi kısa sürecekti. Reichen ise UV ışığından ve herhangi bir saldırıdan uzak durmayı başarırsa, sonsuza dek yaşayabilirdi.

"İstediğin herhangi bir erkekle olabilecekken, neden

benimle zaman kaybediyorsun?" diye sordu Reichen. Parmakları, kadının omuzlarının yumuşaklığında geziniyordu. "Sana âşık olan bir adamla evlenebilirsin. Normal insanlar gibi, çocuklarını büyütebilirsin."

Helene düzgünce alınmış kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Sanırım hiçbir zaman doğru kararlar vermeyeceğim."

Reichen da veremiyordu. Düzen ile beraber birkaç ay önce su yüzüne çıkardıkları sırları unutmak istediğini düşündü. Bohemian tepelerinde saklanan şeytanın izini sürmelerini ve oraya çok geç vardıklarını unutabilseydi keşke. Bunların hiçbirinin gerçekleşmediğini varsayıp Düzen'e verdiği 'her konuda yardım' sözünden dönebilseydi keşke. Sadece Berlin Barınağı'nın lideri olarak zevk içinde yaşarken hiçbir şeyi kafasına takmayan bir vampir olmaya geri dönebilseydi keşke.

Gerçek şu ki bu tip bir hayattan yıllar önce sıkılmıştı zaten. Uzun yıllar önce birisi onu 'daima çocuk' olmakla suçlamıştı. Bencil ve sorumsuzdu. Bunu söyleyen bir dişi insandı ve haklıydı. O dişinin kendisine verdiği değeri ve ona duyduğu aşkı kaybettiği için ne kadar aptal olduğunu düşündü bir an. Kendine acımakla geçirdiği on yıllardan sonra, farklı bir şeyler yapmak Andreas için iyi olmuştu.

"Sanırım buraya sadece beni öpmek ve çekici iş teklifleri yapmak için gelmedin." Helene'in ciddileştiğini fark etti.

"Ne yazık ki hayır. Kulübümdeki kızlardan biri kayıp. Bunu senin de bilmeni istedim. Hani sana Gina adında yeni bir kızdan bahsetmiştim. Geçen hafta, boynunda diş izleri görmüştüm."

Reichen hatırlıyordu. "Şu yeni ve zengin erkek arkadaşından bahseden kız."

"Evet o. Aslında mesaisini kaçırması ilk kez olmuyor. Fakat ev arkadaşının dediğine göre üç gündür eve gelmiyor ve telefonlarını açmıyormuş. Önemli bir şey olmayabilir. Yine de bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Evet doğru tahmin etmişsin. Görüştüğü adamla ilgili bir şey biliyor musun? Bir tarif, bir isim, herhangi bir şey?"

"Hayır. Ev arkadaşı da adamla hiç tanışmamış. Doğal olarak, o da bana bir bilgi veremedi."

Reichen, kendi türünden biriyle âşık atmaya çalışmış genç bir kızın başına gelebilecekleri düşündü. Soyluların birçoğu medeni bir şekilde yaşayan ve kurallara uyan vampirler olsa da, vahşi yanlarını doyurmaya çalışan vampirler de vardı. "Bu gece kulüpte fark ettirmeden bir soruşturur musun? Bakalım Gina bu erkek arkadaşıyla ilgili kime ne anlatmış. İsimler, beraber gitmiş olabilecekler yerler, önemsiz görünebilecek her türlü ayrıntı işimize yarayabilir."

Helene başını sallarken yüzüne muzip bir ifade belirdi. "Bu ciddi halini çok seviyorum Andreas. Çok seksi görünüyorsun."

Helene'in elleri, adamın gömleğinin açık düğmelerinin altında ilerledi. Ojeli tırnakları, karın kaslarının üstünde gezindi. Andreas'ın aklında bin bir türlü sorun olsa da bedeni bu deneyimli dokunuşlara cevap verdi. *Dermaglifleri* yoğun bir renk almaya başladı. İrislerine dolan ışıkla birlikte gözleri daha keskin görmeye başladı. Aşağıda ise erkekliği sertleşti. Kadının avucunun içinde büyüyordu.

"Gerçekten gitmeliyim," diye mırıldandı Helene. Sesi ateşli ve oyunbazdı. "İşe geç kalmak istemem."

Ayağa kalkmaya çalıştığında, Reichen onu geri çekti. "Bunu kafana takma. İşyerinin sahibi olan hanımı tanıyorum. Senin için ondan özür dilerim. Eminim beni kırmayacaktır."

Genç kadın alaycı bir gülümsemeyle, "Emin misin?" dedi.

Reichen, olduğu yerden memnuniyetini gösterircesine gülümsedi. Dudaklarının arasından vampir dişleri uzamıştı. "Zavallı dişi benim için deli oluyor."

"Senin gibi kendini beğenmişin biri için mi deli oluyor? Tatlım, kendini kandırma. Seni sadece şu harika vücudun için istiyor olabilir."

"Olabilir. Öyle olsa da itirazım olmazdı."

Helene gülümsedi. Adam onu kucağına alıp hararetle öperken hiç karşı koymadı.

***

Gece olduğunda Lex, Renata'nın kendisine yaşattığı acının şokunu üstünden atmıştı. Fakat kadına olan öfkesi ve hatta nefreti hafiflememişti.

Montreal'in en berbat kenar mahallelerinden birindeki yosun tutmuş ve fare delikleriyle dolu evin duvarına yaslanırken, içinden sürekli küfrediyordu. Genç bir erkeğin, koluna eski deri kemerini geçirişini izlemekteydi. Kemerin ucu, adamın eksik dişlerinin arasındaydı. Adam, kolundaki iğne deliklerinin ve morlukların arasına kullanılmış olduğu belli, kirli bir şırıngayı sapladı. Eroin kanına karışırken inledi.

"Oh, salla dünyayı," diyerek kolundaki kemeri çözerken, şuursuzca çevresine bakınıp yerdeki kokuşmuş şilte-

ye yığıldı. Dövmeli ellerini solgun yüzünde ve yağlı saçlarında gezdirdi. "Oh, evet dostum. Bu çok iyi bir mal."

"Evet," dedi Lex. Sidik kokan karanlık odada sesi net duyuluyordu.

Uyuşturucuya güzel paralar harcardı. Nasılsa ekonomik sorunları yoktu. Sokakta bulduğu bu erkek fahişenin böyle bir mala verecek parasının olmaması normaldi. Bu kadar çok malı bir arada görmüş olduğunu bile sanmıyordu. Lex'in, arabasıyla yaklaşıp yüz dolar ve eroin dolu çantayı göstermesi, adamın arabaya atlaması için yeterli olmuştu.

Genç adam uyuşturucunun tadını çıkardığında Lex başını kaldırıp ona baktı. Bu terkedilmiş dairede yalnızlardı. İçeri ilk girdiklerinde, daire bir sürü evsiz ve uyuşturucu bağımlısı ile doluydu. Fakat onları göndermek Lex'in sadece birkaç dakikasını aldı. İkinci Nesil Soylu olmasından gelen emir verme yeteneği ile hepsini daireden kovmuş ve işini halletmek için yalnız kalmalarını sağlamıştı.

Hâlâ yerdeki şiltede yatan fahişe, tişörtünü çıkardı ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Soyunurken bir yandan kendini okşuyor ve müşterisini memnun etmeye çalışıyordu. Karanlıkta yüzünü göremediği adama sordu: "Ee, şimdi seninkini emmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Lex, düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetmişti.

Yavaşça fahişeye doğru yürüdü. Acaba neresinden başlamalıydı? Aylak aylak yaklaştı. Dikkatli olmalıydı, yoksa çıkıp yeni birini bulmak zorunda kalabilirdi.

Ama zamanı kıymetliydi.

"Peki beni arkadan becermek ister misin bebeğim?"

diye mırıldandı fahişe. "Eğer istiyorsan, iki katını ödemen gerekir."

Lex sessiz bir kahkaha attı. "Seni becermek istemiyorum. Sana bakmak bile yeterince rahatsız edici. Hele ki iğrenç kokunu almak zorunda olmam berbat bir şey. Burada olma sebebin seks değil."

"Peki ne o zaman?" derken fahişe ufaktan korkmaya başlamıştı. Kanına dolan adrenalinin kokusu Lex'in burnuna kadar ulaştı. "Beni buraya muhabbet etmek için getirmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Peki. Öyleyse burada ne yapacağım piç kurusu?"

"Yem olacaksın," derken Lex'in dudakları alayla kıvrıldı.

Lex, en keskin insan gözünün bile göremeyeceği bir çeviklikle adamı yatağından alıp ayağa kaldırdı. Elindeki bıçağı adamın sıska karnına hafifçe soktu ve karnını boydan boya kesti.

Yaradan kan sızıyordu. Kanın sıcak, nemli ve çekici kokusu odayı doldurmuştu.

"Tanrım! Beni bıçakladın!" diye bağırdı adam.

Lex geri çekildi ve onun yere düşmesini izledi. Kokuya kapılıp onu büyük bir susuzlukla emmeye başlamamak için araya mesafe koydu.

Ortamdaki taze kanın, Lex'in vücudunda yaptığı değişiklik gözle görülebiliyordu. Göz bebekleri inceldi ve görüşü keskinleşti. Yırtıcı kimliğine bürünürken, odayı kolaçan eden gözlerine o özel ve yakıcı ışık da yerleşmişti. Vampir dişleri ağzının içinde uzamış ve ağzının sulandığını belli eden yutkunmaları artmıştı.

Fahişe hıçkırıyordu. Karnındaki yarığı kapatmaya çalı-

şırken hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. "Aklını mı kaçırdın seni manyak piç! Beni öldürebilirdin!"

"Henüz değil."

"Buradan çıkmalıyım. Yardım bulmalıyım," diye hareketlendi fahişe.

Lex yine beyin gücünü kullanarak, "Burada kal," diye emir verdi ona.

Aradaki mesafeyi korumaya dikkat ediyordu. Her şey planladığı gibi ilerlemekteydi. Karındaki bu yara, güzel kanar ama geç öldürürdü. Fahişenin vücudu Lex'e canlı lazımdı. En azından, taze kanının kokusu odadan çıkıp çevredeki sokaklardan fark edilene kadar adamın ölmemesi gerekiyordu.

Bu gece satın aldığı bu insan Lex için bir solucandan farksızdı. Onu kullanarak büyük bir balık tutmaya çalışacaktı.

O da tüm Soylular gibi biliyordu ki bir vampiri çağırmanın en kolay ve hızlı yolu taze kan kokusuydu. Şehrin bu kadar kötü durumda olan kenar mahallelerinde, insanların en düşmüşleri olduğu gibi vampirlerin düşmüşleri yani Issızlar da yaşıyor olmalıydı.

Lex haklıydı.

Birkaç dakika içinde iki vampir koklaya koklaya daireye geldiler. Issızlar da tıpkı yerdeki fahişe gibi bağımlıydı. Fahişenin eroine olan bağımlılığı, Issızların kana olan bağımlılığı ve karşı koyulamaz ihtiyacı kadar yoğun olmayabilirdi bile. Soyluların bir kısmı kendini bu susamışlığa kaptırabiliyordu. Normalde susamışlık, devamlı ve doyurulamaz şekilde kan içmeye ihtiyaç duymaktı. Bu hastalığa kapılanların sadece birkaç tanesi ondan kurtulabilmişti. Kurtulamayan çoğunluk ise, savaşçılar tarafından öldürülmezse, yabani canavarlar gibi karanlıkta yaşar ve sürekli açlığını doyurmaya çalışırdı.

İki yaratık içeri girdiğinde, Lex odanın köşesine çekildi ve vampirlerin fahişeye saldırışını izledi. Dişlerini adama geçirdiklerinde, kısılmış gözleri ateşle parlıyordu.

Odaya bir başka Issız daha girdi. Bu seferki, diğerlerinden daha iriydi. Fahişeden kendi payını almaya çalışırken, tüm vahşiliğini sergiliyordu. Vampirler arasında bir itişme başladı. Üçü de birbirine cephe almış durumdaydı. Bir yandan fahişenin kemiklerini kırıp etini parçalarken bir yandan da birbirlerine yumruklar atıyor, dişlerini geçiriyor, birbirlerini tırmalıyor ve kendi paylarını büyütmeye çalışıyorlardı.

Lex izlerken donakalmıştı. İzlediği vahşetten sersemlemiş ve kan kokusundan sarhoş olmuştu. Hem insan hem de Soylu kanıydı bu.

İzledi ve bekledi.

Issızlar, vahşi hayvanlar gibi, birbirleriyle öldüresiye bir mücadeleye girmişti. Sonunda sadece biri ayakta kalacaktı. Lex'e lazım olan da bu vampirdi zaten.

***

Nikolai tüm gün güneşin batmasını bekledi ama yine de Boston'a gideceği uçağının kalkması için iki saati daha vardı. Ciddi ciddi, havaalanından vazgeçip yürüyerek dönmeyi düşündü. Ancak, Soylu kanına ve hızına rağmen, yeniden güneş doğmadan önce Vermont'u bile geçemeyeceğini hesap etti. O zaman Vermont'ta tekrar bir yer bulup saklanması gerekecekti ve ülkenin o kısmındaki korkmuş

yerlilerle bir gece geçirme fikri onu, ayağına spor ayakkabılarını geçirmekten alıkoydu.

Bekleyecekti.

Kahretsin!

Hiçbir zaman sabırlı biri olmamıştı.

Güneş batıp kendisine bu mezardan kurtulma şansı verdiğinde, sıkıntıdan patlamak üzereydi.

Kendisini, Montreal'in arka sokaklarına doğru giderken buluvermesi de aynı sıkıntı yüzünden olmalıydı. Orada, kendini oyalayacak bir şeyler bulmayı umuyordu. Özellikle şehrin o kısmında kendini ve silahlarını oyalayacak Issızlar bulacağından emindi.

Farelerle kaplı bu berbat sokakta, sadece uyuşturucu bağımlıları ve satıcıları vardı. Uyuşturucu satıcıları ile pezevenkler birbirine karışmış, birbirinden beslenmekteydi. Her iki cinsiyetten, iğne delikleriyle dolu satılık bedenler, boş gözlerle çevreyi seyrediyordu. Bir-iki aptal onu süzdü, hatta biri ona bıçağını gösterdi. Niko sadece durdu ve bu dişsiz pisliğe vampir dişlerinin ucunu da sergileyen davetkâr bir bakış attı. Adamın ortadan kayboluşundaki hız takdire şayandı.

Kendisine meydan okunmasına açık olsa da insanlarla kavga etmeye tenezzül etmezdi. Ayarında biriyle karşılaşmayı tercih ederdi. Şu an bulmak istediği şey bir Issızdı. Geçen yaz, Boston bir sürü Issız ile doluydu. Ağır kavgalar ve savaşlar olmuştu. Öyle ki Düzen'den bir kişiyi kaybetmişlerdi. Yine de Nikolai ve arkadaşları şehri temizlemeyi başarmışlardı.

Diğer büyük şehirlerin birçoğu halen medeni vampirlerinden bir kaçını açlığa kurban verebiliyordu. Montreal'in de bunlardan olduğunu düşünmüştü. Fakat şu an

arşınladığı asfaltta, pezevenklerden, satıcılardan ve fahişelerden başka bir hayat yok gibi görünüyordu.

"Merhaba tatlım," dedi kadın, karanlıkta bir duvara yaslanmıştı. "Özel bir şey mi arıyorsun yoksa sadece vitrinlere mi bakıyorsun?"

Nikolai durup gülümsedi. "Özel bir şeyi tercih ederim."

"Öyleyse, belki de aradığın şey bende vardır," diyerek kaldırımdan indi kadın. "Aslına bakarsan, eminim aradığın şey bende vardır," derken gülümsedi.

Cansız saçları, donuk gözleri, ince dudaklarıyla pek de güzel sayılmazdı. Zaten Nikolai'ın da çok fazla yüzüne bakmaya niyeti yoktu. Temiz kokuyordu. En azından kokulu sabun ve parfüm kullanmıştı. Niko'nun hassas duyularıyla algılayabildiğine göre, henüz uyuşturucu kullanmıştı ve gözenekleri açıktı.

"Ne dersin? Daha tenha bir yere gidelim mi? Eğer yirmi doların varsa sana yarım saatimi verebilirim."

Nikolai, kadının boynundaki nabzın atışına baktı. Son kez beslenmesinin üstünden günler geçmişti. Üstelik şu anda harcaması gereken iki saati vardı.

"Evet," dedi, "hadi biraz yürüyelim."

Fahişe, Niko'nun elini tuttu ve köşeyi dönerek onu ıssız bir çıkmaz sokağa soktu.

Nikolai, kimsenin kendilerini izlemediğinden emin olunca, hiç zaman kaybetmeden, kadının başını avuçlarıyla yana itti ve boynunu ortaya çıkardı. Vampir dişlerini boynuna geçirip onu emmeye başladığında, kadından sadece cılız bir çığlık yükseldi.

Kanın tadı sıradandı. İnsan alyuvarının bilindik demir ağırlığına, biraz önce aldığı uyuşturucunun acı-tatlı tadı

karışmıştı. Nikolai birkaç ağız dolusu kanı yuttu. Kanın vücuduna verdiği enerjiyi hissedebiliyordu. Soylu bir erkeğin, beslenme sırasında ereksiyon olması olağandı. Vücudun bu tepkisi, hücrelerin ve kasların enerjiyle uyanmasındandı.

Penisinin taş gibi sertleşmesine ve rahatlamaya ihtiyaç duymasına şaşırmadı. Ama o anda aklına siyah saçlı bir güzelin gelmesi -hele ki bu güzeli bir daha hiç görmemeyi planlıyorken- Nikolai'ın aklını karıştırmaya yetmişti. Ağzını çıplak boyundan çekti.

"Hımm, sakın durma," diye inledi partneri. Ensesinden tutup Niko'yu boynuna doğru çekti. O da tüm insanlar gibi, bir Soylu vampir tarafından emilirken, vücudunun verdiği tepkilerden ve hissettiklerinden memnundu. "Sakın durma bebeğim."

Nikolai'ın gözleri parladı. Ellerini kadının boynundan aşağı kaydırdı. Onun Renata olmadığını biliyordu ama kadının kısa kot eteğinin altındaki çıplak baldırlarını okşarken, Renata'nın uzun bacaklarını hayal ediyordu. Şu an içmekte olduğunun Renata'nın kanı olduğunu hayal etti. Dokunuşuna bu kadar tutkulu cevap veren vücudun Renata'nınki olduğunu düşündü.

Fahişenin ucuz tangasını çıkarıp diğer eliyle kendi pantolonunun düğmesini çözerken aklındaki hep Renata idi. Onun içinde olmak istedi. Öyle ki...

Aman Tanrım!

Sokağın ortasından, Issız vampir kokusuyla dolu bir rüzgâr esti. Akmış kan kokusu da vardı. İnsan kanı. Çok miktarda insan kanına karışmış Issız kanının kokusu Soylu burnuna gelen rüzgârda kolayca ayırt edilebiliyordu.

Nikolai eli hâlâ fermuarında kalakaldı. Çok şaşırmıştı.

Tanrım! Neler oluyor? diye geçirdi içinden.

Kadının eteğini indirdi ve boynundaki diş izlerini yalayarak mühürledi.

Kadın hayal kırıklığıyla, "Durm..." derken sözünü bitiremedi. Nikolai elleriyle onun ağzını kapattı ve kesin bir sesle, "Git buradan," dedi.

Fahişe kendine gelip yürümeye başladığında, Niko çoktan rüzgârın geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı. Çok uzakta olmayan bir binaya girdi. Koku, birkaç kat yukardan geliyordu.

Nikolai, korkuluksuz merdivenleri tırmanarak ikinci kata geldi. Kapalı bir kapının arkasından gelen kan ve ölüm kokusundan neredeyse gözleri sulanacaktı. Kemerindeki tabancasını tutarak daireye yöneldi. Eski ve yıpranmış kapının öteki tarafında hiç ses yoktu. Sadece ölü kokusu alıyordu. İnsan ve Soylu ölüsü. Niko kapı kolunu çevirdi ve göreceği manzaraya hazırlıklı olmaya çalıştı.

Bir katliam gerçekleşmişti.

Uyuşturucu bağımlılarının yuvası olduğu belli olan dairede, her yer kullanılmış şırıngalarla doluydu. Yerler ve şiltenin üstü kan gölüne dönmüştü. Parçalanmış bir beden vardı ve insan bedeni demeye bin şahit gerekirdi. Cinsiyeti belli olmuyordu. Diğer iki beden ise Soylu vampirlere aitti. Onlar da parçalanmıştı. Kokularından anlaşıldığı kadarıyla Soylu olarak değil, Issız olarak ölmüşlerdi.

Nikolai, burada ne olduğunu hemen tahmin edebildi: Beslenmek için yapılan ölümcül bir kavga. Kavga biteli en fazla birkaç dakika olmuştu. İki ölü vampirin, birbirlerini böyle parçalamadıkları da aşikârdı.

En azından bir Issız daha bu kavgada yer almıştı.

Niko şanslıysa, kavganın kazananı hâlâ bu civarda olabi-

lirdi. Bir yerlerde kendi yaralarını yalıyor olmalıydı. Öyle olsa iyi olurdu; zira Niko ona kendi 9mm'liğinden tattırmak istiyordu. Hiçbir şey, bir Issızın zehirli titanyumdan yapılmış mermiyle vurulduğunda uğradığı alerjik erimeyi izlemek kadar keyifli olamazdı.

Nikolai pencereye gidip çivilenmiş panelleri söktü. Aksiyon arıyordu ve tam istediğini bulmuştu. Aşağıda kocaman bir Issız vardı. Hırpalanmıştı ve her yanı kan içindeydi.

Fakat o da ne, yalnız değildi.

Alexei Yakut da onunlaydı.

Lex ve Issızın sokağın sonundaki sedana binip gittiklerini görünce gözlerine inanamadı.

Neyin peşindesin Lex, diye geçirdi içinden.

Pencereden atlayıp arabayı takip etmek üzereydi ki arkasında bir çığlık duydu. Bir kadın daireye girmiş ve manzarayı görmüştü. Şok içinde parmağıyla Niko'yu gösteriyor ve belli ki olup bitenden onu sorumlu tutuyordu. Tekrar çığlık attı. Bu seferki çığlık o kadar yüksekti ki çevre sokaklardaki bütün bağımlıları ve pezevenkleri uyandırmış olabilirdi.

Nikolai bir kadına bir de berbat haldeki odaya baktı.

"Kahretsin," dedi araba gözden kaybolurken. Pencereden çekildi, kadına doğru yaklaştı ve gözlerinin içine bakıp, "Her şey yolunda. Hiçbir şey görmedin," dedi.

Kadının beynini yıkayıp gördüklerini sildi ve onu daireden çıkardı. Titanyum bıçağını çıkarıp Issız leşlerinden birine sapladı. Leş hızla eriyip yok olurken, Niko da Lex ve yeni ortağının ardında bıraktığı pisliği temizlemeye koyuldu.

Bölüm 12

Renata evin büyük mutfağının tezgâhının önünde, elinde bir bıçakla duruyordu. "Bu gece ne çeşit marmelât istersin? Greyfurt mu yoksa çilek mi?"

"Greyfurt," diye cevapladı Mira ama sonra telaşlandı. "Hayır, hayır, bu sefer çilekli istiyorum."

Tezgâhın diğer tarafında oturuyordu, ayaklarını keyifle aşağı sarkıtmıştı. Mor bir tişört, solmuş kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Sanki akşam yemeğini bekleyen sıradan bir kız gibi görünüyordu. Tabii normal kızlar her gün aynı şeyi yemek zorunda bırakılmazdı. Normal kızların onları seven ve koruyan aileleri olurdu. Normal kızlar, düzenli bir sokaktaki geniş mutfaklı evlerinde yaşarlardı ve anneleri de yemek yapmayı bilirdi.

En azından Renata, normali hayal ettiğinde kafasında böyle bir resim çiziyordu. Kendi de normal olanı hiç yaşamamıştı. Yakut onu sokaktan bulup buraya getirmeden önce hiç evi olmadığından, Mira da normalin ne olduğunu bilmiyordu. Yine de Renata bu küçük kız için normal bir hayat istiyordu. Sergei Yakut'un bu hiç kullanılmayan

karanlık mutfağında, gaz bağlantısı olsa da çalışmayan ocağının yanında akşam yemeği olarak marmelâtlı ekmek hazırlarken normali hayal etmek ne kadar da çocukçaydı.

Koca evde sadece Renata ve Mira yemek yediğinden, Yakut ikisinin düzenli beslenmesi görevini Renata'ya vermişti. Kendisinin ne yediği önemli değildi. Renata için yemek, sadece yaşamak için gerekli olan enerji kaynağıydı. Ancak küçük kız için güzel bir sofra hazırlayamıyor olmasına içerliyordu.

"Bir gün seninle dışarı çıkıp kendimize güzel bir ziyafet çekeceğiz. En az beş çeşit yemek olacak. Elbette tatlı da," dedi elindeki ekmeğe marmelâdı sürerken. "Hatta ikimize ikişer tane tatlı."

Mira, yüzünü burnunun ucuna kadar kapatan tülün altından gülümsedi. "Çikolatalı tatlılar da olacak mı?" diye sordu.

"Kesinlikle olacak," dedi ve elindeki ekmeği kıza uzattı. "Üstelik karamel falan değil, gerçek çikolata ve çikolata parçaları."

Renata tezgâha dayandı ve küçük kızın elindeki ekmeği beş çeşit yemeğin iştahıyla midesine indirmesini izledi. "Elma suyunu içmeyi unutma," dedi ve küçük kız hemen sözünü dinledi.

Renata ortalığı toplamaya koyuldu ve o sırada Lex'in sesini duydu ve tüm kasları gerildi.

Güneş battığından beri ortalarda görünmüyordu. Renata onu özlemiş değildi ama neyin peşinde olduğunu da merak ediyordu. Bu sorunun cevabı, sarhoş bir kadının kırdaması oldu. Hatta evde şu an birkaç tane sarhoş kadın olduğu, içerden gelen seslerden belliydi.

Lex birçok kez kadınları eve getirir ve onları Konak olarak kullanırdı. Tabii başka zevklerini de onlarla giderirdi. Bazen günlerce gitmelerine izin vermezdi. Arada kadınları diğer vampirlerle paylaşırdı. Onlar da kadınlara istediklerini yapar, sonra da beyinlerini yıkayıp onları evlerine gönderirlerdi. Lex parti havasında olunca Renata onunla aynı çatı altında olmak istemezdi. Onu daha da çok kızdıran, Mira'nın da bunlara tanık olmasıydı.

"İçerde neler oluyor Rennie?" diye sordu küçük kız.

"Sen burada kalıp sandviçini bitir. Ben hemen geliyorum," diyerek parti odasına gitti.

Lex elindeki bir kasa içkiyi deri kanepenin üstüne koyup, "Haydi için kızlar!" diye bağırdı keyifle. Kendisi ve adamları içmiyordu. Kokain dolu birkaç torba da delinmiş ve masanın üstünde yerini almıştı. Ses sistemi devreye girdi. Hip hop şarkılarının anlamsız sözleri arasında yüksek bas sesleri kulağı tırmalıyordu.

Lex, kıkırdayan esmer ve şişman bir kadını kendisine doğru çekip omzuna kolunu attı. "Sana bu gece çok eğleneceğimizi söylemiştim. Gel hadi buraya. Bana iyi davranmak ister misin?"

Lex'in keyfinin yerinde olduğu belliydi. Öyle olmalıydı. Ne de olsa iyi bir avdı. Tam beş tane kadını eve atmıştı. Hepsi de uzun topuklu ve kısacık etekliydi. Başta Renata onların fahişe olduğunu sandı. Ancak daha dikkatli bakınca, kadınların ağır makyajlarına rağmen sokak kadını olmayacak kadar temiz olduklarını gördü. Muhtemelen eğlenmek için bu akşam bir kulübe gitmiş naif kızlardı. Bardan kaldırdıkları bu yakışıklı yabancının aslında kâbuslarına layık bir canavar olduğunu bilmiyorlardı.

"Hadi gelin de arkadaşlarımla tanışın," diyen Lex, çevreye toplanıp ganimete göz atan diğer Soylu vampirleri

gösterdi. Kaslı dört silahlı muhafızın kadınlara bakarken duydukları açlığın yüzlerine vurması Renata'nın dikkatini çekti. Lex kadınların üçünü bu vampirlerin önüne itti. "Utanmayın kızlar, bu bir parti. Hadi merhaba deyin."

Renata, Lex'in en güzel iki kızı kendine sakladığının farkına vardı. Tipik Lex, diye düşündü. Hep en iyisine layık olduğunu düşünürdü. Renata mutfağa geri dönüp Mira'nın yanında olmak istedi. Ne de olsa birazdan kanlı bir grup seks başlayacaktı. Ancak, henüz iki adım atmadan Sergei Yakut odasından çıkıp hızla yanlarına geldi.

"Alexei!" diye bağırırken öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Saatlerdir ortada yoksun. Neredeydin?"

Lex, "Şehirdeydim baba," derken yapmacık bir gülümseme takındı. Görevde olmadığı zamanlarda hep sapkın zevklerine hizmet ederdi. "Bak sana ne getirdim."

Muhafızların önündeki kızlardan birini çekti ve babasının önüne itti. Babasının onu incelemesini bekliyordu. Yakut, Lex'in ikramına yan gözle bile bakmadı. Sadece Lex'in kendine ayırdığı iki kadına bakıyordu.

İlk Nesil homurdandı. "Ayakkabındaki çamuru bana gösterip altın olduğunu da söyleyecek misin?"

"Asla," dedi Lex. "Baba, bunu aklımdan bile geçirmem."

"Tamam. Bu ikisini alayım," diyerek Lex'in önündeki kadınları gösterdi.

Ne kadar içerlese ve adamları önünde düştüğü durumdan ne kadar küçük düşse de Lex tek kelime etmedi. Yakut iki kadını alıp kendi odasına çekilirken sadece yere baktı.

"Rahatsız edilmek istemiyorum," derken Yakut'un bakışları karanlıktı.

Lex itaatle başını salladı. "Baş üstüne baba. Nasıl isterseniz."

***

Nikolai, evden yaklaşık bir kilometre uzaktayken bile müziği ve yüksek sesli kahkahaları duyabiliyordu. Bir hayalet gibi sessizce eve yaklaştı. Lex'in arkada park edilmiş arabasının yanından geçti. Arabanın motoru hâlâ sıcaktı.

Niko burada neyle karşılaşacağından emin değildi ama bir parti de beklemiyordu. Ev yılbaşı ağacı gibi aydınlatılmıştı. Büyük odanın penceresinden kadın kahkahaları ve şakalar yapan erkeklerin sesi geliyordu. Rap müziğin yüksek sesinden yer zangırdıyordu. Niko yavaşça içeri baktı.

Lex içerdeydi, Yakut'un muhafızları da onunlaydı. Salonda toplanmış, iç çamaşırlarıyla dans eden üç sarhoş kadını izliyorlardı. Ortamdaki içki şişelerine ve uyuşturucuya bakılırsa, üçünün de kendinde olmadığı belliydi. Dört muhafız, kadınlara tezahürat yapıp alkış tutuyordu. Birazdan onlara saldıracakları belliydi.

Lex ise bu şenliğe katılmıyordu. Deri kanepede oturmuş ve gözlerini kadınlara dikmişti ama aklının buradan çok uzakta olduğu da belliydi. Gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Şehirde kendisine arkadaşlık eden Issızdan ise hiçbir iz yoktu. Sergei Yakut da ortalarda görünmüyordu. Kendisini korumakla görevli olan Soyluların şu an kadınlara odaklanmış olması, Niko'nun savaşçı içgüdülerinin alarma geçmesine sebep oldu.

Neyin peşindesin Lex, diye geçirdi içinden.

Evin arkasına, Yakut'un özel odasının bulunduğu tarafa doğru ilerlerken Lex'in planını çözmüştü. O sırada duyduğu yoğun koku da şüphesinde haklı olduğunu gösterdi.

Kahretsin!

Issız buradaydı...

Nikolai taze insan kanının kokusunu da aldı. Yakut'un odasının penceresine yaklaşırken koku daha da güçlendi. Detay vermek gerekirse, kan ve seks kokusu alıyordu. İlk Neslin bir süredir bu iki zevki birden yaşıyor olduğu kokudan belliydi.

Bir çığlık duyuldu.

Yakut'un odasından gelen bir kadın çığlığıydı bu.

Sonra üç el silah sesi.

Nikolai arka kapıya doğru koştu. Kapının açık olmasına şaşırmamıştı. Yakut'un odasına girdi. Eli, tabancasındaydı. Her an karşılaşacağı Issızı titanyum ile doldurmaya hazırdı.

Karşılaştığı sahne tam bir katliamdı.

Sergei Yakut yatakta çıplak bir şekilde öne düşmüştü. Cansız bedeninin altında bir kadın vardı. Vampirin saniyeler önce beslendiği boynu parçalanmıştı. Kadın hareket etmiyordu ve teninin rengini bile tahmin etmek imkânsızdı. Her yanı kanla kaplıydı. Kendisinin ve Yakut'un kanı...

İlk Neslin yüzünün yarısı yoktu. Sergei Yakut'un kafası kırık bir kemik ve biraz da etten ibaretti. Başının arkasından vurulmuştu ve beyni yüzüyle beraber kadının üstüne dağılmıştı. Ölmüştü ve onu öldüren Issız, Nikolai'ın varlığını fark etmeyecek kadar susamışlığının esiri olmuştu. Silahı bir kenara bırakmış, odanın köşesine sığınmış diğer çıplak kadını emmeye koyulmuştu. Kadının gözleri kaymıştı ve hareketsizdi. Bu kadın da nefes almıyordu. Issız, onu emmeye ve kocaman dişleriyle boynunu parçalamaya devam ediyordu.

Niko yavaşça arkasından yaklaştı ve namlusunu Issızın büyük yağlı kafasına dayadı. Issız, hastalığının verdiği açlıkla emmeyi bırakmadı. Silahı indirip tam kalbinin ar-

kasında tetiği çekti. Titanyum mermi vücudundan geçip duvara saplanırken Issız da erimeye başladı. Yere düştü ve kıvranırken yüksek sesle ulumaya başladı. Sesi o kadar gür ve dünya dışıydı ki evin tüm duvarları bu sesle titredi.

***

Renata mutfaktan koşarak salona girdi. Elinde silahı vardı. Silah seslerini duymuş ve bir sorun olduğunu anlamıştı. Duyduğu uluma da evin içinde bir yerde bir şeyler olduğunu göstermişti zaten.

Salonda hâlâ yüksek sesli müzik devam ediyordu. Lex'in ziyaretçileri artık çırılçıplaktı. İçki içmiyor, uyuşturucu almıyorlardı. Şu an devam eden grup sekste birbirlerini ve Yakut'un adamlarını yalamakla meşguldüler. Soylu muhafızların erekte olmuş penislerine ve aç gözlerine bakılırsa, silah sesleri şöyle dursun bomba patlasa duymayacakları aşikârdı.

Renata, "Aptallar. Duymadınız mı?" diye suçlayıcı bir tonda sordu.

Lex endişeyle Renata'ya baktı. Ama genç kadın ondan bir cevap beklemiyordu. Koridoru geçip Yakut'un odasına doğru ilerledi. Koridor karanlık, etrafsa sessizdi. Evin bu kısmına içerdeki ses erişemiyordu.

Vampirin odasının kapısını açarken ölümü hissetti. Boğazına bir yumru takıldı. Sergei Yakut artık yaşamıyordu. Renata bu gerçeği iliklerine kadar hissetti. Barut, kan ve bozulma kokusu, ona korkunç bir sahneyle karşılaşacağının ipucunu veriyordu. Derin bir nefes aldı. Yine de göreceği şeye onu hazırlayacak hiçbir şey yoktu.

Kapının kolunu çevirip yavaşça itti. İki eliyle sıkıca sıla-

hını tutuyordu. Karşısına çıkan her kim olursa onu öldürmeye hazırdı.

Bu kadar çok ceset, kan ve iç organ görmeyi beklememişti. Bir adım geri gitti. Her yerdeydiler. Yatakta, yerde, duvarlarda...

Görünen o ki Sergei Yakut'un katili de kana bulanmıştı.

Nikolai odanın ortasında ayakta duruyordu. Koyu renkli gömleği yüzüyle beraber kan içindeydi. Elinde yarı otomatik bir tabanca vardı. Namlusundan halen duman çıkıyordu.

"Sen?" diye geveledi gördüklerine inanamayarak. Boğazına bir buz parçası oturmuşçasına dudakları mosmor olmuştu. Yakut'un cesedine ve ölmüş kadının üstünde vampirin vücudundan geriye kalan parçalara baktı. "Tanrım!" derken, Nikolai'ı tekrar bu evde görmenin şaşkınlığına, gördüklerinin geri kalanının dehşeti de eklenmişti. "Sen... Onu sen öldürdün."

"Hayır," dedi savaşçı hüzünle karışık. "Ben değildim Renata. Burada Yakut'la beraber bir Issız vardı." Yerdeki büyük kül kütlesini gösterdi. Küllerden, berbat bir koku yayılıyordu. "Issızı öldürdüm ama Yakut'u kurtarmak için çok geçti. Özür dilerim."

"Silahını bırak," diye emretti Renata. Özür dinleyecek halde değildi. Özre ihtiyacı da yoktu. Yakut'un ölümü için hissettiği tek şey, bu kadar vahşice olduğu için acımaydı. Hüzün bile değildi. Nikolai'ın suçlu olduğundan emindi. Tekrar adama nişan alıp ileri bir adım attı. "Silahını bırak dedim. Hemen."

Niko 9 mm'liğinin kabzasını tutarken, "Bunu yapamam Renata. Lex hâlâ hayattayken bunu yapmamalıyım," dedi. "Bu cinayeti o planladı. Issızı buraya o getirdi. Kadınları

getirmesinin amacı da muhafızların ve Yakut'un dikkatini dağıtmaktı. Bu sayede Issız kolayca Yakut'u öldürebildi."

Renata onu dinliyordu ama silahının namlusunu indirmiyordu. Lex bir yılan olabilirdi ama bir katil? Gerçekten kendi babasını öldürmeyi planlayabilir miydi?

O sırada Lex ve muhafızlar koridordan kendilerine doğru geldiler.

"Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

Lex, babasının odasının eşiğine geldiğinde sustu. Renata gözünün ucuyla Lex'e bakıyordu. Gözleri, babasının cesedinden Niko'ya kaydı. Bir adım geri gitti, nefesini tutmuştu ama sonra öfkeyle haykırdı. "Seni orospu çocuğu. Seni katil orospu çocuğu!"

Lex ileri atılmak istedi ama o sırada Nikolai tabancasını ona yöneltti. Lex donup kaldı. Nikolai da hiç hareket etmiyordu. Gözlerini bile kırpmadan namlunun ucundaki Lex'e bakıyordu. Çok sakindi. Renata ve diğer muhafızların silahlarının kendine doğrultulduğunu gördüğünde bile tek kası kıpırdamadı. "Bu gece seni şehirde gördüm Lex. Oradaydım. Hani şu batakhanede. Issız vampirleri çekmek için kullandığın yemi gördüm. Bu gece buraya yanında getirdiğin Issızı da. Hepsini gördüm."

Lex alaycı gülümsedi. "Sen ve yalanların. Hiçbir şey gördüğün yok."

"Bu Issıza, babanın kafası karşılığında ne önerdin? Kan bağımlıları için paranın önemi yoktur. Kimin kanını vermeye söz verdin söylesene. Renata'nın mı? Belki de şu taze küçük kızın?"

Bunun düşüncesi bile Renata'nın kalbini sıkıştırmaya yetmişti. Lex'e bir bakış attı ve adamın buz gibi bir gülüşle başını salladığını gördü.

"Şu an kendi kıçını kurtarmak için her şeyi söyleyebilirsin. İşe yaramayacak. Özellikle de babamı tehdit ettiğini hepimiz duymuşken." Lex dönüp Renata'ya baktı. "Onu sen de duydun, değil mi?"

Renata istemeyerek başını salladı. Nikolai herkesin içinde Sergei Yakut'u tehdit etmiş ve birinin onu durdurması gerektiğini söylemişti.

Şimdi ise Nikolai geri dönmüştü ve Yakut ölmüştü.

Renata yataktaki yaşlı adamın cesedine tekrar baktı. Kendisini iki yıldır burada esir eden adam ölmüştü. Artık yoktu.

"Babam, Düzen işin içine girinceye kadar tehlikede değildi. Sadece başarısız bir saldırı düzenlenmişti. Peki şimdi bu ne? Bir katliam. Burada saklanıp onu öldürmek için doğru zamanı bekledin. O Issızı da buraya sen getirdin. Sanırım başından beri burada olma amacın babamı öldürmekti."

Niko'nun gözleri sinirle parladı. "Hayır!" dedi. "Onu öldürmeye ihtiyacı olan kişi sendin Lex."

Nikolai'ın tetikteki parmağının gerildiğini ve ateş etmek üzere olduğunu gören Renata ona beyniyle bir şok gönderdi. Alexei'yi hiç sevmese de bu gece bir ölüme daha tahammülü yoktu. Nikolai acıyla haykırdı, çektiği acı yüzüne yansımıştı.

Renata'nın saldırısı silahların yapamadığını yapmış ve adamı dizlerinin üstüne çöktürmüştü. Muhafızlar hızla odaya dalıp elindeki tabancayı ve diğer silahlarını aldılar. Dördü de silahlarını diz çökmüş savaşçının başına doğrulttular. Ölüm emrini bekliyorlardı. Muhafızlardan biri silahın horozunu kaldırdı. Emir gelmese de ateş edecek ve kana bulanmış odayı biraz daha kırmızıya boyayacaktı.

"Geri çekilin," diye bağırdı Renata ve yüzü öfkeyle gerilmiş Lex'e baktı. Adamın gözleri parlıyordu ve dudaklarının arasından uzamış vampir dişleri görünüyordu. "Lex onlara geri çekilmelerini söyle. Şu anda onu öldürmek sadece bizi de katil yapacak o kadar," dedi.

İnanılması zordu ama bu sefer Nikolai gülümsedi. Şokun etkisinden kurtulamadığını belli eder bir yavaşlıkla başını kaldırıp Lex'e baktı. "Beni öldürmek zorunda Renata. Geride bir tanık bırakmayı göze alamaz. Öyle değil mi Lex? Küçük sırrını bilen biri hayatta kalmamalı."

Lex kendi tabancasını kılıfından çıkarıp savaşçının alnına dayadı. Öfkeden kolu titriyordu.

Renata, Lex'in tetiği çekeceğini düşününce korkudan kalakaldı. Kafası karışmıştı. Nikolai'ın söylediklerinin doğru olduğuna, onun suçsuz olduğuna inanmak istese de Lex hakkındaki bu ithamlar çok ağırdı. Gerçek olamazlardı.

"Lex," dedi odadaki sessizliği bozarak. "Lex, bunu yapma."

Nikolai'a gönderdiği şokun benzerini Lex'e de göndermek üzereydi ki adam yavaşça silahını indirdi.

Lex homurdandı. "Bu piç kurusunun yavaşça ve acı çekerek ölmesini istiyorum. Şu anda bunu yapamam. Onu salona götürüp bağlayın. Sonra biriniz buraya gelip babamın cesediyle ilgilensin. Bir diğeriniz öteki kadınların beynini yıkayıp onları dışarı çıkarsın. Bu pisliğin hemen temizlenmesini istiyorum."

Muhafızlar Nikolai'ı odadan çıkarırken, Lex karanlık bakışlarını Renata'ya çevirdi. "Eğer bir şey yapmaya çalışırsa, tüm gücünü kullan ve pisliği yere ser."

Bölüm 13

"*Pardonnez-Moi*, mösyö Fabien. Size bir telefon var efendim. Mösyö Alexei Yakut arıyor."

Edgar Fabien, kişisel asistanı olarak çalışan Soylu'ya çıkabileceğini işaret etti ve aynanın karşısında tam üstüne göre dikilmekte olan takım elbiseli yansımasına hayranlıkla bakmaya devam etti. Yeni bir takım elbise diktiriyordu ve şu an Alexei Yakut'un söyleyeceği hiçbir şey çalışmakta olan terzinin işini bölmeye değmezdi.

"Ona toplantıda olduğumu, ara veremeyeceğimi söyle."

"Özür dilerim efendim ama meşgul olduğunuzu bildirdim. Acil bir konu olduğunu söylüyor. Bu konuda sizi hemen ve kişisel olarak bilgilendirmesi gerekiyormuş."

Fabien, düzeltilmiş kaşlarının altından asistanına ters bir bakış attı. Rahatsızlığını saklamaya gerek duymadı. Gözleri kızgınlıkla ışıldadı ve *dermagliflerinin* renginde bir dalgalanma oldu.

"Yeter!" diyerek şehirdeki Givenchy mağazasından gelen usta terziyi durdurdu. Adam hemen geri çekilerek eş-

yalarını toplamaya başladı. İğneleri, mezurayı, makaslarını yerlerine hızla yerleştiriyordu. Bir vampir değildi. Fabien'e ait olan bir köleydi. İkinci nesil vampirlerin şehirlerinde tuttukları ve işlerini yaptırdıkları onlarca insan köleden biriydi sadece. Fabien, "Şimdi ikiniz de çıkın," dedi.

Fabien dolabının önünden çekildi ve çalışma masasındaki telefona baktı. Her iki hizmetkârın da odadan çıkıp kapıyı kapatmalarını bekledi.

Kendi kendine söylenerek telefonun ahizesini kaldırdı ve kendisini telefonun diğer ucunda beklemekte olan Alexei Yakut'a bağlayacak olan düğmeye bastı. Soğuk bir tonla, "Evet?" dedi. "Şu bekletilemeyecek çok acil konu nedir?"

"Babam öldü."

Fabien, hazırlıksız yakalandığı haber karşısında bir adım geri gitti. Yine de sıkılmış bir edayla nefes alıp, "Senin için ne kadar iyi olmuş Alexei. Taziyelerimle birlikte tebriklerimi de kabul et lütfen," dedi.

Sergei Yakut'un varisi, Fabien'in alaycılığını duymazlıktan geldi. "Bu gece burada biri vardı. Nasıl olduysa eve girmeyi başardı. Babamı yatağında öldürdü. Çok soğukkanlıydı. Patırtıyı duyup müdahale etmek istedim ama... işte. Ne yazık ki onu kurtarmak için çok geç kaldım. Şu anda yastayım elbette."

Fabien onayladı. "Elbette."

"Sonra, senin herhangi bir suç işlendiğinde bilgilendirilmek istediğini düşündüm. Eminim Koruma Birimi ile buraya gelip babamın katilini almak istersiniz, değil mi?"

Fabien'in tüm kasları dondu. "Ne diyorsun? Birini mi yakaladınız? Kimi?"

Telefonun karşı ucundan bir kıkırdama duyuldu. "Sa-

nırım sonunda dikkatini çekmeyi başardım Fabien. Düzen'in bir üyesini ele geçirdim ve burada senin için bekletmekteyim desem, ne dersin? Onu benden sana bir hediye olarak kabul eder misin?"

Edgar Fabien uzun süre sessiz kaldı. Alexei Yakut'un kendisine sunduğu hediyenin büyüklüğünü düşünüyordu. Fabien'in dahil olduğu özel grupta bile birkaç Düzen sempatizanı bulmak mümkündü. "Peki bu hediyenin karşılığında ne bekliyorsun?"

"Daha önceki görüşmemizde söylemiştim. Ben de varım. Dahil olduğun plan her neyse, ben de bir parçası olmak istiyorum. Büyük bir parçası, anladın mı?" Kendinden memnun olduğunu belli ederek kıkırdadı. "Beni, kendi tarafınızda istersin Fabien. Eminim artık bunu anlamışsındır."

Fabien ve ortaklarının ihtiyacı olan son şey Alexei Yakut gibi açgözlü bir dalkavuktu. Serseri mayın gibiydi, sürekli gözlem altında tutulması gerekirdi. Eğer seçim Fabien'a bırakılırsa, Alexei'nin yok edilmesi yönünde karar verirdi. Fakat planın içinde bir başkası vardı ki kararı onun vermek isteyeceğinden emindi.

Düzen'in bir üyesinin tutsak edilmesine gelince, bu gerçekten iştah açıcıydı. Üzerine düşünülmesi gereken bir nimetti. Onu kullanarak yapabileceklerini düşünmek, Fabien'in dört yüz yıllık kalbinin daha hızlı atmasını sağlamaya yetmişti.

"Birkaç ayarlama yapmam gerekecek," dedi. "Gerekli kişilerle bağlantı kurup, tutsağı teslim almak için evine gelmem bir saat sürebilir."

"Bir saat," diye tekrarladı Alexei. "Beni daha fazla bekletme."

Cevabın tersliğini sineye çeken Fabien, "Görüşürüz o halde," diyerek telefonu kapattı.

Masasının köşesine oturup gecenin karanlığında parlayan Montreal'e baktı. Daha sonra kasasına uzanıp şifreyi girdi. Kasayı açıp içindeki kutuyu çıkardı.

Kutuda, sadece acil durumlarda kullanması gereken bir cep telefonu vardı. Telefon rehberindeki tek numarayı aradı ve şifrelenmenin hazır olduğuna dair sinyali duyunca karşı tarafın telefonu cevaplamasını bekledi.

Karşı taraftaki tok ses, "Alo," deyince hemen anlatmaya başladı: "Önemli bir gelişme oldu."

***

Çıplak vücudu ağır tahta bir sandalyeye demir zincirle bağlanmıştı. Nikolai, arkasında bağlanmış olan ellerinin de zincirlendiğini hissedebiliyordu. Ayakları da hem birbirine hem de sandalyenin ayaklarına zincirlenmişti. Fena dövülmüştü. Renata'nın kendisine yaptığı ufak iyiliğin üstüne, muhafızların ve Alexei'nin yumruk ve tekmeleri de eklenmişti. Onu donuna kadar soyup bağlarken, beyninin zonklamasını fırsat bilen Alexei ve adamları, kendisine kum çuvalı muamelesi yapmıştı. Arada şuurunu kaybediyor, sonra yeniden uyanıyordu. Göz kapaklarını oynatmakta zorlanıyordu. Ne de olsa yüzü morluklar içindeydi. Gözleri şişmiş, dudağı yarılmıştı. Ağzına kendi kanının tadı geliyordu.

Nikolai, orada ne kadar süre geçirdiğinin farkında değildi. Ellerinin uyuşmasına bakılırsa, uzun süredir zincirliydi. Bu süre içinde bir ara Renata odaya gelmiş ve Mi-

ra'nın olanları görmediğinden emin olmak için küçük kızı uzaklaştırmıştı. Kadının kendisine bakarken çektiği ızdırap yüzünden okunabiliyordu. Niko, Renata'nın rahatsızlığını görmüştü.

Muhtemelen bana verdiği şokun yankısı şu an onun canını yakıyor, diye geçirdi içinden. Niko, o an kalbinin sıkışmasından kaynaklı yaşadığı acıyı yediği dayağa yordu. Bu dişinin çekmekte olduğu acı için endişelenecek kadar aptal olamazdı. Üstelik Renata, Lex'e inanmış ve kendisinin bir katil olduğunu sanmıştı. Fakat kahretsin ki Niko hâlâ onu düşünüyor ve onun için endişeleniyordu. Şu anda Renata ile konuşamıyor ve onu kendine inandıramıyor olmak, fiziksel acılarının katlanmasına sebep oluyordu.

Odanın bir kenarında muhafızlar, Niko'nun silahlarını gözden geçiriyorlardı. Özellikle kendi tasarımı olan titanyum mermiler çok ilgilerini çekmişti. Bütün silahlarını, Niko'nun ulaşamayacağından emin oldukları bir masanın üstüne dizmişlerdi.

Niko'nun cep telefonu, yani Düzen'le bağlantısı ise yerde duruyordu. Lex, çıkmadan önce telefonu ayakları altında ezerek kırmaktan büyük zevk almıştı.

Yaşlı muhafızlardan biri, Niko'nun yarı otomatik silahını alıp ona doğrulttuğunda bir şeyler söyledi ve diğerlerini güldürdü. Niko hiçbir tepki vermedi. Olanları, açık olduğu belli olmayan şiş gözleriyle izlerken baygın halde duruyordu. Tek kasını oynatmıyordu.

"Ne dersiniz? Onu uyandıralım mı?" dedi elinde silah olan Soylu. Silahı Niko'ya doğru salladı. Eğer elleri arkada bağlı olmasaydı Niko o silahı kapabilirdi. 9 mm'liğin namlusu önce başına sonra da göğsüne dokundu. Karnını geçti, aşağı indi. "Bence bu katili hadım edelim," dedi.

"Testislerinden vuralım ve Birim'e geri kalanını tek parça halinde verelim."

"Kiril, saçmalamayı bırak," dedi diğer muhafızlardan biri. "Lex ona dokunmamamızı söyledi."

"Lex kancığın teki." Mermiyi namluya sürdü. "İki dakika sonra, bu savaşçı da bir kancık olacak."

Tabanca kasıklarına baskı yaparken Nikolai hâlâ baygın taklidi yapıyordu. Sabrının çoğu korkusundan kaynaklanıyordu. Ne de olsa erkeklik organlarını severdi ve kaybetmeyi hiç istemezdi. Testisleri, şimdi bile, berbat bir durumu lehine çevirmek için kendisine fırsat vermekteydi. Renata'nın verdiği şokun etkileri geçmek üzereydi. Şu an fiziksel gücünden emin değildi ama düzelip düzelmediğini görmesinin tek yolu denemesiydi.

Zincirlerini kırmayı denese miydi? Eğer deneyip kırmayı başaramazsa, Kiril'e kendisini hadım etmesi için bir neden vermiş olacaktı. Doğrusu, buradan çıkarken testislerinin de sağlıklı bir şekilde kendisiyle gelmesini istiyordu.

Yüzünde bir yumruk patladı. "Hey, orada mısın savaşçı? Senin için bir sürprizim var. Uyanma vakti."

Gözleri kapalıydı, bu sayede buz mavisi gözlerinin sinirden yeşile döndüğü görünmüyordu. Nikolai kafasının yumrukla savrulmasına izin verdi. Fakat içindeki öfke karnının kasılmasına sebep oluyordu. Sakin olmalıydı. Kiril ve diğerlerinin *dermagliflerindeki* renk değişimini görmesine ve uyanık olduğunu anlamasına izin veremezdi.

"Uyan!" diye gürledi Kiril.

Niko'nun çenesini dürtmeye başladı. O sırada dışarıdan gelen bir ses dikkatini çekti. Tekerlekler altında ezilir-

ken gıcırdayan çakıl taşlarının sesleriydi bu. Seslerin yoğunluğuna bakılırsa, birçok araba yaklaşıyordu.

"Koruma Birimi geldi," dedi diğer muhafızlardan biri.

Kiril, Nikolai'dan uzaklaştı ve tabancanın emniyetini kapattı. Dışarıdaki araçlar kapının önüne gelince yavaşlamıştı. Arabalar durmadan kapıları açıldı ve barınak ajanları hızla malikâneye girdi. Nikolai, bot seslerinden, yarım düzineden fazla olduklarını hesap etti.

Kahretsin!

Eğer bir an önce kendisini bu durumdan kurtarmazsa, gözlerini Koruma Birimi'nin elinde açabilirdi. Birim'in yok olmasını istediği Düzen'in bir üyesi olarak, onların eline geçmesi, korkunç işkencelere maruz kalması anlamına gelecekti. Onların yapacaklarının yanında, Lex ve adamlarının yaptıkları tatil sayılabilirdi. Lex, sanki evinde büyük bir şölen veriyormuşçasına karşıladı gelenleri. "Bu taraftan," dedi. "Piç kurusunu sizin için salonda bekletiyorum."

"Bakın, piçi bekleten *oymuş*," dedi Kiril alayla. "Lex'in, kendi kıçını bile bekletebileceğini sanmıyorum."

Diğerleri alaylı kahkahalar attı.

"Hadi gelin de şu savaşçıyı ayağa kaldıralım. Polisler rahatça alıp götürebilsin."

Niko'nun göğsüne umut doldu. Eğer onu çözerlerse kaçma şansının olacağını düşündü. Koridorda kendilerine yaklaşan ayak seslerine bakılırsa çok küçük bir şanstı belki ama küçük olması hiç olmamasından iyiydi.

Kiril önüne geçip ayak bileklerindeki zincirleri çıkardığında baygın numarasına devam etti. Sabırsızlanıyordu. Dizini kaldırıp Kiril'in kasıklarına vurabilirdi ama doğru anı beklemesi en iyisiydi.

Kendini tutmak için dilini ısırıyordu. Yavaş yavaş nefes alıyor ve hiç hareket etmiyordu. Sonra Kiril arkasına geçti ve bilekleriyle vücudunu çözdü. Anahtarın kilitte dönüşünü ve demir zincirin yere düşüşünü duydu.

Nikolai parmaklarını esnetti, derin bir nefes aldı.

Gözlerini açıp Kiril'in arkadaşlarına baktığı anda ellerini yukarı kaldırdı. Arkasındaki Kiril'in koca kafasını iki elinin arasına aldı. Akıcı bir hareketle sandalyesinden doğruldu, kollarından birini yana aldı ama elleri hâlâ Kiril'in kafasındaydı. Kiril'in boynundan gelen kırılma sesi duyulduğunda Niko ayaktaydı.

"Tanrım!" diye bağırdı muhafızlardan biri, silahına davranıp ateş etmeye başlamıştı. Diğer ikisi de silahlarına uzandılar.

Niko, Kiril'in tabancasını aldı ve ateş açtı. Elinde tabanca bulunan muhafızı başından vurdu.

Silah sesleri, dışarıdaki ayak seslerinin hızlanmasına sebep oldu. Küçük ajan ordusu bir sorun olduğunu anlamış ve durumu kontrol altına almak için harekete geçmişti.

Lanet olsun!

Yarım düzine namlunun altında teslim olmak istemiyorsa Niko'nun çok fazla vakti yoktu. En fazla birkaç saniye...

Nikolai, Kiril'in cesedini önünde bir kalkan gibi tuttu. Uzun odanın duvarındaki pencereye ulaşmak için geri geri yürürken cesede birkaç mermi isabet etti.

Odanın kapısında, SWAT ekibi gibi simsiyah giyinmiş silahlı ajanlar göründü. Ellerinde yarı otomatik silahlar vardı.

"Teslim ol!" diye bağırdılar içeri girerken.

Niko, omzunun üzerinden dönüp birkaç metre uza-

ğındaki pencereye baktı. En iyi seçeneği bu pencereydi. Teslim olup sessizce bu adamlarla gitmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Niko haykırarak Kiril'in cesedini kaldırdı ve pencereye fırlattı. Ceset camı kırarken peşinden gitti ve üstünden atlayıp dışarı fırladı.

Arkasından birinin ateş emri verdiğini duydu.

Pencerenin hemen arkasında, yüzünde ve terli saçlarında gecenin esintisini duyabiliyordu. Özgürlüğü tattığını düşünmek üzereyken...

Dan, dan, dan!

Çıplak sırtı, yangın yeriymişçesine acımaya başladı. Kemikleri ve kasları uyuştu. İçinde ensesinin arkasına kadar uzanan bir asit nehri akıyor gibiydi. Nikolai bir anda karanlığa gömüldü. Pencerenin arkasında yere düşerken yerin altından kaydığını hissediyordu.

Sonra da hiçbir şey hissetmemeye başladı.

Bölüm 14

Lex, Fabien'le birlikte otururken Koruma Birimi ajanları da Nikolai'ın bilinçsiz haldeki bedenini siyah minibüse koyuyorlardı.

"Uyuşturucu onu ne kadar baygın tutar?" diye sordu Lex. Açılan ateşte kullanılan mermilerin Titanyum değil uyuşturucu mermi olmasından dolayı hayal kırıklığı yaşıyordu.

"Tutuklunun güvenli bir şekilde Terrabonne Hapishanesi'ne yerleştirildikten çok sonra kendine gelebileceğini sanıyorum."

Lex barınak liderine baktı. "Hapishane mi? O binaların kan bağımlıları için rehabilitasyon merkezi olarak kullanıldığını sanıyordum. Bir tür Issız yetiştirme yurdu gibi."

Fabien'in gülüşü gergindi. "Detaylarla kafanı yormana gerek yok Alexei. Savaşçı konusunda beni arayarak doğru şeyi yaptın. Belli ki onun kadar tehlikeli birinin özel bir yerde tutulması gerekiyor. Kendisine karşı doğru şekilde önlem alındığını şahsen ben kontrol edeceğim. Eminim

bugünlerde, senin ilgilenmen gereken daha önemli konular vardır. Kaybın için taziyelerimi tekrar kabul et lütfen."

Lex homurdandı. "Bir de şu anlaşmamızı konuşmalıyız."

"Evet," diye yanıtladı Fabien. İnce dudaklarının arasından kelimeler belli belirsiz çıkıyordu. "İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttın Alexei. Seni tanıştırmak istediğim kişiler var. Çok önemli kişiler. Elbette bu büyük bir gizlilik içinde olacak."

"Evet, elbette." Lex hevesini ve daha fazla öğrenme arzusunu zor zaptediyordu. Her şeyi hemen, burada öğrenmek istiyordu. "Kiminle tanışacağım? Yarın akşam evine gelebilirim."

Fabien küçümser bir bakış attı. "Hayır, bu kadar uluorta bir şeyden bahsetmiyorum. Özel bir görüşme demiştim. Gizli bir görüşme. Ortaklarımın birkaçıyla tanışacaksın. *Bizim* ortaklarımızın."

Edgar Fabien ve ortaklarıyla özel bir görüşme. Bu fikir bile Lex'in ağzını sulandırmaya yetiyordu. "Ne zaman? Nerede?"

"Üç gece sonra seni alması için arabamı göndereceğim. Seçtiğim mekâna kişisel davetlim olarak geleceksin."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Lex.

Elini barınak liderine uzattı. Onun yeni ortağıydı. Ancak adamın gözleri, kırık pencereye odaklanmıştı. Bakışları, pencerenin dışında başka bir şey arar gibiydi. Fabien'in göz bebekleri keskinleşti. Başını hafifçe yana eğdi.

"Burada bir çocuk mu var?" derken gözlerinde sürüngenlere has bir ışık vardı.

Lex döndüğünde, pencerenin dışında eğilmeye çalışan Mira'nın başını gördü. Siyah duvağı yukarda kalmıştı. "Bu

velet babamın hizmetkârlarındandı. Babam işe yaradığını sanırdı." Sonra önemsemezce devam etti: "Boş ver onu. Önemli biri değil."

Fabien'in kaşları yavaşça havaya kalktı. "Bir Soy Eşi mi?"

"Evet," dedi Lex. "Babamın birkaç ay önce bulduğu bir yetim."

Fabien gırtlağından hafif bir ses çıkardı. Homurdanma ile mırıldanma arası bir sesti. "Kızın yeteneği ne?"

Şimdi ilgisini saklamayı başaramayan Fabien'di. Gözlerini pencereden ayırmıyor, kızın yeniden kendisini göstermesini bekliyordu.

Lex bu meraklı bakışı görünce sordu: "Ne yapabileceğini görmek ister misin?"

Fabien'in parlayan gözleri cevap ihtiyacını ortadan kaldırmıştı. Lex gidip Mira'yı kolundan tuttu. Barınak liderinin karşısına getirdi. Mira kendisine karşı koysa da Lex buna aldırmadı. Kızın duvağını açtı ve onu Edgar Fabien'in önüne itti.

"Gözlerini aç," diye emretti. Kız emrine uymayınca kafasının arkasına birkaç kez vurdu. "Aç gözlerini Mira."

Kızın gözlerini açtığını anlaması için yüzüne bakması gerekmemişti. Bir anda Edgar Fabien'in yüzü değişmiş, ifadesi meraktan hayrete dönüşmüştü. Çenesi gevşemiş ve dalgın şekilde bakmaya başlamıştı.

Sonra gülümsedi. Gülümsemek ne kelime, ağzı kulaklarına vardı. "Aman Tanrım!" dedi. Gözlerini kızın gözlerinden çekemiyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Lex

Fabien'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Bu acaba... Bu benim geleceğim olabilir mi? Benim kaderim?"

Lex, Mira'yı kolundan tutup çekti ve bakışmaları sona erdi. Fabien'in gözlerinden, bunu kaybetmeye hazır olmadığı belli oluyordu. "Evet, Mira'nın gözleri geleceği gösterir," dedi Lex. Duvağı kızın gözüne indirirken, "Çok özel bir çocuktur," diye ekledi.

"Daha bir dakika önce önemli biri olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı Fabien. Kızı baştan aşağı süzüp sordu: "Onu bana kaça verirsin?"

Lex, Mira'nın ona baktığını hissetti ama Fabien'in sorusuna odaklanmıştı. "iki milyon," dedi, sanki daha önce yapıştırdığı bir etiketi okur gibi. "İki milyon dolar verirsen kız senin."

"Tamam," dedi Fabien. "Sekreterimi arayıp hesap bilgilerini ver. Birkaç saat içinde para hesabında olacak."

Mira uzanıp Lex'in bacağına sarıldı. "Ama ben buradan gitmek istemiyorum. Rennie olmadan hiçbir yere gitmem."

"Tamam, tamam tatlım," derken kızın başını okşadı Fabien. Gözlerine bakıp "Uyu şimdi çocuğum. Önemli bir şey yok. Uyu," dedi.

Mira geriye doğru düşerken vampir onu kucakladı. Küçük kızı bir bebek gibi tutuyordu. "Seninle çalışmaktan memnun oldum Alexei."

Lex başını salladı ve, "Ben de," diye karşılık verdi. Barınak liderini ve kollarındaki çocuğu kapıdaki arabaya kadar uğurlayıp, karanlıkta kaybolmalarını izledi.

Tüm araçlar gittiğinde Lex, gecenin planladığından ne kadar da farklı şekillendiğini düşündü. Babası ölmüştü ve hiç kimse Lex'ten şüphelenmemişti. Uzun zamandır hayalini kurduğu ve hak ettiğini düşündüğü mevkiye bu ölüm ve davetsiz misafirle sahip olmuştu. Yakında Edgar

Fabien'in güçlü çevresine dahil olacaktı. Üstelik bir anda iki milyon doları daha olmuştu.

Tek gecede kazanabileceklerim ancak bu kadar olabilirdi, diye düşündü.

***

Renata yatağında başını çevirip gözlerinden birini açtı. Şokun artçıları hâlâ devam ediyor mu anlamaya çalıştı. Son birkaç saattir yaşadığı acı ve titremelerden sonra, şu an sanki beyninin içini ıslak pamukla doldurmuşlar gibi hissediyordu. Başı külçe gibi ağırdı.

Pencerenin bir çatlağından, ince bir ışık huzmesi odasına süzüldü. Dışarıda gün ışıldıyordu. Her taraf sessizdi. O kadar sessizdi ki geceden hatırladıklarının bir rüya olduğunu düşündü. Ama elbette hepsinin gerçek olduğunu biliyordu.

Sergei Yakut ölmüştü. Kendi yatağında hunharca öldürülmüştü. Gözünün önüne gelen bütün o kanlı sahne gerçekten yaşanmıştı. Daha da kötüsü, cinayetle suçlanan kişi Nikolai idi ve tutuklanmıştı.

Renata pişmanlık duymaya başlamıştı. Artık o kanlı görüntüden ve yaşananların şokundan uzak olduğundan, kafası daha iyi çalışabiliyordu. Nikolai'ı suçlamakta aceleci davrandığını düşündü. Aslında, oradakilerin hepsi suçu Nikolai'a yüklemekte çok aceleci davranmıştı. Özellikle de Lex.

Nikolai'ın söylediğine bakılırsa Lex bu cinayetteki asıl katildi. Lex'in babasının ölümünü planlamış olacağı fikri Renata'nın karnının ağrımasına sebep oldu.

Bir de zavallı Mira vardı. Bu kadar vahşet ve tehlike için

çok masumdu. Renata'nın içinden ümitli bir ses, Sergei'in ölümünün, ikisi için daha iyi olabileceğini söylüyordu. Artık Renata'yı burada tutan bir şey yoktu. Mira da özgürdü. Belki de ikisinin ihtiyacı olan fırsat buydu. Belki de bu korkunç evden uzaklaşmaları için bir fırsattı bu.

Tanrım, Bunu hayal etmek bile çok güzel, diye düşündü.

Renata yatağında doğruldu ve ayaklarını yatağın yanına indirdi. Umut, kalbinin daha hızlı atmasını sağlamıştı.

Buradan uzaklaşabilirlerdi. Kanla bağlı olduğu Sergei Yakut'un artık kendisini takip etme şansı olmadığından kaçabilirdi. Mira'yı alıp çok uzaklara gidecek ve bir daha dönmeyecekti.

Ellerini önünde birleştirip dua etmeye başladı: "Meryem Ana, Lütfen bize bu fırsatı ver. Lütfen bu bizim beklediğimiz fırsat olsun. Küçük masum bir kızın hatırına, lütfen buradan kaçabilelim."

Renata, Mira'nın odasıyla paylaştığı duvara kulağını dayadı. Yavaşça duvara tıkladı ve kızın cevap vermesini bekledi.

Sadece sessizlik vardı.

Tekrar tıkladı ve, "Mira uyanık mısın canım?" diye sordu.

Yine cevap yoktu. Ölümcül sessizliğin uzadığını hissetti.

Renata'nın üstünde hâlâ dün gece giydiği kıyafetler vardı. Uyurken buruşmuş uzun kollu siyah bir tişört ve koyu renkli bir kot pantolon giymekteydi. Ayağına ilk bulduğu siyah botları geçirdi ve odadan hızla çıktı. Mira'nın kapısı birkaç adım ötesindeydi ve sonuna kadar açıktı.

Odaya girerken, "Mira?" diye çağırdı küçük kızı.

Yatağı dağınıktı ama o burada değildi. Renata hızla koridorun ilersindeki banyoya gitti. "Mira? Burada mısın farem?" Kapıyı açtığında oranın da boş olduğunu gördü. Nerede olabilirdi? İstemsizce koridoru geçti ve salona doğru ilerledi. İçindeki panik gittikçe büyüyordu. "Mira!" diye bağırarak salona girdi.

Renata içeri girdiğinde Lex ve iki muhafız salondaki masanın çevresinde oturuyordu. Lex, Renata'ya kısa bir bakış attıktan sonra muhafızlarla konuşmaya devam etti.

"Nerede o? Mira'ya ne yaptın Lex? Yemin ederim, eğer ona zarar vermişsen..." derken adam, Renata'ya sert bir bakış attı. "Saygılı ol dişi. Daha yeni, babamın bedenini güneşe sundum. Bugün yas tutuyorum. Senin saçmalıklarınla ilgilenemem."

Renata, "Sana da sahte yasına da lanet olsun," derken adama doğru ilerliyordu. Beyin gücüyle adama saldırmasına ramak kalmıştı ki iki muhafız ayağa kalkıp tabancalarını ona çevirdiler. Kendisini tutuyordu. "Ona ne yaptığını söyle Lex, nerede o?"

"Onu sattım," derken Lex sanki bir çift eski ayakkabıdan bahsediyor gibiydi.

"Ne? Ne yaptın?" Renata'nın ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı. Kalbi sıkışıyordu. Sanki tek nefes daha alamayacak gibi hissediyordu. "Ciddi olamazsın. Kime sattın? Nikolai'ı almaya gelen adamlara mı?"

Lex gülümseyerek kafasını salladı.

"Seni piç. Seni iğrenç domuz." Lex'in şimdiye kadar yaptığı bütün kötülükler gözlerinin önünden geçti. Sadece Mira'ya yaptıkları bile onun Nikolai'a ve hatta babasına yapabileceklerini açıklıyordu. Renata karşısındaki adamın inanılmaz kötülüğünü şimdi daha net görebiliyordu. "Tanrım... Seninle ilgili söylediği her şey doğruydu. Ser-

gei'yi öldürten sendin, Nikolai değil. Issızı buraya getiren sendin. Bütün bunları sen planladın."

"Dişi, yaptığın suçlamalara dikkat et," diye uyardı Lex. Sesi keskin ve kendinden emindi. "Artık buranın amiri benim. Sakın bir yanlışlık yapma. Sen ve hayatın bana aitsiniz. Beni kızdırırsan, tıpkı savaşçıyı ölüme gönderdiğim gibi seni de yok edebilirim."

Tanrım. Olamaz. Kalbinde buz gibi bir sızı hissetti. "Öldü mü?"

"Yakında ölecek," dedi Lex. "Terrabonne'un marifetli doktorları onunla ilgilenmeye başladıklarında, ölmüş olmayı dileyeceğinden eminim."

"Neden bahsediyorsun sen? Ne doktoru? Onu tutukladıklarını sanıyordum."

Lex alayla gülümsedi. "Savaşçı Koruma Birimi tarafından yönetilen özel bir hapishaneye gidiyor. Sanırım bir daha kimse ondan haber alamayacak."

Renata duyduklarını hayretle sindirmeye çalışıyordu. Üstelik Nikolai'ın tutuklanmasında oynadığı rolü düşünce kendisinden utanıyordu. Şimdi hem Niko hem de Mira gitmişti. Lex ise, hazırladığı bu komplonun meyvelerini toplamak için tüm iğrenç neşesiyle karşısındaydı. "Senden iğreniyorum. Sen bir canavarsın Lex. Hastalıklı bir korkaksın."

Adama doğru bir adım attı. Lex'in bir çene hareketiyle muhafızlar savaş pozisyonu aldı. Bu, genç kadına, daha ileri gitmemesi için caydırıcı bir uyarıydı.

Renata görevlileri süzdü. Bu iri kıyım vampirler zaten iki senedir kendisine kin güdüyorlardı. Bu kin ve kendisini bertaraf etmek için bekledikleri fırsat gözlerinden okunabiliyordu. Aynı bakış Lex'te de vardı. Odadaki tüm

vampirler, onu alnının ortasından vurmak için bahane arıyorlardı.

"Çekil gözümün önünden!" diye bağırdı Lex. "Şu oruspuyu odasına götürüp kilitleyin. Günü orada geçirsin. Bu gece bizi o eğlendirecek."

Renata, muhafızların kendisine dokunmasına izin vermedi. Ona doğru hamle yaptıklarında ikisine de şok gönderdi. Vampirler inleyerek yere düştü.

Onlar yere yığılmadan önce, Lex tüm hızı ve öfkesiyle Renata'nın önünde bitmişti. Uzun sert parmaklarıyla onu omuzlarından tuttu. Vücuduyla Renata'nın üstüne abandı, yere düşmeden onu önce kırık pencereye sonra da yere savurdu. Bir Soylu vampirin gücü yanında kadının ağırlığı bir tüy kadar hafif kalmıştı.

Renata, pencerenin kalın tahta pervazından omurgasına korkunç bir darbe almıştı. Başının arkası da yarılmıştı. Zorlukla nefes alıyordu, gözlerini açtığında Lex'in yüzüyle karşılaştı. Gözbebekleri incelmişti ve öfkesi irislerinin arasından bir volkan gibi patlıyordu. Renata'nın çenesini sertçe tuttu, kafasını yana çevirdi. Vampir dişleri hiç olmadığı kadar büyümüştü.

"Çok aptalca bir şey yaptın." Konuşurken, dişleriyle onun boynunu çiziyor ve bundan zevk alıyordu. "Seni bunun için cezalandırmalıyım. Mesela kanını son damlasına kadar içip ölmeni sağlayabilirim. Evet, evet sanırım bunu yapacağım," diyerek ağzını açtı.

Renata gözlerini kapadı. Kurtulmak için tek şansı yeteneğiydi. Beyninde kalan enerjiyi son damlasına kadar toplayarak onu Lex üzerinde kullandı. Onun beynine uzun ve acımasız bir şok gönderdi.

"Aaaah!" Lex'in çığlığı tüm evi inletmişti. Renata yine

de ona şok göndermeye devam etti. Adam onu bırakıp yerde kıvranmaya başlayıncaya kadar acı vermeyi sürdürdü.

Lex, "Yakalayın şunu!" diye zorlukla bağırdı, biraz önce aldıkları küçük şokun etkisinden sıyrılmakta olan adamlara.

İçlerinden biri silahını çekmekteyken, Renata onlara dönüp birer doz şok daha gönderdi. İkisi de yeniden yere yığıldı.

Renata telaşlanmıştı, hemen oradan çıkması gerekiyordu. Kullanacak daha fazla enerjisinin kalmaması bir yana, yankı şokları kendisini vurduğunda kesinlikle orada olmak istemiyordu. Çok fazla zamanı yoktu.

Renata çevresine baktı. Kırık pencereyi gördü ve ayağa kalkıp oraya yöneldi. Pencere, güneş ışığının geçip içerdeki vampirleri yakmaması için tahta panellerle kapatılmıştı. Dün geceden kalan cam kırıkları ayağının altında gıcırdarken, panellerin arkasında cam olmadığını düşündü. Tahtaları kenarlarından tutup hızla çekti. Çivilerden bir gıcırtı geldi ama paneller sökülmemişti.

Arkasında, "Öldürün şunu sizi aptallar!" diye bağıran Lex'in sesini duydu. "Vurun orospuyu!"

Hayır, diye düşündü Renata umutsuzca. Onu durdurmalarına izin veremezdi. Hemen buradan çıkması gerekiyordu. Mira'yı bulup onu güvenli bir yere götürmeliydi. Küçük kıza, onu koruyacağına dair söz vermişti ve sözünde duracaktı.

Ölüm korkusuyla birleşen Mira'yı bulma tutkusuyla paneli tekrar çekti. Kasları gerilmiş, tüm gücüyle yüklenmişti. Kanındaki adrenalinin miktarı, kopan 2 çiviyi görünce arttı. Panellerden kendi geçebileceği kadarlık kısmını sökmeyi başardı ve kenara attı.

Vücudunun üstüne güneş ışığı vurdu. Güneşin kör edici parlaklığı, odanın bir kısmını doldurmuştu. Lex ve diğer vampirler hırlayarak geri çekildi. Gözlerini koruyarak ışığın dokunabileceği her yerden uzak durmaya çalıştılar.

Renata pencereden dışarı çıktı. Yere zıpladı. Lex'in arabası çakıl yolda duruyordu. Kapıları kilitli değildi ve anahtarı da içindeydi. Arabaya binip motoru çalıştırdı. Kendini, bir süreliğine de olsa koruyacak olan güneş ışığının altında arabayı sürdü.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 15

Son işkence seansı birkaç saat önce bitmişti. Yine de Nikolai'ın vücudu, hücresinin kapısının kilidinden gelen açılma sesiyle gerildi. Nerede olduğunu tahmin etmesi gerekmiyordu. Duvarlardaki hastane beyazlığı ve tekerlekli yatağının çevresindeki tıbbi aletlerden anladığı kadarıyla, Birim'in özel hapishanelerinden birindeydi.

Niko'nun gövdesinin göğsünden, ayak ve el bileklerinden geçen endüstri tipi çelik halatlarla yatağa bağlanmasına bakılırsa, hapishanenin Issızlar için hazırlanan rehabilitasyon bölümündeydi. Düşündüğü gibi, burada olması ölmüş olması anlamına geliyordu. Zira bu kapıdan içeri girildiğinde bir daha çıkılması söz konusu değildi.

Zaten kendisini tutsak edenlerin de misafirlerini uzun süre ağırlamaya niyetleri yoktu. Nikolai, Birim ajanlarının sabrının sonuna geldiğini hissedebiliyordu. Uyuşturucu etkisini kaybettiğinde onu ölümüne dövmüşler, Sergei Yakut'u öldürdüğünü itiraf etmesini sağlamaya çalışmışlardı. Yumruklar ve tekmeler işe yaramayınca, elektrik şokunu ve başka aletleri denemişlerdi. Uyguladıkları özel uyuşturucuyla, savaşçının kendilerine karşı koymasını engelliyor ama acının tamamını hissettiğinden emin oluyorlardı.

İşkencecilerinin en kötüsü, şu an odaya girmekte olan Soyluydu. Nikolai, nöbetçilerden birinin ona Fabien diye hitap ettiğini duymuştu. Anladığı kadarıyla, Birim'in emir komuta zinciri içinde yüksek bir mevkiye sahipti. Uzun ve ince adamın küçük gözlerinde gizleyemediği sadist bir bakış vardı. Terzi işi takım elbisesi, içindeki caniliği Nikolai'dan saklamaya yetmiyordu. Bu sefer yalnız gelmiş olması hiç de iyiye alamet değildi.

Nazik bir gülümsemeyle, "Dinlenebildin mi?" diye sordu Niko'ya. "Belki bu sefer benimle muhabbet edersin. Sadece ikimiz arasında kalacak, ne dersin?"

"Canın cehenneme," diye homurdandı Niko, uzamış vampir dişlerinin arasından. "Yakut'u ben öldürmedim. Size olanları anlattım. Yanlış adamı yakaladınız salaklar."

Fabien yatağın yanına yürürken gülümsedi. "Yanlışlık yok savaşçı. İtiraf edeyim ki ben şahsen o yaşlı piçin kafasını kimin havaya uçurduğuyla ilgilenmiyorum. Benim sana sorulacak daha önemli sorularım var. Bu soruları cevaplayacaksın. Tabii hayatta kalmanın senin için bir önemi varsa."

Nikolai, Düzen'in bir parçasıydı ve karşısındaki Soylunun bunu bildiği belliydi. Bu bilgi, Nikolai'ın sorgulanmasının başka bir yöne çekilmesine olanak sağlamıştı. Tehlikeli bir yöndü bu. En az karşısındaki sürüngen bakışlı adam kadar tehlikeliydi.

"İlk Nesil cinayetleriyle ilgili Düzen'in bildiği her şeyi anlat bana."

Nikolai adama baktı, dişlerini sıkıyordu.

"Gerçekten cinayetleri durdurabileceğini mi sanıyorsun? Düzen'in, yıllardır planlanmış ve gizlice hayata ge-

çirilmiş bu planı durduracak kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

Soylunun ince dudakları aralandı, keyifle gülümsüyordu. Niko'nun üstüne eğildi. "Sizi de, tıpkı yaşlı İlk Nesillere yaptığımız gibi teker teker ortadan kaldıracağız. Her şey tam planlandığı gibi gidiyor. Gördüğün gibi, devrim başladı bile."

Nikolai kulaklarına inanamıyordu. Öfkeden nutku tutulmuştu. "Seni orospu çocuğu. Sen de Dragos için çalışıyorsun."

Fabien nezaketle gülümsedi. "Hah! Şimdi anlamaya başladın işte."

"Tek anladığım, senin şerefsiz bir hain olduğun."

Fabien'in medeni davranışları buhar olup uçtu. "Şimdi bana Düzen'in şu anki görevlerinden bahset. Kimlerle işbirliği kurdunuz? Cinayetlerle ilgili ne biliyorsunuz? Dragos hakkında Düzen'in planları ne?"

Nikolai gülümsedi. "Kıçımı öp. Hatta patronuna söyle o da gelip kıçımı öpsün."

Fabien'in acımasız gözleri kısıldı. "Sana yeterince sabır gösterdim."

Doğruldu ve kapıya doğru yürüdü, dışarıdaki görevliyi içeri çağırdı. "Emredin efendim," dedi genç Soylu asker.

"Zamanı geldi."

"Baş üstüne"

Görevli selam verip dışarı çıktı. Biraz sonra geri geldi. Yanında bir başka görevli daha vardı ve yatağa bağlanmış bir kadını içeri getirmişlerdi.

Kadın da uyuşturulmuştu. Üzerinde sadece ince bir hastane önlüğü vardı. Yanında bir şırınga turnikesi, kalın

şırınga iğneleriyle dolu bir poşet ve kan alma borusu duruyordu.

Elbette Nikolai bunun ne olduğunu biliyordu. Görevlilerden biri kadının sol kolunu kaldırıp atardamarına turnikeyi sapladığı anda ne olduğunu anlamıştı. Biraz sonra iğne ve boruyu da kullanacaktı.

Nikolai, yanında gerçekleştirilen tıbbi operasyonu görmezden gelmeye çalıştı. Fakat burnuna gelen hafif kan kokusu bile tüm duyularının yılbaşı ışıkları gibi canlanmasına sebep olmuştu. Ağzının suyu akıyordu, dişleri beslenme umuduyla büyümüştü.

Susamak istemiyordu, şu anda olmazdı. Fabien bunu kendisine karşı kullanabilecekken mümkün değildi. Bunu göz ardı etmeye çalıştı ama açlığı gittikçe güçleniyordu. İlkel benliğinin beslenme güdüsü kontrolünden çıkmamalıydı.

Fabien ve odadaki diğer görevliler de buna karşı bağışıklık kazanmamıştı. Görevlilerden biri tüm uzmanlığıyla çalışıyor ve kendini tutuyorken, Fabien ve asker Konak'ın hazırlanışını biraz uzaktan seyretmekteydi. Her şey hazır olduğunda, Fabien iki görevliyi eski yerlerine gönderdi.

"Acıktık mı?" diye sordu Niko'ya, diğerleri dışarı çıkarken. Tüpün bir ucunu eline aldı. Diğer ucundaki turnikenin valfi çevrildiğinde akacak olan kanı düşünmek bile bir vampirin iştahını kabartmaya yeterdi. "Buraya kapatılmış bir Issızı beslemenin tek yolu bu. Ne kadar kan yuttuğu, buradaki deneyimli uzmanlarca kontrol altında tutuluyor. Bir Issıza çok az kan verilirse aç kalır. Çok fazla verilirse, bağımlılığı daha da artar. Susamışlık berbat bir şey. Sence de öyle değil mi?"

Nikolai yataktan kalkıp Fabien'i boğazlamak istiyordu.

Bunu yapmaya çalıştı ama işe yaramadı. Çelik halatlar çok güçlü, uyuşturucunun etkisindeki vücudu ise çok zayıftı.

"Seni öldüreceğim," dedi tüm siniriyle. "Yemin ederim ki seni öldüreceğim."

"Hayır," dedi Fabien. "Ölecek olan sensin. Hemen konuşmaya başlamazsan bu boruyu boğazına sokup valfi açacağım. İşbirliği yapmayı kabul edene kadar da orada kalacak."

Tanrım. Ona fazla kan yüklemesi yapmaktan bahsediyordu. Hiçbir Soylu tek seferde bu kadar çok kana dayanamazdı. Sonucu Susamışlık olurdu. Bir Issıza dönüşecekti. Zavallı ve delirmiş bir ölümle sonuçlanacak bir yolculuktu bu.

"Şimdi konuşmak ister misin yoksa başlayalım mı?"

Nikolai, Fabien ve arkadaşlarının kendisini serbest bırakacağına inanacak kadar aptal değildi. Düzen'in bütün planlarını ayrıntısıyla verse bile buradan çıkışının olmayacağını biliyordu. Gerçi kurtuluşunu garantilese bile onlara istedikleri bilgiyi vermeye niyeti yoktu. Kendi kıçını kurtarmak için Düzen'e ve arkadaşlarına ihanet etmezdi.

Demek ki sonu böyle olacaktı. Nasıl öleceğini hep merak etmişti. Aslında savaşırken öleceğini sanıyordu. Bir düzine Issıza karşı savaşırken bir mermiye ya da bir ısırığa kurban gideceğini hayal etmişti. Böyle zavallı bir durumda kalacağını hiç düşünmemişti. Böyle bir ölümde sahip olacağı tek gurur, Düzen'in sırlarını da yanında götürmek olacaktı.

Fabien sordu: "Bana bilmek istediklerimi anlatmaya hazır mısın?"

"Siktir git," diye homurdandı. Hiç bu kadar sinirlenmemişti. "Senin de Dragos'un da cehenneme kadar yolunuz var."

Fabien'in bakışları öfkeyle parladı. Zorla Niko'nun ağzını açtı ve boruyu boğazına kadar soktu. Yemek borusu biraz dardı ama aldığı uyuşturucular yüzünden öğürme refleksi bile çok zayıf kalmıştı.

Konak'ın kolundaki valf açılırken bir klik duydu.

Niko'nun ağzı kanla doldu. Öksürerek dışarı atmaya, yemek borusunu sıkmaya çalıştı. Fakat kan çok fazlaydı. Bir insanın kolundan taze taze akan çok fazla kan vardı boğazında.

Niko'nun yutmaktan başka çaresi yoktu.

İlk yudumu yuttu. Sonra ikinciyi...

Ve kan hâlâ akmaya devam ediyordu.

***

Andreas Reichen, Helene'den gelen e-postayı fark ettiğinde, barınak ofisinde hesapları kontrol ediyor ve sabah maillerine bakıyordu. Gelen e-postanın konusu 'Senin için bir isim buldum' idi ve bu birkaç kelime ilgisini çekmeye yetmişti.

E-postayı açtı ve kısa mesajı okudu.

Birkaç kişiyle konuşmuş olan Helene, kayıp kulüp kızının görüştüğü vampirin adını öğrenmişti.

Wilhelm Roth...

Reichen ismi iki kere okudu. İsim beynine kazındıkça, kanındaki her damla daha da soğuyordu. Helene e-postasında, araştırmaya devam edeceğini ve daha fazla bilgiye ulaştığında kendisini haberdar edeceğini yazmıştı.

Tanrım!

Helene karşısında nasıl bir engerek yılanı olduğunu bilmiyordu ama Reichen o adamı çok iyi tanıyordu.

Wilhelm Roth, Hamburg Barınağı'nın lideri ve Soyluların en güçlü üyelerinden biriydi. Tam bir gangsterdi. Reichen onu çok iyi tanıyordu. Aslında bir zamanlar tanımıştı.

Wilhelm Roth, Reichen'ın eski bir sevgilisini elinden almıştı. Genç dişi kendisine daha çok şey sunabilecek zengin ve güçlü ikinci nesil soylu Wilhelm için Reichen'ı terk ederken, onun kalbinin bir parçasını da yanında götürmüştü.

Eğer Helene'in kayıp kulüp kızı Roth ile ilişki içine girmişse, muhtemelen şu anda ölmüş olmalıydı. Peki ya Helene... Tanrım. Sadece ismini öğrenerek bile o şerefsize çok yaklaşmıştı. Eğer onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmışsa...

Reichen telefonunu kaldırdı ve Helene'i aradı. Cep telefonuna kimse cevap vermiyordu. Onun şehirdeki dairesini aramayı denedi. Arama telesekretere düşünce bir küfür salladı. Kulübe gitmiş olması için çok erkendi ama yine de kulüp ofisini aradı. Şu an barınaktan çıkmasına izin vermeyen gün ışığına lanet okudu. Gidip Helene'i bulmak ve onunla konuşmak istiyordu.

Bütün seçenekleri tükendiğinde elini klavyeye götürdü. E-postayı cevapladı.

Roth hakkında hiçbir şey yapma. Çok tehlikeli biri. Bu mesajı alır almaz beni ara. Lütfen dikkatli ol.

***

Ne olduğu belli olmayan iki katlı taş binayı çeviren tel örgünün dış kapısında, bir tıbbi malzeme kamyonu durdu. Montreal'in kırk beş dakika uzağındaki Terrabonne kasabasındaki bu binanın her yeri kameralı güvenlik sistemine sahipti. Kamyonun şoförü, pencereden uzanıp güvenlik kulübesinin dışındaki panele kısa bir şifre girdi. Bir süre sonra kapı açıldı ve kamyon içeri girdi.

Bugün teslimat günü olmalıydı. Renata çok kısa süredir oradaydı ama şimdiden iki kamyonun girip çıktığını görmüştü. Gününün çoğunu şehirde Lex'in arabasında saklanarak ve sabahki saldırının artçı şoklarının dinmesini bekleyerek geçirmişti.

Şimdi akşamüstüydü. Güneş batıp birileri peşine düşmeden önce sadece birkaç saati vardı. Acele etmeliydi, av olmasına az kalmıştı.

Bu zamanı en iyi şekilde kullanması gerektiğinden, şu anda Terrabonne Hapishanesi'ni gözetliyordu. Hiç penceresi yoktu. Neyin nerede olduğuna dair bir belirteç de yoktu. Kesin kanıtı olmasa da Lex'in bahsettiği ve Nikolai'ın hapsedildiği bina bu olmalıydı.

Bunun doğru bina olması için dua etti. Şu anda savaşçı, ona yardım edebilecek tek kişiydi. Eğer Mira'yı bulmak ve onu satın alan vampirden kurtarmak istiyorsa yalnız olmaması gerektiğini biliyordu. Ancak önce Nikolai'ı bulmalıydı. Savaşçının hâlâ hayatta olmasını diledi.

Peki ya ölmüşse? Ya da ölmemişse ama Renata'ya yardım etmek istemezse? Hatta daha da beteri, genç kadının tutuklanmasında aldığı rol yüzünden onu öldürmeye karar vermişse?

Renata bu soruların herhangi birinin olumlu cevaplanması halinde kendisinin düşeceği durumu düşünmek

istemedi. Fakat korumaya söz verdiği küçük kızın böyle bir durumda ne yapacağını hayal etmek kendisine daha da büyük bir acı veriyordu.

Bu yüzden bekledi ve izledi. Güvenlik kapısından nasıl geçeceğini bulmaya çalışıyordu. Bir başka malzeme kamyonu kapıya geldi ve durdu. Renata bu fırsatı kaçırmadı.

Lex'in arabasından dışarı çıkıp sessiz ve hızlıca kamyonun arkasına geçti. Şoför şifreyi girerken arka tamponun üstüne çıktı. Kamyonun kasasının kapıları kapalıydı, içine giremedi. Onun yerine, kapıların kollarından tutunarak açılmış güvenlik girişinden kamyonla beraber geçti.

Kamyon binanın arkasına dolandı. Boşaltma kapılarından birine yaklaşırken Renata yukarı tırmandı ve kamyon kasasının üstünde kendini sabitledi. Kamyon binaya yaklaştığında hareket sensörü devreye girdi ve mal alım kapısı yukarı doğru açıldı. Hangar büyüklüğündeki depoyu güneş ışığı doldurmuştu. Renata orada bekleyen hiç kimse olmadığını gördü. Zaten bu depo Soylular tarafından işletiliyorsa, içeri giren ışıkta herhangi bir görevli birkaç dakika içinde kül olurdu.

Kamyon açık kapıdan girince kapı kapandı. Kapının kapanması ile içerdeki florasanların açılması arasında bir saniyelik karanlık yaşandı. Şoför arabadan çıktığında Renata yere atlayıp saklanacak bir yer buldu. İçerdeki çelik kapı açıldı ve siyahlar giymiş kaslı bir adam depoya girdi. Giydiği kıyafetler, Nikolai'ı tutuklamaya gelen Koruma Birimi ajanlarınınkine benziyordu. Belindeki yarı otomatik tabanca bile aynıydı.

"Selam, nasıl gidiyor?" diye sordu şoför gelen görevliye.

Renata kendini göstermeden kamyonun diğer tarafına geçti. Kamyon kasasının açıldığını duydu. Görevliye yetenince yaklaşıp, onu kendi tarzında selamladı. Adam, aldığı şokla yere yığıldı. Küfrederek kıvranıyordu. Şoför arkaya gelip adamı kontrol etmek istedi. Yerde bulduğu görevliye, "Hey, iyi misin dostum?" diye şaşkınlıkla sordu. Adam vampirle ilgilenirken Renata da ihtiyacı olan zamanı bulmuştu. Yavaşça görevlinin depoya çıktığı kapıdan içeri girdi.

Girişleri kontrol eden monitörlerin olduğu güvenlik köşesinin önünden eğilerek geçti. İçerisi boştu ama kameralara yakalanmak istememişti. Önünde uzun bir koridor ve merdivenler vardı. Bu koridor binanın ön tarafına geçiyor olmalıydı. Merdiven ise binanın daha içine uzanıyor ve ikinci kata varmasını sağlıyordu. Renata hızla basamakları atladı ve merdivenlerin başında bir başka güvenlik görevlisiyle karşılaştı.

Kahretsin!

Görevli kendisine hızla yaklaşan Renata'yı gördü. "Dur!" diye bağırdı. "Bu alana izinsiz girilmez."

Renata vampire yaklaştı ve ona sert bir şok gönderdi. Adam yere düştüğünde üzerinden atlayıp yoluna devam etti.

Evden, silahlarını almadan ayrıldığı için kendine yine kızdı. Henüz Nikolai'ın burada olduğundan bile emin değildi ama gücünü fazlasıyla harcamıştı. Aslında Lex'e tüm enerjisini boşalttığı bu sabahtan sonra tüm gün dinlenmesi gerekirdi ama buna fırsatı olmamıştı. O yüzden de şu an tam kapasiteyle savaşamazdı.

Sertleştirilmiş camdan imal edilmiş bir kapıdan baktı. İçerisi bir klinik gibi görünüyordu. Beyaz önlük giymiş birçok Soylunun olduğu laboratuar benzeri bir koridora açılan kapılar vardı. Tüm gücüne sahip olsa bile bu kadar

çok vampirle baş edemezdi. Özellikle koridorun sonundaki kapıda bekleyen güvenlik görevlisi ve silahı büyük sorun teşkil edebilirdi.

Renata duvara dayandı. Başını yukarı kaldırıp sessizce lanet okudu. Tamam, buraya kadar gelmeyi başarmıştı ama nasıl olmuş da bu kadar iyi korunan bir binada istediğini bulacağına ve hayatta kalacağına inanabilmişti?

Bu sorunun cevabı umutsuzluktu. Gidebileceği son noktanın, bu olduğuna inanmayı reddetmekteki ısrarcılığı, onu bu kapının önüne kadar getirmişti. Başka seçeneği yoktu, ilerlemek zorundaydı. Eğer gerekiyorsa ateşe atlayacaktı.

Ateş diye düşündü. İçinde olduğu koridora baktı. Karşı duvarda bir yangın düğmesi vardı.

Belki de bunu başarabilirdi.

Renata yavaşça alarma yaklaştı ve düğmeye bastı. Binanın tüm koridorlarında yüksek bir zil sesi duyuldu. Kırmızı alarm ışıkları yanıyor ve olduğu yerde kaotik bir atmosfer yaratıyordu. Boş bir odaya girdi ve laboratuardaki görevlilerin şaşkınlıkla koridoru boşaltmasını bekledi. Sonraysa içeri süzüldü.

Hangi odada olduğunu anlamak zor değildi. Ne de olsa sadece bir odanın kapısında polis bekliyordu. Polis, alarma rağmen görev yerinden ayrılmamıştı.

Renata, görevlinin belindeki silaha baktı ve büyük bir hata yapmıyor olmak için dua etti.

"Hey," dedi gülümseyerek görevliye yaklaşırken. Görevli, bu beklenmedik misafiri görünce silahına davrandı. "Alarmı duymuyor musun? Ara vermeni söylüyor," derken adama bir şok gönderdi. Adam yere düştüğünde hızla arkasındaki kapıyı açtı.

Sarışın bir vampir tekerlekli yatağa bağlanmıştı. Çıplaktı. Kendini yatağa demirleyen halatlardan kurtulmak için kıvranıyordu. Çıplak gövdesinde, göğsünden geniş omuzlarına ve kasıklarına kadar olan her santimetreyi kaplamış Soylu cildinde canlı renkler titreşiyordu. Renkler mordan siyaha, kızıldan laciverde dönüşürken, teninin kendine ait bir yaşamı var gibi görünüyordu. Yüzü, büyümüş vampir dişleri ve alev gibi parlayan gözleriyle bir insan yüzünden çok farklıydı.

Bu, Nikolai olabilir miydi? Renata ilk bakışta emin olamadı. Sonra adam başını kaldırdı ve yanan gözleri kadınınkilere sabitlendi. Izdırabı o bakışlarda okunabiliyordu.

Renata'nın kalbi pişmanlıkla burkuldu.

Tanrım... Ona ne yapmışlar?

Renata şuursuz güvenlik görevlisini çekip odaya aldı ve kapıyı kapattı. Nikolai yatakta sıçramaya çalışıyor, manasız ve delice sesler çıkarıyordu.

Yatağın yanına gelerek, "Nikolai," diye seslendi. "Beni duyabiliyor musun? Benim Renata. Seni buradan çıkaracağım."

Adamın anlayıp anlamadığından emin olamadı. Savaşçı kükredi ve yine demirlerden kurtulmaya çalıştı. Tüm parmakları kasılmıştı.

Renata eğilip görevlinin anahtarlarını aldı. Silahını da aldı ama bunun sadece birkaç uyuşturucu mermisi olan bir tabanca olduğunu görünce şansına lanet etti.

"Misafir umduğunu değil bulduğunu alacak sanırım." Silahı kotunun beline soktu.

Nikolai'ın yanına gitti ve demirlerini çözmeye başladı. Elini kurtardığında, adamın onun elini sıkıca tuttuğunu hissetti ve dondu.

Nikolai, "Kaç," dedi saldırgan bir bakışla.

"Evet, ben de zaten onu yapmaya çalışıyorum. Elimi bırak da şu lanet demirlerin geri kalanını çözebileyim," diye cevapladı.

Adam bir nefes aldı fakat fısıldayarak, "Sen... Kaç... Ben... Değil..." diyebildi.

"Ne?" diye anlamadığını belirten Renata, elini kurtarıp diğer halatlara davrandı. "Konuşmaya çalışma. Çok fazla zamanımız yok."

Adam iki eliyle kadının omuzlarını kavrayıp sertçe salladı. "Beni... Burada... Bırak."

"Bunu yapamam. Yardımına ihtiyacım var."

Nikolai'ın ışıltılı gözleri içini okur gibi bakıyordu. Seksi ve ölümcüldü. Yine de elleri ve tutuşu biraz yumuşadı. Bir kasılma nöbeti geldi ve yatağa yığıldı.

Son kilidi de açan Renata, "İşte oldu," dedi. "Haydi kalkmana yardım edeyim."

Adamı çekip ayaklarını yere indirdi. Güçlü Savaşçının kendi başına yürüyemeyeceği belliydi. Renata onun koltukaltına omzunu sokup, "Bana yaslan Nikolai," dedi. "İşin çoğunu ben yapacağım. Merak etme, buradan çıkacağız."

Onun karşı koyamayışından faydalanarak yürümeye başladıklarında, Nikolai hâlâ kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Merdivenlere doğru ilerlediler. Basamaklardan inmek Nikolai için çok zor olsa da sadece birkaç kez tökezleyerek aşağı inmeyi başardılar.

Son basamaktan indiklerinde Renata, "Burada kal," diyerek Niko'yu duvara yasladı.

Depoya kadar olan yolu temizlemek için işe koyuldu. Monitör odası hâlâ boştu. İlerdeki giriş kapısında ise şoför hâlâ görevliyle konuşuyordu. Görevli kendisine ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkmıştı ama yine de sersemdi. Öte yandan, ikisi de hâlâ çınlayan yangın alarmının şaşkınlığını paylaşıyordu.

Renata uyuşturucu silahını doğrultarak onlara yaklaştı. Henüz ateş etmemişti ki vampir onu görüp silahına davrandı. Renata'nın silahından az önce vampirin silahının sesi duyuldu. Renata vampire bir şok gönderdiği sırada sol omzunda bir acı ve sıcaklık hissetti. Kanının kokusunu aldı ve sıcaklığının kolundan aşağı doğru aktığını hissetti.

Kahretsin.

İşte şimdi gerçekten sinirlenmişti. Kendini vuran vampire bir şok daha gönderdi ve onu dizlerinin üstüne yıktı. Soylu vampir silahını düşürmüştü. Yaklaşıp vampiri iki uyuşturucu mermiyle vurduğunda, şoför çoktan kamyonun arkasına saklanmıştı. Renata kamyonun çevresinde dolaştı ve tekerin yanına çökmüş şoförü buldu.

"Tanrım!" diye hıçkırıyordu adam. Renata gelip tam önünde durduğunda ona baktı ve, "Lütfen beni öldürme," diye yalvardı.

Renata, "Öldürmem," dedi ve uyuşturucu mermiyle adamı bacağından vurdu.

İki adamı da saf dışı bırakınca geri dönüp Nikolai'ı almaya gitti. Omzundaki dayanılmaz acıyı yok saymaya çalışırken, Niko'yu kamyonun arka kasasına attı. Vampir orada, gün ışığından korunmuş olacaktı.

"Tutunacak bir yer bul," dedi içerdeki yarı baygın adama. "Biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Savaşçının cevaplamasına fırsat vermeden kasanın kapısını kapatıp kilidini geçirdi. Onu içeri kilitledi. Sonra şoför koltuğuna geçip vitese taktı.

Kamyonla çıkıp güvenlik kapısını devirip geçerken Re-

nata merak içindeydi. Acaba Nikolai'ın hayatını mı kurtarmıştı yoksa her ikisinin ölüm emrini mi imzalamıştı?

Bölüm 16

Sanki başının içinde davullar çalıyor gibiydi. Ebediyen sürmüş gibi hissettiği uykusundan, başındaki bu ritmik ve sağır edici davul sesleriyle uyanmıştı. Tüm vücudu ağrıyordu. Sert bir zeminde yatıyor gibiydi. Çıplak vücudunun altındaki metalin soğukluğunu hissetti. Zeminin çıkıntıları omurgasına ve omzuna saplanıyordu. Üstüne, plastik bir tabaka, battaniye gibi örtülmüştü.

Başını yana çevirmeye çalıştı ama hiç mecali yoktu. Tepeden tırnağa kadar tüm derisini kaskatı hissediyordu. Vücudunun her karışı kurumuş, kasılmış ve ateşler içindeydi. Ağzı da kurumuştu, boğazı yanıyordu.

Susamıştı.

Hissettiği susamışlığı, şu an düşünebildiği tek şeydi. Başındaki davul sesleri bile, hissettiği susamışlık yanında çok önemsizdi.

Kan...

Kana susamıştı...

Açlığını hissedebiliyordu. Karanlık ve tüketici bir de-

lilik gibiydi. Vampir dişlerinin dibindeki diş etleri zonkluyordu. Dişleri saatler önce büyümüştü ve bir daha da küçülmemişti. Kafasının derinliklerinde yaptığı sorgulamayla vampir dişlerinin dışarıda olmasını bir mantığa oturtmaya çalıştı. Bir Soylu'nun dişleri sadece üç durumda ortaya çıkardı: Av ile karşılaştığında, tutku hissettiğinde veya hayvani bir öfke duyduğunda.

Kafasındaki davul sesleri, dişlerindeki kamaşmayı arttırıyordu. Bu sesler yüzünden uyanmıştı ve bu sesler yüzünden şu anda uyuyamıyordu.

İyi hissetmiyordu. Gözlerini güçlükle açıp çevresini kolaçan ederken kendisinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Küçük, kapalı bir yerdeydi. Işık yoktu. Sanki bir kutudaydı.

Ve bir de dişi vardı.

Bakışları dişi insanı bulduğunda, geri kalan her şey önemsizleşti. Bu kişi her kimse uzun kollu siyah bir tişört ve koyu renkli bir kot pantolon giymişti. Biraz ilerisinde yatıyordu. Cenin pozisyonunu almıştı ve yüzü kendisine dönüktü. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Çenesine kadar uzanan koyu renk saçları yüzünü örtüyordu. Saçlarının karanlık parıltısı arasında, yüzünün ifadesi seçilemiyordu.

Bu dişi kimse, onu tanıdığını biliyordu. En azından öyle hissetti.

Bilinçaltındaki vahşi tarafı, sadece onun sıcak, sağlıklı ve korumasız olduğunu görüyordu. Burnuna gelen koku- da, yağmur ve sandal ağacı izi vardı. Kadının kanının bu güzel kokusu, adamın içinde başka bir şeylerin daha uyanmasını sağladı. Şimdi bu dişiyi tanıdığını iliklerine kadar

hissediyordu. Ağzı sulandı. Refleksleri, ona besleneceğini söylemişti. Beslenme fırsatının da hemen yanında yatıyor olması, ona biraz önce sahip olmadığı gücü verdi.

Sessizce yattığı yerden doğruldu. Oturarak öne doğru eğildi. Çenesini kaldırıp dişi insanın uyuyuşunu izledi. Sürünerek ona doğru yaklaştı. Bir yırtıcı gibi onun tam üstünde durdu. Aç bakışlarıyla avının her noktasını süzdü. Yaydığı kokuyla vampirin gözünde altın kadar kıymetliydi.

Başındaki davul sesi ona yaklaştıkça şiddetlenmişti. Sesin verdiği titreşimi tüm dişlerinde hissediyordu. Bir kamaşmaydı bu; dişiye yaklaşmasını, daha da yaklaşmasını emrediyordu.

Bu ritmik davul seslerinin aslında nabız sesi olduğunu anladı. Her vuruşta, dişinin boynundaki atardamarın yumuşacık titremesini izledi. Çok güzel görünüyordu.

O titremeyi dişleriyle yakalamak istiyordu.

Adamın gırtlağından hafif bir hırıltı çıktı ve ortamın sessizliğinde gürlemeye dönüştü.

Renata yavaşça kımıldandı.

Gözleri açıldı. Önünde ve çok yakınında duran adamı fark edince daha da açıldı. "Nikolai," dedi. Sesindeki duygu seçilemeyecek kadar perdelenmişti.

Başta bu isim vampire bir şey ifade etmedi. Kafası çok bulanıktı. Açlığı ise çok gerçekti. Şu anda beslenme arzusundan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Arzudan da öteydi bu, doyurulmaz bir dürtüydü. Sanki bir lanetti.

Susamışlıktı.

Yine de açlıkla bulanmış kafasında, "Nikolai," ismi bir hayalet gibi dolaştı. İsmi tekrar duydu. Nedense bu isim onda korku yaratmıştı. İsmin kendisi için ne anlama gel-

diğini anlayamadan, kafasında gezinen hayalet gölgelerin içinde kayboldu.

"Nikolai," dedi Renata tekrar. "Ne zaman uyandın?"

Sesi kendisine bir yerlerden tanıdık geliyordu. Hatta ona özel bir rahatlama veriyordu. Yine de bu sesi kafasında nereye oturtacağını bilememişti. Şu anda anlamı olan tek şey dişinin nabzının hareketiyle yayılan güzel kan kokusu ve hissettiği derin açlığıydı. Her an uzanıp ihtiyacı olanı alabilirdi.

"Burada güvendesin," dedi Renata. "Hapishaneden seni kaçırdığım kamyonun kasasındayız. Biraz durmam ve dinlenmem gerekiyordu fakat şimdi hazırım. Yakında hava kararacak. Onlar bizi bulmadan gitmeliyiz."

Dişi konuştukça adamın gözünün önünde bazı görüntüler belirdi. Hapishane, acı, işkence, sorular, Fabien adındaki Soylu. O soyluyu öldürmek istediğini hatırladı. Bir de bu cesur dişiyi... O da oradaydı, kaçmasına yardım etmişti.

Renata...

Evet. Onun adını biliyordu. Neden geldiğini ya da kendisini neden kurtardığını bilmiyordu ama önemli de değildi.

Ancak bu dişi geç kalmıştı.

"Beni zorladılar," diye hıçkırarak anlatmak istedi. Sesi sanki kendi bedeninden çıkmıyor gibiydi. "Çok fazla kan... Beni içmeye zorladılar."

Renata ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Seni neden zorladılar?"

"Bana kan yüklemesi yapmaya çalıştılar. Beni bağımlı yapmaya çalıştılar."

"Kan bağımlılığı mı?"

Belli belirsizce başını salladı. Öksürdü. Göğsüne bir acı saplandı. "Çok fazla kan... Susamışlık yapar. Bana sorular sordular. Düzen'e ihanet etmemi istediler, kabul etmedim. Beni böyle cezalandırdılar."

"Lex, seni öldüreceklerini söylemişti. Nikolai özür dilerim," diye fısıldadı Renata. Elini kaldırdı, sanki dokunmak ister gibiydi.

Vampir onun bileğini sıkıca tutup, "Yapma," dedi.

Renata elini çekmeye çalıştı, çok sıkı tutuyordu. Dişinin teninin ısısı, parmaklarını yakıyordu. Bu dişi insana dokunduğu her yeri dağlanıyor gibiydi. Onun yaşam dolu kemiklerini ve kaslarının hareketini hissedebiliyordu. Bir hipnoza kapılmış gibi, dişinin damarlarından geçen kanı duyumsamaktaydı. Bu güzel kola dişlerini geçirmesi işten bile değildi.

Şu anda onu altına alıp doyana kadar içme fikri ne kadar da çekiciydi.

Dişinin hislerinin şaşkınlıktan kaygıya dönüştüğünü gördü: Nabzı hızlanmıştı ve avucunda hissettiği deri gerilmişti.

"Bırak beni Nikolai," dedi Renata.

Vampir donakalmıştı. İçindeki canavar, onun kolundan mı yoksa boynundan mı başlayacağına karar veremiyordu. Ağzı sulandı; dişleri kamaşıyor, onun etine saplanmak istiyordu. Üstelik duyduğu farklı bir açlık daha vardı. Ne olduğunu tüm sertliğiyle hissedebiliyordu. Susamışlığının etkisinde olduğunu bilse de bunu bilmesi onu daha az tehlikeli yapmıyordu.

"Bırak beni," diye tekrarladı Renata. Sonunda vampir kolunu bırakınca geri çekildi ve aralarına bir mesafe koy-

du. Gidebileceği fazla bir yer yoktu. Arkasındaki kutulardan sonra, içinde bulundukları kasanın metal duvarı vardı.

Dişinin aksayarak kaçması, vampirin içindeki yırtıcıda bir zayıflık hissi uyandırdı.

Renata acı mı çekiyordu? Eğer öyleyse, gözlerinden bu acı okunmuyordu. Gözlerinin solgun rengi, kendisine bakarken çelik gibiydi. Hatta cüretkârdı.

Vampir gözlerini aşağı çevirdi. Dişinin elinde tuttuğu tabancayı gördü, kendisine çevrilmişti.

"Öldür beni," diye mırıldandı.

Renata başını sağa sola salladı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sana ihtiyacım var Nikolai."

Bunun için çok geç, diye düşündü vampir. Evet, onu tutsaklığından kurtarmıştı ama oradayken Nikolai cehennemi tatmıştı. Kurtulmasının tek yolu, aç kalmasıydı. Susamışlığının neden olduğu son damlaya kadar içme isteğini alt etmesi gerekiyordu. Ne var ki o kadar güçlü olduğunu hiç sanmıyordu.

Özellikle de Renata yanındayken, hissettiği bu güçlü arzuyla baş edemezdi.

"Öldür beni lütfen. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Renata şefkatle, "Niko," derken, vampirin içindeki canavar kükreyerek ona doğru bir hamle yaptı. Sivri vampir dişleri saldırıyı daha da korkunç hale getirecek kadar büyümüştü.

Tabancanın sesi duyuldu. Şükürler olsun ki vampirin kafasındaki davul sesi dinmiş, son duyduğu şey bu silah sesi olmuştu.

***

Renata bacaklarını kendine doğru çekip oturuşunu tekrar değiştirdi. Elindeki uyuşturucu silahı bir an olsun bırakmamıştı. Nikolai'ın kendisine kocaman dişleriyle saldırmasının şokunu hâlâ üstünden atamamıştı. Kalbi hızla çarpmaya devam ediyor, midesi ağzına geliyordu. Vampir şimdi yerde hareketsiz yatıyordu. Sadece nefes alışı duyuluyordu. Vücudundaki, Soylu olduğunu belli eden izler olmasa, gözlerini kapatmış ve dişlerini kapalı dudakları ardına saklamış bu adamın, biraz önce kendisini parçalamak için hamle yapmış o vahşi canavar olduğuna inanmak çok zordu.

Kahretsin!

Burada ne işi vardı? Ne diye bir vampirle işbirliği yapmaya çalışmıştı ki? Oysa onun türüne güvenilmeyeceğini çoktan öğrenmiş olması gerekirdi. Vampirlerin ne kadar tehlikeli olduğuna kendi gözleriyle birçok kere tanıklık etmişti. Bir anda canavarlaşabilirlerdi. Şu anda ölmüş olabilirdi.

Fakat Nikolai onu uyarmaya çalışmıştı. Ona zarar vermek istememişti. Kendisine saldırmadan önce içindeki canavarla nasıl mücadele ettiğini adamın gözlerinde görmüştü. Kendi türündeki diğer erkeklerden farklıydı Nikolai. Onurluydu. Oysa hiçbirinin onurlu olamayacağını sanırdı Renata. Ne de olsa Soylu olarak sadece Sergei Yakut, Lex ve adamlarını tanıyordu.

Nikolai silahında sadece uyuşturucu olduğunu bilmiyordu. Yine de kendisini öldürmesi için ona yalvarmıştı. Çektiği acıyı, kendisine onu öldürmesi için yalvarırken çıkan sesinde duyabilmişti. Renata hayatı boyunca çok acı çekmişti ama biraz önce tanık olduğu şiddetli bir acıyı hiç yaşamamıştı. Hiç yaşamamayı diledi.

Omzundaki yara fena halde acıyordu. Nikolai'la yaşadığı mücadeleden sonra yine kanamaya başlamıştı. En azından mermi içinde kalmamıştı, omzunu delip geçmişti. Yine de merminin arkasında bıraktığı delik tıbbi müdahale gerektiriyordu. Oysa yıllardır hastaneye gitmemişti. Şu anda Nikolai'ın yanında olmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü. Özellikle omzundan kan akıyor ve vampiri kendisinden uzak tutabilen tek şey uyuşturucu mermiyken. Dahası uyuşturucu silahı da boşalmıştı.

Gece yaklaşıyordu. Genç kadın kanayan yarasına pansuman yaparken, vücudu artçı şokların etkisinde kıvranıyordu. Üstüne üstlük, çalıntı bir kamyonun kasasında saklanıyorlardı. Sırtlarında kocaman bir hedef tahtasıyla gezseler daha zor bulunabilirlerdi.

Kamyondan kurtulması gerekiyordu. Yarasını kapatıp Mira'yı aramaya devam edebileceği güvenli bir yer bulması da şarttı. Nikolai şu an çözümden çok sorundu. Ondan henüz vazgeçmeye hazır değildi ama bir faydasını da görmüyordu. Eğer vampir yaşadığı işkencelerin etkisini üzerinden atabilirse işine yarardı. Eğer atamazsa...

Eğer atamazsa, Renata değerli zamanının büyük bir kısmını boşuna harcamış olacaktı.

Temkinli davranarak, kasanın kapısını açtı. Güneş batmış, karanlık çöküyordu. Uzaktaki Montreal'in ışıkları yavaş yavaş belirmekteydi.

Mira o şehirde bir yerlerdeydi.

Yalnızdı, çaresizdi ve korkuyordu.

Renata şöför koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Şehre doğru sürmeye başladı. Nereye gideceğinden emin değildi. Kendini tanıdık sokaklarda buldu. Buraları bir daha

görebileceğini hiç düşünmemişti. Hele ki gördüğünde bu durumda olacağını...

Buraya uğramadığı iki yıl içinde, mesken tuttuğu bu eski sokaklar pek değişmemişti. Harabe yapılar, 2. Dünya Savaşı döneminden kalan tek katlı tahta evler hep aynıydı. Köşedeki dükkândan çıkan birkaç genç yanlarından geçen tıbbi araç kamyonuna baktı. Gençlerin hiçbirini tanımıyordu. Boş bakışlarla kamyonu izleyen birkaç yetişkin de ona hiç tanıdık gelmemişti. Zaten şu anda aradığı tanıdık yüzler değildi. Sadece bir kişiyi arıyordu. Onun hâlâ burada olması için dua etti. Yardımına güvenebileceği tek kişi oydu.

Ön bahçesi pembe güllerle dolu, tahta bir evin önünde yavaşladığında Renata'nın kalbi hızla atmaya başladı. Jack hâlâ buradaydı. Anna'nın güzel güllerine bu kadar iyi bakılmış olması, Jack'in varlığının kanıtıydı. Jack'in kendi elleriyle yapıp ön kapıya astığı *Anna'nın Yeri* tabelası da hâlâ eski yerinde duruyordu.

Renata kamyonu durdurdu ve motoru kapattı. Defalarca bu evin önünden geçmiş, kapısından yemek almış ama hiç içeri girmemişti. *Anna'nın Yeri*, ihtiyacı olan gençlere yardım için kurulmuş bir tür sosyal yardımlaşma eviydi. Jack gençlere yemek verir, bazen de yatak sağlardı. İçerde ışıklar yanıyordu. Evin davetkâr bir görünüşü vardı. Akşam yemeği zamanı olmalıydı. Büyük mutfak penceresinin önündeki masanın, iki genç tarafından hazırlandığını gördü. Bu gençler evin konuklarıydı ama Jack onlara '*çocuklar*' demeyi tercih ederdi.

"Kahretsin," diye homurdandı Renata. Gözlerini kapatıp başını direksiyona dayadı. O anda bu yerde olmaması gerektiğini düşündü. Yaptığı hiç de doğru değildi. Bu ka-

dar zaman sonra, üstüne üstlük, karşı karşıya olduğu problemle bu eve gelmemeliydi. Bir de kamyonun kasasındaki sorun vardı... Daha adamın uyandığında ne yapacağını bile bilmiyordu.

Sorunlarını kendisi çözmeliydi. Şimdi kamyonu çalıştıracak, oradan uzaklaşacak ve başının çaresine bakacaktı. Bunu daha önce de yapmıştı. Fakat Nikolai kötü durumdaydı ve Renata da çok sağlıklı sayılmazdı. Kamyonu daha ne kadar sürebileceğinden emin değil. Anahtara uzandı.

Yandaki koltuğun camından Renata'ya bakan adam, Teksas aksanını saklamaya gerek duymadan tanıdık bir tonla, "İyi akşamlar," dedi. Renata onun kamyona yaklaştığını bile fark etmemişti. "Sana nasıl yardım edebilirim?" dedi gülümseyen adam, başını direksiyondan kaldırmamış olan Renata'ya.

Renata dönüp yüzüne bakınca Jack sustu. Yetmişlerine yaklaşmış, sağlıklı ve yapılı bir adamdı. Yüzü, Renata'nın hatırladığından biraz daha solgundu. Kısa saçları, çukurlaşmış yanakları, sert çenesiyle neşeli bir adamdı.

Renata, gülümsemesinin endişesini ele vermemesini dileyerek, "Merhaba Jack," dedi.

Adam ona dikkatle baktı, hayreti yüzünden okunuyordu. "Tanrım," derken başını salladı. "Çok uzun zaman oldu Renata. Bir yerlerde iyi bir hayat kurmuş olmanı diledim. Yıllardır uğramıyordun. Endişelendim de ama iyiye yormaya çalıştım." Sonra kocaman gülümseyerek genç kadına baktı. "Neyse, demek ki başına kötü bir şey gelmemiş. İşte buradasın."

"Kalamam," dedi Renata elini yeniden anahtara götürürken. "Hiç gelmemeliydim."

Jack azarlarcasına karşı çıktı. "İki yıl ortadan kayboluyorsun, sonra da gelip kalamayacağını mı söylüyorsun?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Renata. "Gitmeliyim."

Yaşlı adam elleriyle camı sıkıca tuttu. Kamyonun gidişini engelleyemeyeceğini biliyordu fakat giderse kendisine acı vereceğini göstermek istemişti. Renata, yıllarca Montreal'in düşkün çocuklarına yardım eden kemikli ellere baktı. Aynı eller, kırk yıl önce, ülkesi için cephede silah tutmuştu. Bahçedeki o güzel pembe gülleri okşayıp onlara bakan da bu ellerdi.

"Neler oluyor Renata? Biliyorsun bana anlatabilirsin. Bana güvenebilirsin. İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı genç kadın. "Gerçekten iyiyim. Sadece geçerken uğradım."

Jack'in bakışlarından, buna bir an için bile inanmadığı belli oluyordu. "Bir başkasının mı başı belada?" diye sordu.

Renata yakalanmıştı. "Neden sordun?"

"Çünkü buraya sadece bir başkası için gelirsin. Kendin için asla yardım istemedin. Ne kadar ihtiyacın olursa olsun, hep bir başkasını getirdin."

"Bu seferki farklı. Bu seferkine dahil olmamalısın," derken motoru çalıştırdı. "Lütfen Jack, lütfen beni bu gece gördüğünü unut. Üzgünüm. Gitmeliyim."

Renata kamyonu vitese taktığında, yaşlı adam çoktan kamyonun önünden dolanıp kadının omzuna elini koymuştu. Sert bir dokunuş değildi ama bu şefkatli el bile Renata'nın yarasını acıtıp sıçramasına sebep olmuştu. Bağırmamak için nefesini tuttu.

"Yaralısın sen," dedi Jack kaşlarını çatarak.

"Önemli değil."

"Önemli değilmiş. Hadi oradan." Kapıyı açıp eşiğe bastı ve onun omzunu görebileceği kadar yükseldi. Kanı görünce bir küfür salladı. "Ne oldu? Bıçaklandın mı? Kamyonunu çalmaya çalışan bir çete falan mı yaptı bunu? Polisi aradın mı? Tanrım, bu bir kurşun yarası sanki. Ne kadar süredir kanıyorsun sen?"

"İyiyim," diye ısrar etti Renata. "Kamyon benim değil. Düşündüğün gibi bir şey değil."

"O zaman hastaneye giderken olanları bana anlatırsın. Kenara çekil ben sürüyorum," derken Jack onu kenara itmeye çalıştı.

Jack'in kolunu tutan Renata ona yalvaran gözlerle baktı. "Jack, hastaneye de polise de gidemem. Yalnız değilim. Kamyonun arkasında biri daha var. Kötü durumda. Onu yalnız bırakamam."

Ona şüpheyle baktı yaşlı adam. "Yasadışı bir şey mi yaptın Renata?"

Renata alaycı şekilde güldü. Bu gülüş söyleyemediği çok şeyi anlatıyordu. Jack'in bilmediği ve anlatsa da inanmayacağı ne çek şey vardı. "Keşke şu anda tek derdim yasalar olsaydı. Tehlikedeyim Jack. Bundan daha fazlasını anlatamam. Senin de bu işe bulaşmanı istemiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var. Şu an bilmem gereken tek şey bu," derken Jack'in yüzü ciddiydi. Bakışlarındaki kararlılık ve adanmışlık, on yıllar önceki genç askerin yüzünü göstermişti Renata'ya. "İçeri girin. Sana ve arkadaşına bir süre dinlenebileceğiniz bir oda verebilirim. Omzuna da bir bakalım. Hadi, evde yer var. Bir kere olsun sana yardım etmeme izin ver Renata. Birinin sana yardım etmesine *izin ver.*"

İçinde bir yerde birine bu denli güvenmeyi o kadar çok

istiyordu ki sözleri duyunca canı yandı. Fakat Nikolai'ı herkesin görebileceği böyle uluorta bir yere götürmesi çok tehlikeli olabilirdi. Hem Nikolai hem de onu görecek herkesi tehlikeye atmış olurdu. "Evden başka bir seçeneğim var mı? Sessiz, tenha bir yer. Herkesin gelip gitmeyeceği bir yer?"

"Arkadaki garajın üstünde bir dairem var. Anna öldüğünden beri orayı depo olarak kullanıyorum. Orayı kullanabilirsiniz," diyerek yaşlı adam kamyondan indi ve Renata'ya elini uzattı. "Hadi seni ve arkadaşını oraya götüreyim de yaranı bir kontrol edeyim."

Renata aşağı indi. Nikolai'ı nasıl taşıyacaklarını düşündü. Hâlâ uyuşturucunun etkisinde uyuyor olmalıydı. Uyuması, gerçekte ne olduğunu saklamaya yetebilirdi. Yine de Jack'in, arkadaki çıplak, dövülmüş, işkenceye uğramış ve baygın haldeki adamı nasıl karşılayacağından emin değildi. "Arkadaşım gerçekten hasta. Çok kötü durumda ve kendi başına yürüyebileceğini hiç sanmıyorum."

Jack kendinden emin cevapladı: "Cephede birden fazla adamı sırtımda taşıdığım olmuştu. Omuzlarım şimdi biraz düşmüş olabilir ama hâlâ yeterince genişler. Ben hallederim."

Birlikte kamyonun arkasına geldiklerinde Renata ekledi: "Bir sorun daha var Jack. Kamyondan kurtulmamız gerekiyor. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Jack, genç kadına güven verici bir bakış attı. "Oldu bil."

Bölüm 17

Nikolai uyandığında, neden hâlâ yaşıyor olduğunu merak etti. Berbat hissediyordu. Karanlıkta gözlerini açarken ne durumda olduğunu kontrol etti. Çok halsizdi. Fabien denen şerefsizi hatırladı. Kendisini yakalayışını, hapsedişini, işkencesini ve acıyı da. Kaçışını anımsadı. Daha doğrusu, o sadece ayakta kalmaya çalışıyordu ve birisi onu kaçırmıştı.

Çevresindeki karanlığı, altındaki metal yüzeyi hatırladı. Kafasındaki ritmik davul seslerini hatırladı. Sonra da kendisine çevrilmiş namluyu hatırladı. Namludan merminin çıkışını ve o mermiyi kendisinin istediğini de anımsamıştı.

Renata...

Namlunun arkasındaki yüz ona aitti. Kendisini korumak, Niko'nun kendisine vahşi bir canavar gibi saldırmasını engellemek için o silahı doğrultmuştu. Neden onu öldürmemişti? Hem neden hapishaneye gelip kendisini bulmuştu? Kendisiyle beraber öldürülmüş olabilirdi. Bunu bilmiyor muydu?

Bu kadar aptalca bir şey yaptığı için ona kızmak istedi. Fakat daha mantıklı bir tarafı, hâlâ nefes alabildiği için, ona minnet duyuyordu. Ne de olsa şu an kaslarıyla yapabildiği yegâne şey nefes almaktı.

Acıyla inleyerek yerinde döndü. Vücudunun altında hâlâ kamyonun metal kasasının sert yüzeyini hissetmeyi bekliyordu. Bunun yerine, yumuşak bir yatakta olduğunu fark etti. Başının altında da bir yastık vardı. Çıplak bedenini bir battaniye sarmıştı.

Neler oluyordu? Neredeydi?

Yerinden sıçrayarak oturdu. O sırada bağırsaklarında berbat bir ağrı hissetti. "Of! Kahretsin!" diye homurdanırken kendini hasta hissediyordu. Biraz da sersemdi.

"İyi misin?" diye sordu Renata. Biraz önce oturmakta olduğu sandalyeden kalkıp yanına gelene kadar Niko onu fark etmemişti. Genç kadın yatağın yanına ilişti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi," dedi. Dili şişmiş gibiydi, ağzı da çöl kadar kuruydu.

Renata gece lambasını yaktığında, vampir gözlerini kırpıştırdı. Genç kadın ona bakarak, "Daha iyi görünüyorsun. Çok daha iyi hem de. Gözlerin normale dönmüş. Vampir dişlerin de küçülmüş."

"Neredeyiz?"

"Güvenli bir yerde."

Çevresine bakındı. Odada birbirine uymayan bir sürü mobilya ve duvara dayanmış kutular vardı. Bitmemiş resim kanvaslarının olduğu iki rafı ve eski tip çiçekli havluların bulunduğu küçük bir banyoyu seçebiliyordu. Yine de vampirlere ait bir mekânda olmadığını hemen anlamıştı. Ne de olsa odanın karşı duvarındaki kocaman pencerede

hiçbir koruyucu panel yoktu. Şu an gecenin karanlığındaydılar ama güneş doğmaya başladığı anda, bu odanın her noktası UV ışınlarıyla kaplanacaktı.

"Burası bir ev. İnsanlara ait bir ev." Niko bunu söylerken sesinin bir suçlama yapıyormuşçasına sert çıkmasını istememişti. Ne de olsa bu durumda olmasının tek sorumlusu kendisiydi. "Hangi cehennemdeyiz Renata? Neler oluyor?"

"Kötü durumdaydın. Hem Koruma Birimi hem de Lex peşimizdeyken, çalıntı bir kamyonda kalmaya devam edemezdik. Güneşin batmasına az kalmıştı..."

"Neredeyiz?" diye kesti Renata'nın sözünü. Sabırsızdı.

"Sokak çocukları için çalışan bir sosyal yardımlaşma evi var. Adı *Anna'nın Yeri*. Evi işleten adamı tanıyorum, daha doğrusu tanıyordum. Şeyden önce..." derken genç kadının yüzünde bir duygu belirtisi göründü sonunda. "Jack iyi bir adamdır. Burada güvendeyiz."

"İnsan mı?"

"Evet."

Ne kadar da iyi haber, diye alayla geçirdi içinden Nikolai. "Peki ne olduğumu biliyor mu? Beni o halde gördü mü?"

"Hayır. Seni, kamyondaki plastik örtüyle kapladım. Jack seni buraya çıkarmama yardım ederken hâlâ uyuşturucunun etkisindeydin. Biliyorsun, seni uyuşturucu bir silahla vurdum. Fakat ona, hasta olduğun için kendinde olmadığını söyledim."

Uyuşturucu silah. En azından, neden ölmemiş olduğunu anlamıştı.

"Dişlerini de gözlerini de görmedi ama *gliflerini* fark etti. Dövme olduklarını söyledim." Sonra yan taraftaki masa-

nın üstünde katlanmış şekilde duran bir gömlekle siyah pantolonu gösterdi. "Sana kıyafet getirdi. Şimdi kamyondan kurtulmaya gitti. İşi bitince, sana ayakkabı da bulacak. Banyoda kullanabileceğin sabun ve şampuan var. Yeni gelen çocuklara da böyle bir paket veriyorlar. Ancak bir tane diş fırçası kalmış, o yüzden, kusura bakmazsan, paylaşmak zorunda kalacağız."

"Tanrım," dedi Niko, duyduklarına inanamıyordu. "Buradan çıkmalıyım."

Üstündeki battaniyeyi yere fırlattı. Masadaki kıyafetleri aldı. Pantolonu giymeye çalışırken, sersemliğinden hâlâ kurtulamadığını fark etti. Daha ne olduğunu anlayamadan, yatağa kıç üstü düştü. Başı dönüyordu. "Kahretsin. Düzen'e rapor vermem gerekiyor. Arkadaşın Jack'in bir cep telefonu ya da bilgisayarı var mıdır?"

"Saat gecenin ikisi," dedi Renata. "Evdeki herkes uyuyor. Zaten bu halde aşağıya kadar inebileceğinden emin değilim. Biraz daha dinlenmelisin."

"Boş versene. Tek ihtiyacım olan biran önce Boston'a gitmek."

Oturduğu yerde pantolonu giydi. Çok bol geldiği belliydi ama kemeri son deliğine kadar sıktı. "Şimdiden çok zaman kaybettim. Düzen'den birinin buraya gelip, bütün bu olanları..." derken Renata elini uzatıp Nikolai'ın elini tuttu. Genç adam şaşkınlıkla susmuştu. "Nikolai, Mira'ya bir şey oldu," dedi.

Sesi, Niko'nun hiç duymadığı kadar ciddiydi. Endişeliydi, hem de iliklerine kadar. İlk kez Niko, bu sert görünüşlü soğuk dişinin maskesinde bir çatlak fark etti.

"Mira tehlikede," dedi endişesini gizlemeyen Renata. "Seni yakalamak için eve geldiklerinde Mira'yı da götür-

düler. Lex onu Fabien adında bir vampire sattı. Evet yanlış duymadın, sattı."

"Fabien mi?" derken Niko gözlerini kapattı ve derinden bir küfür salladı. "Öyleyse Mira çoktan ölmüş olabilir."

Renata'nın hıçkırarak ağlamasını hiç beklemiyordu. Bunu görünce, aklına geleni olduğu gibi söylediği için kendini berbat hissetti. Renata tüm sertliğine ve gücüne karşın, bu küçük kız söz konusu olduğunda hassaslaşıyordu.

"Ölmüş olamaz," derken Renata'nın sesi tizleşmişti. Gözleri vahşi ve çaresiz bir hayvanınkini andırıyordu. "Ona söz verdim, anlıyor musun? Ona, kimsenin kendisine zarar vermesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Onu korumak için cinayet bile işlerim Nikolai. Onun için ölürüm bile."

Savaşçı dinledi. Dinlerken hayretle onun acısını, tahmin edebileceğinden çok daha iyi anladığını fark etti. Küçük bir oğlan çocuğuyken, bundan çok uzun zaman önce, küçük erkek kardeşine benzer bir sözü o da vermişti. Sözünde duramamış olmak ise Nikolai'ı mahvetmişti.

"Bu yüzden hapishaneye gelip beni kurtardın," dedi. Şimdi anlıyordu işte. "Beni oradan kaçırmak için hayatını tehlikeye attın, çünkü Mira'yı bulmana yardım edeceğimi düşündün."

Renata cevap vermedi, sadece bakışlarını onun gözlerine dikti. "Onu geri almalıyım Nikolai. Bunu tek başıma başarabileceğimi sanmıyorum."

Niko'nun bir tarafı, kayıp bir kız çocuğunun kendisini hiç ilgilendirmediğini söylemek istiyordu. Hele ki şimdi. Fabien adındaki o şerefsizin kendisine yaptığı muamele ve Düzen için gerçekleştirmesi gereken çok önemli başka gö-

revler söz konusuyken olmazdı. Şu anda ölüm kalım savaşı veriyorlardı. Bu savaş, dünyadaki tüm yaşamla ilgiliydi. Bir anlamda, dünyayı kurtarmaları gerekiyordu.

Bunu açıklamak için ağzını açarken, Renata'nın ümitlerini yıkmaya hazır olmadığını fark etti.

"Omzun nasıl?" diye sordu Niko. Birkaç saat önce kamyonun kasasında yaşadıklarını ve ona saldırmak üzere olduğunu hatırladı. Yarası daha iyi görünüyordu. Pansumanı yapılmış, temiz bir pamukla örtülmüştü. Antiseptik kokuyordu.

"Jack yarama baktı. Vietnam'da askerken tabur doktoruymuş."

Niko, Renata'nın yüzünde adamdan bahsederkenki şefkati gördü. Neden içinde bir yerde güçlü bir kıskançlık hissettiğini anlayamadı. Adam Vietnam'da savaştığına göre şu anda çok yaşlı olmalıydı. "Demek bir askerdi? Nasıl olmuş da Montreal'de bir gençlik evinde çalışmaya başlamış?"

Renata hüzünle gülümsedi. "Buralarda oturan bir kıza âşık olmuş. Adı Anna'ydı. Evlenmişler. Bu evi satın alıp kırk yıl beraber yaşamışlar. Sonra Anna ölmüş, daha doğrusu bir soygunda öldürülmüş. Bir sokak çocuğu, uyuşturucunun etkisindeyken, çantasını almak için Anna'yı bıçaklamış. Daha fazla uyuşturucu için para arıyormuş ama tek bulabildiği beş dolarmış."

"Tanrım," diye iç çekti Niko. "Umarım o alçak cezasını çekmiştir."

Renata başını salladı. "Yakalandı. Ama davası devam ederken hücresinde kendisini asıp intihar etti. Jack, bu ölüm haberini de alınca, başkalarının Anna gibi ölmemesi ya da o çocuk gibi sokaklarda kaybolmaması için bir sosyal

ev işletmeye karar vermiş. Bana öyle anlatmıştı. Bu evi açmış. *Anna'nın Yeri* adını vermiş buraya. Etrafta kimin sıcak yemeğe ya da kalacak yere ihtiyacı olursa buraya gelir."

"Anlattıklarına bakılırsa, Jack çok bonkör bir adam. Benden çok daha affedici olduğu da kesin."

Nikolai, Renata'ya dokunmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Sadece parmaklarını teninde gezdirmek için her şeyi yapardı o anda. Onu daha yakından tanımak istiyordu. Sergei Yakut'un evine yerleşmeden, daha doğrusu kapatılmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu çok merak ediyordu. Hayatın, bu güzel kadın için hiç de kolay olmadığını anlayabilmişti. Eğer Jack, o zor hayatında Renata'ya yardım etmişse, Niko'nun bu adama karşı hissedeceği tek duygu saygı olabilirdi.

Eğer Renata bu adama güveniyorsa, Niko da güvenebilirdi. Jack'in, Renata'nın anlattığı gibi biri olmasını çok isterdi. Eğer Niko, Jack'in başka planları olan biri olduğunu anlarsa, bu yaşlı adam için hiç de iyi olmazdı.

"Koluna bakabilir miyim?" diye sordu konuyu değiştirebilmek umuduyla.

Ona doğru yaklaştığında, Renata'nın duraksadığını gördü. Genç kadın gülümseyerek sordu: "Bunu kaldırabileceğinden emin misin? Ne de olsa uyuşturucu mermim kalmadı. Şu durumdayken sana şok yollamak da istemem. Onu kaldıramayacağın kesin çünkü."

Şaka mı yapmıştı? Savaşçı hazırlıksız yakalandığı bu şaka karşısında gülümsedi. Araları şaka yapacak kadar ısınmış mıydı? "Gel de Jack'in el becerilerini bir kontrol edeyim."

Genç kadın ona doğru eğildi. Niko onun sırtına aldığı yumuşak battaniyeyi üstünden aldı. Kadının çıplak omzundaki bandajı dikkatle çıkardı. Altındaki temiz yarayı kontrol ederken, Renata'nın rahatsız olduğunu fark etti. Omzunun hem önünü hem de arkasını dokunmadan, gözleriyle kontrol ederken Renata hiç hareket etmedi. Kanama artık sızıntı şeklindeydi ama bu sızıntı bile Niko'nun aklını başından almaya yetiyordu. Tamam, artık Susamışlık hastalığını yenmişti ama o hâlâ Soylu bir vampirdi. Renata'nın sandal ağacı ve yağmur kokulu kanı ise sarhoş ediciydi. Özellikle de bu kadar yakından...

"İyi görünüyor," diye mırıldandı Niko, kendini güçlükle geri çekti. Bandajı yerine yapıştırdı ve yatağın diğer ucuna oturdu. "Ama kurşunun çıktığı yer hâlâ kabuk bağlamamış."

"Jack, kurşunun hiçbir kemiği zedelemeden çıkıp gitmesinin büyük şans olduğunu söyledi."

Niko homurdandı. Renata'nın, bir İlk Nesle kan yoluyla bağlı olduğu için şanslı olduğunu düşündü. Sergei Yakut işe yaramaz piçin teki olabilirdi ama Renata'nın damarlarında gezen kanı, onun hızla iyileşebilmesini sağlıyor olmalıydı. Aslında genç kadının bu kadar yorgun görünmesine şaşırmıştı. Çok uzun ve yorucu bir-iki gece geçirmiş olmalıydı.

Gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa Renata hiç uyumamıştı. Yemek de yememişti: Yandaki masanın üstünde, el değmemiş bir tepsi yemek duruyordu.

Niko, Renata'yı güçsüz bırakan konulardan birinin de Sergei Yakut'un ardından yas tutması olup olmadığını merak etti. Mira için endişelendiği belliydi. Ama bunun yanında, Niko'ya bunu kabul etmek ne kadar acı verse de, Renata, eşini yeni kaybetmiş bir kadındı. Bütün bun-

lar yetmiyor gibi, karşısında kurşun yarasıyla oturuyordu. Niko'dan yardım istemek için yediği kurşunun yarası.

Nikolai, "Neden biraz dinlenmiyorsun?" dedi. "Yatağa yat ve biraz uyu. Nöbeti ben devralıyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde Renata itiraz etmedi. Niko ayağa kalktı ve yatağa, omzunu acıtmayacak şekilde kıvrılan kadının üstüne battaniyeyi örttü.

Renata mırıldandı. "Pencere. Onu senin için kapatacaktım. Şuradaki kanvasları kullanabileceğimi düşünmüştüm."

"Ben hallederim."

Saniyeler sonra uyumuştu. Niko ona bir süre baktı. Yeterince daldığından emin olduğunda, içindeki arzuya daha fazla karşı koyamadı. Yatağa yaklaştı ve iki parmağını uzatarak Renata'nın yanağını okşadı.

Onu arzu etmesi yanlıştı, bunu biliyordu.

Şu an bulunduğu durumun ve görevinin daha da kötüye gideceğinin bilinciyle, Renata ile olmayı bu kadar istemek ona acı veriyordu. Sonunda onu ilk gördüğünden beri etkisinde olduğunu kabul etti. Zaten Renata'yı ilk gördüğünden şu ana kadar, içinde bulunduğu durum hep daha da ciddileşiyordu.

Yine de o anda Renata gözlerini açsa ve Niko'ya davetkâr bir gülüş atsa, işte o zaman Renata'yı onun kollarından hiçbir kuvvet alamazdı.

***

Vermont'un sık ağaçlı Green Dağı'nın toprak yolundaki sis, bir çift halojen farla yarıldı. Şoförün arkasında oturan yolcu, sabırsızlıkla karanlık manzarayı seyrediyordu.

Soylu gözleri buğulu camda yansımaktaydı. Çok kızgındı. Montreal'deki bağlantısı Edgar Fabien ile yaptığı konuşmadan sonra, kızgın olmak için sebebi büyüktü. Birkaç saat öncesine kadar, gerçekleşen bütün saçmalıklar ve başarısızlıklar içinde iki iyi haber vardı: İlk Nesil Sergei Yakut sonunda ölmüştü ve bir şekilde Düzen'in bir üyesini ele geçirmişlerdi.

Ne yazık ki zafer sarhoşluğu kısa sürmüştü. Birkaç saat önce Fabien onu aramış ve Düzen savaşçısını ellerinden kaçırdıklarını rapor etmişti. Üstelik şu anda onu ve ona yardımcı olan kadını bulamıyorlardı. İşi başından aşkın değilmiş gibi bir de bu ziyaretle uğraşmalıydı. Fabien ile sonra ilgilenebilirdi.

Şehrin dışındaki yollardan gitmek zorunda olmalarına sinirlenmişti. Aslında asıl sinirli olduğu şey, en iyi ve en yararlı elemanının başarısızlığıydı. Başarısızlık kabul edilemezdi. Tek bir hata bile çok fazlaydı ve hemen icabına bakılmalıydı. Bir anda sahibine saldıran köpeğe yapılması gereken neyse, başarısız adamına da aynı şey yapılmalıydı. Ortadan kaldırılmalıydı.

Araç yavaşladı ve sağa döndü. Sömürge yıllarından kalmış derme çatma bir taş duvar ile tek sıra halindeki bir düzine meşenin arasındaki tek şerit yoldan ilerledi. Eski beyaz bir çiftlik evinin geniş avlusuna gelip durdu. Bir köle olan şoför, arabadan inip arka kapıyı saygıyla açtı. İçinden vampir sahibi inerken, "Efendim," dedi kafasını aşağı eğerek.

Arkadaki Soylu arabadan inerken temiz havanın getirdiği insan kokusunu içine çekti. Çiftlik evine bakıp içerdeki loş ışığı gördüğünde aldığı kokudan memnuniyet duydu. İçerdeki masanın üstünde bir lamba yanıyordu ve televizyonun sesi pencerenin dışına, avluya kadar geliyordu.

"Burada kal," dedi şoföre. "İşim uzun sürmez."

Makosen ayakkabılarının altında ezilen çakıl taşlarının çıkardığı sesi mümkün olduğunca azaltarak, çiftliğin arka kapısına yöneldi. Kapı kilitliydi, sanki bir faydası olacakmış gibi. Kilidi bir fiskede açtı ve eski moda düzenlenmiş mutfağa girdi. Kapı arkasından gıcırdayarak kapanırken, orta yaşlı bir adam elinde bir tüfekle karşısına dikildi.

"Efendim," dedi adam tüfeği yere koyarken. "Beni affedin. Ge-ge-leceğinizi... bilmiyordum." O da bir köleydi ve heyecandan kekeliyordu. Bunun öylesine bir ziyaret olmadığının farkındaydı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Avcı nerede?"

"Mahzende efendim."

"Yanına gidelim."

"Elbette," derken köle geçip arka kapıyı açtı. Efendisine yol verdi. Dışarı çıktıklarında, evin yan tarafında aşağı açılan çelik kapağı gösterdi. "Ona ne oldu bilmiyorum efendim. Daha önce hiç başarısızlığa uğramamıştı."

Bu doğruydu ama yine de diğer yoldaşlarına ders vermek istediklerinden durum, ellerindeki bu çok başarılı adamlarını yok etmelerini kaçınılmaz kılıyordu. "Daha öncesi beni ilgilendirmiyor," dedi sertçe.

"El-elbette efendim. Özür dilerim."

Kilidi açacak anahtarı bulmakta biraz gecikti. Heyecandan elleri titriyordu. Çelik kilit, içerdeki tehlikeli adamı içerde tutmaya yetmezdi ama meraklı birileri olursa onları dışarıda tutabilirdi. Zaten, adamı içerde tutmak için ellerinde öyle bir yöntem vardı ki onu kilitlemeye gerek yoktu.

Köle, sonunda kapağı açıp bodrum kattaki ışıksız odaya doğru ilerlerken, "Bu taraftan," dedi.

Yosun tutmuş bir taş duvarın yanındaki merdivenden aşağı inerlerken, tahta merdiven esneyerek gıcırdadı. Köle önden giderek tavandan sallanan çengele elindeki lambayı astı. Ortalık biraz aydınlanmıştı. Yanındaki vampirin ışığa ihtiyacı yoktu. Burada yaşayan diğer kişinin de.

Mahzende hiç mobilya bulunmuyordu. Dikkat çekecek hiçbir süs veya kişisel eşya yoktu. Hiçbir rahatlık sunmaması için özellikle böyle boş bırakılmış gibiydi. Sadece hiçlik vardı odada. Orada yaşayan adam bu görev için doğurulmuş ve büyütülmüş olsa da önemsiz hissetmeliydi. Adama, orada olmadığı sürece bir hiç olduğunu anlatmak, buraya getirilmeden önce hiçbir öneminin olmadığını hatırlatmak için böyle düzenlenmişti mahzen. Adamın var oluşunun yegâne sebebi hizmet etmek ve emirlere uymaktı.

Merhametsiz ve hatasız çalışmalıydı.

Hiç kimsenin beklediği tepkiyi vermemeli, yaptığı işin karşılığını beklememeliydi.

Mahzenin ortasına yürüdüklerinde, yerde kıç üstü oturan iri kıyım vampir başını kaldırıp onlara baktı. Çıplaktı. Kollarını dizlerine dolamıştı. Saçları sıfır numaraya vurulmuştu. Adı yoktu. Kimliği yoktu. Herkes ona doğduğundan beri tek şekilde hitap ederdi: Avcı. Bu isim ve boynundaki elektronik tasma hayatı boyunca onunla olmuştu.

Bu tasma aslında onun darağacı ilmeğiydi. Emirlere karşı gelmesi, tasmadaki izleme aygıtını bozması ya da herhangi başka bir sebep sonucu tasmadaki algılayıcı hareketi geçip, içindeki UV ışınını yayabilir ve bu iri vampiri o anda yok edebilirdi.

Köle, eliyle kalkmasını işaret edince Avcı ayağa kalktı. İki metreye yakın boyu ve harika kaslarıyla karşılarında duran İlk Nesil göz alıcıydı. Boynundan ayak bileklerine kadar tüm vücudu *dermagliflerle* kaplıydı. Babadan oğla geçen bu soylu işareti, bu mükemmel vücutta çok daha heybetli görünüyordu.

Avcı ile benzer *dermaglifler* taşımaları rastlantı değildi. Ne de olsa aynı kandan üremişlerdi. Her ikisinin de damarlarında, aynı uzaylı savaşçının kanı geziniyordu. O savaşçı dünyadaki vampir ırkının yaratıcısı olan bir grup yaratıktan biriydi. Akrabaydılar ama bunu içlerinden sadece birisi biliyordu. Bunu yüzyıllardır bilen ziyaretçi, zamanının çoğunu sabrederek ve kendisini hem insanlara hem de Soylulara hükmedecek hale getirecek planında tüm taşları yavaş yavaş yerine koyarak geçirmişti. Gerçek amacını herkesten saklamış, manipülasyon ve yararlı ortaklıklar kurma yoluyla bugüne kadar gelmişti. Hak ettiği hükümdar pozisyonunu almasına çok az kalmıştı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Hükümdarlık yolunda, hiçbir hatayı affedemeyeceğini de göstermesi gerekirdi.

Atmaca gibi keskin gözleri mahzenin içinde gezindi. Avcının ayağa kalkarken kibirli görünmesi hoşuna gitmemişti. Avcı hizmet etmek için eğitilmişti. Kibir nedir bilmemeliydi.

Avcıya sertçe sordu: "Görevini yerine getirmekte neden başarısız olduğunu açıkla. Montreal'e gönderildiğinde görevin sana tam olarak anlatılmıştı. Neden yerine getiremedin?"

"Bir tanık vardı," dedi soğuk bir sesle.

"Bu daha önce seni hiç durdurmamıştı. Bu sefer neden durdurdu?"

Avcı altın sarısı gözlerini kırpmıyor ve hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Yine de çenesini hafifçe kaldırışında bir meydan okuma seziliyordu. "Bir çocuktu. Bir kız çocuğu."

"Bir çocuk mu?" diye şaşkınlıkla titredi. "O zaman onu ortadan kaldırmak daha kolaydı. Öyle değil mi?"

Avcı hiçbir şey söylemeden vampire baktı. Kararını bekliyor gibiydi. Üstelik, kararın ne olduğunun hiçbir öneminin olmadığını da belli ediyordu.

"Emirleri sorgulamamak ve tüm engelleri ortadan kaldırmak üzere eğitildin. Sen de diğerleri gibi, tek bir amaçla dünyaya geldin."

Avcının çenesi daha da yükseldi. Güvensizlikle sordu: "Hangi diğerleri?"

Vampir alaycı biçimde gülümsedi. "Benzersiz olduğunu düşünmüyordun, değil mi? Öyleyse yanılıyorsun. Senin gibi başkaları da var. Hatta bir ordu dolusu avcımız var. Askerler, katiller... Yüzyıllardır üretilen piyonlar. Hepsi bana hizmet etmek için doğurulup büyütüldü. Senin gibi onlar da sadece ben istediğim için hayattalar." Avcının boynundaki tasmaya baktı. "Onlar da sen de ben istediğim sürece yaşamaya devam edebilirsiniz."

"Efendim," diye söze karıştı köle. "Eminim bu hatayı tekrarlamayacaktır. Bir daha onu buraya gönderdiğinizde, sorun olmayacak ve ..."

"Bu kadar yeter," diyerek keskin bir bakış attı köleye. Bu onun da başarısızlığıydı. "Bir dahaki sefer olmayacak ve sen de artık benim işime yaramıyorsun."

Bir anda kölenin yanında belirdi ve vampir dişlerini

boynuna geçirdi. Kanı içmedi. Sadece damarı yarıp adamı öylece kanamaya bıraktı. Köle önce dizlerinin, sonra karnının üstüne düşerken onun ölümünü seyretti. Bu kadar taze kanın yere yayılması, bir vampir için kolay baş edilebilir bir görüntü değildi ama o şu anda bir ders vermeye çalışıyordu.

Avcının tüm *dermaglifleri* koyu renklerle dalgalanıyor ve kanlı manzaranın vücudundaki etkisi gözle görülebiliyordu. Altın sarısı gözlerinde açlığı okunabiliyordu. Vampir dişleri uzamış, ağzının suyu akmaya başlamıştı. Adam ölmeden, kan da hâlâ tazeyken saldırabilmek için sadece bir emir bekliyordu.

Yine de kıpırdamadı. Vahşi tarafı ne kadar kan emmek istese de yerinde kaldı ve emre uydu.

Avcıyı öldürmek çok kolay olurdu. Telefonundaki kodu tuşlaması ile şu iki metrelik kibir yok olabilirdi. Ancak, önce onu yola getirmek daha eğlenceli olacaktı. Yola gelirse, Fabien ya da onun gibi kendisini hayal kırıklığına uğratanlar da iyi birer ders alırdı.

"Dışarı çık," diye emretti avcıya. "Seninle işim daha bitmedi."

Bölüm 18

Renata banyodaki eski tip lavabonun önündeydi. Ağzındaki diş macununu çalkalayıp lavaboya tükürdü. Birkaç avuç daha soğuk su alıp ağzını temizledi. Düşündüğünden çok daha geç uyanmıştı. Niko ondan biraz dinlenmesini istemiş ama saat ona kadar uyumasına da izin vermişti. On gün daha uyusa da hissettiği yorgunluktan kurtulamayacağını düşündü.

Berbat hissediyordu. Her tarafı ağrıyordu ve zayıf düşmüştü. Ayakta zor duruyordu. Vücudu donmakla yanmak arasında gidip geliyordu. Omurga kemiklerinde ve kaburgasını çevreleyen tüm kaslarında saplanıp dinen ağrılar duyuyordu.

Sağ eliyle çeşmeyi tutup sol elini suyun altına soktu. Parmaklarının ucu yanıyordu. Sol kolunu biraz yana açınca acıyla inledi.

Omzu yangın yeri gibi acıyordu.

Jack'ten aldığı büyük beden gömleğin düğmelerini dikkatle açtı. Bandajı yavaşça çıkarıp yaraya bakmak istedi. Te-

ninden ayırmak istediği yara bandı iyice yapışmıştı. Tahriş olmuş cildinden bandı sökerken daha da hassaslaştığını fark etti. Kan ve antiseptik kokusu banyoyu doldurdu. Bandajın altındaki yara hâlâ şiş ve kanlıydı.

Bunun iyiye işaret olmadığını anlaması için doktora ihtiyacı yoktu. Kurşun yarasının açık kısmını saran şiş bölgeden kan ve sarı irin akmaktaydı. Bu da iyi değildi. Yarası enfeksiyon kapmıştı ve tüm vücudu mikropla savaşmaktan kırılıyordu.

"Kahretsin," dedi aynadaki solgun yüzüne bakarken. "Buna vaktim yok. Kahretsin!"

Banyo kapısı aniden tıklandığında Renata yerinden sıçradı.

"Hey," dedi Niko kapının öteki yanından. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, evet her şey yolunda," derken sesi boğazını yırtar gibi çıkmıştı. İstediğinden daha sert bir cevap olmuştu ama düzeltmedi. "Sadece dişlerimi fırçalıyordum."

"İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim." Renata elindeki bandajı buruşturup lavabonun yanındaki çöpe attı. "Birkaç dakika sonra çıkarım."

Adamın kapıdan ayrılmak konusunda acelesinin olmadığı, cevap vermemesinden belliydi. Renata musluğu daha çok açtı. Hareketsiz bekledi. Gözleri kapalı kapıdaydı.

"Renata... Yaran," derken Niko'nun sesi ciddi ve endişeliydi, "hâlâ iyileşmedi mi? Şimdiye kadar kanamanın durmuş olması gerekirdi."

Renata, Niko'nun bilmesini istemese de yarasının durumunun ağır olduğunu inkâr etmesi mümkün değildi. Ne de olsa adamın türü çok güçlü duyulara sahipti. Bir de

konu kan olunca, bunu saklamaya çalışmanın bir faydası yoktu.

Boğazını temizledi Renata, "Önemli bir şey değil. Pansumana ve yeni bir bandaja ihtiyacı var o kadar," dedi.

"İçeri geliyorum," diyerek Niko kapı kolunu çevirmeye çalıştı. Renata kapıyı içerden kilitlemişti. "Renata kapıyı aç."

"İyi olduğumu söyledim. Birazdan dışarı..." Sözünü bile bitiremeden Niko kapıyı açmıştı. Soyluların insanüstü güçlerinden birisi de beyin gücüyle cisimleri yerinden oynatmaktı. Kilidi yuvasından çıkarmak onun için hiç de zor olmamıştı.

Sanki orası kendi eviymiş ve Renata da ona aitmiş gibi her şeye bu kadar burnunu sokması karşısında bir küfür salladı. Gömleğin yakasından tutup omzunu ve vücudunun çıplak kalan kısmını kapatmaya çalıştı. Adamın kurşun yarasını görmesi umrunda bile değildi. Vücudunda saklamak istediği başka izler vardı.

Sırtında, ömür boyu taşıyacağı yanık izleri mevcuttu. Gömlekle yaralarını kapatmayı başardı ama bu uğraşı sırasında kurşun yarasını da fena acıtmıştı. Acıdan midesi bulandı.

Hızla nefes alarak yandaki klozete oturdu. Güçlü görünmeye çalışıyordu. Sanki acısından kusmak üzere olan o değilmiş gibi yapıyordu.

"Tanrı aşkına," diye yanına diz çöken Niko, hâlâ büyük beden bir pantolon giymekteydi. Üstü çıplaktı. "Kesinlikle iyi değilsin."

Gömleğinin yakasını açmaya çalıştığında Renata yerinden sıçradı. "Yapma lütfen."

"Sadece yaranı kontrol edeceğim. Ters giden bir şey ol-

malı. Yoksa şimdiye kadar iyileşmeliydi," dedi. Yakayı açıp yarayı gördü. "Kahretsin. Hiç de iyi görünmüyor. Kurşunun çıktığı yer nasıl?"

Niko ayağa kalktı ve onun arkasına doğru eğildi. Gömleği o tarafta aşağı doğru sıyırırken çok dikkatli davranıyordu. Parmaklarını ona dokundurmasa da ateşten kıvranan Renata, vücuduna bu kadar yakın duran erkeğin yaydığı ısıyı hissedebiliyordu. "Kahretsin. Bu taraf öndekinden de kötü. Gömleğini çıkar da daha iyi görebileyim."

Renata donup kaldı, ne yapacağını bilemiyordu. "Hayır, bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Sana yardım ederim," dedi Niko. Genç kadın hiçbir şey söylemeden iki yakasını bir araya getirip yumruğunda sıkıca tutunca sinirlendi. "Eğer mahcup kızcağızı oynayacaksan buna gerek yok. Sen beni çıplak gördün, ben de seni görürsem daha adil olur. Değil mi?"

Renata gülmedi, gülemedi. Adamın buz mavisi gözlerinin şefkat ve endişeyle ısınmasına anlam verememişti. O gözlerde iğrenme görmek istemiyordu. Hele ki acıma duygusu görürse bu onu bitirirdi. "Sadece gider misin? Lütfen? Ben hallederim."

"Yaran mikrop kapmış. Bu yüzden de ateşin var."

"Biliyorum."

Nikolai'nın yüzü, ne hissettiğini anlatmayan bir şekilde ciddileşti.

"En son ne zaman beslendin?"

Renata başını salladı. "Jack dün gece bana biraz yemek getirdi. Ama aç değildim."

"Yemekten bahsetmiyorum Renata. Kandan bahsediyorum. En son ne zaman Yakut'tan beslendin?"

"Onun kanını içmekten mi bahsediyorsun?" derken yüzündeki iğrenmeyi saklamamıştı. "Hiçbir zaman. Neden böyle bir şey soruyorsun. Neden bunu yapayım ki?"

"O senden beslenmişti. Evde, kendi odasında, senin boynundan kan emerken görmüştüm onu. Bunun, karşılıklı bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm."

O an aklına gelince Renata kendinden nefret etti. Özellikle de Niko'nun buna şahit olması ve şu anda ona bu alçalışını hatırlatması, kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oldu. "Sergei ne zaman istese benim kanımı emerdi. Bazen buna ihtiyaç duyardı, bazen de sadece beni cezalandırmak için yapardı."

"Peki karşılığında sana hiç kan vermedi mi?"

Renata başını sağa sola salladı.

"Bu yüzden hızlı iyileşmiyorsun," diye mırıldandı Niko. Başını yavaşça sallayıp açıkladı Nikolai: "Seni emdiğini görünce, sizin birbirinize kan yoluyla bağlı olduğunuzu sandım. Senin ona değer verdiğini düşündüm."

"Ona değer vermek mi?" derken Renata şaşkındı. "Kesinlikle yanılmışsın. Ona karşı duygularım bunun tam aksiydi."

Renata derin bir nefes aldı. Boğazı yanarken kendi dünyasına dalmıştı. Nikolai ondan daha fazla cevap almaya çalışmıyordu. Tam da bu sebepten Renata, ona kendini iki yıl hapseden Sergei Yakut hakkındaki hislerini anlatmak istiyordu. "İki yıl önce Sergei Yakut'un adamları, beni ve birkaç başka genci sokaktan kaçırıp onun evine götürdüler. O gece, onun kim olduğunu bilmiyorduk. Nereye ve niye gittiğimizden de haberimiz yoktu. Hepimizin başına birer çuval geçirdiler ve çuvallar çıktığında hep beraber karanlık ve küçük kafeslere koyulmuştuk."

"Evin yanındaki kulübede bulunan kafesler," dedi Nikolai, sesi gergindi. "Tanrım. Demek sizi, kan kulübü oyununda av olmanız için toplamıştı. Sen avlardan biriydin sadece."

"Eminim ki oradakilerin hiçbiri, Yakut, Lex ve adamları gelip kafesten bizi çıkarana kadar gerçek bir canavar nedir bilmiyordu. Bizi ormana götürdüler ve koşmamızı söylediler." Gırtlağında hissettiği acıyı güçlükle yuttu. "Biz ormanda koşmaya başlayınca katliam da başladı."

Renata beyninde, o korkunç geceyi ayrıntılarıyla yaşıyordu. Diğer avların çığlıklarını ve onları yakalayan vampirlerin kükremelerini duyuyordu. Ormanın taze ve yeşil kokusuna karışan kan ve ölüm kokusunu burnunda hissetti. Bilmediği bir ormanda çevresini saran karanlığı hatırladı. Kaçmaya çalışırken vücudunu çizen, kıyafetlerini yırtan ağaç dallarını düşündü.

"Hiçbirinizin kaçma şansı yoktu," diye mırıldandı genç adam. "Size koşmanızı söylediler. Aslında sizinle sadece oynuyorlardı. Kan kulübünün bir spor olduğu yalanına kendilerini inandırmaya çalışıyorlardı."

"Bunu şimdi biliyorum," diyen Renata sanki o akşamki kaçma çabasının yorgunluğunu hissediyordu. O orman, en kötü kâbuslarında bile göremeyeceği bir kapandı. Uzun vampir dişleri ve kısılmış gözleriyle karanlıkta kendini takip eden canavarları düşündü. "Biri bana yetişti. Bir anda karşıma çıkıp çevremde dönmeye başladı. Saldırmaya hazırlanıyordu. Daha önce hiç o kadar korkmamıştım. Çok da sinirliydim. O anda içimde bir şey koptu. İçimde bir gücün büyüdüğünü hissettim. O anda vücuduma dolan adrenalinden daha kuvvetli bir şeydi bu."

Nikolai başını salladı. "Sahip olduğun yetenekten haberin yoktu."

"O geceye kadar haberim olmayan çok şey varmış meğer. Her şey tepetaklak oldu. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Bildiğim tek şey buydu. O yüzden de içimdeki enerjiyi hissettiğimde, içimden bir ses onu bana saldıran vampire göndermemi söyledi. Beynime bir komut verdim ve enerjiyi vampire gönderdim. Sanki ona güçlü bir yumruk atmışım gibi geriye yalpaladı. Tekrar gönderdim. Bu seferki daha yoğundu. Vampir yere düşüp acıyla kıvranırken ve gözlerinden kanlar akarken ben devam ettim." Renata duraksadı, kendisini ilgiyle izleyen Soyluya baktı. Yaptığı şeyden dolayı en ufak bir pişmanlık hissetmediğini anladığında Niko'nun ne tepki vereceğini merak etmişti. Zaten özür dilemeye ya da bahaneler bulmaya niyeti yoktu. "Acı çekmesini istedim Nikolai. Ölmesini istedim ve onu öldürdüm."

"Başka şansın yoktu," derken Niko ellerini uzattı ve onun yanağını okşadı. "Peki Yakut? Bütün bunlar olurken o ne yapıyordu?"

"Vampiri öldürüp koşmaya başlamıştım ki Yakut karşıma dikildi. Ona da enerjiyi göndermeye çalıştım. Sahip olduğum tüm enerjiyi gönderdim ama işe yaramadı. Çok güçlüydü. Hiçbir şey yapamadım."

"Çünkü o bir İlk Nesildi."

Renata onaylarcasına başını salladı. "Bana bunu daha sonra açıkladı. Yeteneğimi ilk kullanışımın artçı şoku üç gün boyunca yataktan kalkamamama sebep olmuştu. Kalktığımda ise bir vampirin özel muhafızıydım."

"Hiç kaçmayı denemedin mi?"

"Başta denedim. Birçok kere hem de. Beni bulması

hiç de uzun sürmedi." Parmağıyla boynundaki atardamarı gösterdi. "Kendi kanın bir GPS vericisi görevi gördüğünde, kaçman çok da kolay olmuyor." Gülümsedi. "Kanımı içerek sadakatimi sağlamaya çalıştı. Kıramayacağım bir zincirdi. Ondan asla kurtulamayacaktım."

"Şimdi kurtuldun Renata."

"Evet, sanırım öyle," derken sesindeki yumuşamaya kendi bile inanamadı. "Peki ya Mira?"

Nikolai onun gözlerine uzun uzun baktı. Hiçbir şey söylemedi. Renata da savaşçının gözlerinde umutsuzluk görmek istemiyordu. Gerçi boş umut da onu tatmin etmeyecekti. Zavallı kız şimdi düşmanlarının elindeydi ve bunun için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bilhassa Renata yarası yüzünden bu kadar zayıfken.

Nikolai küvetin diğer tarafına doğru uzanarak iki musluğu da açtı. Küvet hızla dolarken dönüp Renata'ya, "Soğuk bir banyo vücut ısını düşürecektir. Hadi gel. Yıkanmana yardım edeyim," dedi.

"Hayır, kendim halledebili- "

Niko ona tartışma istemediğini anlatan bir bakış attı. Tek kaşını kaldırarak, "Gömleğini çıkarmalısın Renata. Bırak da sana yardım edeyim. Böylece, yaranın durumunu daha iyi görebilirim," dedi.

Nikolai gömleğin ilikli olan son birkaç düğmesini de çözerken Renata hareketsizce bekledi. Adam yavaşça gömleğini çıkardı. Pamuk gömlek yavaşça düşerek Renata'nın kucağını ve kalçalarını örttü. Renata'nın üstünde sutyen olsa da kilise yetimhanesinde iliklerine kadar işlemiş bir mahcuplukla iki eliyle göğüslerini kapattı.

O sırada Niko ona cinsel açlıkla bakmıyordu. Tüm dikkati omzundaydı. Parmakları nazik ve dikkatlice yaranın

etrafında dolaştı. Sonra eğilip kurşunun çıktığı yeri kontrol etmek istedi. "Buraya dokunduğumda acıyor mu?" derken dokunuşu ne kadar hafif olsa da Renata'nın gözleri acıdan yaşardı. Acı tüm vücudunu titretmişti. Bağırmamak için dudağını ısırıyordu.

"Özür dilerim. Kurşunun çıktığı yerde şişlik ve kızarma var," dedi. Savaşçının sesi, onun kemiklerine işliyordu. Eli yavaşça aşağı kayarken devam etti. "Çok iyi görünmüyor. Sanırım, eğer içindeki irini dışarı akıtırsak..."

Bir anda sustu Niko. Renata onun şu anda neye baktığını anlamıştı. Taze kurşun yarasından çok, sırtının pürüzsüzlüğünü bozan iki eski yaraya gözü takılmıştı. Renata yaralarının, açıldığı günkü kadar acıttığını hissetti.

"Tanrım!" diye yavaşça mırıldandı Niko. "Bunlar da ne? Sana ne yaptılar? Yanık izi mi bunlar? Tanrım! Bunlar damga mı yoksa?"

Renata gözlerini kapattı. Bir parçası o anda yok olmak, eriyip gitmek istiyordu. Diğer tarafı ise sert kadını oynamaya devam etti. Sırtını dikleştirerek, "Önemli değiller," dedi.

"Saçmalama," derken Niko onun önünde durmuş, çenesini de kendine doğru kaldırmıştı. Renata bakışlarının onun soran bakışlarıyla buluşmasına izin verdi. Adamın buz mavisi gözlerinin şiddetle dolduğunu gördü. Buz mavisi gözlerden okuduğu duygu acıma ya da tiksinme değildi. Olsa olsa öfke olabilirdi.

"Söyle bana. Bunu sana kim yaptı? Yakut mu?"

Renata başını sallayarak onayladı. "Bu da onun, bana, kendini kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını hatırlatmak için kullandığı yaratıcı yöntemlerden biriydi sadece."

"Orospu çocuğu!" diye patladı Nikolai. "Sırf bunun

için bile ölmeyi hak etmiş. Sana yaptığı her şey için. Piç kurusu ölümü çoktan hak etmiş."

Renata şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Niko'dan böyle bir sahiplenme, koruma ve öfke beklemiyordu. Sonuçta Nikolai bir Soyluydu. O ise son iki yıldır kendisine sürekli hatırlatıldığı gibi, tam bir insan bile değildi. Varlığını faydalı olmasına borçluydu. Herhangi bir aletten daha değerli değildi. "Sen ona hiç benzemiyorsun," diye mırıldandı Renata. "Benzersin diye düşünmüştüm ama ona benzemiyorsun. Lex ve diğerlerine de benzemiyorsun. Sen... Bilmiyorum ama ... Farklısın."

"Farklı mı?" Her ne kadar öfkesi hâlâ gözlerini terk etmediyse de Nikolai'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu neredeyse bir iltifat sayılır. Yoksa yüksek ateşin etkisiyle hayal mi görüyorsun?"

Renata çektiği acıya rağmen gülümsedi. "Sanırım her ikisi de olabilir."

"Peki, farklı olduğumu düşünmeni kaldırabilirim. Hadi senin ateşini düşürelim de kaldıramayacağım başka bir şey olduğumu sayıklamaya başlama."

Renata, "Ne gibi mesela?" derken adamın bir miktar duş jelini küvete döküp köpürtmesini izledi.

"Hoş biri olduğumu söyleyebilirsin mesela," derken omzunun üstünden kadına baktı.

"Hoş olmak hoşuna gitmez miydi?"

"Çok uzman olduğum bir alan değil sadece."

Muzip bir şekilde gülümsedi Niko. Gülüşünün ortaya çıkardığı gamzeleri, onu daha da çekici yapıyordu. Nikolai'yu böyle görünce, onun birçok meziyeti olduğunu düşündü. Bu meziyetlerin hepsinin silah ve savaş içermediği barizdi. Örneğin Renata savaşçının ağzını kullanmayı çok

iyi bildiğinin farkındaydı. Her ne kadar inkâr etmek istese de kulübedeki öpüşmelerini düşünmek hâlâ terlemesine neden oluyordu. Üstelik bunun için enfeksiyon kapmış bir yaraya ihtiyacı yoktu.

"Soyun," dedi Nikolai. Renata bir an onun düşüncelerini okumuş olmasından korktu. Ancak Nikolai o anda küvetteki suyla ilgileniyordu. "Bu sıcaklık iyi. Hadi gir küvete."

Nikolai küvetten elini çıkarıp havluları hazırlamak için arkasını döndüğünde Renata hızla üstündekilerden kurtuldu ve küvete girdi.

Suyun serinliği keyif vericiydi. Bir nefes alıp başını da küvete soktu. Geri çıktığında, vücudunun biraz gevşediğini hissetti. Bacaklarını kendine doğru çekti. Göğüslerini ve kasıklarını köpüklerle kapatmaya özen gösterdi. Nikolai, elindeki küçük havluyu soğuk suyla ıslatıp katladı. Kadının alnına yerleştirdi. "Bu daha iyi mi?" diye sordu.

Renata başını salladı. Savaşçı onun alnıyla ilgilenirken gözlerini kapattı. Boylu boyunca küvete uzanmak istedi ama bunu yaparken omzundaki acıyı hissetti. Küçük bir inilti boğazından yükseldi.

Nikolai eliyle onun sırtını desteklerken, "Sana yardım edeyim," dedi. "İşte böyle, rahatla. Seni geriye yatıracağım."

Renata yavaşça vücudunun ağırlığını onun güçlü eline bıraktı. En son kimin onunla böyle ilgilendiğini hatırlamıyordu. Hiç birileri kendiyle böyle ilgilenmiş miydi ondan da emin değildi. Gözleri minnetle kapandı. Niko'nun ellerinin yorgun vücuduna yaydığı ve hiç de alışkın olmadığı güven duygusunu memnuniyetle içine çekti.

"Daha iyi mi?" diye sordu savaşçı.

"Hmm... Bu çok hoş," dedi Renata. O sırada tek gözünü açıp adama muzipçe gülümsedi. "Hoş dedim değil mi? Pardon."

Niko gülümseyerek soğuk havluyu onun alnından aldı. Renata'nın gözlerinin içine bakıyordu. Bakışlarındaki ciddiyet, Renata'nın kalbinin sıkışmasına sebep oldu.

"Bana sırtındaki izlerden bahsetmek ister misin?"

"Hayır," dedi Renata, zaten düşündüğünden daha çok şey anlatmıştı. Birine açılmaya hazır değildi. Hele ki ona, bu durumdayken açılmak istemezdi. Yaşadığı korkunç şeyleri düşünmek bile yeterince alçaltıcıydı. Bir de onları sözlere dökmek istemiyordu.

Niko uzayıp giden sessizliği bozmak için bir şey yapmadı. Elindeki havluyu suya batırıp, Renata'nın yaralı olmayan omzunu temizledi. Suyun serinliği tüm vücudunda geziniyordu. Omzundan akan su göğüslerini okşayıp küvetteki baloncukların arasında kayboluyordu. Nikola onun çıplak ensesini ve boynunu sildi. Sonra yavaşça yaralı omza yaklaştı. Yarayı ufak ufak temizledi.

Alçak sesle, "Acıyor mu?" diye sordu.

Renata başıyla bir sorun olmadığını anlatmaya çalıştı. Konuşamıyordu. Savaşçının dokunuşları altında hissettiği memnuniyet ve şefkat, iki kelimeyi bir araya getirmesini engelliyordu. Adamın onu yıkamasına izin veriyordu. Gözleri, onun göğsündeki ve kollarındaki güzel renk dalgalanmalarına kilitlenmişti. *Dermaglifleri*, Yakut'unkiler kadar çok ve kalın değildi. Nikolai'ın *dermaglifleri*, altın gibi parlayan derisinde beliren dalgalı sarmallar ve alevler gibi görünüyordu. Sanki bir sanat eseriydi.

Renata, ne yaptığının farkında olmayarak elini uzatıp merakla onun omzundan kalın pazularına doğru dokunarak bir yay çizdi. Nikolai'ın derin bir nefes aldığını duydu. Eli teninde gezinirken, onun nefesini tuttuğunu fark edebiliyordu.

Nikolai ona baktı, kaşları düşmüştü. Göz bebekleri incelmiş, irislerinin mavisi alev alev yanmaya başlamıştı. Renata elini çekti. Özür dilemek istedi ama daha ağzını açamadan Nikolai aralarındaki birkaç santimlik uzaklığı aştı ve dudakları dudaklarının üstünde gezinmeye başladı. Savaşçının dudakları çok yumuşaktı. İkna edici ve sıcacıktı. Dilinin dudağının kenarına hafifçe dokunuşu, Renata'nın dudaklarını açıp onu içeri davet etmesine yetmişti. Ateşli ve arzulu bir davetti bu.

Renata içinde farklı bir ateşin yandığını hissetti. Yarasının acısından daha şiddetli bir duyguydu bu. Zaten bu güzel öpüşmeyle, yarasının acısını bile unutmuştu. Nikolai sudan ellerini çıkarıp ona dikkatle sarıldı, bu esnada dudakları hiç ayrılmamıştı.

Renata eriyordu sanki. Daha ileri gitmemesi gerektiğini söyleyen bütün iç seslerini bastırıp öpüşmelerinin tadını çıkarmaya başladı. Bu hiç sonra ermesin istiyordu. İsteği o kadar yoğundu ki titremeye başladı. Tek hissedebildiği savaşçının güçlü elleriyle kendisini okşadığıydı. Kendi kalbinin atışını duyabiliyordu, Nikolai'ın kalbinin ritmi de ona eşlik ediyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Evin dış kapısında bir tıklama duyuldu. Nikolai homurdanarak Renata'nın dudaklarından ayrıldı. "Kapıda biri var."

"Jack olabilir," dedi Renata, nefesini düzeltmeye çalışarak. "Gidip ne istediğine bakayım."

Küvetten doğrulmayı denediğinde omzunun acısını yeniden hissetti.

"Sanmıyorum," dedi Nikolai, çoktan ayağa kalkmıştı. "Sen olduğun yerde kal, ben gidip bakayım."

Nikolai hâlihazırda yapılı bir erkekti ama şu anda çok daha iri görünüyordu. Buz mavisi gözlerindeki ateş sönmemişti. Vücudundaki *dermagliflerde* canlı renkler dansediyordu.

Kapının tıklanması tekrarlanınca şüphelendi ve vampir dişleri biraz uzadı. "Burada olduğumuzu Jack'ten başka bilen var mı?"

Renata başını salladı. "Kimseye söylememesini istedim, ona güvenebiliriz."

"Sanırım bunu zaman gösterecek, değil mi?"

Renata gömleği üstüne geçirirken, "Nikolai," dedi endişeli bir sesle. "Jack iyi bir adam. Ona bir şey olmasını istemem."

Niko alaycı şekilde gülümsedi. "Merak etme, ona *hoş* davranmaya çalışırım."

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 19

Hoş, diye geçirdi içinden Nikolai alayla. Banyo kapısını kapatıp dış kapının olduğu odaya doğru yürürken hissettiği birçok duygu vardı ama bunlardan hiçbiri hoş değildi.

Renata bir küvette çıplakken yanında olmak, ona dokunmak ve öpmek tüm sistemini altüst etmişti. Erkekliği kaya gibi sertleşmişti. Fakat şu anda ereksiyonu, en son endişelenmesi gereken konuydu. Pantolonunun altında çıkıntıyı saklayabilirdi ama göz bebeklerinin keskinleşmesini ve yaydığı ışığı kapıdaki adama nasıl anlatırdı? Üstelik vampir dişleri de çıkmıştı. Kimsenin, cins bir köpeği kıskandıracak kadar keskin dişlerini fark etmemesi için ancak dua edebilirdi.

Üstüne geçirdiği geniş gömlek, en azından *dermagliflerini* kapatabilmişti. Niko'nun, yaşadığı uyarılmadan sonra tüm *dermagliflerinde* parlak renklerin dans ettiğini bilmesi için aynaya bakması gerekmiyordu. Bu canlı halleriyle, *dermagliflerinin* dövme olduğuna kimseyi inandıramazdı.

Nikolai kapının önüne gelince derin bir nefes aldı. Sa-

kinleşebilmeyi umuyordu. Gözlerindeki pırıltıdan kurtulmalıydı ve bu da ancak Renata'nın dokunuşlarının kendinde yarattığı hipnozdan çıkabilirse olurdu. Nabzını yavaşlatmaya çalıştı ancak damarları, beynini değil penisini dinliyor gibiydi.

Kapının dışından Jack'in sesi duyuldu. "Merhaba?" Kapıyı tekrar tıkladı. Adamın gölgesi kapının altına düşüyordu. Elbette Niko'nun orada durduğunu da gölgeler ele veriyordu. Jack sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak, "Renata? Orada mısın tatlım? Uyandın mı?" diye sordu.

Kahretsin. Adama kapıyı açmaktan başka çaresi yoktu. Kapının kilidine uzanırken Niko hafifçe homurdandı. Renata'ya, bu yaşlı adama zarar vermeyeceğine dair söz vermişti ama kapıyı açtığında her şey değişebilirdi. Eğer adam Niko'dan şüphelenirse beyni yıkanacaktı.

Kilidi çevirdi ve kapıyı açtı. Dışarıdaki pencereden gelen güneş ışığının kendisine değmemesini sağlamak için kapının arkasına geçti.

"Renata? Pekâlâ, içeri giriyorum," diyen sesinden sonra, Jack'in kahverengi çizmelerinin kapıdan içeri girişi duyuldu. "Çocuklarla günlük işlere başlamadan sana bir bakayım dedim."

Yaşlı adam eskimiş kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle tamamen içeri girince Nikolai kapıyı kapattı. Sabah güneşi artık odaya girmiyordu. Adamı tepeden tırnağa süzdü. İri bir adamdı. Karnı biraz yumuşamış ve eklemleri biraz şişmişti ama dövmeli kollarındaki kasları adamın hâlâ ağır işlerle baş edebildiğini gösteriyordu.

"Siz Jack olmalısınız," dedi Nikolai, vampir dişlerini göstermemeye dikkat ediyordu.

Jack arkasına dönüp, "Doğru," dedi. O da Niko'yu süzdü. "Sen de Renata'nın arkadaşısın. Dün gece bana adını söylemeyi unuttu."

Yaşlı adamın, dünya dışından olduğunu belli edecek keskin gözlerine bakmadığını görünce Niko, gözlerindeki parıltının geçmiş olduğunu anladı.

"Adım Nick," dedi. Şimdilik yalan söylemeye gerek yoktu. Eski askerin elini sıktı. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Jack başını sallarken, "Bugün daha iyi görünüyorsun Nick. Seni ayakta gördüğüme sevindim. Renata nasıl?" diye sordu.

"İyi. Banyoda yıkanıyor şu anda."

Yaranın mikrop kaptığından bahsetmeye gerek duymadı. İyi niyetli Jack'in kafasını doktor tavsiyeleri ve hastane ziyaretleri ile oyalamaya gerek yoktu. Gerçi Niko'nun gözlemine göre, Renata biran önce iyileşmeye başlamazsa kendilerini en yakın acil serviste bulmaları işten bile değildi.

"Nasıl oldu da omzuna bir kurşun yedi sormayacağım," dedi Jack, Nikolai'ı incelerken. "Dün gece hangi halde olduğunuzu göz önüne alırsak ve tabii kurtulmak zorunda kaldığım kamyonun da tıbbi araçlar taşıdığını düşünürsek, sanırım şu an içinde olduğunuz bela uyuşturucuyla ilgili. Fakat Renata'nın o kadar aptal olmadığını biliyorum. Uyuşturucuya bulaşmayacağından eminim. Bana neler olduğunu anlatmak istemediğini söyledi. Ben de sormayacağımı söyledim ve sözümde duracağım."

Niko, yaşlı adama baktı. "Eminim bundan çok memnun olacaktır. İkimiz de."

"Tabii," dedi Jack umursamazca. Gözlerini kısarak karşısındaki genç adama baktı. "Fakat bir şeyi merak ediyo-

rum. Birkaç yıldır ortada yoktu ve ondan haber alamadım. Senin bununla bir ilgin var mı?"

Sorusunu suçlayıcı bir tonda sormamıştı. Renata için kaygılandığı belliydi. Genç kadının bu kadar uzun süre ortadan kaybolmuş olmasının ona yaramadığından şüpheleniyordu. Bir de başına gelmiş olanları bilseydi. Omzundaki kurşun yarası, yıllardır uğraştığı zorlukların yanında bir hiçti. Buz dağının sadece görünen ucuydu.

Niko başını salladı. "Renata'yı sadece birkaç gündür tanıyorum. Ama haklısınız, uyuşturucuya bulaşmayacak kadar akıllı biri o. Konu bu değil. Yine de Renata büyük bir tehlike içinde. Benim şu anda burada olabilmemin tek sebebi de Renata'nın dün beni berbat bir durumdan kurtarmış olması."

"Evet, Renata bunu yapar," diyen Jack'in yüzünde, gurur ve endişe birlikte yer alıyordu.

"Beni kurtardığı için, şu anda ikimiz de hedef haline geldik."

Jack dinlerken homurdandı. Kaşlarını çatarak, "Nasıl tanıştığımızı sana anlattı mı?" dedi.

"Birazını," dedi Niko. "Size güvendiğini ve saygı duyduğunu biliyorum. Sanırım ihtiyacı olduğu bir-iki sefer onu yalnız bırakmamışsınız."

"Bırakmamaya çalıştım diyelim. Renata asla benden ya da bir başkasından yardım istemedi. En azından kendisi için istemedi. Sokaktaki, yardıma ihtiyacı olan başka çocukları bulup onları bana getirirdi. Bir çocuğun acı çektiğini görmeye dayanamazdı. Buraya ilk geldiğinde kendisi de bir çocuk sayılırdı. Pek bir şey anlatmazdı. Tek tabancanın biriydi. Hiç ailesi olmadı, biliyor musun?"

Nikolai başını salladı. "Hayır, bunu bilmiyordum."

"Hayatının ilk on iki yılında, Montreal Benevolent Kilisesi rahibeleri tarafından büyütülmüş. Henüz bir bebekken annesi onu kilisenin kapısına bırakmış. Ne annesini ne de babasını tanımış. On beş yaşına geldiğinde, çoktan sokaklarda yaşamaya başlamış yalnız bir genç kızdı."

Jack odanın içindeki metal sandığa doğru yürüdü. Cebindeki anahtarlığı çıkardı ve üstündeki küçük bir anahtarla sandığı açtı. "Evet evlat, Renata en başından beri zor bir misafirdi. Çok zayıf ve solgundu. Rüzgârdan uçacak gibiydi fakat sırtı hiç yere gelmezdi. Çelik gibi bir iradesi vardı. Kimseye eyvallahı yoktu."

"Çok değişmiş sayılmaz," dedi Niko. Yaşlı adamın sandığın altında bir şeyler aradığını görebiliyordu. "Renata gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım."

Jack başını kaldırıp Niko'ya baktı, gülümsedi. "O özel biri. İnatçı da. Son görüşmemizden birkaç ay önce, yüzü yara bere içinde geldi. Birkaç sarhoş bardan çıkmış ve içlerinden biri buna asılmış. Onu arabaya bindirmeye çalışmışlar. Renata karşı çıkınca birkaç yumruk yemiş, yine de kaçmayı başarmış."

Nikolai bir küfür savurdu. "O orospu çocuklarının, sırf savunmasız bir kadına saldırdıkları için bağırsaklarını deşmek gerek."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jack, ciddi olduğu yüzünden belliydi. Bir anda korumacı asker kimliğine geri dönmüştü. Sandıktan tahta bir kutu çıkardı. "Ona, kendisini korumasını sağlayacak birkaç numara öğretmiştim. Basit şeylerdi. Onu bir dövüş kursuna göndermeyi bile teklif ettim. Ama elbette kabul etmedi. Birkaç hafta geçtiğinde geri gelmişti. Gidecek bir yeri olmayan bir çocuğu buraya getirmişti. Ona bir sürpriz hazırlamıştım. Onun

için özel olarak yapmıştım. Ona bir hediyem olduğunu söylediğimde yüzünün halini görmeliydin. Başka birinden iyilik kabul etmektense, kendini arabanın altına atmaya hazır gibiydi."

Nikolai, genç kadının o anki bakışını hayal etmekte zorlanmamıştı. Renata'yı tanıdığı birkaç günde bile o bakışla bir-iki kez karşılaşmıştı. "Hediyen neydi?" diye sordu.

Yaşlı adam başını salladı. "Aslında büyük bir şey değildi. Vietnam'da aldığım birkaç eski bıçaktı. Tanıdığım bir sanatçı arkadaşa götürmüş ve kabzalarını Renata için özel olarak süsletmiştim. Renata'da gördüğüm dört önemli özelliği her bir bıçağın kabzasına kazıtmıştım. Renata'ya, bu özelliklerinin onu ne kadar eşsiz kıldığını ve bu özellikleri sayesinde birçok beladan kendini kurtaracağını anlatmıştım."

"İnanç, cesaret, gurur ve fedakârlık," dedi Nikolai, Renata'nın çok değer verdiği bıçakları anımsamıştı.

"Sana bıçaklardan bahsetti mi?"

Niko başını salladı. "Onları kullanırken görmüştüm. Renata için çok değerliler Jack."

"Bilmiyordum," dedi yaşlı adam. "Kabul etmesine bile şaşırmıştım. Bunca zaman sonra hâlâ onları kullanıyor olacağını düşünmemiştim." Gözlerini kırpıştırdı ve sandıktan çıkardığı tahta kutuya döndü. Kapağını açtığında Niko içerdeki metalden yansıyan ışığı gördü. Jack konuşmadan önce boğazını temizledi. "Dinle. Daha önce de dediğim gibi, neye karıştığınızı sormayacağım. Başınızın büyük bir dertte olduğu belli. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Gitmeye hazır olduğunuzda, ellerinizin boş kalmasına gerek yok."

Açık kutuyu Niko'nun önüne koydu ve içindekini görmesini sağladı. Kutunun içinde iki yarı otomatik tabanca ve kurşunlar vardı.

"İsterseniz bunları alabilirsiniz."

Niko, 45'liklerden birini eline aldı. Memnun gözlerle inceledi. İyi bakılmış bir Colt M1911 idi. Muhtemelen, adamın Vietnam'da kullandığı silahlardan biriydi. "Teşekkür ederim Jack."

"Tamam," diye mırıldandı Jack. "Pekâlâ o zaman," diyerek ayağa kalktı.

O sırada dışardan biri Jack'i çağırdı. Saniye geçmeden, merdivenlerde bir çift ayak sesi duyuldu. Niko, Jack'e sert bir bakış attı. "Burada olduğumuzu kimse biliyor mu?"

"Hayır. Önemli değil zaten. Bu gelen Curtis, burada yeni. Dinozor çağından kalma bilgisayarımı düzeltmeye çalışıyor. Virüs girdi de." Jack kapıya yöneldi. "Burada bir disk aradığımı sanıyor, onunla ben ilgilenirim. Bu arada, eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa sormanız yeter."

"Bir telefon bulabilir miyiz?" diyen Niko silahı kutuya bıraktı.

Jack cebinden bir telefon çıkardı ve Niko'ya attı. "Birkaç saatlik şarjı vardır. İstediğin gibi kullanabilirsin," dedi.

"Teşekkürler."

Jack kapı koluna uzanırken, "Daha sonra yine gelirim," dedi. Niko yavaşça gölgeye çekilmişti. Dışarıdaki çocuğa da görünmek istemediğinden, bu davranışı hiç de şüphe uyandırıcı değildi. "Yanılmışım Curtis. Buradaki bütün kutulara baktım ama bahsettiğim diski bulamadım," dedi Jack arkasından kapıyı kapatırken. Curtis merakla baksa da odadaki hiçbir şeyi görememişti. Birlikte merdivenlerden inişlerinin sesi duyuldu.

Uzaklaştıklarından emin olduğunda Nikolai, elindeki

telefonda birkaç tuşa bastı ve Düzen'in Boston'daki ana merkezinin kontrolünde olan bir telesekreteri aradı. Jack'in telefon numarasını ve kendi kodunu vererek Gideon'un kendisine ulaşmasını istedi. Şimdi tek yapacağı, geri aranmayı beklemekti.

***

Normalde, vampirlerle dolu bir mekân için gündüz saatleri çok durgun olurdu. Ne var ki Düzen'in yeraltındaki silah odasındaki bu yedi savaşçının, saatin kaç olduğundan haberi yok gibiydi. İçlerinden birkaçının sıcak yatağında sevgili Soy Eşleri bekliyor olsa da onlar bu gece yerine getirecekleri görevlerine hazırlanıyorlardı. Güneş doğmadan önce bir araya gelmişlerdi. Planlarını gözden geçirmiş ve hedeflerini belirlemişlerdi. Düzen'in bir operasyonu hayata geçirmeden önce saatlerce hazırlanması olağandı. Olağandışı olan, savaşçıların arasında konuşmaların ve küçük şakaların olmamasıydı. Hepsi çok ciddiydi.

Birkaç yüz metre ilerdeki atış poligonundan bir sürü silah sesi geliyordu. Hedef tahtaları parçalanıyor, savaşçılar savaşa hazırlanıyordu. Normalde hepsi çok iyi hedef alırdı ve poligonu sadece birbirleriyle yarışmak için kullanırlardı. Fakat bugün kendilerinden emin olmalılardı. Şakalaşma ya da yarış değil hazırlık vardı.

Hiçbiri zamanını boşuna harcamıyordu. Silahlar hazırlanırken çıkan metal sesleri, savaşçıların sessizliğini saklamaya yetmiyordu. Hissedilen huzursuzluk tüm binayı kaplamıştı. Otuz altı saattir bekliyorlardı ve sonunda harekete geçmeye karar vermişlerdi.

İçlerinden biri kayıptı.

Nikolai her zaman başına buyruk bir üyeleri olmuştu ama güvenilirdi. Eğer bir saatte bir yerde olacağını söylemişse, orada olurdu. Hiçbir zaman kendilerini hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Bir buçuk gün önce Boston'da olması gerekirken, Montreal'den ayrıldığına dair bir iz bile yoktu. Kaybolmuştu ve kimse ona ulaşamıyordu.

Hiç de iyiye işaret değil, diye düşündü Lucan. Çevresindeki diğer savaşçıları izlerken ve onların da Nikolai'dan haber beklediklerini gözlerinden okurken, endişelerinde yalnız olmadığını hissediyordu.

Soylu bir İlk Nesil ve Düzen'in kurucusu olarak savaşçıların lideriydi. Düzen'i Ortaçağ'da kurmuştu. O günden bu yana vampir savaşçılara kişiliğiyle örnek olmuştu. Bu kuruluşta onun sözü kanundu. Kriz anlarında, savaşçılarının duruşu onun kararları ile belirlenirdi. Endişe ve şüphesini göstermemeyi iyi bilirdi. Dokuz yüz yıldır bu dünyada ölümsüz bir uzaylı olarak yaşıyordu ve bu uzaylı yanı, iyi bir liderin tüm özelliklerine sahipti.

İnsan olan yanı ise, silah arkadaşlarından birini daha bu savaşta kaybetmenin ağırlığına dayanamazdı. İnsan yanı, bir yaz önce tanıştığı Soy Eşi Gabrielle'e duyduğu aşkla ve yaşama sevgisiyle doluydu. Aile sevgisini bilirdi. Düzen'i kurduğu yıllardan beri yanında olan ya da kendilerine sonradan katılan her bir savaşçı kocaman bir ailenin fertleriydiler. Düzen'in kuruluşundan bu yana çok şey değişmişti. Şimdi karargâhlarında birkaç kadın da vardı. Savaşçılarından Dante ve Soy Eşi Tess birkaç aya kadar bebek sahibi olacaklardı.

Düzen'in artık kaybedecek çok şeyi vardı. Yendikleri her bir kötülüğün yerini bir başkası alıyordu. Baş gösteren

her yeni düşman, bir öncekinden daha zorlu çıkıyordu. Bir yıl öncesine kadar Düzen savaşçılarının emniyeti sağlamak için yapması gereken tek şey Issızları yok etmek iken, şimdi, yüzyıllardır planlanan bir komplo ile karşı karşıya kalmışlardı. Eğer düşmanları emellerine ulaşırsa, bu sadece Soylu ırkının değil insanoğlunun da sonu demek olacaktı.

Lucan eski zamanlardaki vahşeti hâlâ hatırlıyordu. Geceler birkaç kana susamış canavarın kontrolündeydi. Bu dünyadan olmayan canavarlar tüm dünyaya terör ve ölüm saçıyordu. Çekirgeler gibi doyumsuzlardı. Geçtikleri her yeri yıkıyor, yağmalıyor ve canlı hiçbir şey bırakmıyorlardı. Lucan, bu iğrenç yaşama şeklini ortadan kaldırmayı hayatının amacı haline getirmişti. Bu, kadimlerin hepsini öldürmesi anlamına geliyordu. Kendi babasını bile.

Düzen, kılıcını kuşanmış ve hepsine savaş açmıştı. Tümünü ortadan kaldırmışlardı. En azından kısa bir süre öncesine kadar öyle sanıyorlardı. Kadimlerden birinin hâlâ yaşıyor olduğunu düşünmek, Lucan'ın ölümsüz kemiklerini sızlattı.

Çevresindeki savaşçılara baktı ve kendi yaşını, yaşlılığını hissetti. Geçen yıl hepsinin büyük bir testten geçmiş olduğunu düşündü. Düzen kurulduğundan beri ilk kez böyle büyük bir teste tabi olmuşlardı. Şimdi daha da büyüğü geliyordu.

Silah odasında gözlerini gezdirirken, içindeki karanlık hisleri saklamaya çalışmaktan zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Gideon hızla içeri girene kadar, poligonlara giden kapının açık olduğunun bile farkında değildi. Sarışın vampir hemen önünde durup iyi haberi verdi.

"Niko bulundu," derken biraz rahatlamış olduğu gözle

görülebiliyordu. "Niko'nun kodu, Montreal'deki bir cep telefonundan girildi."

"Sonunda," dedi Lucan, sesinin sertliğini saklamaya gerek duymamıştı. "Onunla konuştun mu?"

Gideon başını salladı. "Şu anda teknoloji laboratuarının hattında. Onunla senin konuşmak isteyeceğini düşündüm."

"Elbette isterim."

Diğer İlk Nesil üyesi Tegan, çıkıp atış poligonundaki beş savaşçıya Niko'nun bulunduğunu haber verince silah sesleri kesildi. Uzun süredir Düzen'e dahil olan Dante ve Rio; geçen sene Koruma Birimi'nden ayrılıp Düzen'e katılan Chase ve Niko'nun getirdiği iki yeni üye Kade ve Brock silahlarını bırakıp, Tegan'ı izleyerek Gideon'un ve Lucan'ın yanına gittiler.

Nikolai ile en yakın olan Rio'nun yaralı yüzünde endişe vardı. "Ona ne olmuş?"

"Şimdilik bana sadece özet geçti," dedi Gideon. "Yalnız, orada işler birbirine girmiş. Her şey Sergei Yakut'un iki gece önce öldürülmesiyle başlamış."

Brock, "Tanrım," diye mırıldandı. Esmer parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. "Bu İlk Nesil suikastları kontrolden çıktı artık."

"Üstelik" dedi Gideon, "en kötüsü bu da değil. Niko cinayeti işlediği öne sürülerek Koruma Birimi tarafından tutuklanmış."

"Ne diyorsun?" dedi Kade, soluk gümüşi gözlerini açarak, "Peki ya o yapmışsa- "

Dante duraksamadan atıldı. "İmkânı yok. Nikolai'ın, Yakut gibi bir kan kulübü üyesi pislik için gözyaşı döktüğünü sanmıyorum ama onu öldürmemiştir."

Gideon başını salladı. "Hayır, o öldürmemiş. Zaten öldüren İlk Nesil katillerinden biri de değilmiş. Niko'nun dediğine göre Yakut'un öz oğlu, babasını öldürmek için bir Issızı eve getirmiş. Nikolai'ın kötü şansı, oğlunun Birim'de bağlantılarının olmasıymış. Niko'yu suçlayıp bir hapishaneye götürmüşler."

"Ne?" diye bağırdı Sterling Chase. Eski bir Birim ajanı olduğundan, hapishaneye düşmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu odadaki diğerlerinden daha iyi biliyordu. "Ama seni arayabildiğine göre, artık orada değil ve tek parça halinde oradan kurtulmuş, öyle mi?"

"Bir şekilde kaçmış," dedi Gideon. "Bütün detayları bilmiyorum ama bir de kadın varmış. Ona yardım etmiş. Yakut'un evinde yaşayan bir Soy Eşi. Şimdi Niko ile berabermiş."

Lucan, yeni gelişmelerle ilgili yorumda bulunmasa da memnuniyetsizliği yüzünden belliydi. "Neredeler şimdi?" diye sordu.

"Şehirde bir evdeler," dedi Gideon. "Niko tam olarak yerlerini bilmiyordu. Ama şimdilik güvende olduğunu söyledi. Asıl haberi duymaya hazır mısınız?"

Lucan tek kaşını kaldırıp sordu: "Dahası da mı var?"

"Korkarım öyle. Niko'yu hapishaneye götüren ve hatta orada ona işkence yapan adamlardan biri, bir orospu çocuğu, Dragos'la bağlantısı olduğunu itiraf etmiş."

Bölüm 20

Renata, uzun süren banyosunu bitirip odaya geldiğinde, Nikolai bir telefon görüşmesinin ortasındaydı. Küvet keyfinin bir kısmında uyuyakalmış olmalıydı. Hatırladığı son şey, Nikolai banyodan çıktıktan bir süre sonra Jack'in sesini duyduğuydu. Şimdiyse Jack ortada görünmüyordu. Saçları ıslak ensesine yapışmış, çıplak vücudunu da Nikolai'ın banyoda kendisi için hazırladığı havluyla sarmıştı.

Hâlâ halsizdi ve acı çekiyordu. Ateşi yüksek olsa da yaşadığı banyo keyfi tam ihtiyacı olan şeydi. Nikolai'ın onu öpmesi de hiç fena olmamıştı doğrusu.

Elindeki telefonda kendinden emin ama sessizce konuşan savaşçı, masanın yanındaki katlanır sandalyeye oturmuştu. İçeri girince, konuşmasına devam ederek Renata'ya baktı. Buz mavisi gözleri onu şöyle bir süzdü. Adamın bakışlarındaki ateşi görebiliyordu ama ses tonu değişmemişti. Boston'daki Düzen'le görüştüğünü anlamıştı Renata. Yakut'un öldürülüşünü anlatırken genç kadın da dinledi. Lex ve Fabien'in işbirliğinden, Mira'nın kaybo-

luşuna, hatta hapishaneden kaçırılışına kadar her konuyu detayıyla raporladı savaşçı.

Duyduklarına bakılırsa, telefonun öbür ucundaki Lucan dediği kişi, kendileri için endişeleniyordu. İkisinin de hayatta olmasına sevinse de bir insanın evine sığınmış olmalarından memnun değildi. Ne de olsa Niko da benzer duygular içindeydi. Lucan'ın, Mira konusundan ve Nikolai'ın onu bulmaya çalışacak olmasından da memnun olmadığı belliydi. Telefonun öbür ucundaki sesin, "Soy Eşi'nin sorunu bu" ya da "Şu anki görevin önemi" gibi cümleler kurduğunu duyabiliyordu.

Nikolai, Renata'nın kurşun yarası aldığını söylediğinde, karşı taraftan sesli bir küfür duyuldu.

"Güçlü bir kadın o," dedi Nikolai, Renata'ya bakarak. "Fakat omzundaki yara fena durumda ve düzelmiyor da. Onu buradan aldırıp Düzen'in korumasına sokmak iyi bir fikir olabilir. En azından burada her şey yerine oturana kadar onu koruyabiliriz."

Renata onaylamadığını gösterir şekilde sertçe başını sağa sola salladı. Bu kadar ani hareket etmesi büyük bir hataydı. Ayaklarının altından yerin kaydığını hissetti ve sırtüstü yatağa düştü.

Ne kadar kötü durumda olduğunu Nikolai'dan saklamaya çalışmıştı ama buna imkân yoktu.

"Gideon, Fabien ile ilgili bir şey buldu mu?" diye sordu Nikolai. Ayağa kalkmış, volta atıyordu artık. Bir dakika boyunca dinledi. Memnuniyetsizce nefes alıp verdi. "Kahretsin! Buna şaşırdığımı söyleyemem. Adam, bir siyasetçinin kibrine sahipti. Bağlantıları olduğunu anlamıştım. Başka ne bulduk?"

Renata sessizliği bozmamak için nefes bile almıyordu.

Telefonun diğer ucundan gelen haberlerin iyi olmadığını adamın yüzünden anlayabiliyordu.

Nikolai bu sefer derin bir nefes alıp ellerini saçlarından geçirdi. "Gideon'un bu gizli evraka ulaşıp bana bir adres vermesi ne kadar sürer? Kahretsin Lucan, o kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum. Özellikle ..." derken sustu. Sözünü kesen cümle bittikten sonra daha ağırbaşlıydı. "Evet, evet. Anladım. Belki de Gideon evrakla uğraşırken, ben de gidip Alexei Yakut'u ziyaret ederim. Eminim o, Fabien'i nerede bulacağımızı biliyordur. Kendisi de birkaç kez onun evine gitmiştir muhakkak. Lex'ten bu bilgiyi zevkle alıp Fabien'e de özel bir ziyarette bulunmaktan mutluluk duyacağım."

Nikolai homurdanmadan önce biraz daha dinledi. "Tamam, peki, biliyorum. Her ne kadar o şerefsizden öcümü almak istesem de sen haklısın. Dragos'la bağlantısının ne olduğunu öğrenmeden Fabien'i korkutmamız bizim için iyi olmaz."

Renata, Nikolai'ın memnuniyetsiz bakışını yakalamıştı. Adamın, hiçbir şeyin Mira'yı bulmaktan ve onu, tutsaklığından kurtarmaktan daha önemli olmadığını söylemesini bekledi. Bekledi ve bekledi. Bu cümleler, Nikolai'ın ağzından bir türlü çıkmadı.

"Tamam," diye mırıldandı çekici savaşçı. "Gideon bir şey bulursa beni arasın. Ben de bu gece dışarı çıkıp bu konuda biraz daha bilgi toplarım. İşe yarar bir bilgiye ulaşırsam seni ararım."

Telefonu kapattı ve masanın üstüne koydu. Yatağın yanına gelip, Renata'nın önünde eğildi. "Nasılsın?"

Elini uzatıp onun omzunu kontrol etmek istedi. Belki de sadece okşayacaktı. Fakat Renata hızla kendini geri çek-

ti, kafası karışıktı ve biraz da sinirliydi. Sanki böyle hissetmiyormuş gibi davranamazdı. Karşısındaki adama güvenebileceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu.

"Soğuk banyo ateşinin düşmesine yardımcı oldu mu?" derken Nikolai kaşlarını çatmıştı. "Hâlâ solgun görünüyorsun. İzin ver de bir bakayım."

"Beni düşünmene gerek yok," dedi Renata sert bir şekilde. "Artık yardımını da istemiyorum. Senden yardım istediğimi unut. Sadece her şeyi unut. Benim sorunlarımın, senin çok önemli görevini engellemesini istemeyiz, değil mi?"

Cevap verdiğinde savaşçının sesi boğuktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim şu anda başka önceliklerim var. Görüyorum ki senin de var. Dostun Lucan senin görevlerini ve önceliklerini belirlemiş gibi görünüyor."

"Lucan benim silah arkadaşlarımdan biri. Ayrıca Düzen'in de lideri. Konu Düzen'i ilgilendirdiği sürece, görevlerimi belirlemeye hakkı var." Savaşçı ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kenetledi. "Çok önemli şeyler oluyor Renata. Yakut'un öldürülmesi, bunun sadece küçük bir kısmıydı. Öldürülen tek İlk Nesil o değildi. Hem Amerika'da hem de Avrupa'da başka İlk Nesiller de öldürüldü. Onlar, Soyluların en güçlüleri ve birileri hepsini teker teker öldürüyor."

"Neden?" derken Renata'nın sesindeki merak belirgindi.

"Emin değiliz. Fakat şu anda bütün ipuçları, işin başında, çok güçlü bir İlk Nesil olan Dragos'un olduğunu gösteriyor. Düzen, Dragos'un saklandığı yerden çıkmasını

sağladı. Bu haftalar önceydi ama hâlâ bizden kaçmayı başarabiliyor. Şimdi tekrar gizlenmiş olabilir. O aşağılık saklanmayı çok iyi biliyor. Onu bulmamızı sağlayacak en ufak bir ipucuna bile ihtiyacımız var, çünkü bu Dragos denen adam çok tehlikeli. Durdurulması gerek."

"Sergei Yakut, sırf spor olsun diye düzinelerce insanı öldürdü," diye sorgulamaya başladı Renata. "Sizin Düzen'iniz onu neden durduramadı?"

"Kısa bir süre öncesine kadar, nerede olduğunu bile bilmiyorduk ki onun bu cinayetlerini bilelim. Zaten haberimiz olsaydı bile, sırf bir İlk Nesil olmasından dolayı, onu durdurmak için bir sürü bürokratik izin almamız gerekirdi."

Renata karanlık anılarına doğru uzandı. "Bazı günler, Sergei benim kanımı emerken, beni kanım için kullanırken, onun içindeki canavarı görebiliyordum. Yani, onun ne olduğunu zaten biliyordum ama bazen gözlerinin içine bakardım ve yemin ederim ki en ufak bir insanlık göremezdim. Görebildiğim tek şey saf kötülüktü."

"O bir İlk Nesildi," diye açıklamaya çalıştı Nikolai. "Onların genlerinin sadece yarısı insan. Öteki yarısı başka bir şey."

"Vampir," diye mırıldandı Renata.

"Uzaylı," diye düzeltti Nikolai.

Bunu duyduğunda Renata neredeyse kahkaha atacaktı. Fakat Niko'nun bakışları o kadar ciddiydi ki gülümseyemedi bile. "Lex, başka bir dünyadan gelen, galip bir kral olan atalarıyla övünürdü. Hep saçmaladığını düşünürdüm. Şimdi bana, Lex'in doğruyu söylediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Nikolai alayla gülümsedi. "Bir galip olduğu doğru ama

kral değildi. Binyıllar önce buraya gelen ve dünyadaki dişilerle çiftleşip dünyada vampir ırkını başlatan sekiz uzaylı sadece kana susamış ve tecavüzcü barbarlardı. Onlara Kadimler derdik. Birçok ırkın soyunu tükettiler. Ortaçağ'da Düzen, bu barbarların çoğunu öldürdü. Lucan, annesi kendine genlerini veren babası tarafından öldürülünce, onlara karşı savaş açmıştı ve bu savaşı Düzen kazandı."

Renata dikkatle dinliyordu. Kafasında milyonlarca soru vardı ama savaşçının susmasını istemediğinden sözünü kesmiyordu.

"Son zamanlarda ortaya çıkanlara göre, Kadimlerden biri bu savaştan canlı kurtulmayı başarmış. Oğullarından biri olan İlk Nesilden Dragos tarafından yüzyıllardır saklanıyormuş. Bu Kadimin hâlâ hayatta olduğuna inanıyoruz. Muhtemelen Dragos onun hayatta kalan tek oğlu. O lanet olasıca şu anda İlk Nesilleri öldürtüyor ve çok güçlü olan Kadim olanı tüm dünyanın üstüne salmak için uygun zamanı kolluyor."

"İki yıl önce, vampirlerin varolmadığından emindim. Sergei Yakut bu fikrimi değiştirdi. Bana, vampirlerin mevcut ve düşünebileceğimizden çok daha korkunç ve tehlikeli olduğunu gösterdi. Şimdi de sen karşıma geçmiş, dışarıda bir yerlerde, ondan daha da kötü bir yaratık olduğunu söylüyorsun."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum Renata. Sadece gerçekleri bilmen gerektiğini düşündüm. Sana bütün gerçekleri anlatıyorum, çünkü sana güveniyorum."

"Neden?"

"Yalnızca anlamanı istiyorum," derken genç savaşçının sesi çok yumuşaktı, sanki özür diler gibiydi.

Renata çenesini kaldırdı, bakışları soğuktu. "Neyi anlamanı istiyorsun? Bütün bu anlattıklarının yanında, küçük bir kızın hayatının öneminin olmadığını mı anlamalıyım?"

Nikolai içinden küfretti. "Hayır Renata..."

"Tamam, artık anlıyorum Nikolai." Renata'nın sesindeki sertlik netti. Hâlâ öğrendiklerini sindirmeye çalışıyor olsa da Mira'ya odaklanmayı yeğliyordu. "Önemli değil. Sonuçta, bana bir söz vermiş değilsin. Zaten ben yarı yolda bırakılmaya alışığım. Hayat böyle bir şey, değil mi? Hem daha ileri gitmeden, ikimizin de yerini bilmesi iyi olur."

"Neler oluyor Renata?" derken Niko, ona sanki tüm benliğini görmek ister gibi bakıyordu. "Kızgın olmanın sebebi gerçekten Mira mı yoksa yaşadıklarımızdan dolayı mı böyle davranıyorsun? Kızgınlığının sebebi biz miyiz?"

Biz kelimesi Renata'nın beynine saplandı. Çok yabancı ve tehlikeli bir kelimeydi bu. Çok güçlü bir kelimeydi. Renata için hiçbir zaman bir 'biz' olmamıştı. Her zaman yalnız olmuş ve sadece kendine güvenmişti. Böylesi daha güvenliydi ve şimdi de güvenli olan buydu.

Gidip Nikolai'ı bulması ve Mira için yardım etmesini beklemesi bile kendi kuralını çiğnemesi anlamına geliyordu. Şimdi eline ne geçmişti? Berbat bir kurşun yarası almış ve çok zaman kaybetmişti. Üstelik Mira'nın nerede olduğunu öğrenmekle ilgili bir arpa boyu yol kat edememişti. Fabien'in elinden Nikolai'ı kurtaranın kendisi olduğu duyulmuş olmalıydı. Artık Fabien'e kendi başına yaklaşması da mümkün değildi. Eğer Mira o evde tehlikedeyse, Nikolai'ı kurtarmak işleri daha da kötüleştirmiş olmalıydı.

"Gitmeliyim," dedi kararlı bir şekilde. "Zaten çok zaman kaybettim. O çocuğa benim yüzümden bir şey olursa, kendimi affedemem."

Endişe ve düş kırıklığıyla hızla ayağa kalktı. Vücudu-

nun kaldırabileceğinden daha hızlıydı. Daha Nikolai'dan iki adım uzaklaşmayı başaramadan dizlerinin bağı çözüldü. Gözleri kardı ve düşmeye başladı. Bir anda kendini tutan güçlü kolları hissetti. Onu yatağa yatırırken Nikolai'ın yumuşak sesi kulaklarındaydı.

"Savaşmayı bırak Renata." Baygınlığa teslim olmadı ve savaşçıya baktı. Nikolai yanına uzanmış, uzun parmaklarıyla yanağını okşuyordu. Çok içten ve rahatlatıcı konuşuyordu. "Kaçman gerekmiyor. Savaşman gerekmiyor. Benimle savaşma. Benimle güvendesin Renata."

Gözlerini kapatmak ve adamı duymamak istiyordu. Ona inanmaktan ve güvenmekten korkuyordu. Şu anda çok sevdiği bir çocuk acı çekiyor olabilirdi ve Renata, bu erkeğin rahat kollarında kalmak istiyordu. Bundan utanıyordu. Mira, karanlıkta ağlayarak Renata'nın neden sözünü tutmadığını soruyor olmalıydı.

"Şu anda benim için önemli olan tek şey Mira," diye fısıldadı Renata. "Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Onun güvende kalmasını sağlamalıyım."

Niko başını salladı. "Onun, senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Senin için, birinden yardım istemenin de ne kadar zor olduğunu anladım. Tanrı aşkına Renata, beni o hapishaneden kurtarmak için hayatını tehlikeye attın. Bu yaptığını asla geri ödeyemem."

Başını Niko'ya çevirdi. "Merak etme. Bana borcun yok. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin Nikolai," derken ses tonu iğneleyiciydi.

Savaşçının sıcak parmakları onun şakağında gezindi. Renata'nın çenesini avcunun içine alıp gözlerine baktı Nikolai. "Sana hayatımı borçluyum. Benim bildiğim, bu çok da önemsiz değil."

Renata, onun gözlerine bakınca nefes alamadığını hissetti. Kalbinin umutla çarpıyor olmasından nefret ediyordu. Mira için endişelenen tek kişinin kendisi olmadığını umut ediyordu. Karşısındaki adamın, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini umut ediyordu. Mira nasıl bir canavarın elinde olursa olsun, savaşçısının onu kurtarmaya söz vermesini umut ediyordu.

"Mira'nın başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," dedi Nikolai gözlerini ondan hiç ayırmayarak. "Sana söz veriyorum, sana da bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden, bu gece güneş batar batmaz omzun için bir doktor bulacağım."

"Ne?" diye sertçe başını kaldırdı Renata. Elbette bu hareketle canı yanmıştı. "Doktora ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"İyi değilsin Renata. Her dakika daha da kötüleşiyorsun." Omzundaki yaraya baktığında kaşları çatılmıştı. "Bu şekilde devam edemezsin."

"Ölmem merak etme," diye üsteledi Renata. "Şu anda vazgeçmeye hiç niyetim yok. Mira tehlikedeyken vazgeçemem."

"Sen de tehlikedesin, anlamıyor musun?" Başını sallayarak homurdanıyordu. "Eğer yarana müdahale edilmezse ölebilirsin. Buna izin vermeyeceğim. Bu da demek oluyor ki bu akşam en yakın hastaneye gidiyoruz."

"Peki kan işe yaramaz mı?" Bu soru birden ağzından çıkmıştı. Cümlesini bitirdiği anda Nikolai'ın tüm kaslarının gerildiğini görebilmişti.

Sesinden hiçbir duygu okunmayan Nikolai, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Birkaç saat önce, Sergei Yakut'un kanından beslenip

beslenmediğimi sormuştun. Eğer vampir kanıyla beslenseydim şimdiye kadar iyileşmiş olur muydum?"

Savaşçı omuzlarını kaldırıp emin olmadığını anlatmaya çalıştı. Dev vücudunun gerginliğini, bu hareket bile gizleyememişti. Nikolai gözlerini yerden kaldırıp baktığında, irislerindeki mavilik yakıcı bir parlaklığa bürünmüştü.

"Şimdi kanınla beslenirsem, iyileşebilir miyim Nikolai?"

"Bunu istiyor musun?"

"Eğer istesem, bana kanını verir misin?"

Nikolai derin bir nefes aldı. İkinci nefesi almak için dudakları açıldığında, vampir dişlerinin keskinleşmiş ucu göründü. Bunu Renata da görebiliyordu.

"Sandığın kadar sıradan bir soru değil bu Renata." Nikolai'ın sesi boğuktu. "Kanımı emersen, bana bağlı olursun. Nasıl Sergei senin kanını emdiğinde seninle bir bağ kurmuşsa sen de benimle kurmuş olursun. Eğer kanımı içersen, bundan böyle kanında olacağım. Her zaman benim varlığımı hissedeceksin ve bunun geri dönüşü yok Renata. Bir başka Soylunun kanını içsen de ben orada kalacağım. Bizim bağımız diğerlerinden daha baskın olacak ve hiç kırılamayacak. Hem de ikimizden biri ölene kadar."

Bu, kesinlikle küçük bir sorumluluk değildi. Renata bunu anlamıştı. Böyle bir şeyi düşünüyor olduğuna bile inanamıyordu. Fakat içinde derin bir yerde, ne kadar çılgınca olsa da Nikolai'a güveniyordu. Bu yapacağı şeyin kendisi için neye mal olacağı umrunda bile değildi. "Eğer bunu yaparsak, şu kapıdan çıkıp Mira'yı arayabilecek kadar iyileşir miyim?"

Nikolai'ın dişleri o kadar sert çıkmıştı ki çene kasları dışarı fırlamıştı. Dikkatle kadının yüzüne baktı, yüzü gittikçe daha da vahşileşiyordu. Bakışlarından şimşekler çıkıyor gibiydi.

Bir cevap alamayan Renata, elini uzatıp onun koluna dokundu. "Nikolai senin kanın beni iyileştirebilir mi?"

"Evet," derken savaşçının sesi boğazında düğümlenmişti.

"O zaman bunu yapmak istiyorum."

Nikolai derin bir sessizlikle ona bakarken, Renata, Sergei Yakut'un kendinden beslendiği anları hatırladı. Ne kadar da aşağılanmış ve kullanılmış hissederdi. Kanıyla öyle bir canavarı memnun ettiğini ve beslediğini düşününce iğrenirdi. Kendi bedenine, o canavarın herhangi bir damlasını almayı düşünmezdi bile. Ölecek bile olsa bunu yapamazdı. Dudaklarını, kendi isteğiyle Yakut'a dokunduracak olsa, ruhunun bir kısmı ölürdü. Bir de onu emmek mi? Mira için duyduğu sevginin bile ona bunu yaptıramayacağını düşündü.

Fakat Nikolai bir canavar değildi. Onurlu ve adil bir erkekti. Koruyucu ve yumuşaktı. Nasıl başladıkları ve nereye gittikleri belli olmayan bu yolda, savaşçıyı gittikçe artan bir şekilde, ortağı ve hatta eşi olarak görüyordu. Şu anda en yakını oydu. Mira'yı sadece onunla kurtarabilirdi.

Ve daha da derinlerinde, ruhunun en dişil kısmında, daha önce keşfetmeye cesaret edemediği arzularının ve isteklerinin arasında, Nikolai'ın tadına bakmak için çıldırıyordu.

"Emin misin Renata?" diye sordu Nikolai.

"Eğer bana kanını vermeyi kabul edersen, evet," dedi kararlı şekilde. "Sen verirsen, ben de alacağım."

Derin sessizliğe geri döndüler. Nikolai yavaşça yatağa oturdu, Renata'nın karşısındaydı. Gömleğinin düğmeleri-

ni yavaşça çözerken kadının onu izlediğinden emin olmaya çalışıyordu. Renata'nın kararlılığının azalıp kaygısının artmasını görmek istiyordu. İsteği olmadı. Nikolai gömleğini çıkarıp çıplak göğsüyle onun önünde otururken, *dermaglifleri* bin bir renkle dalgalanıyordu. Bu da Renata'yı kaygılandırmadı. Nikolai ona yaklaşıp kendi sağ bileğini ağzına yaklaştırdı ve sonra, kocaman dişlerini bileğine geçirdi. Renata bu görüntüden bile ürkmemişti.

Nikolai kanayan bileğini onun dudaklarına götürüp içmesini işaret ettiğinde, Renata duraksamadı bile.

Nikolai'ın kanının tadı, başta, Renata'da şok etkisi yarattı.

Acı bir bakır tadı alacağını sanıyordu. Oysa ağzında ılık, hafif baharatlı bir tat vardı. Üstelik bedeninde sıvı bir enerjinin gezinmeye başladığını duyumsuyordu. Savaşçının kanının boğazından geçip vücudunun her zerresine yayıldığını hissedebiliyordu. Kollarında ve bacaklarında ışıklar yanıyor gibiydi. Nikolai'ın iyileştirici kanını çektikçe omzunun acısı da azalıyordu.

"İşte bu," dedi Nikolai, parmakları onun saçlarında gezinirken. "Tanrım, işte bu Renata. İstediğin kadar em."

Renata onun bileğinden içgüdüsel bir güçle sert ve kocaman yudumlar alıyordu. Böyle bir açlık duyduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Nikolai'ı böyle emmek ona çok doğru geliyordu. Sadece doğru değil, inanılmaz güzeldi de. Ne kadar çok emerse o kadar canlı hissediyordu kendini. Bütün sinir uçları ayaktaydı. Sanki öz benliğinde biri ışıkları yakmış gibiydi.

Savaşçı onu okşamaya, beslemeye ve tabii ki iyileştirmeye devam ederken, Renata, içinde bambaşka bir ateşin daha yandığını hissetti. Emmeyi kısa bir an için keserek

inledi. Tüm vücudunda bu ateşi hissederken onun ne olduğunu da çok iyi biliyordu: Arzu. Nikolai'ı ilk tanıdığından beri görmezden gelmeye çalıştığı arzusu artık zincirlerinden kurtulmuştu. Bu arzu onu tüketmek üzereydi.

Nikolai'dan daha fazla beslenmeyi arzu ediyordu.

Ona dayanılmaz şekilde ihtiyaç duyuyordu.

Onu istiyordu. Hem de tüm vücuduyla, hemen, burada...

Bölüm 21

Nikolai, sol eliyle, yatağın köşesini tutuyordu. Renata onu beslerken, Nikolai'ı yerinde tutan, sıkı sıkı sarıldığı yatak başıydı. Renata'nın kendisini emmesi de diğer hareketleri gibi kendine hastı. Acımasız bir güçle, buna hakkı varmış gibi sömürüyordu savaşçıyı. Zümrüt yeşili gözlerinde en ufak bir tasa yoktu. Hatta Nikolai'ın kolunu tutuşunda hiçbir acemilik görünmüyordu. Bileğinden aldığı her yudumda, hem açık damarı hem de bileği dudaklarıyla öperken ve diliyle yalarken Niko baştan çıkıyordu. Genç adam kendini hiç bu denli bağlı hissetmemişti.

Renata'nın, kafasına bir şey koyunca ne yapacağı belli olmuyordu. Tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Üstelik soylu bir savaşçı olarak, pek çok dişiyi birçok şekilde tanımıştı. Renata'da bir savaşçı ruhu ve onuru vardı. Onun kararlılığına, büyük bir saygı duyduğunu hissetti. Renata hayatını kurtarmıştı ve bu yüzden ona borçluydu. Fakat Tanrı biliyor ki şu anda burada olanların borçla ya da sorumlulukla bir alakası yoktu.

Bu dişiye değer vermeye başlamıştı. Bunu kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu.

Onu istiyordu. Tanrım, onu istemediği bir zaman olmuş muydu ki? Renata, olabilecek en erotik şekilde kendisini emerken, ona duyduğu arzu daha da fenalaşıyordu. Dudaklarının kolunda bıraktığı ıslaklık, Renata'nın vücudunun, kanın verdiği enerjiyle kıvrılması, hissettiği sıcaklık... Buna karşı koymak çok zordu.

Renata bir kez daha inledi. İster istemez ona daha da yaklaşıyordu. Vücudu, savaşçının dokunabileceği kadar yakında ve ateşler içindeydi. Her kıvrılışında, üstündeki havlu biraz daha kayıyor ve beyaz tenini daha çok ortaya çıkarıyordu. Çıplaklığı ve Niko'nun bu çıplak beden üzerinde gezinen gözleri, Renata'nın umrunda bile değildi.

Omzundaki yara şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Şiş ve kızarıklık azalmıştı. Tüm vücudunun solgunluğu da azalıyordu. Renata gittikçe daha çok güçleniyordu. Daha ateşli ve daha talepkar olmaya başlamıştı. Omzundaki enfeksiyonun yol açtığı ateş, yerini başka bir ateşe bırakmıştı.

Nikolai, Soylu kanının besleyici ve tedavi edici etkisi yanında afrodizyak etkisinin de olduğunu ona söylemesi gerektiğini düşündü. Başta, olabilecekleri kontrol edebileceğini sanmıştı ama Renata'nın bu kadar arzulu bir şekilde kendine yaklaşmasına nasıl karşı koyabilirdi ki?

Renata ağzını bileğinden ayırmadan ona doğru yaklaştı. Neredeyse üstüne tırmanmıştı. Uzanıp, sol elini, tuttuğu yatak köşesinden çekti, havlusunun altından, göğüslerinin üstünde gezdirdi. Nikolai avuç içindeki sert meme uçlarını hissetmeye karşı koyamadı. Renata'nın dolgun göğüslerini okşamaya başladığında, nefesinin sıklaştığını duydu. Kalp atışlarının da hızlandığını hissettiğinde, Renata çoktan

elini daha aşağı doğru yönlendirmişti. Niko'nun sol eli, onun dümdüz karnını okşayıp bacaklarının arasına indi.

Renata ıslak ve sıcaktı. Bacaklarının arasını avuçladıktan sonra, onun kadınlığının ılık yumuşaklığına parmaklarından birini soktu. Renata bacaklarını kapatıp, elini orada hapsetti. Zaten Niko'nun o parmağı çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Renata bir yudum daha alırken onun gözlerine bakıyordu. Bu yudumu Niko iliklerine kadar hissetti. Gözlerini kısıp başını arkaya eğdi. Fısıltı halinde bir inleme koyuverdi. Boynundaki kaslar bile zevkle kasılmıştı. Erkekliğiyse taş kesilmiş, bacaklarının arasında devasa bir heykel gibi dikilmişti. Bu şekilde birkaç dakika daha geçirecek olursa, oracıkta pantolonunun içine boşalabilirdi.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı Nikolai. Sol elini, onun baştan çıkarıcı vücudundan çekti ve yavaşça yüzünü indirip Renata'ya baktı. Çırılçıplaktı ve karşısında, bir seks tanrıçası gibi oturuyordu. Dudakları bileğine yapışmıştı ve gözlerini kırpmadan savaşçıya bakıyordu.

"Yeter," diye fısıldadı Niko. Sesi boğuktu, vampir dişleri çıktığından ıslık gibi çıkmıştı. Nefesini tutuyordu ve tüm sinirleri ayaktaydı. "Durmalıyız. Tanrım, hemen durmalıyız," dedi.

Renata, inleyerek karşı çıkarken onun bileğini serbest bıraktı. Niko bileğini onun ağzından yavaşça çekip yarasını yaladı. Tükürüğü yarasını kapatmıştı bile.

Renata aç gözlerle, biraz önce emdiği bileğin yalanışını izledi. Ağzının suyu akıyor ve diliyle dudaklarında kalan kanı yalıyordu. "Bana ne oluyor?" diye sordu. Eli kendi bedeninde gezindi, havlusunu toparladı. "Bana ne yaptın? Tanrım, yanıyor gibiyim."

"Buna kan bağı deriz," derken, Nikolai cümlesini zor-

lukla kurmuştu. Kafasını toplayamıyordu, tüm duyuları ona yönelmişti. Renata'yı tüm vücuduyla istiyordu. "Seni uyarmalıydım, özür dilerim."

Nikolai ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Renata uzanıp elini tuttu. Başını belli belirsiz salladı. Göğüsleri her nefes alıp verişinde kalkıp iniyordu. Adama sabitlediği bakışları çok şey anlatıyordu ama bu bakışlarda kesinlikle küskünlük yoktu. Nikolai durumdan faydalanmaması gerektiğini düşünerek, onun kızarmış yanaklarını okşadı.

Renata onun okşamasıyla inledi. "Hep böyle mi olur? Bir kadın senden beslenince hep böyle mi hisseder?" diye sordu.

Niko başını salladı. "Bilmiyorum. Sen ilktin."

Renata şaşkınlıkla baktı. Niko onun arzulu bakışlarının arkasındaki hayreti okuyabiliyordu. Renata bir şeyler diyecek gibiyken vazgeçti. Savaşçıya biraz daha yaklaştı, durakşamadan onun yüzünü avuçlarının içine aldı.

Nikolai'ı upuzun ve derin bir şekilde öptü.

"Dokun bana Nikolai," diye mırıldandı dudaklarının arasından.

Renata'nın dili, şaşkınlıkla nasıl tepki vereceğini bilemeyen adamın dişlerinin arasında geziniyordu. Sonunda Niko, ellerini onun çıplak vücudunda gezdirmeye başladı. Renata'nın dili kendi ağzına girdikçe o da dilini onun dudaklarına bastırıyordu. Niko'nun vücudu da en az onunki kadar açtı. Bu açlığını kan bağına yükleyemezdi, çünkü kendisi kadından beslenmemişti. Renata'ya duyduğu arzu bambaşka bir duyguydu ve yok ediciydi.

Açgözlülükle, elini aşağı götürdü. Bu sefer, ona dokunmakla kalamazdı. Renata'nın kokusu sarhoş ediciydi ve sıcaklığı Niko'yu çıldırtıyordu. Islak havlusunu açtı.

Renata'nın kadınlığı bir çiçek gibi karşısında duruyordu. Elini önce klitorisine götürdü ve Renata dizleri üstünde yükseldi. Niko'nun parmaklarından biri genç kadının cinsel organına girdi. Sonra ikinci parmak onu takip etti. Niko parmaklarıyla genç kadını doyurmaya başladı. Parmaklarını açıp kapayarak kadınlığının duvarlarını okşuyor, vücudunun verdiği cevapları dinleyip daha derinlere dokunuyordu. Renata'yı bu yumuşak parmak oyunlarıyla boşaltabilirdi.

Niko onun belinin kıvrılışlarına o kadar odaklanmıştı ki pantolonunun içinde Renata'nın ellerini hissedene kadar pantolonunun düğmelerinin çözüldüğünü bile fark etmemişti. Küçük ve yumuşak eller, sertleşmiş penisini bulunca inledi. Renata penisinin ucunu avuçlamıştı. Ucundan gelen kaygan sıvıyı parmaklarıyla almış, parmaklarıyla adamın erkekliğini yavaş ve ritmik şekilde sıvazlıyordu.

"Sen de beni istiyorsun," dedi Renata, elinde tuttuğu sert cevaba bakılırsa soru sormuyordu.

"Ah, evet," diye inledi Niko. "Seni istiyorum Renata."

Renata büyük bir arzuyla gülümsedi ve onu sırt üstü yatağa itti. Pantolonunu aşağı doğru çekti. Pantolon, Niko'nun ancak dizlerine kadar inebildi. Havaya dikilmiş bir asker gibi ortaya çıkan erkekliği gören Renata, pantolonu tamamen çıkarmak için sabretmedi. Bacaklarını açıp, onun penisinin üstüne doğru geldi. Genç kadının hiçbir duraksama ve utanma göstermemesi Niko'yu şaşırtmadı. Renata cesurdu, durdurulamazdı ve Niko da bundan gayet memnundu. Gözlerini erkeğinin gözlerine kilitleyen Renata, yavaşça onu içine aldı.

Tanrı aşkına, Niko harika hissediyordu. Tüm erkekliğiyle içinde olduğu kadın çok sıcak, sıkı ve inanılmaz ıslaktı.

Niko, kadını bu kadar arzulu yapan şeyin kan bağı olduğunda ısrarcıydı. İçinden, herhangi bir Soylunun ona kanını vererek aynı etkiyi yaratabileceğini söylüyordu. Bu sadece fiziksel bir tepkiydi. Muhtemelen Renata şu anda Niko'nun farkında bile değildi. Sadece içgüdülerini dinliyor ve Soylu kanının verdiği zevki tadıyordu. Renata'nın sırtı kaşınmıştı ve o da genç kadını kaşıyordu. Sadece o kadardı. Zaten o kadar olmasını Niko da tercih ederdi. Daha karmaşık, daha kafa karıştırıcı bir şey olmaması iyiydi. Niko, böyle bir zamanda, kafasını karıştıracak bir şey isteyecek kadar aptal değildi. Şu anda yaşadıkları seks özel değildi. Niko, kendi kendine, böylesinin daha iyi olduğunu telkin ediyordu.

Kafasını arkaya eğip, Renata'nın kendisinden istediği her şeyi almasına izin verirken, kendini böyle kandırıyordu.

Renata hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Nikolai'ın kanı, tüm duyularını harekete geçirmişti. Omzundaki yara artık acımıyordu. Hissettiği tek şey Nikolai'ı arzuladığıydı.

Onu içine alırken kalçalarını sıktı. Erkekliği onu doldururken, kendini kaybetmişti. Altındaki iri erkek vücudu, onunla birlikte hareket ediyordu. Arzu dolu bakışları savaşçının vücudunda dolaşıyor, kollarında gezinen elleri adamın güzelliğine hayranlık duyuyordu. Niko'nun kasları, güzel bir senfoni gibi uyumla kasılıp gevşiyor ve ona haz veriyordu. Hissettiği güç, *dermagliflerdeki* renklerin dansıyla daha da kışkırtıcı oluyordu.

Adamın vampir dişleri onu korkutması gerekirken, aksine ateşli duygular uyandırıyordu. Dişlerinin keskin uçla-

rı, her nefes alışında biraz daha ışıldıyordu. Emdiği vampir kanı Renata'yı biraz delirtmiş olmalıydı, çünkü o şu anda, adamın keskin dişlerini boynuna geçirmesini ve oradan kanını emmesini istiyordu.

Renata, dilinde hâlâ Niko'nun kanının tadını hissedebiliyordu. Tatlı, vahşi ve karanlık bir tadı vardı. Bu tat, tüm vücudunu ayağa kaldırmış ve sanki içinde bir güç kaynağı çalıştırmıştı. Bu güçten daha fazla istiyordu. Nikolai'dan daha fazla istiyordu.

Nikolai'ı tüm vücuduyla istiyordu.

Renata tırnaklarını Niko'nun pazularına geçirdi. Yumruklarını sıkıyor, sanki onun tenini kanatmaya çalışıyordu. Vampir kanının kendisinde yarattığı etkinin bitmemesini ister gibi, peşinde olduğu şeyi uzun zamandır kovalıyor gibi, onun üstünde inip kalkmaya devam etti. Hızlandı, hızlandı. Niko onun her gidip gelişini iliklerine kadar hissederken, ellerini onun kalçalarına koydu. Renata orgazmla titremeye başlayınca ritmi devam ettirerek, zevkin çok daha derin olmasını sağladı. Renata tüm vücudu zevkle sarsılırken bir çığlık attı. Yaşadığı orgazmın yoğunluğuyla, o çığlığı içinde tutması imkânsızdı. Bu imkânsızlık kendisini korkuttu. Asıl korktuğu, savaşçıya karşı duyduğu tutkuydu. Bu tutkudan uzun süredir kaçıyordu.

Nikolai'dan korkmuyordu.

Onu istiyordu.

Ona güveniyordu.

Nikolai hâlâ üstünde oturan Renata'ya, "İyi misin?" diye sordu. "Acın var mı?" dedi, sesindeki boğukluğu gizleyememişti. Birlikte yavaşça sallanmaya devam ediyorlardı.

Renata başını iki yana salladı. Acısı yoktu ama konuşmaya mecali de yoktu. Arzusu ise hâlâ doymamıştı.

"Güzel," dedi Nikolai ve elini onun ensesinin arkasına götürüp, dudaklarını kendi dudaklarına indirdi. Kadının dudakları da erkeğinki kadar sıcaktı. Savaşçının sivri dişleri, onun lezzetli dudakları üzerinde gezindi. Dilini hafifçe ısırdı, öpücüğünün tadı inanılmazdı.

Renata'nın içindeki alev bir kez daha harlandı. Dudaklarını açtı ve onun dilini içine çekti. Nikolai buna hiç karşı koymadı. Dili onun ağzında dans ederken, vücutlarının ritmi de tekrar arttı. Renata inledi ve ikinci orgazmını yaşarken kendini bırakmak istedi. Nikolai buna izin vermedi, sevişmelerinin kontrolünü eline aldı. Renata zevkle inlerken ona girip çıkıyordu. Her girişinde daha derine iniyor, kadınının dokunulmamış başka bir yerine ulaşıyordu. Nikolai birden zevkle kasıldı, beli yay şeklinde gerilmişti. Erkekliği, onun bacaklarının arasında gidip gelirken boşaldı. Renata da orgazmının doruğunda ona katılmıştı. İnleyerek erkeğinin üstüne yığıldı, vücudunda hiç enerji kalmamış gibi hissediyordu.

Ve yine de daha fazlasını istiyordu.

İkisi de durmadı, ritmik hareketlerine tekrar başladılar. Bir çığlık, bir boşalma, iki orgazm... Sonra yine... Sonra yine... Her ikisi de ter içinde güçsüz kalmalarına rağmen daha fazlasını istiyorlardı.

***

Edgar Fabien'in kafasında, sekreteri kulağına önemli bir mesajı iletirken, bin bir tilki geziniyordu. Çevresinde, kendisine dikkatle bakan birkaç çift göz vardı. Fabien

çok önemli bir toplantıdaydı. Toplantıya katılanlar, hem Avrupa hem de Amerika'dan Montreal'e sırf bu toplantı için davet edilmiş ileri gelen Soylulardı. Sekreteri bu kadar önemli bir toplantıyı bölmemesi gerektiğini bilirdi. Bu yüzden mesajı, o da çevresindekiler de merak etmişti. Kötü bir haber olmalıydı.

Fabien'in Montreal Barınağı'nda toplanmış ileri gelenler, maskeleri içinde, teker teker malikâneye varır varmaz birbirlerini tartmaya başlamışlardı. Asıl toplantı başka bir yerde yapılacaktı. Buradan hep beraber oraya gitmek için bir araç bekleyeceklerdi. Gizliliği korumak için katılımcıların hepsi siyah maskeler takıyordu ve birbirlerine kişisel sorular sormaları yasaktı. Birbirlerine, Fabien ile olan bağlantılarını açık edecek cümleler kurmaları da yasaklanmıştı. Bu adamlar, Fabien'in Dragos'un planındaki subaylarıydı. Dragos ise, daha fazla hataya ve zayıflığa tahammülü olmadığını açık açık söylemişti. Eğer Fabien mükemmel olmayı başaramazsa, ne onun ne de bu odadaki subaylarının, Dragos'un gelecek planlarında yeri olacaktı. Hepsinin başlarının üstünde sallanan Demokles'in kılıcından haberleri vardı ama Dragos'un planlarından emin değillerdi.

Sekreteri mesajı bitirdiğinde, Fabien maskesinin yüzünü saklamasına minnet duydu. Duruşunu bozmadı. Mesaj gerçekten acildi. Dışarıda, şehirde yaşayan bir köle vardı ve iri bir adamla yaralı bir kadının yeriyle ilgili bilgi sahibiydi. Eşkâllerine bakılırsa, Fabien'in elinden kaçan ikili olmalıydılar.

"Bana biraz izin verir misiniz?" diye sordu Fabien toplantıdakilere. Gülümsüyordu. "Diğer odada ilgilenmem gereken bir konu var. Uzun sürmez."

Vampirler başlarını öne eğerken, Fabien çoktan odadan çıkmıştı bile.

Koridorda ilerlerken Fabien maskesini çıkarıp sekreterine adamın yerini sordu.

Aldığı cevap, "Sizi girişte bekliyor efendim," oldu.

Elinde maskesiyle, hızla girişe yöneldi Fabien. Kapıyı açmak için kolunu uzattığında, arkasından yetişen sekreteri bu işi onun için yapmıştı bile. Köle duvara yaslanmış, tırnaklarını yiyordu. Gözlerindeki donuklukla yere bakıyordu. Efendisinin içeri girdiğini görünce, iki elini önünde birleştirip onu memnun etmek istediğini gösteren bir duruşa geçti.

"Size haberlerim var efendim."

Fabien homurdandı. "Ben de öyle duydum. Anlat Curtis, ne gördün?"

Köle, bu sabah patronuna bir şey sormaya gittiğinden bahsetti. Patronu ona, bilgisayarını tamir etmesi karşılığında, kalacak yer ve yemek veriyordu. Curtis şans eseri, garajın üstündeki odada bir kadınla bir erkeğin kaldığını fark etmişti. Bahsettiği kişilere yakından bakmayı başaramamıştı ama adamın iri bir Soylu olduğundan emindi. Şüphelerini doğrulaması için biraz süre geçmesi gerekmişti. Curtis, onlara fark ettirmeden odanın kapısına gelmiş ve içeri bir göz atmıştı. Adamla kadın yatakta oldukça meşgullerdi, onu fark etmemişlerdi bile.

Köle, kadının ve erkeğin çıplak vücutlarını izlemiş, onların kim olduğundan emin olmuştu.

"Seni görmediklerinden emin misin?" diye sordu Fabien.

Köle alayla gülümsedi. "Görmediler efendim. Emin

olabilirsiniz. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki başka hiçbir şeyin farkında değillerdi."

Fabien memnuniyetle başını sallayıp saatine baktı. Bir saate kadar güneş batacaktı. Birim'den bir bölüğü başka bir temizlik işi için zaten görevlendirmişti. Belki de ikinci bir bölüğü Curtis ile şehre göndermeliydi. Nikolai'ın hapishaneden kaçmış olması yeterince kötüydü. Bu habere Dragos hiç sevinmemişti. Şimdi savaşçıyı etkisiz hale getirirse, Dragos'un gazabını hafifletebilirdi.

Fabien ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve emrindeki Koruma Birimi bölüklerinden birini aradı. Bu gece, yaptığı birkaç hatayı birden düzeltme fırsatı vardı. Dragos ile bir sonraki görüşmelerinde, ona bu iyi haberleri verebilirdi. Dragos, onun bu hediyesinden memnun olacaktı. Bundan emindi.

Bölüm 22

"Sence ona zarar verir mi?"

Renata'nın alçak sesi, nemli odadaki uzun sessizliği bozmuştu. Masada, Nikolai'ın karşısında oturuyordu. Üstünde, kendi kot pantolonu ve büyük gri bir tişört vardı. Yarası iyiden iyiye düzelmişti. Nikolai her sorduğunda, ısrarla acısının olmadığını söylüyordu. Savaşçının kanının, kendisini birkaç saat daha idare edebileceğini hissediyordu. Yataktan çıkmalarının üstünden birkaç saat geçmişti. İkisi de yıkanmış ve giyinmişti. Birkaç saat önce yaşadıklarından bahsetmemeye özen gösteriyorlardı.

Nikolai tüm dikkatini, Jack'in Colt 45'liğini temizleyip atışa hazırlamaya vermişti. Renata ise Yakut'un evinden kolayca çıkabilmenin planını yapıyordu. Niko, Lex'in, Fabien ile olan ilişkisini açık etmeye gönüllü olmayacağını ama birkaç kurşunun bu fikri değiştirebileceğini düşünüyordu.

Aslında düşünmekten çok ümit ediyordu; zira Montreal Barınağı'nın liderini bulmak ve Mira'yı onun elinden

zarar görmeden önce kurtarmak için ipuçlarına ihtiyacı vardı.

"Sence ona bir şey yapar mı?" diye yineleyen Renata, soran gözlerle Niko'ya bakıyordu. Niko başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi.

"Fabien iyi biri değil. Doğrusu, Mira'yı ne için istediğini bilmiyorum."

Renata'nın soruları bitmemişti. "Bana, Boston'daki arkadaşlarının Fabien hakkında bulduğu her şeyi anlatmadın."

Kahretsin. Niko, Renata'nın bunu sezeceğini anlamalıydı. Gideon'un ona anlattıklarını, en kötülerini atlayarak özetlemişti ona. Fabien'in korkunç yanlarını bilmek, ne Mira'ya daha çabuk ulaşmalarını sağlar ne de Renata'nın hissettiği endişeyi azaltırdı. Fakat genç kadına, ona yalan söyleyemeyecek kadar büyük bir saygı duyuyordu.

"Haklısın, sana her şeyi anlatmadım. Her şeyi bilmek istediğinden emin misin?"

"Sanırım bilmem gerek," derken Renata, zümrüt rengi gözleri bir savaşçı edasıyla bakıyordu. "Düzen Fabien hakkında ne biliyor?"

"Fabien ikinci nesil. Birkaç yüzyıldır yaşıyor." Daha adamın kötü yanlarını saymaya başlamamıştı. "Son bir buçuk yüzyıldır Montreal Barınağı'nın lideri. Koruma Birimi içinde çok güçlü adamlarla sıkı bağlantıları var. Yani siyasi gücü yüksek bir Soylu."

Renata sinirlendi. "Özgeçmişini istemiyorum Nikolai. Neyi sorduğumu biliyorsun, lütfen sadede gel."

"Peki," diyerek başını salladı Nikolai. Karşısındaki kadına karşı, endişenin yanında hayranlık da duyuyordu. "Cemiyetin ileri gelenleriyle iyi arkadaşlıkları da olsa Fabien

pek örnek biri sayılmaz. Görünen o ki sahip olduğu bazı hastalıklı zevkler yüzünden birkaç kez başı belaya girmiş."

"Hangi zevkler?" diye sordu Renata.

"Sadistçe zevkleri varmış. Üstelik çocuklarla birlikte olmaktan da hoşlanırmış. Özellikle küçük kızlarla."

"Tanrım!" diyerek iç çekti Renata. Gözlerini kapatıp diğer tarafa baktı. Kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba harcıyordu. Sakin kalmayı başarıp Niko'ya baktığında, gözlerindeki ölümcül zümrüt bakış gözden kaçmayacak kadar gerçekti. "Onu öldürürüm. Yemin ederim Nikolai, eğer Mira'ya bir şey yapmışsa onu öldürürüm."

"Fabien'i yakalayacağız," derken, Niko'nun sakinleştirici bir sesi vardı. "Onu bulacağız ve Mira'yı kurtaracağız."

"Mira'yı hayal kırıklığına uğratamam Nikolai."

"Hey," diyen Nikolai elini onu elinin üstüne koydu. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız, tamam mı? Bu konuda birlikteyiz. Onu kurtaracağız."

Renata ona baktı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi, sonra yavaşça elini ters çevirdi ve onun parmaklarını okşadı. "Mira güvende olacak, değil mi?"

Niko, uzun zamandır ilk kez onun sesinde şüphe olduğunu hissetti. Tüm şüphesini ve endişesini yok etmek istiyordu. Yapabileceği tek şey ona söz vermekti. "Onu kurtaracağız Renata, sana söz veriyorum."

"Peki," dedi Renata daha kararlı bir şekilde. "Peki Nikolai. Teşekkürler."

Niko ona bakıp, "Sen çok özel birisin, biliyorsun değil mi?" dedi. Renata başını iki yana sallıyordu ki Nikolai yavaşça elini sıkıp onun dikkatini çekti. "Güçlüsün Renata, sandığından çok daha güçlüsün. Mira, senin tarafında olduğun için çok şanslı. Ben de şanslıyım."

Renata gülümsemeyle endişe arasında bir cevap verdi: "Umarım haklısındır."

"Nadiren haksız olurum," derken Niko, masanın öbür ucuna uzanıp kadını öpmemek için kendini zor tutuyordu. Elbette bunu yaparsa, devamının da geleceğini biliyordu.

"Öyle olsun. Peki, elindeki tabancalara bir bakmama izin verecek misin artık?"

Niko, demir sandalyesine yaslandı ve alayla gülümsedi. "Seç birini, nasılsa kullanmasını biliyorsun." Daha cümlesinin sonuna gelmeden, Renata çoktan silahlardan birini almış, yanındaki kurşunlarla doldurmuş ve atışa hazır hale getirmişti. Tüm bunları yapması sadece üç saniyesini almıştı. Nikolai, hayatı boyunca bundan daha seksi bir şey görmemişti.

"Etkileyici."

Renata elindeki silahı masaya bıraktı ve tek kaşını kaldırıp Nikolai'a baktı. "Seninkine de yardım edeyim mi?"

Savaşçı kahkaha atarken bir anda sustu.

Yalnız değillerdi.

Yavaşça çatıya baktı Nikolai. Oradan bir ses geldiğine yemin edebilirdi. Ses tekrar geldi. O sırada garaj kapısı hafifçe gıcırdadı.

"Gelenler var," diye fısıldadı Nikolai.

Renata sessizce başını salladı. Sandalyesinden kalkmıştı, dolu 45'liği Nikolai'a uzattı. Diğerini de sessizce doldurdu.

Nikolai silahını aldıktan bir saniye sonra kapı içeri doğru fırladı. Menteşeleri kırılmıştı. Koruma Birimi'nin SWAT üniformasını giymiş iri bir vampir içeri daldı. Tam

otomatik tüfeğinin susturuculu ucu Renata'ya kilitlenmişti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Nikolai. "Renata, vur onu."

Renata kıpırdamadı. Nikolai, onun paniklediğini düşündü. O sırada, içeri giren vampir silahını düşürüp acıyla dizlerinin üstüne çöktü. Fakat onu takip eden iki görevli daha vardı. Dizlerinin üstündeki vampiri geçerek küçük odanın içinde ateş etmeye başladılar. Renata, metal dosya dolaplarının birinin arkasına geçti ve öndeki adama ateş etti. Nikolai ise ikinci adama ateş edecekti fakat arkasındaki pencereden içeri giren bir başka görevli Niko'ya çarparak ıskalamasına sebep oldu. "Nikolai, arkanda!" diye bağırdı Renata. O sırada, pencereden giren vampire bir şok göndererek onu etkisiz hale getirdi. Niko başına birkaç kez ateş ettiği vampiri öldürüp, Renata'nın dizleri üstüne çöktürdüğü bir başka görevliyi iki kaşının ortasından vurdu. Renata içeri giren bir başkasını daha öldürdü. O sırada Nikolai, yerde diz çöküyor olması gereken, ilk vampirin orada olmadığını fark etti. Çok geçmeden, o iri vampirin Renata'yı boynundan tutup duvara çarptığını gördü. Soylu vampir çok güçlüydü. Renata sert duvara çarptıktan sonra yere kapaklandı. Hareketsiz duruyordu.

Nikolai öfkeyle kükreyip masa ve sandalyeyi fırlatarak vampire arkadan yaklaştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Öfkesinin şiddetiyle vampir dişleri uzamış ve keskinleşmişti. Vampirin kocaman kafasını iki avcunun arasına alıp sertçe çevirdi. Vampirin kırılan boynunun sesi, Niko'nun hıncını almasına yetmemişti. Soylunun iri vücudunu bir tekmeyle itip kurşunla doldurdu.

Yere diz çöküp Renata'nın başını avucuna aldı. "Renata?" dedi "Beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Renata inleyerek belli belirsiz başını salladı. Gözlerini açtı. Nikolai'ın arkasındaki kırılmış kapı çerçevesine doğru baktığında gözleri daha da açıldı. Niko döndü ve bu sabah gördüğü çocuğu orada yakaladı. Jack'e yardım eden, odanın içini görmeye çalışan, Curtis adındaki gençti bu. Bir anda görünüp kaybolmuştu.

Niko, genç çocuğun hissiz yüzünü ve korkusuz bakışlarını görünce, neler olduğunu anlamıştı.

"Köle," diye homurdandı. "Burada kal. Onunla ben ilgilenirim."

Curtis, sebep olduğu arbedeyi izlerken yüzünü göstermesinin hata olduğunu biliyordu. Merdivenleri ikişer ikişer inip sokağın karanlığında kaybolmaya çalıştı. Fakat Nikolai'dan kaçmanın çok zor olduğunu bilmiyordu.

Nikolai kızgınlıkla daireden çıktı ve sokakta kölenin ayak seslerini takip etti. O daha hızlanamadan tepesine binmişti. Köleyi asfalta yüzüstü yatırıp sorgulamaya başladı. "Seni kim köleleştirdi?" diye sordu gencin yüzünü asfalta çarparak. "Efendin kim, lanet olasıca Fabien mi?"

Köle konuşmasa da Nikolai cevabı biliyordu. Onu döndürdü ve kafasının arkasını tekrar yere çarptı. "Nerede o? Fabien nerede? Hemen söyle seni orospu çocuğu, yoksa bağırsaklarını deşerim."

Nikolai uzaktan bir kapı kapanma sesi duydu. Kendine doğru koşan ayak sesleri vardı. O sırada Renata'nın bağırışı duyuldu. "Jack, hayır! Oraya sakın gitme!"

Nikolai omzunun üstünden baktı ve biraz ilersinde duran yaşlı adamın korku içindeki yüzüyle karşılaştı. Jack gördüklerine inanamıyordu. Açık kalmış ağzından, "Aman Tanrım! Neler oluyor?" sorusu döküldü.

Nikolai, Jack'in gördüklerini hesap ederken, altındaki kölenin kıvranışını hissetti. Köle, Nikolai'ın bile yakalayamayacağı kadar kısa bir anda bir bıçak çıkarıp kendi boğazını kesti.

Renata tahta merdivenlerden hızla inerken Jack'e seslenmeyi sürdürüyordu: "Jack lütfen! Hemen eve gir!"

Jack olduğu yere mıhlanmış, hareketsiz duruyordu. Sanki Renata'yı görmüyor ya da duymuyordu. Son birkaç dakikadır olanları anlamaya çalışan, bu kaosun sebebini bulmaya çabalayan ama bunda başarısız olan bir dilsiz gibiydi. Heykel gibi oracıkta duruyordu.

Ve Nikolai...

Tanrım, Nikolai, birinin en kötü kabusundan fırlayıp çıkmış bir yaratık gibi görünüyordu. Üstü başı kan içindeydi. Yüzü, kocaman sivri dişleriyle korkunçtu. Gözleri parıldıyordu. İrisleri incelmişti. Kölenin üstünden kalkıp Jack'e döndüğünde, kesinlikle bir insana benzemiyordu. Göğsü ve omuzları, nefes alıp verişiyle inip kalkıyordu. Hafif kambur duruyor ve gözlerini Jack'ten ayırmıyordu. Avını görmüş vahşi bir hayvan gibiydi.

Nikolai köleden birkaç adım uzaklaştığında, Jack gördüğü manzara karşısında, "Meryem Ana adına..." diye duaya başladı. Geç de olsa arkasına bakıp, kendine doğru koşan Renata'yı gördü. "Renata, git buradan!" diye bağırdı.

Renata kendini, iki adamın arasına attı. Sırtı Nikolai'a dönüktü. Jack'in yüzünde, kendini mayın tarlasına atan arkadaşına bakan bir askerin ifadesi vardı.

"Renata, ne yapıyorsun?"

"Sorun yok Jack," derken Renata yaşlı adamın elini tut-

tu. "Her şey yolunda. Yemin ederim. Nikolai sana zarar vermeyecek. İkimize de zarar vermeyecek."

Yaşlı adamın kafa karışıklığı yüzüne yansıdı. Sonra Renata'nın omzunun üstünden Nikolai'a baktı ve ancak o zaman genç adamı tanıyabildi. Yüzündeki bütün kan çekildi. Dizleri kendine ihanet edecek gibi hissediyordu. "Ama... O sensin. Fakat nasıl? Nesin sen?"

Renata cevapladı: "Bilmen seni tehlikeye atar. Hem de büyük bir tehlikeye. Bu hepimiz için tehlikeli olur."

Nikolai'ın boğuk sesi arkadan duyuldu. "Çok geç. Şimdiden, çok fazla şey gördü. Hemen bu işin icabına bakmalıyız. Fazla vaktimiz yok. Her an, daha fazla insan meraklı bakışlarla burayı doldurabilir."

Renata başını salladı. "Biliyorum."

Nikolai, Renata'nın yaralı olmayan omzuna elini koydu. "Jack'in de icabına bakmalıyım. Gördüklerini hatırlamasına izin veremem. Her şeyi silmek zorundayım. Dün akşamki gelişimizden başlayarak her şeyi unutmalı. Senin veya benim buraya gelmiş olduğumu hatırlamamalı."

Renata bir iç çekti, karşı koyamayacağını biliyordu. "Veda etmek için bir dakikam var mı?"

"Sadece bir dakika. Daha fazla zamanımız yok," diye cevapladı Nikolai.

Jack konuşmalardan rahatsız olmuştu. "Burada neler oluyor?" diye sordu. İçindeki asker uyanmış, cevap talep ediyordu. "Renata, tatlım, nasıl bir belaya bulaştın böyle?"

Renata yavaşça yaşlı adama sarılırken yüzünde bir tebessüm vardı. "Jack sana teşekkür etmek istiyorum. Sadece dün akşam ve bize yardım ettiğin için değil, var olduğun için de teşekkür ederim." Kollarını gevşetip yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Bunun farkında olmayabilirsin ama birçok kez benim sığınacak limanım oldun. Ne zaman insanlığa inancım kaybolsa, sen onu yeniden inşa ettin. Gerçek bir dosttun. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

"Renata bana neler olduğunu anlatmalısın. Birlikte olduğun bu adam, bu yaratık... Tanrım! Aklımı mı kaçırıyorum, yoksa o bir şey mi..."

"O benim arkadaşım," dedi Renata. Sesinden, samimi olduğu ve buna inandığı belli oluyordu. "Nikolai benim arkadaşım. Bilmen gereken tek şey de bu."

"Gitmeliyiz Renata," dedi Nikolai, sesi sakindi, sıradan bir şey yapıyor gibiydi. Renata başını sallayıp vampire baktı. Nikolai'ın bakışları, dişleri ve duruşu normalleşmiş, genç adam yeniden insan haline dönmüştü. Jack şaşkınlıkla bir şeyler kekeleyecek oldu fakat Nikolai daha hızlı davranıp adamın elini avucuna aldı.

"Yaptığın her şey için teşekkürler Jack. İyi bir arkadaşsın." Cevap beklemeden boşta kalan avucunun içini adamın alnına dayadı ve bir süre orada tuttu. Yaşlı adam gözlerini yavaşça kapattı. "Şimdi evine git ve uyu. Sabah uyandığında, bizim buraya geldiğimizi unutmuş olacaksın. Garajın üstündeki dairene hırsızların girmiş olduğunu göreceksin. Curtis kötü dostlar edinmiş, onları daireye sokmuş, bir şeyler yanlış gidince de öldürülmüş olacak."

Jack hiçbir şey söylemedi, sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Gözlerini açtığında bizi görmeyeceksin," diye sürdürdü Nikolai. "Kan ve kırık camları da görmeyeceksin. Arkanı dönüp evine gidecek, yatağına gireceksin. Gece boyunca hiç uyanmayacaksın."

Jack tekrar başını salladı. Nikolai elini yaşlı adamın al-

nından çekti. Jack'in gözleri birden açıldı, sakin ve hissiz görünüyordu. Renata'ya baktı ama sanki onu görmüyormuş da bakışları onu delip uzaklara dalmış gibiydi. Renata, eski dostu sakince evine doğru giderken sessizce orada durdu ve onu izledi.

"İyi misin?" diye sordu Nikolai.

"Evet iyiyim," dedi Renata sessizce, güçlü savaşçının koluna dayanmıştı. "Hadi şu pisliği temizleyelim de buradan gidelim."

Bölüm 23

Alexei Yakut, evin önüne doğru yaklaşan farları görünce, "*Sonunda geldi,*" diye düşündü. Son yarım saattir bekliyor olmasının verdiği huysuzlukla, babasının eski çalışma odasının penceresinden bakıyordu. Odanın ortasına ilerledi. Bu oda ve eskiden babasına ait olan her şey artık onundu.

Yaklaşan farlar, büyük, siyah bir cipe aitti. Lex aracı beğenmeyerek gözlerini devirdi. Edgar Fabien'in statüsüne sahip birinin, Birim'den edinilmiş böyle ödünç bir araç yerine daha şık bir araç seçeceğini umuyordu. Lex'in kendi gündelik zevkleri bile bu sıradan cipten daha fazlasını hak ederdi. Şimdi ise Fabien ile çok önemli bir toplantıya gidiyordu. Oraya bu araçla varacaklarını düşününce canı sıkıldı. Bari kamyonetle gitselerdi. Ne de olsa bu araç, böyle bir toplantı için ancak kaba bir kamyonet kadar gösterişli olacaktı.

Eğer bir gün ipler benim elime geçerse... Hayır hayır, bir gün ipler benim elime geçtiğinde, gittiğim her yere,

konumuma uygun zarafette bir araçla gideceğim, diye söz verdi içinden.

Hızla ceketinin önünü ilikleyerek odadan dışarı çıktı. Timsah derisinden yapılmış ayakkabıları, zeminde acele-ci sesler çıkarıyordu. Şık göründüğünü biliyordu. Bunun için çaba sarf etmişti. Çok uzun zamandır giydiği güvenlik üniforması ve botlara alışkın biri olarak, bu yeni giyim tarzına da alışması gerekirdi. Kolay adapte olan biriydi. Yeni kıyafetlerini ve kimliğini benimsemesi zor olmayacaktı.

Dışarıdaki büyük odada, evin kalan iki muhafızı masada oturmuş kâğıt oynuyordu. Lex içeri girdiğinde içlerinden biri ona baktı. Yüzünde oluşan alaycı gülümsemeyi saklamak için kaldırdığı eli yeterince hızlı değildi.

"O kravatla nefes alamıyor gibisin Lex," dedi diğer muhafız, kendi şakasına gülüyordu. "Biraz gevşetmelisin bence, yoksa havasızlıktan boğulabilirsin."

Lex beş yüz dolarlık gömleğinin yakasında parmaklarını gezdirirken, adamlarına düşmanca bir bakış fırlattı. "Saçmalamayı kes Cretin. Kapıyı aç, arabam geldi."

Muhafız emri yerine getirmek için ayağa kalkarken, Lex bu iki salağa daha ne kadar tahammül edebileceğini düşünüyordu. Yıllardır babasının emri altında onlarla birlikte savaşmıştı, doğru ama Lex gibi bir adamın saygı görmesi gerekirdi. Belki de bu hafta sonu toplantısından birkaç gün sonra döndüğünde, onlara bir ders verirdi.

Lex, Fabien için hazırladığı nazik hoş geldin gülümsemesini takınarak kapıya yöneldi. Ne var ki kapıdaki Edgar Fabien değil dört tane, üniformalı, Koruma Birimi ajanıydı.

"Fabien nerede?" diye sordu Lex.

Öndeki uzun ajan Fabien'e resmi bir selam verdi ve,

"Bay Fabien ile başka bir yerde buluşacağız efendim. Araca geçmeden önce sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye cevapladı.

Lex homurdandı. Ajanın saygılı tonu, sinirini biraz hafifletmişti. "Diğer odada birkaç çantam var." Odayı eliyle gösterdi. "Adamlarınızdan biri onları alabilir."

Öndeki adam itaatle selam verdi. "Eşyalarınızla bizzat ilgileneceğim efendim. Lütfen yolu gösterin."

"Bu taraftan," diyen Lex ajanları içeri davet etti ve liderleriyle diğer odaya geçti. Odada yatağın yanına gelince, almak istediği çantaları gösterdi. "Şu kahverengi valizi ve evrak çantasını alabilirsiniz."

Ajan hiç hareket etmeden durup Lex'e bakmaya devam edince, sinirle adama döndü. "Neyi bekliyorsun aptal?"

Aldığı cevap bir bıçak kadar keskin ve soğuk bir bakıştı. O sırada içerden birkaç el silah sesi duyuldu. Lex'in damarlarındaki kan buz kesti, neler olduğunu anlamıştı.

Önündeki Birim ajanı, dudağının kenarıyla gülümsedi. "Bay Fabien, size bir mesaj iletmemi istedi efendim."

***

Nikolai, Birim ajanlarının cesetlerini bıraktıkları tarlada ona doğru yürürken, Renata bitkin hissediyordu. Birkaç saat içinde güneş doğacak ve vampirlerin bedenleri yok olacaktı. Şehirden ve tarlanın çevrelediği çiftlikten o kadar uzaktaydılar ki yerdeki çıplak bedenleri sadece çevredeki sürüngenler ve kuşlar görebilecekti.

"Kıyafetleriyle silahlarını arabanın arkasına attım," dedi Renata. "Ön koltukların arkasında yedek silahlar var. Arabanın anahtarı üzerinde."

Niko başını salladı. Garajın üstündeki daireyi tüm delillerden temizledikten sonra, Birim'in arazi aracına el koymuşlardı. Jack'in evinin yan sokağına park edilmiş sahipsiz ve zırhlı araç tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Renata'nın gözlerindeki bitkinliği gören Nikolai, "İdare edebilir misin?" diye sordu. "Eğer ihtiyacın varsa burada biraz dinlenebiliriz."

Genç kadın başını salladı. "Devam edelim, Lex'in evinden sadece birkaç kilometre uzaktayız."

"Evet ama Lex'in bizi kırmızı halılarla karşılayacağını hiç sanmıyorum. Orası da çok yorucu olacak. Sen beyin gücünü kullanalı sadece birkaç saat oldu. Artçı şokların en şiddetlisi ne zaman vurur?"

"Çok bekleyeceğimizi sanmıyorum," derken Renata, ay ışığında parlayan çimenlere baktı.

Niko onun çenesini kendine doğru kaldırdı. "Burada biraz daha dinlenmemiz iyi olur o zaman."

Renata ondan uzaklaştı. Kararlı ve dik kafalı halini takınarak, "Tam tersine. Hemen hareket etsek iyi olur. Artçı darbe gelmeden Mira'yı kurtaralım. Sonra dinlenirim," dedi. Hızla araca doğru ilerledi. "Kim kullanıyor? Sen mi ben mi?"

"Hey," diye arkasından yetişen Nikolai, onun bileğini tuttu ve arkasına kıvırdı. Bedenini ona yaslamıştı.

Tanrım, çok güzeldi. Yüzünün kadınsı ve kırılgan mükemmelliğini görmemek için aptal olmak gerekirdi. Badem şekilli gözlerindeki upuzun kirpiklerinin arkasında, ay ışığında parlayan çakıl taşları gibi yumuşacık bakan zümrüt rengi, soluk yüzüne çok yakışıyordu. Hokka gibi burnu ve dolgun dudaklarıyla çok seksiydi. Renata'nın

fiziksel güzelliği şoke ediciydi fakat Niko'yu asıl çeken onun sarsılmaz gururuydu.

Beraber olmak zorunda kaldıkları bu kısa zamanda, nasıl olmuşsa, Renata onun oluvermişti. Ona değer veriyor, güveniyordu. Sanki Düzen'deki silah arkadaşları gibi, ona canını emanet edebiliyordu.

"Hey," diye tekrarladı. Bu sefer sesi daha alçak ve yumuşaktı. Cesur kadının güzel yüzünden gözlerini alamıyor ve bu olağanüstü varlığın ortağı olmaktan duyduğu memnuniyete şaşıyordu. "Garajın üstündeki kaosta gayet iyi bir ekip olduk, değil mi?"

"Çok korktum Nikolai," diye yavaşça itiraf etti Renata. "Bir anda tepemize bindiler. Daha çabuk tepki vermeliydim, yapamadım çünkü..."

"Harikaydın," derken Nikolai, yüzüne düşen bir buklesaçı alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Harikasın," dedi yine yumuşacık. "Renata, yanımda senin olduğunu bilmek beni mutlu ediyor."

Renata da benzer bir gülücük verdi. "Beni de."

Aslında Niko'nun onu öpmek istemesi için hiç de uygun bir zaman değildi. Şehrin çok dışında, Tanrı'nın bile unuttuğu bir tarladaydılar. Hem tarlada hem de birlikte yaşadıkları şu birkaç günde bir sürü korku ve ölüm yaşamışlardı. Üstelik kendilerini bekleyen kısa gelecekte de çok şey değişmeyecekti. Yine de şu anda Nikolai'ın yapmak istediği tek şey, dudaklarında Renata'nın dudaklarını hissetmekti.

Arzusuna boyun eğdi. Yumuşak ve hiç aceleye getirmediği bir öpücükle, genç kadının dudaklarını dudaklarının arasına aldı. Renata'nın kolları savaşçıyı sardı. Başta biraz çekimserdi ama sonra erkeğine daha sıkı sarıldı. Öpüşme-

leri bitip yanağını Niko'nun göğsüne dayadığında hâlâ sıkıca sarılıyordu.

Renata konuşmak için ağzını açtığında neredeyse fısıldıyordu: "Onu bulabilecek miyiz?"

Nikolai onun başını öptü. "Evet bulacağız."

"Sence iyi midir?" diye sorduğunda adamın duraksadığını fark etti. Bu, kollarını savaşçıdan ayırmasına yetmişti. Gözleri hüzünle buğulanmıştı. "Tanrım, İyi olmadığını düşünüyorsun. Nikolai, şüpheni görebiliyorum. Mira'ya bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Hissettiğin şey kan bağı," dedi Nikolai, onun hislerini doğru okuyabildiğini inkâr etmemişti.

Renata yavaşça aracın kapısına ilerledi, yüzü sertleşmişti. "Hemen gitmeliyiz. Lex'i bulup, bize Mira'nın yerini söylemesini sağlamalıyız."

"Renata hâlâ burada kalıp, biraz dinlenmen gerektiğini düşünüyorum. Eğer artçı şok seni vurduğunda- "

"Şokun canı cehenneme!" diye bağırdı Renata. "Ben şimdi Yakut'un evine gidiyorum. Sen burada kalabilir ya da bana katılabilirsin. Ne olursa olsun gidiyorum."

Niko onu durdurabilirdi. Eğer istese, o daha araca binmeden hipnoz yeteneğini kullanarak gitmesini engelleyebilirdi. Renata'nın elini okşayıp güzel gözlerine bakması, kendilerini muhtemelen Yakut'un evine girdikten az sonra yakalayacak olan artçı şokun etkileri geçene kadar burada kalmalarını sağlayabilirdi.

Onu orada tutmasının birçok yolu vardı. Bunun yerine, hızla aracın sürücü koltuğuna açılan kapının önüne geçti ve Renata'nın o kapıyı kullanmasını engelledi.

"Ben sürüyorum," derken Nikolai, bunun tartışmaya açık olmadığını belli etmişti. "Sen yaralısın."

Renata bir an ona baktı ama cevap vermedi. Diğer kapıdan girip ön koltuğa oturdu.

Ana yola çıkıp, Yakut'un evine doğru ilerlediler. Ağaçlık yoldan avluya doğru ilerlerken farları söndürdüler. Her yer çok sessizdi. Nikolai araçtan inip yolun geri kalanını yürüyerek gitmelerini tavsiye edecekti ki bir şeylerin yolunda olmadığını hissetti.

"Burası her zaman bu kadar sessiz midir?"

"Asla!" dedi Renata, ona merakla bakmıştı. Koltuğun arkasına uzanıp birkaç silah aldı. Otomatik silahlardan birinin askısını boynundan geçirdi. Bir başka silahı da Nikolai'a uzattı. "Lex'in sadece iki muhafızı kalmıştı ama şu anda burada kimse yokmuş gibi görünüyor."

Bu kadar uzaktan da olsa Nikolai kan kokusu almıştı. Soylu kanıydı. Birden fazla kişiden kan akmıştı.

"Sen burada bekle. Gidip kontrol edeceğim."

Renata cevap vermek yerine bıkkın bir nefes alıp emrine uymayacağını bildiren bir bakış attı. Niko buna şaşırmamıştı.

Birlikte arabadan inip dikkatle ve sessizce eve doğru yürüdüler. Ön kapı ardına kadar açıktı. Yerdeki tekerlek izleri yeniydi. İzlere bakılırsa büyük ve ağır bir cip kısa süre önce buradan gitmişti.

Niko, Birim ajanlarının kısa bir süre önce burada olduğunu hissetti.

Ev bir mezarlık kadar sessizdi. Yeni ölmüş vampirlerin kokusu her yeri sarmıştı. Niko katliamı görmek için ışıkları açmaya gerek duymadı. Keskin gözleri, salondaki iki ölü vampiri hemen seçmişti. Her ikisi de başlarına aldıkları kurşunlarla öldürülmüştü.

Renata'ya yolu göstererek onun cesetlere dokunmama-

sını sağladı. Burnunu takip ediyordu ve burnu onları arkadaki çalışma odasına götürüyordu. Niko orada ne bulacağını da biliyordu. Yine de odaya girdi ve gördüğü manzara karşısında küfrü bastı.

Lex ölmüştü.

Lex ile birlikte, Edgar Fabien'i bulma ümitleri de ölmüştü.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 24

Nikolai küfredince Renata nefesini tuttu. Yakut'un odasında, kapının yanında bulunan elektrik düğmesine bastı ve ışığı yaktı.

Lex'in cesedine bakarken aklından tüm kelimeler uçup gitmişti. Başının ön tarafından üç tane kurşun girmişti. Renata çığlık atmak istedi. Dizlerinin üstüne çökmek ve saçını başını yolarak bağırmak istedi. Yas değil, öfkesi yüzünden yapacaktı bunu.

Fakat akciğerlerine nefes alma emrini bile zor veriyordu.

O kadar güçsüz hissediyordu ki elini bile kaldıramaz gibiydi. Bütün hayalleri yok olmuştu. Buraya gelip, Mira'yı bulmak için bir ipucu arayacaktı. Ne kadar küçük bir ihtimal olsa da belki şansı yaver gidecek ve Fabien'in malikânesinin adresini öğrenecekti. Ama ne yazık ki tüm umutları yok olmuştu.

"Renata, başka bir yol buluruz," dedi Nikolai, hemen yanındaydı. Cesede doğru ilerledi, eğilip Lex'in cebinden

telefonunu çıkardı. Telefonu açıp birkaç düğmeye bastı. "Lex'in telefon defteri elimizde. Bu numaralardan biri Fabien'e ait olmalı. Gideon'u arayıp numaraları araştırmasını isterim. Fabien'le ilgili bilgiye çok daha çabuk ulaşabiliriz. Onu yakalayabiliriz Renata."

Renata cevap vermedi. Umutsuz kalbi, kelimelerle hâlâ barışmamıştı. Yavaşça dönüp odadan çıktı. Ayaklarının hareket ettiğinin bile farkında değildi. Salondaki cesetlerin arasından geçti. Devam etti. İstemsizce, sadece ayaklarının götürdüğü yere gidiyordu. Bir süre sonra kendini Mira'nın odasında bulduğunda şaşırmadı.

Mira'nın yatağı bıraktığı gibi duruyordu. Sanki küçük kız dönüp gelecek gibiydi. Yatağın yanındaki komodinin üstünde, Mira'nın geçen hafta sonu bahçeden topladığı birkaç yabani çiçek vardı. Yakut çok sık olmasa da küçük kızın dışarı çıkmasına izin verirdi. Bu izinlerden birinden bir hazine gibi getirdiği çiçekler çürümeye yüz tutmuştu.

"Ah, tatlı farem benim," diye karanlık odaya seslendi. "Özür dilerim, özür dilerim, şu anda yanında değilim."

"Renata," diye seslenen Nikolai, arkada, karanlık koridorda bekliyordu. "Renata kendine bunu yapma. Kendini suçlama, henüz hiçbir şey bitmiş sayılmaz."

Savaşçının sesi huzur vericiydi. Sadece sesini duymak bile Renata'yı rahatlatabiliyordu. Yanında olması ise olağanüstüydü. Şu anda bu huzura ihtiyacı vardı. Ama hak etmediğini düşünüyordu. Şu anda arkasındaki adama koşup kollarında huzur bulmayı çok istese de kendini tuttu. Olduğu yerde kaldı. Sert ve üzgündü. Sözünü tutamamış olmaktan ötürü utanıyordu.

Evde bir dakika daha kalmaya tahammülü yoktu. Bu ev

ona hep kötü anıları hatırlatıyordu. Burada çok fazla ölüm görmüştü.

Odadan çıkıp hızla koridora ilerledi. "Buradan çıkmalıyım," diye homurdandı. Suçluluk duygusu ve kederi ciğerlerine doluyordu. "Burada... Boğuluyorum Burada... Nefes... Alamıyorum."

Niko'nun cevap vermesini beklemedi. Onu geçip koşmaya başladı. Kendini evin arkasındaki ormanlık alanda bulana kadar da durmadı. Ciğerlerindeki acı hâlâ dinmemişti. Artçı şok gelmişti işte.

Başının arka tarafında bir baş ağrısının oluşmaya başladığını hissetti. Cildi henüz acımaya başlamamıştı ama eklemlerindeki sızıyı hissedebiliyordu ve bunun kendisini yere yıkmasına az kaldığını biliyordu. En azından omzu fena durumda değildi. Yara hâlâ yerindeydi ama Nikolai'ın kanı enfeksiyonu alt etmeye yetmişti.

Renata arkasına dönüp çelik zincirle kilitlenmiş tahta kulübeyi gördüğünde, içinde kendine güç veren bir hırs uyandı. Bu kulübe, iki yıl önce, başkalarıyla getirilip kafeslere doldurulduklarını yerdi. Boynunda asılı silahla kapının kilidini kırdı. İçeri girmekte tereddüt etmedi. Kapıda durup, elindeki otomatik tüfeğin tüm mermilerini içeri boşalttı. Bunu yaparken avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Namluya sürülecek mermisi kalmadığında elini tetikten çekti. Boğazı bağırmaktan acıyordu. Omuzları kasılmış, ciğerleri körük gibi inip kalkıyordu.

Nikolai'ın arkasından yaklaştığını duyunca, "Burada olmalıydım," dedi. "Lex, Mira'yı Fabien'e satarken onu durdurmalıydım. Mira'nın yanında olmalıydım ama yatağımda acı çekmekle uğraşıyordum. İşe yaramazın tekiydim o anda."

Niko usulca homurdandı ve kendini suçlamasına katılmadığını belli etti. "Mira'nın tehlikede olduğunu bilemezdin. Olanların hiçbirini engelleyemezdin Renata."

"Evden hiç ayrılmamalıydım!" diye bağırdı Renata, suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. "Burada kalıp Lex'ten onun yerini öğrenmek yerine kaçtım."

"Kaçmadın. Benden yardım almaya geldin. Eğer bunu yapmasaydın, şu anda ölmüş olurdum." Renata'ya biraz daha yaklaştı. "Eğer burada kalsaydın Renata, Lex ve muhafızlarıyla birlikte ölmüş olacaktın. Bu gece burada yaşanan şey planlı bir infaz. Altında ise Fabien'in imzası var."

Renata sessizce barut kokan kulübenin içine bakıyordu. "Şehre geri dönmeliyiz," diye söze başladı. "Şehre dönüp onu aramalıyız. Gerekirse kapı kapı dolaşmalıyız."

"Ne hissettiğini biliyorum," dedi Nikolai, onun ensesine dokundu ama Renata ondan uzaklaştı. "Kahretsin Renata! Bilmiyor musun ki buradan limana kadar bütün kapıları tekmelemek Fabien'i bulmamı sağlayacak olsa, gözümü kırpmadan yapardım. Ne var ki bu işe yaramaz. Özellikle de güneşin doğmasına sadece birkaç saat kalmışken."

Renata başını salladı. "Gün ışığı benim sorunum değil. Şehre kendi başıma gidebilirim."

Nikolai, Renata'yı kızgınlıkla kendine çevirdi. "Kesinlikle gidemezsin." Savaşçının gözlerindeki kızgın parlaklığın arkasında korkunun da olduğunu gecenin karanlığı bile saklayamamıştı. "Yanında ben olmadan Fabien'e yaklaşmayacaksın." Gözlerindeki kızgınlığı Renata'nın hissettiğinden emin olmak istiyordu. "Bu işte beraberiz Renata, bunu biliyorsun. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Renata onun yüzüne baktı. İçinde pek çok duygunun

olduğunu hissetti. Hisleri gittikçe büyüyor, kendini aşıyor ve tepesinde kocaman, yağmaya hazır bir buluta dönüşüyordu sanki. İstese de ona karşı koyamıyordu. Gözleri acımaya başladı. Yaşla dolmuştu. Gözlerindeki damlaları akıtmamaya çalışırken, hıçkırarak sarsıldı. Ağlamaya başladı, kendini durdurmaya çalışmıyordu artık. Öyle ağlıyordu ki sanki hayatı boyunca çektiği tüm acılar o anda birleşmişti ve canını dayanılmaz şekilde yakıyordu.

Nikolai güçlü kollarıyla onu sardı. Ağlamasını durdurmaya çalışmadı. Daha iyi hissetmesi için ona beyaz yalanlar söylemedi. Umutsuzluğunu dindirmek için ona boş sözler vermedi.

Sadece ona sarıldı.

Ona sarıldı ve onu anladığını göstermeye çalıştı. Yalnız olmadığını ve belki de bir şekilde, sevilmeye değer olduğunu anlatmak istedi.

Renata'yı kucağına aldı ve kurşunla doldurulmuş kulübeden uzaklaştırdı. "Şimdi sana dinlenebileceğin bir yer bulalım." Huzur verici sesi, onun göğsünü titretiyordu.

"O eve geri dönemem Nikolai, orada kalamam."

Niko, "Biliyorum," diye homurdandı. Ormana doğru gidiyorlardı. "Başka bir fikrim var."

Ormanda, Renata'yı iki çam ağacının arasında kalan yaprakla bezenmiş bir oyuğa yerleştirdi. Renata o sırada ne olduğunu bilmiyordu ama biraz sonra tanık olacakları aklının ucundan bile geçmezdi.

Nikolai onun yanında yere diz çöktü. İki kolunu yana açtı. Başını öne eğdi ve vücudunun tüm kaslarını harmoni içinde gevşeterek konsantre oldu. Renata, çevrelerindeki bitkilerde bir kıpırdanma hissetti. Burnuna, yağmurdan sonraki ferahlık gibi temiz ve verimli ormanın kokusu

geldi. Nikolai iki yanındaki toprağa parmak uçlarıyla dokunurken, sıcak bir esinti hissetti.

Onları çevreleyen sarmaşıklarda hızlı bir hareketlenme başladı. Sanki üzerlerine yaşam tozları üflenmiş gibiydi. Renata, Nikolai'ın kollarına bir şeyin tırmandığını fark etti ama gördüklerine inanamayarak nefesini tuttu.

İnce dallar topraktan yükseliyor ve çamları sarıyordu.

"Tanrım!" dedi heyecanla. "Nikolai neler oluyor?"

"Her şey yolunda." Niko çevrelerindeki sarmaşıklara bakıyordu ve inanması zor olsa da onlara gözleriyle komutlar veriyordu.

Sarmaşıklar ağaçları sardı. Tepeye ulaştıklarında hepsi dallarla beraber yapraklandılar. Renata yoğun yaprakların büyüyüşünü izlediğine inanamıyordu. Başlarının üstünde bir yerde sarmaşıklar iki ağaç arasında birleşerek güzel bir gölgelik oluşturdular. Sanki Renata ve Nikolai, yaşayan bir çardağın içindeydi.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu Renata hayretle.

Savaşçı onu başıyla onayladı ama gözlerini inşa etmekte olduğu eserinden ayırmadı. Yapraklar gittikçe artıyordu, gölgelik şimdi aşağı kadar uzanmıştı. Çevreleri dallardan, sarmaşıklardan ve yapraklardan oluşan kalın duvarlarla kaplıydı artık. Duvarın bazı yerlerinde, Mira'nın odasındaki yabani çiçeklerden açmıştı.

"Peki, bunu nasıl yapıyorsun?"

Çevrelerindeki bitkilerin uzaması biraz yavaşladı ve Niko ona baktı. "Annemin hediyesi. Ondan, iki oğluna geçti."

"Annen kim? Doğa ana mı?" diyen Renata, keyifle bir kahkaha attı. Geçici olduğunu bilse de çevrelerindeki dogal duvarlardan çok memnundu. Tüm kötülükler ve vahşet dışarıda kalmış gibiydi.

Nikolai gülümseyerek başını salladı. "Benim annem bir Soy Eşiydi. Tıpkı senin gibi. Senin yeteneğin, beyninle gönderdiğin şoklar. Onun yeteneği ise buydu."

Genç kadın, "İnanılmaz bir şey bu," diyerek elini yanı başındaki yapraklarda gezdirdi. "Tanrım Nikolai, yeteneğin için nasıl bir sıfat kullanmalıyım bilmiyorum. Hayran olunası diyeceğim ama bu kesinlikle yetersiz kalır."

Nikolai omuz silkti. "Yeteneğimi pek kullanmıyorum. Bana bir şarjör mermi ve yarı otomatik tüfek ver, o zaman sana yetenek neymiş gösteririm."

Nikolai'ın bununla dalga geçtiğinin farkındaydı ama hikayede karanlıkta kalan bir yer vardı.

"Peki ya kardeşin?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?"

"Kardeşinin de bunu yapabildiğini söyledin."

"Evet yapabiliyordu." Nikolai'ın kelimeleri biraz hissizleşmişti. "Dmitri benden daha küçüktü. Öldü. Çok uzun zaman geçti üzerinden. Rusya'daydık o zamanlar."

Renata usulca, "Özür dilerim" dedi.

Nikolai duvardan bir yaprak aldı ve parmakları arasında parçalamaya başladı. "Daha çocuktu. Aslında iyi bir çocuktu. Benden birkaç yüz yıl daha gençti. Bir köpek gibi beni takip ederdi. Yaptığım her şeye dâhil olmak isterdi. Ona ayıracak vaktim yoktu. Hayatı uçlarda yaşamayı severdim, hâlâ da öyle yaşıyorum gerçi. Neyse, Dmitri bir şekilde, beni etkilemesi gerektiğini düşünürdü." Derin bir nefes alıp içinden küfretti. "Aptal çocuk. Dikkatimi çekmek için her şeyi yapardı. Bilirsin, onu onayladığımı, onunla gurur duyduğumu söylememi isterdi."

Renata onun ifadesini karanlığa rağmen görebiliyordu. Niko'nun gözlerinde, onun Mira'yı düşününce hissettiği gibi bir suçluluk duygusu okudu. O da yastaydı. Bir çocuğa bağlanmış ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Nikolai onu anlayabiliyordu, kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı.

"Dmitri'ye ne oldu?" diye sordu yavaşça. Eski yaraları açmak istemiyordu ama Renata bilmek istiyordu. Nikolai'ın ifadesine bakılırsa, bu acıyı çok uzun zamandır taşıyordu. "Bana anlatabilirsin Nikolai. Kardeşine ne oldu?"

"Benim gibi değildi," diye söze başladı Nikolai, geçmişi hatırlamaya çalışıyordu. "Dmitri zekiydi, iyi bir öğrenciydi. Felsefeyi severdi, kitaplarıyla yaşardı. Çevresindeki her şeyin nasıl çalıştığını öğrenmeye çalışırdı. Tamir etmeye bayılırdı. Çok akıllıydı. Nedense benim gibi olmak isterdi."

"Peki sen o zamanlar nasıl biriydin?"

"Vahşi." Kelime ağzından bir övünç değil hakaret gibi çıkmıştı. "Kabul ediyorum, her zaman biraz kuralsız yaşadım. Bugün iyi vakit geçiriyorsam, yarın nerede olacağıma önem vermezdim. Yarını düşünmeden yaşardım. Dmitri daha çok 'bekle ve gör' tipi bir insandı. Ben ise 'hemen dal' düsturuyla yaşardım. Adrenalini severdim. O ne kadar tamire meraklıysa ben de o kadar bozmaya meraklıydım."

"Bu yüzden mi Düzen'e katıldın? Savaşmanın verdiği adrenalin yüzünden mi?"

"Bir sebebi buydu, evet." Ellerini dizlerine koydu ve yere baktı. "Dmitri öldürüldükten sonra uzaklaşmak istedim. Olanlardan kendimi sorumlu tutuyordum. Ailem de beni suçladı. Rusya'yı terk edip Amerika'ya geldim. Kısa bir süre sonra da Lucan ve diğerleriyle tanıştım."

Renata onun, kardeşinin ölmediğini öldürüldüğünü söylemiş olduğunu kaçırmamıştı. "Ona ne oldu Nikolai?"

Niko derin bir nefes alıp verdi. "Ukrayna'daki barınakta yaşayan bir piçle uzun süredir birbirimizden nefret ediyorduk. Bir-iki kere birbirimizi gırtlaklayacak duruma gelmiştik. Sebebi genelde sadece can sıkıntısıydı. Bir gece Dmitri dışarı çıkmış ve o herifin arkadaşlarının yanında bana küfrettiğini duymuş. Onurumu korumaya karar vermiş ve bıçağını çıkarmış. Adamın yüzüne bir çizik atmış. Şanslı bir günüymüş, çünkü silahlarla arası hiç de iyi değildi. Her neyse, sonuçta adamı çok kızdırmış ve iki dakika sonra, başı kopmuş bir şekilde cesedi yerdeymiş."

"Üzgünüm Nikolai."

Renata başka ne diyebileceğini kestiremiyordu. Karşısındakini rahatlatmayı pek bilmezdi. Bilse de Niko'nun bunu istediğinden emin değildi. Savaşçı kendinden memnun olmayan birinin duruşuyla sessizliğe gömülmüştü.

Bir süre sonra Nikolai boğazını temizledi. Ellerini saçlarında gezdirip ayağa kalktı. "Dışarı çıkıp evi bir daha kontrol edeyim. Birkaç dakika burada yalnız kalabilir misin?"

"Evet, evet, iyiyim ben."

Nikolai onun yüzüne baktı. Renata ise ondan ne duymak istediğinden emin değildi, gözleri acı doluydu. "Artçı şok henüz gelmedi mi? Ne durumdasın?"

Renata omuz silkti. "Biraz hissediyorum fakat henüz çok şiddetli değil."

"Peki ya omzun?"

"O iyi," derken kolunu kaldırdı, acı çekmediğini erkeğe göstermek istiyordu. "Gittikçe iyileşiyor."

Aralarında daha da uzun ve garip bir sessizlik oluştu.

İkisi de bu sessizliği kırmalı mı yoksa kolaya kaçıp uzamasına izin mi vermeli karar vermiyordu. Nikolai yavaşça dalları kenara çekip kendine bir kapı açmaya başlayınca, Renata uzanıp ona dokundu.

"Nikolai... Ben... Şey... Sana teşekkür etmek istiyorum. Teşekkür ederim. Bana kanını verdin."

Savaşçı ona döndü ve başını hafifçe salladı.

"Minnet duyman iyi ama buna ihtiyacım yok. Eğer tersi durumda olsaydık, eminim sen de bana kanını verirdin."

Evet verirdi. Renata bunu duraksamadan söyleyebilirdi. Daha bir hafta önce tanımadığı bu adam, bu savaşçı vampir, şimdi onun en güvendiği, en yakın arkadaşıydı. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, Nikolai'ın sadece bir arkadaş olmadığını da kabul etmesi gerekirdi. Üstelik bu, onun kanını emmeden çok önce başlamıştı. Yaşadıkları harika seksten de önceydi yani. O dakikaları düşünmek hâlâ Renata'nın içini gıdıklıyordu.

"Bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum," derken adama baktı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi. "Birine güvenmeye alışık değilim. Beraberlik kavramını bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bilmediğim bir şey. Dahası, bildiğimi sandığım şeyler teker teker yanlış çıkıyor. Onlar sayesinde hayatta kalıyordum. Şimdi onlar olmayınca, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Korkuyorum."

Nikolai onun yanağını okşadı, sonra da yerinden kalkıp ona sarıldı. "Güvendesin," dedi kulağına sakince. "Benimlesin ve güvendesin."

Renata, Nikolai'ın ağzından çıkana kadar bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Savaşçının kollarında olmayı ne kadar istediğinin de şimdi farkına varıyordu. Nikolai dudaklarını yaklaştırıp onu öpünceye kadar, onun dudaklarına aç olduğunu hissetmemişti. Savaşçının öpüşüne coşkuyla karşılık verdi ve kendini anın güzelliğine bıraktı. Nikolai yanındaydı, kendisine sarılıyordu ve güven veriyordu.

Niko'nun öpüşü tutkuyla alevlendi. Renata'yı sırtından destekleyip yavaşça yapraklardan oluşmuş yastığa yatırdı. Renata üstünde onun ağırlığını hissetmekten memnundu. Erkeği sıcacıktı ve onu okşuyordu. Sıcak elleri Renata'nın bol tişörtünün altına uzandı. Yavaşça göbeğini okşadı, oradan göğüslerine çıktı.

Niko dudaklarını onun dudaklarından ayırırken, uzayan vampir dişlerini yavaşça diline değdirdi. Gözkapaklarının altındaki gözleri şehvetle parlıyordu. Renata'nın, onun kendisini arzuladığını görmek için yüzündeki değişimi kontrol etmesine ihtiyacı yoktu. Kasıklarında, arzulandığının kanıtı kendini hissettiriyordu. Elleriyle erkeğinin sırtını okşadı. Nikolai inledi ve erkekliğini onun kasıklarına dayadı.

Nikolai'ın ağzından kadının ismi bir inleme şeklinde çıktı. Renata'nın tişörtünü çıkarıp göğüslerini öpmeye başladı. Renata bir yay gibi kavis almıştı. Göğüslerinde ve karnında gezen ıslak dudakların tadını çıkarıyordu. Öpücüklerin zevkiyle kendinden geçmişti. Erkeğin tenini teninde hissetmek istiyordu.

Niko ustaca onun pantolonunun düğmesini açtı ve pantolonu kalçalarından aşağı çekti. Dudaklarıyla ellerini takip etti. Pantolonu önce dizlerine, sonra ayaklarına indirirken, öpücükleri de kadınının bacaklarında geziyordu. Pantolonu çıkarıp bacaklarını araladı ve arasına eğildi. Renata zevkten bir çığlık attı. Nikolai'ın dili ve uzun dişleri, cinsel organının çevresinde dans ederken, ona zevkle ezi-

yet ediyor gibiydi. "Tanrım," diye iç çekti Renata. Nikolai kalçalarından tuttuğu genç kadının belini kaldırmış ve dilini cinsel organına sokmuştu.

Renata nasıl olduğunu anlayamadan Nikolai soyunmuştu bile. Çıplak vücuduyla üstüne abandı. Renata onun erkekliğini hissedebiliyor ve her şeyiyle onu istiyordu. Bacaklarını yavaşça açıp onu içeri davet etti. İçinde onu hissetmek, erkeğin gücü ve ısısıyla kendisini doldurmasını izlemek istiyordu.

"Lütfen Nikolai," dedi arzuyla nefes nefese.

Nikolai dizleriyle onun bacaklarını daha da açtı. Başını kadınının boynuna gömerken, penisinin ucunu yavaşça onun kadınlığına dokundu. Sonra tüm uzunluğu ve sertliğiyle, yavaşça içeriye, en derinine kadar girdi.

Tüm erkekliği onun sıcaklığında kaybolurken zevkten kükredi. Renata bu kükremeyi tüm damarlarında ve iliklerinde hissetti. Niko yavaşça ileri geri gitmeye başladı, sabırlı olmaya çalışıyordu ama onu bu kadar isterken böyle yavaş davranması sanki işkence gibiydi. Renata, adamın kendisi için duyduğu arzunun yoğunluğunu hissedebiliyordu. Penisinin her girip çıkışında, onun hissettiği zevki görebiliyordu.

"Harika hissediyorum," diye homurdandı Nikolai. Bir kez daha çıkıp yavaşça girdi. Her seferinde daha derine gidiyordu. Sonra sertçe bir kez daha girdi ve, "Tanrım, Renata, harika hissettiriyorsun," diye inledi.

Nikolai daha hızlı bir tempoya geçtiğinde, Renata bacaklarıyla onun belini sardı. "Daha sert," diye fısıldadı. Niko'nun, bütün kuşkularını silmesini istiyordu. Hissettiği boşluğu ve suçluluğu onun altında unutmak istiyordu. "Nikolai, beni daha sert al," diye inledi.

Savaşçının cevabı vahşi ve heyecanlıydı. Elini Renata'nın altına geçirip kalçalarını kaldırdı ve her içine girişinde genç kadını biraz daha kendine çekti. Onu, tam istediği gibi kendine yaklaştırmış, içinde ihtiyacı olduğu gibi şiddetle gidip geliyordu. Renata'nın zirveye çıkmasına çok az kaldığını görünce, ateşli dudaklarını ağzına aldı. Renata orgazm olurken çığlığı erkeğinin ağzı tarafından yutuldu.

"Tanrım!" diye bağırdı Nikolai, ıslak dudaklarının arasından. Çok iyi hissediyordu. Temposuna devam etti ve kadınının gözlerine bakarken inledi. O sırada Renata ikinci kez boşalıyordu. Vajinasındaki kaslarla erkeğin penisini sararken onun da boşalmak üzere olduğunu hissediyordu. Niko inleyerek zirveye ulaştığında ona daha çok sarıldı. Renata, yeni keşfettiği bu duygunun içinde kaybolmak ister gibiydi.

Renata akıntıya kapılmıştı belki ama korkmuyordu. Bu vahşi ve pervasız erkekle birlikteyken güvendeydi. Buna gerçekten inanıyordu. Nikolai'a tüm vücudunu ve hayatını emanet edebilirdi. Oracıkta birbirlerine sarılarak yatarlarken, bu adama kalbini de emanet etmenin hiç zor olmayacağını düşündü.

Galiba ona âşık oluyordu.

***

Andreas Reichen'ın Berlin'deki barınağının kapısı ısrarla çalıyordu.

"Andreas orada mısın? Lütfen kapıyı aç. Ben Helene, seni hemen görmeliyim."

Saat sabaha karşı dörttü. Birazdan güneş ilk ışıklarıyla doğacaktı. Evde sadece bir-iki kişi uyanıktı. Gerisi, yani

neredeyse bir düzine soylu erkek, birkaçının eşi ve hatta çocukları çoktan yataklarına çekilmiş, uyuyordu.

"Andreas? Kimse var mı?" diye panikle bağırarak kapıyı çalmaya devam etti kadın. "Kimse var mı orada? Lütfen kapıyı açın!"

Malikânenin arka tarafındaki mutfakta, bir Soylu, bebeğini uyutmaya çalışan eşine süt hazırlıyordu. Kapıdaki sesi tanıyordu. Barınaktakilerin çoğu onu tanırdı. Liderleri Andreas, Helene'in bu evde her zaman iyi karşılanmasını istediğini söylemişti. Yine de Helene'in bu kadar geç bir saatte davetsiz gelmesi, özellikle de bunu iki gecedir ortada olmayan Andreas yokken yapması garipti.

Daha garip olanı, daima sakin olan bu iş kadınının sesindeki korkuydu.

Andreas'ın sevgilisine ne olduğunu merak eden Soylu, elindeki ılık sütü tezgâha bırakarak hızla kapıya doğru gitti.

"Geliyorum," diye seslendi, Helene'in kapıyı daha hızlı vurmaya başladığını fark etmişti. Parmaklarıyla barınağın güvenlik sistemine bir kod girdi. "Bir dakika Helene, hemen geliyorum. Sakin ol." Güvenlik ışığı yeşile dönünce kapıyı açtı.

"Ah, Tanrıya şükür," diyerek elini indirdi Helene. Makyajı bozulmuştu; siyah göz kalemi akmış, yanağını boyamıştı. Solgun ve titrekti. Normalde keskin bakan gözleri, alışılmadık şekilde donuktu. Odayı kolaçan etti. "Andreas... Nerede o?" diye sordu.

"Özel bir iş için Hamburg'a gitti. Yarın gece gelecek," dedi genç Soylu. "Sen istersen girebilirsin. Andreas, seni geri çevirmemizi istemez. İçeri gel."

"Evet," dedi Helene donukça. "O asla beni geri çevirmez."

Odaya girdiğinde biraz sakinleşmişti. "Onlar da Andreas'ın beni asla geri çevirmeyeceğini biliyordu."

Tam o anda genç vampir, Helene'in yalnız olmadığını fark etti. Hemen arkasından bir tabur Koruma Birimi ajanı içeri doluştu. Vampirin alarm vermeye vakti bile olmamıştı. Hepsi siyahlar içindeydi.

Helene'in bunu yaptığına inanamıyordu. Kadına bakıp, "Neden?" diye sordu. Cevap onun donuk bakan gözlerindeydi. Birisi onu ele geçirmişti, hem de çok güçlü birisi.

Bunu anlamasıyla vücuduna ilk kurşunu alması arasında geçen zaman hiç de uzun değildi. Bir anda malikânenin içi silah sesleriyle doldu. Ailesinin ve bu terörle uyanan başka kadınların çığlıklarını duydu. Bir başka kurşun kafatasını deldiğinde, dünya karardı ve tüm sesler sustu.

Bölüm 25

Nikolai, sarmaşıklardan ve yapraklardan inşa ettiği sağlam çardağın içinde oturmuş, uyumakta olan Renata'nın siyah saçlarına düşen güneş ışığını izliyordu. Kalın yaprak duvardan ancak bu ışık süzülebilmişti. UV ışını, onun türü için öldürücüydü. Yarım saat güneş ışınına maruz kalırsa ölürdü. Yine de Renata'nın saçını aydınlatan ışığı engellemek için duvarı kapatmaya gerek duymadı. Bunun yerine, yanındaki varlığın güzelliğini seyrediyordu. Saçları, ışığın getirdiği renklerle çok çekici görünüyordu.

Benim neyim var? diye sordu kendi kendine.

Orada oturmuş Renata'nın saçına bakıyordu. Bakmakla kalmıyor, ona hayranlık duyuyordu. Bunun iki sebebi olabilirdi ve her iki seçenek de aynı derecede sinir bozucuydu. Ya Nikolai, bir anda saç ürünlerine ilgi duymaya başlamıştı ve kuaförlük derslerine kayıt yaptırmalıydı ya da yanındaki kadın söz konusu olunca başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Bir şekilde, bir yerlerde, Renata'ya âşık olmuştu.

Bu da, Niko'nun neden ellerini ve tabii bir de başka

şeylerini ondan uzak tutamadığını açıklıyordu. Tüm geceyi ona sarılarak geçirmesinin sebebi bu olmalıydı. Neyse ki güneş doğmadan önce bir ara eve gidip ortalığı kolaçan etme fırsatı olmuştu.

Zaten, dün gece Renata'yı ağlarken gördüğünde kalbinin sıkışmasına ve kendini güçsüz hissetmesine bir açıklama arıyordu. Dmitri'nin ölümü konusundaki suçluluk duygusunu da onunla paylaşmıştı. Ona âşık olması, alışık olmadığı bütün bu hareketlerini açıklayabilirdi.

Renata'yı, kendisiyle güvende olduğuna ikna etmeye çalıştığı her an, kendisi de onunla olduğu için güvende hissediyordu. Ona tüm kalbiyle güveniyordu. Onu korumak için öldürebilirdi. Hatta gerekirse hiç düşünmeden ölebilirdi bile. Renata hayatına gireli çok uzun zaman olmamışsa da artık onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Ah, kahretsin!

Renata'ya gerçekten âşık olmuştu.

"İşte bu harika," diye homurdandı. Sesi, yanındaki güzel varlığın kıpırdanmasına sebep oldu. Renata gözlerini açtı ve yanı başında oturan savaşçıyı görünce gülümsedi. "Merhaba."

"Günaydın." Uzanıp duvardaki deliği yandaki yapraklarla kapattı.

Genç kadının kedi gibi gerindiğini görünce onu ilgiyle izledi. Saçlarını eliyle düzeltmesini seyretti. Renata, Niko'nun pamuklu gömleğini giyiyordu. Gömleğin düğmelerinin çoğu yerdeydi. Zaten Renata'ya büyük geliyor, eksik düğmeleriyle onun çıplaklığını ancak kısmen örtebiliyordu. Niko'nun buna pek de itirazı yoktu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Renata birkaç saniye düşündü, tek kaşını kaldırıp Ni-

ko'ya baktı. "Çok iyi hissediyorum. Dün gece ..." Kızardı, elmacık kemikleri pespembe olmuştu. "Dün gece inanılmazdı. Aslında şu anda, artçı şok beni yatağa gömmüş olmalıydı. Anlamıyorum. Bu sefer artçı şok yaşamadım sanki. Yani bir ara biraz acı çektim ama Jack'in dairesinde harcadığım enerjiye karşılık tüm gece acı çekmiş olmam gerekirdi."

"Daha önce hiç böyle oldu mu?"

Renata başını iki yana salladı. "Hiç olmadı. Yeteneğimi her kullanışımda muhakkak artçısını yaşardım."

"Fakat dün gece yaşamadın?"

"Hayır yaşamadım. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Niko, kendisiyle seks yapmasının onda bu etkiyi yarattığına dair bir-iki kötü şaka yapmak istedi ama bunu sağlayan şeyin başka bir sihir olduğunu biliyordu. "Dün kanımı içtin, farklı hissetmenin sebebi bu."

"Yani diyorsun ki kanın sadece yaramı iyileştirmedi, bu sorunumu da çözdü öyle mi? Bu gerçekten mümkün mü?"

"Evet, öyle bir ihtimal var. Bir vampirin kanını düzenli olarak içen Soy Eşi, daha da güçlenir. Çok daha yavaş yaşlanır. Vücudundaki hücreleri, kasları ve hatta tüm metabolizması formda olur ve sürekli sağlıklı kalır. Üstelik Soylu eşinin kanı, kadınının psişik güçlerini de arttırır."

"Sergei bu yüzden onun kanını içmeme izin vermedi," diye homurdandı Renata. Niko'nun çoktan bulduğu cevabı şimdi açıkça görüyordu. "Yeteneğimin sadece küçük darbelerden ibaret olmasından memnun olduğunu birkaç kez söylemişti. Onu yere sermeye çalıştığım birkaç seferde, acı vermeyi başaracak kadar bile güçlü şoklar göndermemiştim. Her seferinde de sonrasında yaşadığım artçı beni pişman etmişti."

"Sergei Yakut bir İlk Nesildi," diye hatırlattı Nikolai. "Eğer onun kanını içseydin, kimse seni durduramazdı."

Renata sessizce iç çekti. "Bana taktığı bir kelepçe daha. Başarabileceğime dair umudum olsaydı onu öldürürdüm." Bir dakikalığına sessiz kaldı. Yerdeki uzunca bir çimenin kenarında elini gezdirip, "Bir keresinde onu öldürmeye çalışmıştım," dedi. "Mira ile o evden kaçmaya çalıştığımız gündü. Bizi yakaladı ve sırtımdaki demir izlerinden birini o zaman yaptı. Bana o gün başka şeyler de yaptı."

Nikolai'ın onun başka hangi işkencelere katlandığını sormasına gerek yoktu. Renata'nın sırtındaki yanıklar yeterince kötüydü. Daha fazlasına da maruz kaldığını düşünmek... Niko öfkeden kuduruyordu. Elini onun elinin üstüne koydu. "Renata çok üzgünüm."

Renata'nın zümrüt yeşili gözleri acıma istemiyordu. "En azından, bana yaptıklarını Mira'ya seyrettirmeyecek kadar insaflıydı. Bana, eğer tekrar kaçmaya çalışırsam ya da yeteneğimi ona zarar vermek için kullanacak olursam, bana yaptıklarının aynısına Mira da katlanmak zorunda kalacak demişti. Hatta ona daha kötüsünü yapacağını söyledi. Sözünü tutardı, biliyorum. O yüzden kaldım. Kaldım ve ona itaat ettim. Bütün o zaman boyunca, bir mucizenin gerçekleşmesi ve Sergei Yakut'u hayatımdan silmesi için dua ettim," dedikten sonra duraksadı ve Niko'nun yanağını okşadı. "Sonra sen geldin ve her şey değişti. Sanırım benim mucizem sendin."

Nikolai onun elini tuttu ve avuç içine bir öpücük kondurdu. "İkimiz de çok şanslıyız."

"Sergei'in ölmüş olmasından memnunum," diye itiraf etti Renata.

"Keşke daha fazla acı çekseydi," derken Niko sesindeki karanlık nefreti saklamaya gerek duymadı. "Neyse artık sonuçta yok."

Renata başıyla onayladı. "Şimdi Lex de yok. Adamları da. Hepsi yok oldu."

"Sabahın bu saatinde, hepsi küle dönüşmüş olmalı," diyerek Niko onun saçlarını okşadı. "Dün gece, sen uyuduktan biraz sonra, eve gidip bütün pencerelerdeki kepenkleri söktüm. Gün ışığı eve girip üstüne düşeni yapmış olmalı. Bir de Boston'ı arayıp Lex'in telefonundaki numaraları verdim. Gideon numaraları kontrol edince beni arayacak."

Renata'nın yüzü umutla aydınlanmıştı. "Güzel."

"Oraya gitmişken, özlemiş olabileceğin bir şeyi de buldum."

Uzanıp, silahların olduğu yere bıraktığı kadife silah çantasını aldı. Renata'nın bıçakları içindeydi.

"Bıçaklarım," diye bir çığlık attı Renata, yüzü daha da aydınlandı. Adamın elinden çantayı alıp kurdelesini çözdü, dört bıçağı da içindeydi. "Bunları bana Jack verdi."

"Biliyorum. Onları senin için yaptırdığını anlatmıştı. Hediye olarak verdiğini ama kullanıp kullanmadığından emin olmadığını söylemişti."

"Onlara gözüm gibi baktım," diye mırıldandı Renata, kabzalarını eliyle okşuyordu.

"Jack'e, onları kullandığını söyledim. Senin için önemli olduklarını duyunca çok memnun oldu."

Renata'nın ona bakışında hem şefkat hem de minnet vardı. "Nikolai teşekkür ederim. Jack'e bunları söylediğin ve bana bıçaklarımı geri getirdiğin için sağ ol."

Savaşçıya yaklaştı ve onu öptü. Kısa bir öpücük gibi başlayan yakınlaşma, daha derin bir hal aldı. Nikolai onun

yüzünü avuçlarının arasına aldı. Çenesini başparmağıyla okşuyor, elmacık kemiklerini parmaklarının altında hissetmekten zevk alıyordu. Renata dudaklarını araladı ve Niko'nun dilinin kendi ağzında dolaşmasına izin verirken, ikisinden de çok lezzetli bir yemeği yermiş gibi zevk inlemeleri yükseldi.

Arzu tüm bedenini kaplayınca, Niko'nun vampir dişleri meydana çıktı. Penisi, altında Renata'nın olduğunun farkına varıp şahlanmış, pantolonun altından ona dokunmaya çalışıyordu sanki. Renata bu isteğe karşılık verdi. Elini onun pantolonunun içine soktu ve dokundu. Niko'nun aç erkekliği titredi ve Renata'nın elinin sıcaklığında daha da büyüdü. Renata, bu uzun ve şehvetli penisi zevkle okşuyordu.

Bir anda sıcacık ıslak dudaklarını erkeğinkinden çekip, "Saat kaç?" diye sordu.

Niko homurdandı, onun dokunuşlarına öylesine dalmıştı ki bir an soruyu anlayamadı. Nefesini düzenlemeye çalışarak, "Çok erken. Henüz dokuz olmamıştır," dedi.

Renata, "Hımm, peki. Gerçekten çok erkenmiş," diye mırıldanarak dudaklarını adamın boynuna götürdü. Niko'yu öperken cevabını bildiğini belli ederek, "Günışığına çıkamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır çıkamam."

"Hmm..." derken Renata dudaklarını onun çıplak göğsüne götürdü. Niko dirseklerinin üstüne yaslandı. Renata pembe parmaklarıyla onun göğsündeki *glifleri* takip ediyordu. Kaslı vücudunun göğüs ucu çevresinde incelen izlerini diliyle okşadı. Sonra, yine diliyle, onun karnına indi. Konuşmaya başladığında, sesi gırtlağından zor çıkı-

yor gibiydi. "Demek ki birkaç saatliğine de olsa buradan çıkamayacağız, öyle mi?"

Nikolai, "Evet," derken verdiği nefesin yerine yenisini alamayacak kadar uyarılmıştı. Renata'nın dudakları daha da aşağı indi. Erkeğinin göbeğinden aşağı inen bir *dermaglifi* takip ediyordu. Daha aşağılarda, dudaklarının kendisiyle buluşmasını hasretle bekleyen, istek ve arzudan devasa boyuta gelmiş penisine doğru ilerledi. "Gün batana kadar burada mahsur kaldık sanırım."

"Hı-hı" diyen Niko, genç kadının dişleriyle pantolonunun düğmesini çözmesini izledi. Renata yavaşça pantolonu aşağı çekti ve Nikolai'ın penisinin ucu göründü. Renata pantolonla daha fazla ilgilenmeyerek, tamamen ortaya serilen erkekliğini yaladı. Bir yandan da Nikolai'a bakıyor ve onun kendinden geçişini zevkle seyrediyordu. Nikolai zorla yutkundu, "Ah, Tanrım..." diye inledi zevkle.

"Peki..." diyen Renata, penisinin baş kısmına üflüyor ve ona işkence yapıyordu. "Güneşin batmasını beklerken tüm gün burada ne yapacağız?"

Niko kıkırdadı. "Tatlım, Seninle yapmak isteyeceğim yüz şey sıralayabilirim."

Renata meydan okurcasına baktı ona. "Sadece yüz şey mi?"

Erkeğinin bu ukalaca soruya cevap vermesini beklemek yerine, penisini dudaklarının arasına aldı ve ağzının derinlerine kadar ilerletti. Niko, vücudu zevkle gerilirken, bu inanılmaz kadınla geçireceği saatler için Tanrı'ya şükrediyordu.

Bölüm 26

Renata evin arka kapısından içeri girerken eşikte durdu. Nikolai'ı ormanda bırakmıştı, sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Şu anda kendisine bol gelmeyecek kıyafetleri edinebileceği tek yer olduğundan, Sergei Yakut'un evine bir daha girmeme isteğini biraz ertelemeliydi.

Öğleden sonra olmuştu bile. Güneşin sıcaklığı sırtına vuruyordu. Güzel bir gündü ama evin içi soğuk ve loştu. Renata girmeye çekindi. İçerde, ağaçların gölgeleri oynuyor ve güneş isteksizce parkelerin üstüne düşüyordu.

Yavaşça içeri girdi ve Lex'in öldürüldüğü odaya geçti.

Lex'in cesedi yok olmuştu. Yeri kaplayan kan da artık yoktu. Geriye sadece az bir miktarda kül kalmıştı. *Tıpkı Nikolai'ın söylediği gibi*, diye geçirdi içinden. Odanın kepenkleri ardına kadar açılmıştı. Güneş ışıkları oradan içeri girmiş ve suç mahallini temizlemişti. Dışardan taze bir esinti içeri giriyordu. Orman kokusu ve çam kozalağı tadı odanın dinginliğine karışıyordu. Renata derin bir nefes aldı. Ciğerlerine dolan havanın, yeni günün umudunu ge-

tirerek, dün gece şahit olduğu bütün ölüm, kan ve vahşet anılarını silmesini istedi.

Ev hiç alışık olmadığı bu ışıkta çok farklı görünüyordu. Kendisi de farklıydı ve sebebini biliyordu.

Âşık olmuştu.

Çok uzun zamandır ilk kez, belki de hayatında ilk kez, gerçekten umutluydu. Kalbinde bir inanç filizlenmişti. İnanıyordu ki gelecek ona sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını getirecekti. Artık mutluluklarının anlarla değil, yıllarla ölçülebileceğine inanabiliyordu. Nikolai ile olmak, onun kollarında ya da yanında durmak Renata'ya birçok şeyi yapabileceğine dair umut vermişti.

Salona yürüdü, bu odaya ve bu eve muhtemelen son kez giriyordu. Şu anda kendince veda ediyordu.

Bu akşam Nikolai ile evden ayrılıp Mira'yı aramaya geldiklerinde içinde durdukları salon, dışarıdaki korkunç kulübe, avlu, Sergei Yakut, Lex ve geçen iki yılını cehenneme çeviren her şey tarih olacaktı. Bütün çirkinliği ve acıyı burada bırakıp, bunların hiçbirini Nikolai ile olan geleceğine taşımayacaktı.

Hayatının şimdiye kadarki kısmı bitmişti artık.

Mira ile paylaştığı küçük banyoya girdi. Sıcak suyu açtığında huzurlu hissediyordu. Sıcak suyun buharı duş teknesinden yukarı yükselirken, Jack'in bol gömleğinde kalan birkaç düğmeyi çözüp duşa girdi. Camda çıplak vücudunu izledi. Yeni şekillenmeye başlayan geleceğinde, vücudunu nasıl kullanacağını düşündü ister istemez. Örneğin bu gece onları nelerin bekleyeceğini kestiremiyordu. Macera-larının yeni ve tehlikeli bir ayağı, Fabien ile ilgili bilgi aldıklarında başlayacaktı. Fakat o tehlikeye dalmaya hazırdı.

Yanında Nikolai varken, kalbi onun aşkıyla yanarken, her şeye hazırdı.

Yeniden vaftiz olur gibi, savaşçı bir şövalyenin kutsal yağla savaşa hazırlanması gibi, Renata sıcak suyun altına girdi. Su huzur verici şekilde vücudundan süzülürken, başını kaldırıp gözlerini kapattı. Temizlendiğini hissediyordu.

***

Nikolai, doğal çardaklarının gölgesinden çıkmamıştı. Renata'nın dışardan yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Tak tak," dedi genç kadın yaprakların arkasından. "Şimdi içeri giriyorum. Geri çekil, güneşten kızarmanı istemem."

Dalların bir kısmını kenara çekip içeri girdi. Nikolai'ın kulağında Lex'in cep telefonunun olduğunu görünce, usulca özür diledi. Niko, Renata temizlenmek için eve gittikten az sonra Düzen'i aramıştı. Boston'dan hem iyi hem de kötü haberler vardı.

İyi haber, Lex'in telefonundaki numaralardan birinin bekledikleri gibi Edgar Fabien'e ait olmasıydı. Bu kadarcık bilgi bile Gideon'un, uluslararası kimlik sistemini geçerek Fabien'in adresini öğrenmesine yetmişti. Şimdi, Fabien'in Montreal Barınağı'nın, dağ evinin ve daha birçok meskeninin adresi ellerindeydi. Ayrıca Fabien'in diğer telefon numaralarını, plakalarını öğrendikleri gibi o şerefsizin bilgisayar programları ve hatta Montreal Barınağı'ndaki güvenlik kameralarının görüntülerine de erişim sağlamışlardı.

İşte şimdi, kötü haber geliyordu.

Edgar Fabien evde değildi. Dün geceki güvenlik kamerası görüntülerine bakılırsa, İçlerinden biri Fabien olan yedi soylu vampir yanlarına Koruma Birimi ajanlarını da alıp barınaktan çıkmıştı. Fabien'in yanındakilerin kim olduğunu söylemek çok zordu. Ne de olsa hepsi siyah maskeler takmıştı.

Şimdi de daha kötü haberdeydi sıra. Yedi Soylu ayrılırken yanlarında bir de çocuk vardı. Çocuğun gitmek istemediği belliydi ama zorla yanlarına almışlardı onu. Sarışın küçük kız Mira olmalıydı.

"Hâlâ dinliyor musun?" diye sordu Gideon telefonun öbür ucundan.

"Evet dinliyorum."

"Lucan, Fabien'in sorgulama için Boston'a getirilmesini istiyor. Bu da demek oluyor ki bize canlı lazım dostum."

Niko bir küfür savurdu. "Önce o piçi bulmalıyız."

"Evet, ben de onunla uğraşıyorum. Fabien'in bütün cep telefonlarındaki GPS vericilerini kontrol ettim. Yakut'un evinin kuzeyinde, bir saatlik mesafede bir evi gösterdi. Ev, Fabien'e ait. Orada olmalılar."

"Emin misin?"

"O kadar eminim ki sana takviye kuvvet gönderdik bile. Tegan, Rio, Brock ve Kade şu anda oraya geliyorlar. Seninle buluşacaklar."

"Takviye kuvvet mi? Şu anda yolda mı?" Genç adam dışarıdaki güneşin yaprakların arasından süzülen huzmesine baktı. Düzen'in, acil durumlar için, koruyucu bir güneş ışığı kıyafeti vardı. Tepeden tırnağa kadar her santimlerini kaplayan bu kıyafet UV ışınını geçirmiyordu. Yine de en güçlü nesilden bir vampir bile, üzerinde bu kıyafet olsa da yedi saat güneş ışığında sürecek yolculuğa zor dayanırdı. Bir kamyonun kapalı kasasında seyahat edeceklerini tahmin etti ama yine de kamyonu birinin sürmesi şarttı. "Şaka yapıyor olmalısın. Kamyonu süren şanssız kim?"

Gideon kıkırdadı. "Soy Eşlerinden biri adamım. Sanırım farkında değilsin ama aramızda sayıları giderek artıyor."

Nikolai, Renata'ya bakarak, "Evet, farkındayım" dedi. Genç kadın, Lex ve diğerlerinden aldıkları silahları kontrol ediyordu. "Peki kim neyle geliyor?"

"Rover'la geliyorlar ve Dylan kullanıyor. Yan koltuğunda Elise var. Senin yanına varmaları dokuzu bulur. Fabien'in yanındakilerin kim olduğunu bilmediğimizden, hassas bir operasyon olacak. Mümkün olduğu kadar çoğunu canlı yakalamalıyız." Gideon duraksadı. "Dinle, çocuk için endişelendiğini biliyorum. Çocuğun güvenliği elbette önemli ama bu çok daha önemli bir operasyon Niko. Eğer Fabien bizi bir şekilde Dragos'a götürebilecekse, görevimiz onu canlı ele geçirmek olmalı. Önceliğimiz bu. Lucan'ın emirleri de böyle."

"Tamam," dedi Nikolai. Görevinin önemini biliyordu fakat Mira ve Renata'yı hayal kırıklığına uğratamayacağını da biliyordu. "Tamam Gideon, seni anladım."

"Fabien güneş batana kadar yer değiştirirse seni ararım. Bu arada, akşam takviye kuvvetle buluşmanız ve planı gözden geçirmeniz için bir yer ayarlayacağım. Bir-iki saate, bu konuyla ilgili seni ararım."

"Tamam, görüşürüz."

Nikolai telefonu kapatıp yanına koydu.

"Gideon, telefon numaralarından bir şey çıkarmayı başarmış mı?" diye sordu Renata, dikkatle ona bakıyordu. "Fabien'in adresini bulduk mu?"

Niko başını salladı. "Adresi bulduk."

"Şükürler olsun," diye iç çekti Renata. Rahatlaması bir anda kararlılığa ve öfkeye dönüştü. "Nerede o piç? Şehrin içinde mi yoksa dışında mı? Hemen gidip çevresini kolaçan edebilirim. Aslında şu an o kadar güçlü hissediyorum ki. Artçılar artık güçlü olmayacak. Omzumdaki yara da acıtmıyor. Hemen gidip onu kapısının önünde yere serebilirim."

Niko, "Renata," diyerek onun elini tuttu. Başını sallayarak, "Fabien orada değil. Yer değiştirmiş," dedi.

"Nerede peki?"

Renata'ya, Gideon'un bulduğu GPS sinyalinden bahsedebilirdi. Fabien'in Mira'yı yanına alıp kendilerinden sadece bir saat uzaklıktaki bir yere geldiklerini söyleyebilirdi. Fakat biliyordu ki karşısındaki kadın, o kadar değer verdiği çocuğun bu kadar yakınında olduğunu bilirse, hemen yola çıkardı ve Niko bile onu durduramazdı.

Niko, Düzen'e verdiği sözü tutmalı ve görevini eksiksiz tamamlamalıydı. Bu onun onuruydu. Peki ya Renata? Bu kadın onun aşkıydı. Silah arkadaşlarını tehlikeye atamayacağı gibi, Renata'nın da o olmadan böyle bir savaşa gitmesine izin veremezdi. Basit düşünmeye çalıştı. Renata, her durumla başa çıkabilecek biriydi. Çok iyi silah kullanıyordu ve yetenekliydi. Kesinlikle cesurdu da. Fakat... Niko için çok önemliydi ve böyle bir riski göze alamazdı. Kesinlikle böyle bir seçeneği yoktu.

"Fabien'in nerede olduğuyla ilgili kesin bilgiyi bekliyoruz," dedi. Niyeti iyi olsa da söylediği yalan canını acıttı. "Bu arada Düzen'den takviye kuvvet geliyor. Bu gece onlarla buluşacağız."

Renata onun sözlerine inanıyordu. "Mira'nın Fabien ile olup olmadığına dair bir bilgimiz var mı?"

"Onu araştırıyorlar," derken Nikolai onun zümrüt yeşili gözlerine bakmaya devam edemedi. "Fabien'i bulduğumuzda Mira'yı da bulabileceğiz. Ona bir şey olmamıştır, merak etme. Sana söz verdim."

Renata'nın başını sallayıp başka yere bakmasını bekliyordu ama onun yerine, Nikolai'a uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı. "Teşekkür ederim. Bütün bunları yaşarken yanımda olduğun için teşekkürler. Sana asla borcumu ödeyemem Nikolai."

Nikolai onun ellerinden birini eline aldı ve dudağına götürüp avuç içine bir öpücük kondurdu. Ona ezbere bir şey söyleyecekti. Ne zaman işler ciddiye binse ya da romantikleşse kullandığı kalıplar vardı. Biri şu anda çok işine yarardı. Şaka yaparak dikkat dağıtmayı çok iyi bilirdi. Ciddiyeti espriyle püskürtür ve aslında hassaslaştığını göstermemek için ardına bakmadan kaçardı.

Ancak eskiden kullandığı bütün bu silahlar şu anda işe yaramazdı.

Renata'nın elinin üstünü başparmağıyla okşadı ve onun zümrüt yeşili gözlerine daldı.

"Bu konuda çok iyi değilim," diye mırıldandı. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Kahretsin! Muhtemelen her şeyi berbat edeceğim. Bilmeni istiyorum ki sana çok değer veriyorum, gerçekten. Hem de çok Renata."

Renata sessizce bakıyordu. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp verdiği bile anlaşılmıyordu.

"Değer veriyorum," diye kızgınlıkla tekrarladı Nikolai. Asıl söylemek istediği kelimelerin ancak çevresinde dolaşabildiği için kendine kızdı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Senin için bir önemi var mı onu da bilmiyorum. Yine de söylemek istiyorum işte. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hem de hiç kimse için."

Savaşçı sıkıntıyla ellerini ovuştururken, Renata'nın yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Niko kalbinin derinliklerine kadar uzanan hislerini nasıl anlatacağını bilemiyordu. Kendini çok beceriksiz hissediyordu.

"Şunu söylemeye çalışıyorum..." Başını salladı Niko, saçmaladığını hissetti. O sırada Renata uzanıp yüzüne dokundu. Biraz sakinleşti savaşçı, Renata'nın güzel bakışları yeniden odaklanabilmesini sağladı. "Sana söylemeye çalıştığım şu: Sana âşık oluyorum. Hem de sırılsıklam. Bunun olmasını beklemiyordum. Bunun olmasını istediğimi bile bilmiyordum ama Tanrım, Renata... Gözlerine her bakışımda, kalbim şu iki kelimeyle atıyor: *Sonsuza kadar.*"

Renata yavaşça nefes aldı, gülüşü tüm yüzünü kaplamıştı.

Niko, parmaklarını uzatıp onun yumuşak tenine dokundu. "Seni seviyorum Renata. Bir şair olmadığımı biliyorum. Sana söyleyebilecek şairane sözlerim yok. Keşke olabilseydi ama senin için hislerimin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Seni seviyorum."

Renata yumuşacık bir sesle güldü. "Şairane sözler istediğimi de nereden çıkardın? Tam da duymak istediğim şeyleri söyledin Niko." Kollarını erkeğinin boynuna geçirdi, onu kendine çekip tutkuyla öptü. "Ben de seni seviyorum," dedi kulağına. "Bunu kabul etmek çok korkutucu geliyor fakat ne hissettiğimi biliyorum. Seni seviyorum Nikolai."

Niko onu öptü ve sıkıca sarıldı. Onu kollarının arasından hiç çıkarmamayı istiyordu. Fakat kısa süre sonra güneş

batacaktı. Hâlâ yapması gereken bir şey vardı. "Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu.

Renata, "Ne istersen," diye yanıtladı.

"Bu gece neler olacak bilmiyorum ama senin olabildiğince güçlü olman gerek. Benden biraz daha kan almanı istiyorum."

Renata yerinden doğruldu ve baştan çıkarıcı bir bakışla ona yanaştı. "Bunu, benimle tekrar yatmak için istemediğinden emin misin?"

Niko kıkırdadı. Renata ile tekrar yatma fikri bile bacaklarının arasına kanın toplanmasına yetmişti. "Bunu hep isteyeceğim ama konu ciddi. Benden beslenmeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii, elbette."

Savaşçının alnında bir kas seyirdi.

"Bir şey daha var Renata. Bu gece Fabien'i yakalamak için harekete geçtiğimizde, eğer sana bir şey olursa..." derken sözlerini toparladı. "Yani, yanımda olmanı istiyorum. Savaşırken, senin iyi olduğundan emin olmalıyım. Yoksa konsantre olamam. Seninle bir bağım olmalı. Yakut'un, senin kanını bir tasma gibi kullanmasından ne kadar rahatsız olduğunu biliyorum. Emin ol ben bunu yapmam. İstiyorum ki..."

"Evet Nikolai," diye sözünü kesti Renata, susması için parmaklarını onun dudaklarına götürmüştü. "Evet, kanımı içebilirsin."

Niko rahatlamıştı ama yine de hatırlatmak istedi. "Bu, daima demek," dedi kısık bir sesle. "Bunu anlaman gerekiyor. Senin, benim kanımı içtiğinde olduğu gibi, ben de sana kanımla bağlı olacağım. Bunun geri dönüşü yok."

"Anlıyorum." Renata'nın sesinde en ufak bir çekince

yoktu. Ona biraz daha yaklaşıp öptü, uzun ve içten bir öpüşmeydi bu. "Bu bağın ömür boyu süreceğini biliyorum. Yine de kabul ediyorum."

Niko inledi. Damarlarında ateşler geziyor gibiydi. Vampir dişleri uzadı, erkekliği hızla şahlandı. Tüm vücuduyla, Renata'nın kendisine ait olduğunu deklare etmek istiyordu. Onu öperken, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Renata, dilini adamın dudaklarının arasından geçirdi ve sivri dişleriyle bir dansa başladı.

"Çıplak olmanı istiyorum," dedi Niko, sesindeki hükmediciliği saklayamamıştı. Bir tarafı insandı ama diğer tarafı, daha vahşi tarafı, o kadar kibar olmayabiliyordu.

Renata hızla emrini yerine getirirken, Niko arzulu gözlerle onu izledi. Genç kadın, üzerindeki son kıyafetleri de çıkardıktan sonra yaprak yataklarına uzandı. Bacaklarını aralamıştı, Kendini ona fütursuzca sunuyordu.

Niko, "Evet, bu çok daha iyi," diye inledi.

Savaşçı çok azmıştı. Kendi kıyafetlerini yırtarak çıkardı. Genç kadının bacaklarından üstüne tırmanıp, erkekliğini onun kasıklarına dayadı. Renata'nın tüy gibi elleriyle penisini okşaması, onu daha da azdırmıştı. Genç kadının gözlerine bakarak kendi elini ağzına getirdi ve dişlerini bileğine geçirdi.

"Seni tekrar tatmak istiyorum," dedi Renata, yavaşça doğruldu. Niko kanayan bileğini onun ağzına götürdü. Kan damlaları genç kadının göğüslerinin arasından süzülüyordu. Beyaz teninde kıpkırmızı titreyen kan damlaları göz alıcıydı. Renata onun kanını emerken gözlerini kapattı ve inlemeye başladı.

Niko bir süre onu izledi. Vücudunun kanına verdiği tepkiyi zevkle seyretti. Boşta kalan eliyle onu okşuyor, üstüne dökülen kanlarla oynuyordu. Kendi kanının, Renata'nın teninde dans edişi, gördüğü en erotik şeydi. Eli daha aşağılara indi. Genç kadının bacaklarının arası alev alevdi ve ona hazırdı. İki parmağını içine sokup hareket ettirmeye başladı. Renata bacaklarıyla Niko'nun belini sardı ve ilk orgazmını yaşarken titremeye başladı.

Nikolai, kadınını besleyen bir erkeğin ilkel gururuyla kükredi. Renata'nın birkaç dakika daha emmesine izin verirken, altındaki vücudun kendisine ateşle karşılık verişinin zevkini çıkarıyordu. Kendisi de alev alevdi.

Yavaşça bileğini Renata'nın ağzından çekti ve yaralarını yalayarak kapattı. Renata hâlâ altında kıvranıyordu, Niko için inliyordu. Genç kadının üstüne abanıp hızla içine girdi. Renata, Niko'nun uzun penisi bacaklarının arasını doldururken bir zevk çığlığı attı. Tırnaklarını erkeğinin omuzlarına geçirdi.

Nikolai, yapabildiği kadar yavaşça girip çıkıyordu. Hissettiği şehvet, daha yavaşına izin vermiyordu. Renata, onun beline sardığı bacaklarını biraz daha sıkarak bir kez daha geldi. Bu sefer ona Niko da eşlik etti. Ne var ki bu savaşçıyı durduramadı. Genç kadının içindeki erkekliği hâlâ taş gibiydi ve açtı. Renata, artık onun kadınıydı.

Niko elleriyle Renata'nın güzel boynunun üstüne düşen yaprakları temizledi. "Renata, eşim olmanı istiyorum" dedi, kendi sesini tanıyamıyordu; sanki yalvarır gibi çıkmıştı.

"Evet!" Renata penisini daha da çok içine aldı. Gözleri onunkilere kilitlendi ve, "Evet," dedi yeniden.

Niko gırtlağından gelen yabani bir hırlamayla dişlerini dudaklarının örtüsünden kurtardı ve genç kadının üstüne eğildi.

Renata'nın kanının şekerli tadı ağzına dolarken, bacaklarının arasına kadar bir elektrik yemiş gibi hissetti. İşte şimdi anlıyordu. Kaç kez, yoldaşları olan diğer savaşçılarla kan bağı kurmak ve hayatları boyunca tek kadına bağlanmak konusunda dalga geçmişti. Nasıl olup da diğer kadınlara bakamaz olmuşlardı? Yüzlerce hatta binlerce kez onlara bunun şakasını yapmıştı Niko. Ne kadar da aptaldı.

Şimdi anlamıştı. O Renata'ya aitti. Bu aidiyet, genç kadının kanının tadına bakmadan çok önce başlamıştı. Kadınının kölesiydi o ve bundan da çok memnundu.

Niko daha da büyük bir yudum aldı. Kanlarının ve şu anda birbirine kenetlenmiş, ritmik şekilde hareket eden bedenlerinin sağladığı bağın tadını çıkarıyordu. Son yudumunu da aldıktan sonra kadının boynundan ağzını çekmedi. Yüzü zevkle gerildi, Nikolai tekrar boşalıyordu. Bu seferki daha da yoğundu. Kendisine neyin çarptığını anlayamamıştı. Yaşadığı doyumla Renata'ya daha sıkı sarıldı. Bütün gece kanını emebilirdi ama kendini zorla geri çekti. Çekmeden önce, sevecen bir yalayışla onun yaralarını kapattı.

Genç kadına baktı, gözleri pırıl pırıldı. "Seni seviyorum," dedi mutlulukla. Renata'nın bunu duymasını ve inanmasını istiyordu. Bu gece Fabien'in olduğu yere gittiklerinde Renata'nın, onu sevdiğini hatırlamasını istiyordu. Renata'ya neden yalan söylediğini açıkladığında, genç kadının onu sevdiğini unutmamasını istiyordu. Uzanıp önce çenesini öptü, sonra yanağını ve alnını. "Seni seviyorum Renata." Erkekliği hâlâ onun içindeydi.

Renata uykulu şekilde ona bakıp, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi.

"O zaman, bunu çok fazla duyacağından emin olmalıyız."

Renata, "Peki," diye mırıldandı, ellerini erkeğinin saçlarında gezdirdi. "Bu arada, her şey harikaydı. Hep bu kadar güzel olacak mı?"

"Sanırım gittikçe daha da güzelleşecek."

Genç kadın bir kahkaha attı. Onun kahkahası, Niko'nun tekrar ereksiyon olmasına yetmişti. Renata bacaklarının arasındaki sertliği hissetti. "Bunu yapmaya devam edersen, içeri girip tekrar duş almak zorunda kalacağım."

Savaşçı anlamlı bir bakışla kasıklarını Renata'ya doğru itti ve daha derine girdi. "Oh, bunu yapmaya devam edebilirim. Merak etme, sen çevremdeyken bunu yapmakta kesinlikle zorlanmam."

Renata, "Dikkatli olmalısın, sözünü tutmanı isteyebilirim," diye alay etti.

Niko kıkırdadı. "Tatlım, beni her şekilde isteyebilirsin."

Eğilip tekrar onu öptü Niko. O sırada Renata, onun beline sardığı bacaklarını döndürüp erkeğini altına aldı. Üstünde yavaşça gidip gelirken, uzun bir zevk işkencesi daha başlamıştı.

Bölüm 27

Andreas Reichen'ın bu dünya üzerinde geçirdiği üç yüz yıl boyunca, ölümün bir karabasan gibi üzerine çullandığı bir sefer daha olmuştu. O zaman da amaçsız ve vahşi bir katliam, huzurlu malikânesini esir almıştı.

1809'un nemli yazında, bir grup Issız, şu anki barınaklarını oluşturan malikaneye zorla girmiş, ailesinden birkaç kişiye tecavüz edip bir kısmını da öldürmüştü. O günkü saldırı rasgeleydi. Malikâne ve içindekiler, kana susamış Issız çetesinin yolunun üstünde olacak kadar şanssızlardı sadece. Hiçbir koruması olmayan eve, Issızlar kapılardan ve pencerelerden kolayca girmişler, birçok masumu öldürmüşlerdi. O gün bile hayatta kalanlar olmuştu. Issızlar, malikâneyi yağmalamış ve yollarına devam etmişlerdi. Acımasız bir çekirge sürüsü gibiydiler. Neyse ki Reichen'ın yardımına gelen Düzen savaşçıları tarafından hepsi öldürülmüştü.

O günkü kıyım da dayanılır gibi değildi ama en azından herkes ölmemişti.

Reichen'ın bu akşam eve döndüğünde karşılaştığı ise

planlı bir saldırıydı. İçeriye zorla değil, hainlikle girmişlerdi. Bir arkadaş gibi davet edilmişlerdi. Aslında düşmanlardı. İçerde yaptıkları katliam muhtemelen sabaha karşı meydana gelmişti ve tam bir soykırımdı.

Kimse hayatta kalmamıştı.

Malikânedeki birkaç günlük bebekler bile öldürülmüştü.

Reichen havaya bir hastalık gibi nüfus eden sessizliğin içinde, yerdeki kanların ve tüm eve yayılmış ölümün üstünde yürüdü. Kendisi de ölü gibiydi. Ayak izleri, girişteki kanlarla boyanmış mermerde başlıyordu. Genç yeğeninin cesedinin yanından geçti. Oysa yeğeninin birkaç haftalık oğluna vaftiz babası olmayı kabul ettiğinde ne kadar da sevinmişti. Kapıdaki bu vampirin, katliamda ölen ilk kişi olmadığını tahmin etti Reichen. Ne de olsa görmeyen gözleri, ölmeden önce merdivenlere kilitlenmişti ve o tarafta, yerde, bir sürü boş kovan duruyordu. Ne yazık ki üst katta, barınağın yatak odaları bulunuyordu.

Kütüphanenin koridorunda bir ceset daha vardı. Koridorun ortasında genç bir vampir yatıyordu. Bodrum kata inen merdivenlerin önünde de birkaç cesetle karşılaştı Reichen. Kuzenlerinden biri ve onun Soy Eşi orada yatıyordu. İkisi de kaçmaya çalışırken ölmüştü.

Yerde yatan erkek çocuğunu görmemişti, neredeyse üstüne basacaktı. Belli ki çocuk yemek odasındaki dolaplardan birine saklanmaya çalışmıştı ama saldırganlar onu bulmuş, saklandığı yerden çıkarıp bir köpek gibi öldürmüştü.

Reichen içinden kopan hıçkırığı ağzından kaçırmamaya çalışarak, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Eğilip çocuğun elini tuttu ve, "Tanrı aşkına neden? Neden ben değil de onlar?"

"Dedi ki sen sebebini bilirmişsin."

Helene'in kuru sesi, Reichen'ın acıyla gözlerini kapatmasına sebep oldu. Kadın çok yavaş konuşmuştu. Hiçbir tonlama yoktu. Kelimeler dümdüz ve hissizdi.

Reichen, genç kadının gözlerinin donuk olduğunu görmek için ona bakmaya gerek duymadı. Donuktu çünkü bütün sıcaklığı ve insanlığı ondan emilmişti.

Artık ne onun sevgilisiydi ne de arkadaşıydı. Helene artık bir köleydi.

"Seni kim köleleştirdi?" diye sordu oğlan çocuğunun elini bırakarak. "Kime aitsin?"

"Kim olduğunu biliyorsun Andreas. Ne de olsa beni ona sen gönderdin."

Orospu çocuğu!

Reichen dişlerini öyle bir sıktı ki neredeyse azı dişleri kırılacaktı. "Wilhelm Roth. Seni buraya o gönderdi. Sana bunları o söyletiyor. Seni kullanarak beni mahvetti."

Helene'in hiçbir şey söylememesi, Reichen'ın haklılığını kanıtlıyordu. Sevgilisinin gözlerinin içine bakıp orada duygusuz bir köleyi görmek ne kadar iç burkucu olsa da Reichen bunu yapmak zorundaydı.

Yavaşça ayağa kalktı ve arkasına döndü. "Tanrım, Helene..."

Kadının kıyafetleri ve yüzü kurumuş kanla kaplıydı. Adamın en sevdiği akrabalarının ve arkadaşlarının kanı, şu anda karşısındaki kadının üstündeydi. Katliam gerçekleşirken burada olmalıydı. Olan biten her şeyi bu hissiz gözleriyle, hiç etkilenmeden izlemişti.

Genç kadın Reichen'a bakarken hiçbir şey söylemedi. Başı birazcık yana yatmıştı. Bir zamanlar parlak ve zekice bakan gözleri, şu anda bir köpekbalığının gözleri kadar soğuk ve donuktu. Yanında sallanan elinde, mutfaktan aldığı koca bir bıçağı tutuyordu. Bıçağın ucu, yemek odasının avizesinin ışığında parlıyordu.

Reichen kalbi acıyarak, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bilmiyordum. Bana e-posta atıp Roth'un adını yazdığında, seni uyarmaya çalıştım. Sana ulaşmaya çalıştım."

Cümlelerine devam etmek istese de artık ne söylediğinin bir önemi olmadığını biliyordu. Artık hiç önemli değildi.

"Helene sadece şunu bil ki üzgünüm," dedi. Boğazına takılan tükürüğünü zorla yuttu. "Sana gerçekten değer verdim. Seni seviyor- "

Kadın bir anda korkunç bir çığlık atarak üstüne atıldı.

Reichen, bıçağın keskin ucunun göğsünde ve kolunda açtığı yarayı hissetti. Derin, zarar verici bir yaraydı. Acıyı ve kendi kanının kokusunu boş verip, Roth'un kölesinin havadaki elini tuttu ve arkasına kıvırdı. Diğer eliyle kadının öteki kolunu da arkasında bağladığında, Helene çığlıklar atıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Adama küfürler ederek ve tükürerek vahşice savaşıyordu ama güçlü vampirin karşısında hiç şansı yoktu.

"Şşş!" diye kulağına fısıldadı Reichen. "Sessiz ol."

Helene kapana kısılmış bir hayvan gibi sesler çıkarmaya ve çırpınmaya devam etti.

Hayır, diye düşündü Reichen, o *Helene değil*. Karşısındaki, tanıdığı ve bildiği kadın değildi. O artık yoktu. Onu, Wilhelm Roth'un ölüm timini bu eve getirdiğinde kaybetmişti. Aslında birçok sebepten, Helene hiç Reichen'ın olmamıştı. Fakat Tanrı biliyor ya, böyle bir sonu da hak etmemişti. Barınakta bu sabah ölmüş olanların hiçbiri bu sonu hak etmemişti.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı. Sağ elini kaldırıp, genç kadının soğuk yanağını okşadı. "Merak etme, geçti sevgilim."

Helene küfrederek bağırmaya devam ediyordu. Yanağını adamın elinden uzaklaştırıp, "Piç kurusu. Bırak beni!" diye çığlık attı.

"Tamam." Kadının elindeki bıçağı zorla aldı. "Hepsi bitti. Gitmene izin vereceğim."

Acısından boğulacak gibi olan Reichen, bıçağı çevirip kadının sırtından göğsüne doğru sabitledi.

"Beni affet Helene..."

Kadını sıkıca tutup, bıçağı sırtından sapladı. Vücudunda derin bir yarık açılırken Helene hiç ses çıkarmadı. Sadece derin bir nefes aldı. Sonra cansız bedeni, bir kukla gibi onun kucağına yığıldı. Reichen, genç kadının cesedini mümkün olduğu kadar yavaşça yere yatırdı. Elindeki bıçak çok sevdiği kadının yanına düştü.

Reichen, yüzyıllardır evi olan harabeye göz gezdirdi. Burası artık evi değildi ama o anda orada bulunan bütün kan lekelerini, katliamı, tüm yaşanmışlıkları beynine kazımak istiyordu. Kendi dikkatsizliği yüzünden sönen bütün hayatları hafızasına yazdı. Bu, Reichen'ın suçuydu. Hepsini ezberlemeliydi, çünkü kısa bir süre sonra ne cesetler ne de kan gölü kalacaktı.

Barınak üyelerinin ve sevgilisinin bedenlerinin böyle kalmasına izin veremezdi. Ölümlerinin intikamı da muhakkak alınacaktı.

Reichen hızla kan gölünden uzaklaştı. Ayak sesleri koridorun tahta zemininde yankılandı. Malikânenin ön kapısına geldiğinde, artık kalbi sıkışmıyordu. Tersine, kalbinin buz kestiğini hissetmekteydi.

Bakışları da kalbi kadar soğuktu.

Wilhelm Roth ve yandaşlarından alacağı intikamın yeminiyle soğumuştu.

Reichen dışarıdaki ayın ışığında ayakta durdu. Yüzünü malikâneye çevirdi. Bir süre taş binaya hayranlıkla ve özlemle baktı. Sonra bir dua mırıldandı. Ağzında eğreti duran eski kelimelerden oluşan dua bitince derin bir nefes aldı.

Artık duaların bir yararı yoktu. Tek başınaydı. Hiç olmadığı kadar terkedilmişti.

Başını öne eğdi. Ölümcül yeteneğini yardıma çağırdı. İçinde, göğsünde bir yerde bir enerji birikti. Göğsü ısınıyor, ısı bir top gibi yoğunlaşıyor ve göğsünde büyüyordu. Daha da büyümesine izin verdi. Tüm göğsü kor halinde görünüyordu. Ateşin parlaklığı boynuna ve karnına kadar yayılmıştı. Birazdan, tüm vücudu beyaz bir alevle parlıyordu ama Reichen enerjinin çıkmasına yine de izin vermedi. Ağzını güçlükle kapalı tutuyordu. Vücudunun beyaz alevi sararıp, hatta kırmızıya dönüştüğünde, artık yeterince yok edici olduğuna karar verdi ve kükreyerek vücudundaki tüm enerjiyi malikânenin içine yöneltti.

Vücudundan çıkan ısı, hızla dönerek ve güçlenerek ilerledi. İyi nişan alınmış bir roket atardan çıkan bir bomba gibi, barınağın açık kapısından giren enerji, bir saniye sonra büyük bir ışık yayarak sessizce patladı.

Reichen patlamanın şiddetiyle birkaç metre geriye fırlamıştı. Çimenlerin üstünden, bir zamanlar hayatı olan barınağın alevler, kıvılcımlar ve dumanlar arasında yok olmasını izledi.

Bölüm 28

"Artık gidebiliriz Renata. Çıkmadan önce biraz daha zamana ihtiyacın var mı?"

Evin avlusunda ayakta bekleyen Niko, Renata yaklaşınca ona döndü. "Hayır, daha fazla zamana ihtiyacım yok. Bu berbat evden ayrılmaya hazırım."

Nikolai kollarını onun beline doladı, erkeksi gücüyle kadının tüm bedenini kendine çekti. "Gideon'la konuştum. Tegan, Rio ve diğerleri çok yaklaşmış. Bir saat içinde buluşma noktasında olurlar."

Genç kadın olduğu yerden gayet memnun bir şekilde, "Güzel," dedi.

Erkeğine biraz daha sokuldu. Niko'nun sıcaklığını ve aşkını içine çekti. Güneş batana kadar yapraklardan oluşan çardakta birlikte olmuşlardı. Renata onun vücuduna alışmıştı. Onları bir araya getiren korkunç olayların bir önemi kalmamıştı. Bu akşam Edgar Fabien ile karşı karşıya geldiklerinde neler yaşayacaklarını da bilmiyorlardı. Fakat bu bile önemini yitirmişti.

Doğrusu, Renata bu akşam karşılaşacaklarından korkuyordu. Nikolai ondan bir şey saklıyordu. Renata'ya belli etmese de aklında sürekli bir endişe vardı. Renata bu endişeyi görmüş ama kendi de endişelendiği halde ona bir şey sormamıştı.

Savaşçının yüzüne bakarak, "Bana anlatabilirsin," dedi. "Eğer bu akşamla ilgili kötü hislerin varsa, bana anlatabilirsin."

Adamın yüzündeki ifade anlaşılmaz şekilde değişti. Yine de sorunu anlatmadı. Başını iki yana sallayıp onu alnından öptü. "Fabien'e baskın düzenlediğimizde orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim şu ki ne olursa olsun senin yanında olacağım. Tamam mı? Bunun üstesinden geleceğiz."

"Fabien'i yakaladıktan sonra da gidip Mira'yı bulacağız değil mi?" Cevap alması uzayınca adamın gözlerine baktı. "Değil mi?"

"Evet." Niko gözlerini ondan kaçırmamıştı bu sefer. "Evet. Sana söz verdim ve sözümü tutacağım."

Niko onu hiç bırakmak istemeyerek tekrar kendine çekti. Renata da ona sarılıyordu, göğsüne dayadığı kulaklarında adamın ritmik kalp atışlarının sesi vardı. Kendi kanının da savaşçının çevresinde ısındığını hissetti.

***

Montreal'in birkaç saat kuzeyindeki arazide, Tanrı'nın bile unuttuğu bir göl kıyısının sessizliği, hızlanan bir sürat teknesinin motor sesiyle bozuldu. Bu göl, arazi ve Dragos'u taşıyan tekne de Edgar Fabien'e aitti.

Barınak lideri Fabien, son birkaç gündür onu birkaç ha-

yal kırıklığına uğratsa da bu toplantıyı organize edişindeki titizliği, Dragos'un saygısını kazanmıştı. Diğer katılımcılar bir önceki gece arabayla gelmişlerdi. Dragos ise bu akşam gölün başka bir ucuna inen küçük uçağından sürat teknesine alınmıştı. Her şey planlandığı gibi gitmişti. Birkaç hafta önce Düzen'e yakalanmaktan kıl payı kurtulmuştu. Artık seyahatlerinde daha dikkatli davranıyordu. Yaptığı planları hayata geçirme konusunda, risk alamayacak kadar ilerlemişti. Başkalarının dikkatsizliği ya da aptallığı yüzünden, bir çuval inciri berbat ettirmeyecekti.

Teknede kendisiyle beraber yol alan diğer kişiye aşağılayıcı bir bakış attı. Avcının yüzü, tepedeki ayın ışığında bembeyaz görünüyordu. İri adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Teknenin kaptanı ani bir manevrayla kıyıdaki küçük iskeleye yöneldiğinde, avcı yalpalamadı bile.

Muhtemelen avcı, öleceği yere gitmekte olduğunu biliyordu. Montreal'deki İlk Nesli öldürmeyi başaramamıştı. Görevini yerine getirememişti. Bu yüzden en ağır şekilde cezalandırılmalıydı. Bu gece cezası infaz edilecekti. Dragos bu infazı, kendisini bekleyen diğer subaylara başarısızlığa tahammülünün olmadığını göstermek için kullanacaktı. Avcının onların önünde cezalandırılması, Dragos'un bir taşla iki kuşu vurması demekti.

Tekne, Edgar Fabien'in onları karşılamak için beklediği iskeleye yanaştı. Motorun suya verdiği duman, iç bulandırıcı bir görüntü veriyordu. Fabien'in onları karşılarkenki yapmacık gülüşü de aynı etkiye sahipti.

"Efendim sizi ağırlamak hayatımın en büyük şerefi."

Dragos tahta iskeleye çıkarken, "Öyledir," dedi. Avcıya onu takip etmesini işaret etti. Fabien'in; emrindeki bu İlk

Neslin büyüklüğüne şaşkınlıkla bakışını gözden kaçırmamıştı. "Herkes içerde mi?" diye sordu.

Fabien, "Evet efendim," diyerek başını saygıyla öne eğdi. Sonra hemen atılıp, Dragos'un yanında yürümeye başladı. "İyi haberlerim var efendim. Hapishaneden kaçan savaşçı ve ona yardım eden dişi ortadan kaldırıldı. Kölelerimden biri, yerlerini bildirdi. Dün gece en iyi adamlarımdan oluşan bir takımı, onları yok etmesi için gönderdim."

"Savaşçının öldüğünden emin misin?" diye sordu Dragos.

Fabien'in suratında kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Hayatım pahasına iddiaya girebilirim. Gönderdiğim adamlar özel eğitimliler. Yeteneklerine güvenirim."

Dragos hiç de tatmin olmamıştı. "Altında çalışanlara bu kadar güvenebilmek ne iyi bir şeydir kim bilir," diye homurdandı.

Fabien bu söz karşısında, kibirli duruşunu biraz kaybetti. Yine de boğazını temizleyip, "Efendim sizinle yalnız görüşmek istediğim bir konu daha vardı," dedi.

Dragos bir el işaretiyle avcıya, "Eve git ve beni bekle. Hiç kimseyle konuşma," diyerek onu uzaklaştırdı.

Suikastçi İlk Nesil uzaklaştığında, Dragos yürümeyi bırakıp Fabien'e sabırsızca baktı.

"Efendim umuyordum ki... Bir hediye vermeyi umuyordum," diye kekeledi. "Bu kadar önemli bir toplantıyı kutlamak adına sizin için hazırladığım bir hediyem var."

"Hediye mi?" diye soran Dragos, Fabien'in ona ne verebileceğini merak ediyordu. Fabien parmaklarını şıklattı. İlerdeki ağaçlıkların arkasından bir Birim ajanı, yanında küçük bir kızla onlara doğru yürüdü. Kız karanlıkta zor yürüyor gibiydi. Sarı saçları ay ışığında parlarken yüzü asıktı.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Dragos.

"Genç bir Soy Eşi efendim. Size hediyem."

Dragos zavallı çocuğa baktı, hiç de etkilenmemişti. Soy Eşlerini insanların içinden bulup seçmek zordu. Ama Dragos hareminin doğurgan kadınlardan oluşmasını tercih ederdi. Bu küçük kız, ancak birkaç yıl sonra ona oğullar doğurabilirdi. Fabien'i asıl çekenin de bu olduğunu tahmin etti.

"Onu bana vermene gerek yok. Sende kalabilir," diyen Dragos, eve doğru yürümeye devam etti. "Adamlarına söyle, tekneyi ilerde hazır bekletsinler. Geri döndüğümde ben onu ararım."

Fabien adamlarına, "Gidin," dedi. Yine Dragos'un yanında yürümeye başladığında, kasabın önündeki bir kedi kadar hevesliydi. "Efendim, bu kız çocuğu çok özel. Yeteneğini kendi gözlerinizle görmelisiniz. Hoşunuza çok gideceğinden emin olduğum olağanüstü bir yeteneği var. O bir kâhin efendim. Kendi gözlerimle gördüm."

Dragos istemese de ilgilenmişti. Adımları yavaşladı ve sonra da durdu. "Getir bakalım."

Fabien kendinden memnun bir ifadeyle, "Peki efendim," diyerek geride kalan kızla ajana işaret etti.

Kız, bir kez daha yaşlı vampire sunulmak üzere onlara doğru itildi. Ayakları geri geri gidiyordu. Vampirlere yaklaşmamaya çalışıyordu ama nafileydi. Dragos'un önüne geldiklerinde ajan, kızı öne doğru itekledi. Kız kafasını kaldırmıyordu, gözlerini yerdeki çamurlara dikmişti.

"Başını kaldır," diye emretti Fabien. Kızın ona itaat etmesini beklemeden, iki eliyle kızın başını tutup yüzünü yukarı kaldırdı. Gözleri kapalıydı. "Şimdi gözlerini aç. Hemen," diyerek tekrar emir verdi.

Dragos ne beklemesi gerektiğinden emin değildi ama kızın gözlerinin donukluğuna hazır olmadığı kesindi. Küçük kızın irisleri cam gibi saydam ve renksizdi. Bu ayna gibi gözlerden kendini alamıyordu. Fabien'in coşkusunun bile farkında değildi. Tüm dikkati kızın gözlerindeydi.

Sonra kızın gözlerinde bir şeyler görmeye başladı. Bir kıpırtı vardı. Kalın gölgelerden oluşan bir siluet gördü. Siluet kendi vücuduna dönüştü. Baktıkça, görüntü daha da netleşiyor, daha da tanıdık bir hal alıyordu. Fabien'in söylediği gibi, olağanüstü bir yetenekle karşılaştığını anlamıştı.

Karşısındaki siluet kendisine aitti. Sisli bir karanlıkta da olsa çevresindeki eşyaları tanımıştı. Gizli laboratuarındaydı. Çevresinde kafesleri vardı. Özel bir alanda, tek başına koyulmuş, UV ışını ile kaplanmış özel kafesi duruyordu. Bu kafeste, yüzyıllardır sakladığı, en güçlü silahı bulunuyordu. Yaptığı bütün çalışmalar, karşısındaki Soy Eşi kızın gözlerindeydi.

Ancak bir anda panikledi.

Görüntü netleşince fark etti ki gözü gibi baktığı laboratuarı harabe halindeydi. Kafesler açıktı, UV kafesi ise boştu.

"İmkânsız," diye mırıldandı, çok sinirlenmişti.

Daha dikkatli baktı. Yanlış gördüğüne kendini inandırmaya çalıştı. Gördükleri değişmeyince, gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı.

Gözlerini yeniden açtığında, kızın gözleri yeni bir görüntü vermeye başlamıştı. Bu seferki görüntü daha da dayanılmazdı.

Kendisini gördü. Karşısındaki kişiye, onu öldürmemesi

için yalvarıyordu. Hıçkırarak ağlıyor ve çok zavallı görünüyordu. Acıması... Yenik...

"Şaka mı bu?" diye sesini yükseltti. Hissettikleri, kızgınlığın yanında kabul etmese de korkuydu. Bakışlarını kızın gözlerinden ayırdı ve Fabien'e çevirdi. "Bu ne demek oluyor?"

Fabien'in yüzünden kan çekilmişti. "Geleceğiniz efendim," diye mırıldandı. Bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra kendini topladı. "Bu kız çocuğu bir kâhin. Bana da burada böyle durduğumu ve onu size sunduğumu göstermişti. Gördüğüm kehanette, siz kızın gözlerinde gördüklerinizden memnun olmuştunuz. Bu kehaneti görünce kızı alıp size hediye etmeye karar verdim. Onun için çok büyük paralar ödedim."

Dragos kızgınlıktan köpürüyordu. Bu saygısızlığı yüzünden aptal herifi oracıkta öldürebilirdi. "Belli ki gördüklerini anlayamamışsın."

"Hayır!" diye bağırdı Fabien, kızı omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Tekrar göster. Bana gösterdiklerini tekrar göster." Kızı sarsıyordu.

Fabien taş gibi kesilip kızın gözlerine daldığında Dragos neler olduğunu anladı. Şimdi de Fabien kendi geleceğinin bir parçasını görmekteydi. Barınak liderinin korkuyla nefes alıp vermesi, Dragos'a her şeyi anlatmaya yetmişti. Fabien iki adım geri gitti, sanki kendi hayaletini görmüş gibiydi.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Hepsi değişti!" Sesi umutsuzdu. "Bana inanmalısınız efendim. Kızın görüntüyü nasıl değiştirdiğini bilmiyorum ama şimdi gerçek olmayan bir geleceği gösteriyor. Gerçek olamaz!"

"Çek şu kızı gözümün önünden!" diye kükredi Dragos

ajana. "Giderken benimle gelecek ama o zamana kadar kızın saçının telini bile görmek istemiyorum."

Ajan başıyla selam verip küçük kızı eve doğru sürükledi.

Fabien telaşlıydı. "Efendim, size yalvarırım, bu talihsiz hatam için beni affedin," derken bir yandan da maskesini yeniden başına geçiriyordu.

"Seninle daha sonra ilgileneceğim," dedi Dragos, sesindeki tehdit Fabien'in kanını dondurmaya yetmişti.

Dragos eve doğru yürümeye devam etti. Bu sefer, otoritesini ve gücünü kanıtlamaya daha da kararlıydı.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 29

Niko ve Renata, Gideon'dan aldıkları koordinatlar ışığında Fabien'in arazisine geldiklerinde, ortalık tamamen kararmıştı. Barınak liderinin büyük ormanlık arazisi şehirden oldukça uzaktı. Çevrede yaşayan hiç kimsenin olmadığı belliydi. Gelirken yollarına sadece birkaç geyik ve tavşan çıkmıştı ki onların da bu civarda böyle silahlanmış iki kişiyi görmeye alışık olmadığı belliydi.

Nikolai birkaç dakikadır kendi başına keşif yapmaktaydı. Ormanın bir köşesinde iki katlı, geniş bir taş ev vardı. Önündeki tek arabalık dar yol asfaltlanmamıştı. Bu yolun çıktığı ağaçlık geniş yol ise, ormanı şehre bağlıyordu. Niko, ağaçların arasından, yolu ve üzerindekileri izledi. Evin hemen dışında üç tane zırhlı cip park etmişti. Yolun ortasında, iki Birim ajanı nöbet tutmaktaydı. Bunlara ek olarak, üç vampir daha vardı ve M16 tüfekleriyle girişi koruyorlardı. Evin her köşesine de birer tane silahlı nöbetçi dikilmişti.

Evin arkasını da korumasız bırakmadıklarını düşünen Nikolai, yine de şansını denemek için o tarafı görebile-

ceği bir konuma geçti. Evin arkasına doğru uzanan gölün dalgasız yüzeyini görmeden önce, suyun yumuşak sesini duymuştu. Orayı kolaçan etti. Küçük tahta iskelenin eve uzanan yolunda da iki vampir nöbetteydi.

Kahretsin...

Eve girip Fabien'i yakalamak hiç de kolay olmayacaktı. Düzen savaşçıları havadan inemeyeceğine göre, eve girebilmek için birkaç tane Birim ajanını alt etmeleri gerekecekti. Üstelik dün gece, Fabien ile birlikte barınağı terk eden Soyluların kim olduğu ve kaçının burada olduğu da belli değildi. Fabien'i, başka kimseyi öldürmeden ele geçirmek neredeyse imkânsızdı. Bu da yetmezmiş gibi, Fabien ile birlikte Mira'yı da almaları gerekiyordu; kızın hiç zarar görmeyeceğine dair söz vermişti. Kısacası, bu gece burada kıyamet kopacaktı ve sonuçta ellerine ne geçeceğinden emin olamıyordu.

Bir de Renata konusu vardı.

Nikolai'ın şimdiye kadar yaptığı en zor şey, tüm günü sevdiği kadınla geçirip ona yalan söylemekti. Ona gerçeği anlatmayı istemişti aslında. Özellikle onunla seviştikten, genç kadın ona kanını seve seve verdikten ve aralarındaki kan bağını tamamladıktan sonra anlatmayı çok istemişti. O dakikadan sonra onlarca kez, ağzını anlatmak için açmıştı. Ancak kadınını korumak için gerçeği ondan saklamak zorunda kalmıştı. Hâlâ Renata'nın gerçeği öğrendiğinde onu anlayacağını ümit ediyordu. Belki de işe yarar bir kurtarma operasyonu yapmadan önce, ona Mira'nın yerini söylemedikleri için onlara minnet bile duyabilirdi Renata.

Niko kendini bu olasılığın gerçekleşeceğine inandırmaya çalışıyordu. Zira tersi durumda neler yaşayacağını tahmin etmek istemiyordu.

Pişmanlıkla ve olabileceklerin endişesiyle gerilmiş olan Nikolai, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde, ağaçların arasında daha iyi görüş alanı sağlayan bir yere geçti. Dalların arasından, evin birinci katındaki birkaç misafirin pencerenin önünden geçişlerini izliyordu. Maskeli Soylular hep beraber bir başka odaya geçerken kaç kişi olduklarını saymaya çalıştı. Beş, altı yedi... Sonra bir kişi daha. Bunun maskesi yoktu.

O da nesi!

Nikolai sekizinci adamı tanıyordu. Bu piçi, birkaç hafta önce yakından görmüştü. Düzen onu, Birim'de görevli, yüksek rütbeli bir komutanla görüşmeye gönderdiğinde tanışmışlardı. Tabii ki Koruma Birimi'nin sadık bir neferi olmak, karşısındaki vampirin uzun zamandır kullandığı sahte kimliklerinden biriydi. Bir süre sonra Düzen gerçeği anlamıştı. Artık bu piçi gerçek kimliğiyle tanıyorlardı. Hain babasıyla aynı adı taşıyan İlk Nesil Dragos.

Aman Tanrım!

Düzen haftalardır, Dragos'un yerini belli edecek ufak da olsa bir ipucu arıyordu. Bütün çabaları boşa çıkmıştı. Şimdi ise adam tam karşılarındaydı. Sanki kendilerine altın tepside sunulmuştu. Piç kurusu buradaydı ve bu onun sonu olacaktı.

Niko cipi park ettiklere yere doğru gidip, orada kendisini bekleyen Renata'ya el salladı. Tegan ve Rio'yu arayıp bu iyi haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

***

Misafirleri, Dragos'un gelişinden duydukları memnuniyeti ona hissettirme yarışına girmişken, Fabien hediye-

sinin geri tepmesinin sonucunda neyle karşılaşacağının endişesi içindeydi. Dragos'u memnun edememenin tehlikeli ve hatta ölümcül olabileceğini biliyordu. Fakat şunu da biliyordu ki Dragos, onu ve diğer soyluları buraya bir amaç için toplamıştı. Bu gece çok önemliydi. Vampirlerin dünya üzerindeki tarihlerinde bir dönüm noktası olacaktı. Bu gece, yıllardır Dragos'a sadakatle hizmet etmelerinin mükâfatını alacaklardı.

Fabien, on yıllardır Dragos'un emirlerini yerine getirmek için harcadığı emek ve zamanın, iskeledeki talihsizlik yüzünden göz ardı edilmemesi için dua ediyordu.

Toplantı odasına girdiklerinde, Dragos öndeki yerini aldı ve diğerlerine oturmalarını emretti. Fabien ve diğer altısı, oval masanın çevresindeki rahat koltuklara otururken, siyah maskelerini hâlâ çıkarmamışlardı. Dragos söze başladı: "Her birimiz burada aynı amaç için toplandık. Hepimiz, türümüzün bugünkü ve gelecekteki durumunun iyileşmesi için çalışmaya hazırız."

Fabien ve masadakilerden birkaçı onaylarcasına maskeli başlarını salladı.

"Hepimiz, soyumuzun insan kanıyla yozlaşmasından şikâyetçiyiz. Soyluları yönetenlerin insan taraflarıyla düşünüp, bizi bu aşağılık tür gibi yönetmelerini doğru bulmuyoruz. Bu gezegende ilk üreme gerçekleştiğinden bu yana, vampir türü giderek daha aptal bir topluluğa dönüştü. Köklerimizi ve gerçek doğamızı göz ardı ettik. Onu baskıladık. Her yeni nesil doğduğunda kanımız, daha çok insan kanıyla kirlendi. Liderlerimiz, bu kirlenmenin onları insanlaştırmasıyla, bu değersiz ırk içinde gizlice yaşamamız gerektiğine karar verdi. Kanunlarımız ve politikalarımız, gizliliğimizi korumak üzerine, korkakça en-

dişelerle hazırlandı. Bu gizlilik ve korku bizi güçsüz kıldı. Fakat gerçek vampirler bunun doğamıza aykırı olduğunu gördü. Artık bizden daha aşağı bir ırkın içinde, birer hırsız gibi gizlenerek yaşamak istemiyoruz. Kanunlarımız ve politikalarımız değişmeli. Dünya üzerindeki hak ettiğimiz kudreti yeniden kazanmalıyız. Bunun içinse yeni ve güçlü bir yönetime ihtiyacımız var. Bir devrime ihtiyacımız var."

Dragos sözlerine devam ettikçe, dinleyenler daha büyük bir heyecanla başlarını sallıyor, aralarında onu destekleyen homurtular yükseliyordu.

Dragos ayağa kalktı ve ellerini arkasında birleştirerek odanın içinde gezinmeye başladı. "Elbette vampir ırkını geçmişteki muktedir konumuna döndürmeyi bütün vampirler istemiyor. Herkesin ırkımız için gelecekten beklentisi aynı değil. Bazıları, vampirlerin doğalarına uygun yaşamalarını istese de bedelinin çok ağır ya da riskin çok büyük olmasından korkuyor. Vampirlerin, şu anki durumlarını değiştirmemek için binlerce bahane buluyorlar. Hak ettiğimiz gibi bir geleceğimizin olmaması için ayak diretiyorlar."

Fabien söze karışarak, "Evet öyle," dedi. Dragos'un çizdiği gelecekte yerini almak için sabırsızlanıyordu.

"Bu odada bulunan sizlerin, artık bu konuda cesur adımlar atılması gerektiğini anlamış olmasından memnuniyet duyuyorum." Dragos herkese tek tek baktı. "Her biriniz, planımızın başarıyla devam etmesi için önemli roller oynadınız. Üstelik bunu, beni hiç sorgulamadan ve birbirinizi tanımadan yaptınız," dedi. Ardından ellerini iki yana açarak onları yeni bir ortaklığa davet etti. "Şimdi, kendi içimizdeki gizliliğin sona erme vakti geldi. Lütfen maskelerinizi çıkarın, artık işbirliğimizin yeni bir safhasındayız. Devrimimiz adına, birbirimize güvenebiliriz."

Fabien maskesini çıkarmak için elini kaldırdığında biraz duraksadı. Diğerlerinden birkaçının yüzünü gördükten sonra, kendi maskesinden kurtulmaya cesaret edebildi.

Birkaç saniye için odadaki soyluların hiçbiri tek kelime etmedi. Birbirleriyle bakıştılar. Birkaçı birbirlerini günlük hayatlarından tanıyorlardı. Orada tanışacak olanlar da vardı. Ortak ihanetleri, aralarındaki en güçlü bağdı. Fabien, kendisine bakan bir düzine gözün sahiplerinin çoğunu tanıyordu. Hepsi de üst düzey Birim komutanları ya da barınak liderleriydi. Bir kısmı Amerika'dan, diğerleri uzaklardan gelmişti.

"Bizler sekiz kişilik yönetim kuruluyuz," diye ilan etti Dragos. "Tıpkı, bu gezegene gelip tohumlarımızı atan Kadimler gibi tam sekiz kişiyiz. Hepimiz, bu insanüstü yaratıkların ikinci nesliyiz. Kısa bir süre sonra, bütün İlk Nesiller ölmüş olacak ve dünya üzerinde yürüyen en yaşlı ve en güçlü vampir soyluları olarak biz kalacağız. Bu çabamızda her biriniz bize yardımcı oldunuz. Bir kısmınız İlk Nesillerin yerini bildirdi. Bir kısmınız ise bize Soy Eşleri sağlayarak amacımıza uygun bir ordu üretmemize yardımcı oldu.

Avrupalı katılımcılardan biri, "Peki Düzen ne olacak?" diye sordu. Alman aksanını tanımamak imkânsızdı. "Hâlâ iki tane İlk Nesil savaşçıları daha var. Onları öldürmedik."

"Ama öldüreceğiz," dedi Dragos kendinden emin bir şekilde. "Çok yakında Düzen'e bir saldırı yapmayı planlıyorum. Birkaç hafta önce bana saldırmışlardı. Binalarını başlarına yıkmaktan zevk duyacağım. Bütün savaşçıları ve Soy Eşleri yok olacak."

Batı sahilinden bir Birim komutanı arkasına yaslanıp, kaşlarını kaldırarak karamsar bir durum analizi yaparcasına, "Lucan ve savaşçıları başka saldırıları defetmeyi başardı. Düzen, Ortaçağ'dan bu yana ayakta. Onları alt etmek çok kolay olmayacak," dedi.

Dragos sırıttı. "Merak etmeyin. Alt edeceğiz. O yoz vampirler hayatlarını bağışlamamız için yalvaracaklar ama işe yaramayacak. Emrimdeki güçlü ordu, onlara göz açtırmayacak."

Gruptan biri hevesle sordu. "Bu orduyu kurmaya ne zaman başlıyoruz?"

Dragos'un ağzı kulaklarındaydı. "Elli yıl önce başladık bile. Hatta devrim, bundan yüzyıllar önce başladı."

Odada hazır bulunan bilgisayara doğru ilerlediğinde, herkes Dragos'u izliyordu. Düğmelerden birkaçına bastı ve duvarda bir ekran belirdi. Bir süre sonra, ekranda, laboratuar gibi bir yerin görüntüleri vardı.

"Sığınaklarımdan birinden aldığımız uydu görüntüsü," diye açıkladı Dragos. Bağlantının diğer tarafındaki kameraları kontrol ediyor, laboratuarın farklı yerlerini gösterebiliyordu. "Planın bütün parçalarını bir araya getirdiğim yer işte burası," derken kamera, mikroskoplara, bilgisayarlara ve DNA stoklarına odaklanıyordu. Bilimsel araçların içinde birkaç tane köle vardı. Maskeler, eldivenler ve beyaz laboratuar önlükleri giymişlerdi.

Alman olan, "Genetik laboratuarına benziyor," dedi.

Dragos, "Evet öyle," diye yanıtladı.

"Ne tür deneyler yaptırıyorsunuz?"

"Her türlü," diyen Dragos bilgisayarda birkaç düğmeye daha bastı. Ekrandaki laboratuar sahnesi kaybolup yeni bir görüntü belirdi. Bu seferki uzun, beyaz bir koridora aitti. Koridora açılan hücreler seçiliyordu. Net olmasa da hücrelerde kadınların olduğu belliydi. Bu kadınların bir kısmı hamileydi.

"Soy Eşleri," diye mırıldandı Fabien. "Yirmiden fazla Soy Eşi var orada."

"Testlerden hepsi sağ çıkamayabiliyor. O yüzden sayı yirmide sabit değil," derken Dragos'un sesi sıradan bir şey anlatır gibiydi. "Yine de üreme konusunda başarılı bir noktaya geldik. Bu kadınlar ve onlardan öncekiler, dünyanın görebileceği en güçlü orduyu üretiyorlar. Benim emrimde olan bir İlk Nesil ordusu."

Odaya buz gibi bir sessizlik çöktü.

Batı kıyısından gelen komutan, "İlk Nesil mi?" diye sordu hayretle. "Bu mümkün değil. İlk Nesil üretebilmen için Kadim olanlardan birine ihtiyacın var. Fakat onlar yedi yüzyıl önce Düzen tarafından öldürüldüler. Lucan hepsine savaş açtı ve hiçbirinin hayatta kalmadığına emin olana kadar da savaşı bitirmedi."

"Gerçekten mi?" diye alayla gülümsedi Dragos, vampir dişlerinin ucu görünüyordu. "Bence öyle olmadı."

Bilgisayarda yeni düğmelere basarak, başka bir yerin uydu bağlantısına geçiş yaptı. Bu sefer, geniş ve korunaklı bir odayı izliyorlardı. Odanın ortasında, UV ışığıyla korunan bir kafes vardı. Kafesin parmaklıklarına verilen UV ışınlarının yoğunluğu o kadar yüksekti ki kafeste ne olduğu kolayca seçilemiyordu.

Biraz dikkatli bakıp kamera ayarlarıyla oynanınca, kafeste, iki yüz on santimetre uzunluğunda bir vampir olduğu görülüyordu. Çıplaktı. Başında hiç saç yoktu. Tüm vücudu, odadakilerin hiç görmediği kadar yoğun *dermagliflerle* kaplıydı. Öylece çömelmiş duruyordu. Odanın kö-

şesindeki kamera ona odaklanınca başını kaldırdı. Odadakilerin, Kadim olanın gözlerindeki parlaklığı ve ölümcül gücü görebildiğinden emin oldu. Yaratık bir anda ileri atıldı. Kafesinin parmaklıklarındaki UV ışınının ısısıyla aynı hızla geri çekildi. Kocaman ağzını açtı ve devasa vampir dişlerini göstererek öyle bir kükredi ki bu kükreyişin korkunçluğunu anlamak için kameranın mikrofonunun olmasına hiç gerek yoktu.

Toplantıdakilerin birkaçı, "Tanrım!" diye iç geçirdi.

Dragos istediği etkiye ulaşmış olmanın memnuniyetiyle, odadakilere dönüp, "Devrime hazır olun," dedi.

***

Cipin konsolunda duran Lex'in telefonu çalıyordu. Renata telefonu alıp ekranına baktı. *Bilinmeyen numara* yazıyordu.

Kahretsin!

Aramanın Lex için mi yoksa Nikolai için mi olduğunu bilemezdi. Ne de olsa Nikolai, Düzen'i aramak için hep bu telefonu kullanmıştı. Nikolai'ın ne kadar sonra geleceğini bilmiyordu. Üstelik onu beklemekten çok sıkılmıştı, bir şeyler yapması gerekiyordu. Dahası Mira'yı bulma konusunda ilerlediklerini duymak da istiyordu.

Telefon elinde çalmaya devam etti. Renata 'cevapla' düğmesine bastı ama hiç ses çıkarmadı. Telefonu kulağına götürüp, arayanın kim olduğunu öğrenmek istedi.

"Alo? Niko... Orada mısın?" diye sordu karşısındaki İspanyol aksanlı erkek sesi. "Benim Rio, adamım."

"Nikolai burada değil," diye cevapladı Renata. "Biz, koordinatları bildirilen yere geldik. Şehrin kuzeyindeyiz,

sizi bekliyoruz. Nikolai çevreyi kolaçan etmek için çıktı, birazdan gelir."

"Güzel, biz de çok yaklaştık. Kırk beş dakikaya kadar orada oluruz. Sen Renata olmalısın?"

"Evet"

"Dostumuzu hapishaneden kurtardığın için sana teşekkür borçluyuz. Yaptığın çok cesurcaydı. Nikolai, onun tarafında olduğun için çok şanslı. Hepimiz öyleyiz." Rio'nun sesindeki minnettarlık samimiydi. Renata, Nikolai'ın dostlarım dediği vampirlerle tanışmak için sabırsızlandığını fark etti. Rio devam etti: "Orada her şey yolunda mı? Sen nasılsın? Duruma adapte olabildin mi?"

"Ben iyiyim. Sadece bu geceden alnımızın akıyla çıkmamızı istiyorum, o kadar."

"Anladım," dedi Rio. "Nikolai bize küçük kızdan bahsetti. Fabien gibi hastalıklı bir adamın onu tutsak etmesinden nefret ediyor olmalısın. Eminim tüm gün hiçbir şey yapmadan bizimle buluşmayı beklemek senin için hiç kolay olmamıştır."

"Hayır olmadı. Çok çaresiz hissettim," diye itiraf etti Renata. "Çaresizlikten nefret ederim."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm. Bu gece o eve girdiğimizde, kıza bir şey olmasına izin vermeyeceğiz Renata. Eminim Nikolai, Fabien'i ele geçirmenin Düzen için ne kadar önemli olduğunu sana anlatmıştır. Yine de çocuğun hiçbir zarar görmeden oradan ayrılması için elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Rio'nun sözleri, Renata'nın kanını dondurdu. "Ne dedin sen?"

"Kıza zarar gelmeyeceğini söyledim."

"Ona bu gece zarar gelmeyeceğini söyledin. O evde... Yanlış mı duydum?"

Telefonun öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Tanrım! Niko sana, Fabien'in barınağından aldığımız video görüntüsünden bahsetmedi, öyle değil mi?"

Renata tüm vücudunun uyuştuğunu hissediyordu. "Dün akşamki video görüntüsü mü?" diye sordu. "Videoda ne vardı? Mira var mıydı? Tanrım, Fabien ona bir şey mi yaptı yoksa? Söylesene!"

"*Madre de Dios*," diyen Rio, derin bir nefes aldı. "Eğer Niko sana anlatmamışsa, anlatmak bana düşmez."

"Anlatsana kahrolası!" diye bağırdı Renata.

Rio'nun, oradakilerle bir diyalog yaşadığını duyabiliyordu ama kelimeleri seçemiyordu. Adam sonunda ona boyun eğdi. "Kız muhtemelen, Fabien ve tanımadığımız birkaç kişi ile birlikte şu anda. Dün gece Fabien'in barınağından ayrıldılar ve gözlemekte olduğunuz eve gittiler."

"Dün gece mi?" diye mırıldandı Renata. "Fabien, Mira'yı dün geceden beri burada mı tutuyor? Burada... Peki Nikolai? Onun bundan haberi var mıydı? Mira'nın burada olduğunu ne zaman öğrendi? Ne zaman?"

"Senden sadece biraz daha beklemeni rica ediyorum," dedi Rio. "Her şey yoluna girecek."

Renata telefonun öbür ucundaki savaşçının hâlâ konuşmakta olduğunu biliyordu. Hâlâ kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Fakat Rio'nun sesi, Renata'nın hissettiği öfke ve hayal kırıklığının altında kaybolup gitmişti. Renata incinmişti. O kadar kötü incinmişti ki kemiklerinin her biri kırılsa daha az acıtır gibi hissediyordu. Telefonu kapattı ve ayaklarının ucuna düşürdü.

Mira dün geceden beri Fabien'le buradaydı.

Ve Nikolai bunu biliyordu.

Nikolai, Mira'nın burada olduğunu biliyordu ama bunu Renata'dan saklamıştı. Renata saatler önce buraya gelmiş olabilirdi. Günışığında buraya gelip Mira'yı kurtarabilirdi. Tersine, Nikolai ondan bu çok önemli gerçeği saklamıştı ve Renata hiçbir şey yapamamıştı.

Tamam, bir şeyler yapmıştı. Nikolai ile geçirdiği zevk dolu saatleri düşününce suçluluk duydu. Mira ondan sadece bir saat uzaklıkta tutsaktı ve Renata o sırada Nikolai ile sevişiyordu.

"Tanrım!" diye fısıldadı, bunu düşünmek bile midesini bulandırmaya yetmişti.

Araca yaklaşan ayak seslerini fark etti. Kulaklarına ses ulaşmadan önce, diğer duyuları da ayaklanmıştı. Nikolai ile paylaştığı kan bağı, gelenin o olduğunu kolayca anlamasını sağlamıştı. Nikolai cipin kapısını açıp içeri girdi. Büyük bir yük taşıyor gibi görünüyordu.

"Dragos burada," diye homurdandı Nikolai cep telefonunu ararken. "Tanrım, inanamıyorum. Adam burada. Orospu çocuğunu evde gördüm. Fabien ve diğerleriyle beraberdi. Dragos burada. Avucumuzun içinde. Nerede bu kahrolası telefon?"

Renata, ayaklarının arasındaki telefona uzanan Niko'yu izlerken sanki bir yabancıya bakıyor gibiydi. Adamın ne dediğini duymuyordu, zaten ne dediği umurunda da değildi.

"Bana yalan söyledin."

Nikolai doğruldu, elinde Lex'in telefonu vardı. Renata'nın gözlerine baktığında, kendi heyecanından kaynaklı canlı bakışları biraz soldu. "Ne?" diye sordu.

"Sana güvenmiştim. Bana, sana güvenebileceğimi söy-

lemiştin. Sana güvenmemi sağladın, sonra da bana yalan söyledin." Boğazına takılan yumruyu yuttu ve hırsla konuşmaya devam etti: "Mira burada. Dün geceden beri Fabien'le burada. Bunu biliyordun ve benden sakladın."

Nikolai sessiz kaldı, gerçeği inkâr etmeye niyeti yoktu. Elindeki telefona baktı ve Renata'nın gerçeği nasıl öğrendiğini anladı.

"Buraya saatler önce gelebilirdim Nikolai. Mira'yı o canavarın elinden saatler önce kurtarabilirdim."

"Tam da bu yüzden sana gerçeği söyleyemezdim," dedi Nikolai yumuşak bir sesle.

Renata'nın kalbi kırılmıştı. Hıçkırarak, "Bana yalan söyledin," dedi.

"Seni korumak istedim. Seni seviyo- "

"Hayır!" diye bağırdı Renata. Tekrar aptal yerine koyulmak istemediğini anlatırcasına başını sallıyordu. "Hayır, sakın söyleme. Bu sözleri, benim dikkatimi dağıtmak için kullandın. Bana değer verdiğine inanmıştım. Oysa sen, Düzen'deki dostlarınla benim arkamdan iş çeviriyormuşsun."

"Sandığın gibi değil, yanılıyorsun. Bugün aramızda geçen hiçbir şeyin hem de hiçbirinin düzenle bir alakası yoktu. Sadece sen ve ben vardık. Sadece biz vardık."

"Saçmalama!" Niko'nun ona yaklaşan elini iterek kapıyı açtı ve cipten indi. Nikolai da hızla arabadan indi ve onun önüne dikildi. O kadar hızlı hareket etmişti ki Renata göğsüne çarpana kadar onu görememişti bile. "Yaklaşma bana Nikolai," diye bağırdı.

Nikolai usulca, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Burada daha fazla oturamam, bir şeyler yapmalıyım." Savaşçının çevresinden dolaşmak istedi ama Niko daha hızlıydı. Nezaketi yavaş yavaş kararlılığa dönüşüyordu. Kadının gitmesini engellemek için onu oraya zincirlemeye hazır gibiydi.

"Bunu yapmana izin veremem Renata."

"Senden izin almıyorum!" diye bağıran genç kadın, öfkeden titriyordu. "Bu kararı benim yerime sen vermemeliydin."

Niko bir küfür sallayıp ona doğru bir hamle yaptı.

Niko hareketinin yarısında durup başını iki elinin arasına alana kadar, Renata ne yaptığının farkında bile değildi. Niko'nun gözleri acıyla doldu. Kadına öfkeyle bakıp, "Renata, yapma!" diye homurdandı.

Renata ona bir şok daha gönderdi. Renata'nın Mira için duyduğu endişe ve hissettiği hayal kırıklığı, öfkesiyle birleşmiş ve Niko'ya hazırladığı bir cezaya dönüşmüştü. Nikolai dizlerinin üzerine çöktü, hissettiği acıyla inliyordu.

Renata ondan uzaklaştı ve ormanlık alana daldı. İçinde şimdiden pişmanlık belirmeye başlamıştı ama bunu göz ardı etmeyi tercih etti.

Bölüm 30

Evin her köşesi, silahlı güvenlik görevlilerince izleniyordu. Birim ajanı olan nöbetçilerden en az birine görünmeden içeri girmek imkânsızdı. Bu kişiler, terörle mücadele eden SWAT özel birliklerinin vampir haliydi. Her biri, "önce vur, sonra sor" düsturu ile eğitilmişti. Gece görüş özellikli kasklarından, tutukluk yapmayan tam otomatik silahlarına kadar her şeyleriyle her an savaşa hazırlardı.

Jack'in dairesinde onlara saldıran ajanlar sayesinde, Renata ve Nikolai da Koruma Birimi kıyafetlerine ve silahlarına sahip olabilmişlerdi. Renata binaya, nöbetçileri kandırarak girebilecek kadar şanslı olduğunu sanmıyordu. Fakat en azından yeterince yaklaşana kadar, onlardan biri gibi görünebilirdi.

Cipten aldığı kaskı özenle taktı. Askerlerin sahip olduğu havalı yürüyüşü taklit ederek ağaçların arasından çıkıp binanın batı tarafını koruyan nöbetçiye yaklaştı.

Vampir onu anında görmüştü. "Henri? Burada ne işin var?" diye sordu.

Renata omuzlarını silkti. Sol kolunu, *sanki ben biliyorum,* dermiş gibi salladı. Konuşmayı göze alamazdı, nöbetçiye karşı kurşun da kullanamazdı. Zira çıkacak ses, tüm güvenlik ekibinin başına toplanmasına sebep olurdu. Sadece sükûnetini koruması ve vampire yeterince yaklaşması gerekiyordu. Bu arada, vampirin şüphelenerek ateş etmeye başlamaması için de dua etmekteydi.

"Sorun ne aptal?" diye sordu nöbetçi.

Renata yine omuz silkti, daha da yaklaşmıştı.

Parmakları, bıçaklarını atmak için sabırsızlanıyordu. Öylece duran nöbetçi, Renata için yeterince kolay bir hedefti. Fakat bir damla kan bile dökülse, çevredeki vampirler kokusunu alır ve Renata'nın saldırısını bertaraf ederlerdi. Bu yüzden yeteneğini kullanmak için ona yeterince yaklaşması gerektiğini biliyordu. Tek seçeneği ona şok göndermekti.

"Seni aptal köpek. Henri nöbet yerine geri dön!" diye kükredi nöbetçi. Kemerindeki küçük telsize uzandı. "Fabien'i arayıp seni rapor ederim," diye tehdit etti. "Onu kızdırmak istiyorsan devam et ama beni karıştır- "

Renata yeteneğini kullanabilecek kadar yakındı artık. Vampire dayanamayacağı kadar yüksek bir enerji gönderdi. Adamın kelimeleri boğazında düğümlendi ve vücudu taş kesti. Boğazından acılı bir hırıltı çıkıyordu.

Renata sesi kesilene kadar şok göndermeye devam etti. Adamın öldüğünden emin olunca, gidip silahlarını ve telsizini aldı.

Nöbetçinin üstünden atlayarak, önünde durduğu kapıyı açtı. İçeriye bir göz attı. Kimsenin olmadığından emin olunca, içeri süzüldü. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Mira'nın Fabien ile olduğunu kendinden sakladığı için

Nikolai'a duyduğu öfke yerini, Mira'yı buldukları için Düzen'e duyduğu minnete bırakmıştı. Nikolai'ı orada öylece bırakmasının bir hata olduğunu düşünmek için artık çok geçti. Belki de Nikolai ve arkadaşlarının planlarını yapıp kendisiyle gelmesini beklemesi gerekirdi. Ama bunu düşünmek için de geç olduğunu kabul etti. Renata'nın bir tarafı, haksızlık yaptığını kabul ediyordu. Ancak bu sefer, özür dilemek için çok ileri gitmişti.

Hislerine kapılarak, düşüncesizce hareket etmişti. İncinmiş duygularına dayanarak yaptığı hareket, Nikolai ile olan beraberliğine mal olabilirdi. Belki de savaşçı onu artık sevmezdi bile. Fakat yaptığından ne kadar pişman olursa olsun, geri dönme şansı yoktu. Nikolai'ın onu, görevini riske attığı için hiç affetmeyebileceğini düşündü. Bunu yaparsa onu suçlayamazdı.

Şimdi sadece, yaptığı aptallığın bedelini Mira'nın ödememesi için dua ediyordu.

***

Niko, başının yanında çalmaya başlayan cep telefonunun sesiyle gözlerini açtı. Aracın yanında, yerdeydi. Ne kadar süredir baygın olduğunu kestiremiyordu. Telefon tekrar çaldı. Nikolai telefonu alıp kulağına götürmek için büyük çaba sarf etti. Zorlanarak 'cevapla' tuşuna bastı. Konuşmaya çalıştı ama sadece nefes alıp verebiliyordu.

"Hı-hıı," dedi, orada olduğunu bildirmek için. Yavaşça doğruldu ve sırtını cipe dayadı.

"Niko?" dedi Rio, sesi endişeli gibiydi. "Sesin berbat geliyor adamım. Neler oluyor?"

Niko, içinde davullar çalıyor gibi hissettiği başını eliyle tutuyordu. "Renata... Çok sinirliydi..." diye açıklamaya çalıştı.

Rio küfretti. "Evet, bunu anlamıştım. Benim suçumdu dostum. Kızın dün akşam oraya getirildiğini bildiğini sanıyordum."

"Renata gitti," dedi Niko. Ne dediğinin farkına varınca, bir anda bütün duyuları ve kasları alarma geçti. "Lanet olsun. Rio, Renata çok sinirlendi ve Mira'yı kurtarmaya gitti. Hem de tek başına."

"*Madre de Dios!*"

Telefonun öteki ucundaki Rio'nun, Tegan ve diğerlerine konuyu özetlemesini dinledi. "Dahası da var Rio." Nikolai ayağa kalkmış ve başındaki ağrıyı göz ardı edip cipin arkasına geçmişti. "Fabien'in evindeki toplanma, sıradan bir şey değil. Sandığımızdan çok daha büyük. Dragos da burada."

"Bundan emin misin?"

"O piç kurusunu kendi gözlerimle gördüm. Burada diyorum size," diye yinelerken, uzanıp halsiz kollarıyla cipin arkasından bir sürü otomatik silah aldı. Boynuna birkaç tane tüfek geçirmişti. Üstündeki Birim ajanı üniformasının kemerine bir tabanca geçirdi. Bileğine bir tane daha yerleştirdi. "Evin her tarafı nöbetçilerle dolu. Buraya geldiğinizde, eve yürüyerek gelin ve ayrılın."

"Niko ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Eski dostunun, vereceği cevabı beğenmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine, arabadan birkaç yedek şarjör aldı. Ceplerini, alabileceği kadar çok mermiyle doldurdu. "Arabayla gelirken, eve döndüğünüz yolun ortasında iki nöbetçi var. Evin önünde üç tane daha. Onların icabına bakarsanız, kolaylıkla eve girebilirsiniz."

"Nikolai!" derken Rio'nun sesi ihtar eder gibiydi. "Şu anda aklından her ne geçiyorsa, sakın onu yapma!"

"Renata o evde Rio. Fabien ve Dragos'la. Üstelik diğerlerinin kim olduğunu da bilmiyoruz. Renata orada ve yalnız. Onun peşinden gitmeliyim."

Rio, İspanyolca bir küfür etti. "Yerinde kal. Sadece on dakika uzaktayız adamım. Gelmek üzereyiz."

"Gidip dikkatlerini başka yöne çekeceğim. Merak etme, sen benim dediğim yoldan ilerle."

"Kahretsin Niko! Eğer o kadın intihar etmek istiyorsa, bu onun sorunu. Ona yardım etmeyi biz de isteriz ama..."

"O benim eşim Rio," dedi Nikolai. "O benim kan bağıyla bağlandık ve onu seviyorum. Onu, onun için ölecek kadar çok seviyorum."

Nikolai'ın cümleleri, karşı tarafa söz hakkı bırakmamıştı. Rio yenilmişti ama onu anlıyordu da. "Oraya biz olmadan girersen, Lucan'ın emirlerine karşı gelmiş olacağını söylememin bir faydası olmaz sanırım. Eğer Dragos oradaysa, emre itaatsizliğin çok daha büyük önem taşır. Sen de bunu biliyorsun. Bizi beklemelisin."

"Bunu yapamam," diye cevapladı Nikolai.

Telefonu kapattı ve arabanın sürücü koltuğuna attı. Sonra da koşarak kadınını bulmaya gitti.

Bölüm 31

Dragos, odadakiler ekrandaki Kadim olana hayranlıkla bakarken kendiyle gurur duyuyordu. UV ışığıyla hapsettiği Kadim atası sadece ona aitti. Kurmaylarının yüzündeki hayret ve inanmazlığa bakan Dragos, lambadan cin çıkarmış gibi hissediyordu. Aslında, on yıllardır kat ettiği yol ve başardığı şey, lambanın cinini bulmaktan çok daha zordu.

Odadaki yedi soylu vampir, artık ona Tanrıymış gibi bakıyordu. Bunu hak etmişti. Tüm dünyayı baştan sona değiştirecek bir devrimin mimarıydı o. Bu gece, burada tarih yazıyorlardı. Dragos'un kendi elleriyle hazırladığı geleceğin ilk günündeydiler.

"Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandı birisi. "Eğer bu, gerçekten Kadim olanlardan biriyse, bizim atalarımızdan biriyse, nasıl oldu da Düzen'le yaptıkları savaştan canlı kurtuldu?"

Dragos ekrana biraz daha yaklaştı ve gülümsedi. "Babam, Düzen'in üyelerinden biriydi fakat daha önemlisi, bu yaratığın oğluydu. Lucan Kadimlere savaş açıp katli-

amı başlatınca, babam ve onun uzaylı babası bir anlaşma yapmışlar. Gelecekte güçlerini birleştirmek karşılığında, babam onu saklamış. Her şey süt liman olunca da yeniden harekete geçeceklermiş. Ne yazık ki babam, üstüne düşeni yapsa da savaştan canlı çıkamadı. Fakat çok iyi saklanan Kadim atam yaşıyordu. Gördüğünüz gibi karşınızda."

"Yani, babanızın bu... yaratıkla yaptığı anlaşmayı siz mi devam ettireceksiniz?" diye sordu Fabien. Devrim sonucu elde edecekleri güçte, kendine düşeceğini hayal ettiği aslan payını kaptırmış gibiydi.

"Kadim olan tamamen benim kontrolüm altında. Ben ne zaman ne istersem o şekilde davranacak bir silah o."

"Nasıl olur?" diye sordu gruptan biri.

"İzin verin göstereyim," diyen Dragos, odanın kapısına doğru yürüdü. Dışarıda bekleyen avcıyı parmak şıklatarak içeri çağırdı. Odanın ortasına doğru yürürken avcı da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyordu. "Gömleğini çıkar," diye emretti avcıya.

Devasa vampir sessizce emre uydu. Gömleğini çıkardığında, geniş omuzlarının ve tüysüz göğsünün yoğun ve karmaşık *gliflerle* kaplı olduğu görülebiliyordu. *Gliflerin* karmaşıklığı, karşılarındaki iri vampirin bir İlk Nesil olduğunu gösteriyordu. İzleyicilerin birkaçı, vampirin vücudundan ayırdıkları gözlerini, ekrandaki Kadime çeviriyor, sonra yine avcıya dönüyorlardı. Bunu birkaç kez yapıp, *glifleri* karşılaştırdılar. Her iki vücuttaki gliflerin benzerliği, ekranda gördükleri kadimle karşılarındaki İlk Nesil Soylunun akraba olduğunu kanıtlıyordu.

Fabien yutkunarak, "*Dermaglifleri* çok benziyor. Bu İlk Nesil, Kadim olanın oğlu," dedi.

"Evet, onun oğlu. Sadece amacımıza hizmet etmek için dünyaya getirilmiş bir İlk Nesil. Üstelik tek de değil. Kişisel ordumdaki tüm askerler, buna benzer avcılardan oluşuyor. Tüm yetiştiriliş koşulları ve eğitimleri, onları dünyanın en ölümcül silahları haline getirmek için bizzat tarafımca hazırlandı. Hepsi kusursuz birer katil ve bana sonuna kadar sadıklar."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?" diye sordu Hamburg Barınak lideri. Dragos'un yapmak istediği şovu izlemeye hevesli, kurnaz bir adamdı.

"Gördüğün gibi avcı bir tasma takıyor. Bu, bir yer belirleme aygıtı. Buna ek olarak, tasmada UV ışın yayıcı bulunuyor. Bütün avcılar, yürümeye başladıkları anda, boynuna bundan bir tane geçiriliyor. Bu aygıtla, avcının bütün hareketlerini izleyebiliyorum. Eğer bir şekilde memnun olmayacağım bir hareket yaparsa..." derken, arkasından sessizce yürüyen avcıya anlamlı bir bakış attı. "Tek yapmam gereken şey, uzaktan kumandayla bir emir vermek. Böylece tasmadaki UV ışını boşalır ve saniyesi dolmadan başını gövdesinden ayırır."

Masadaki bir-iki Soylu, UV ışınının yanlış tarafa boşalma ihtimalini düşünerek rahatsız olmuş ve birbirlerine bakmışlardı.

Alman olan büyük bir ilgiyle tekrar sordu: "Peki tasma çıkarılırsa ya da tasmanın ayarları değiştirilmeye çalışılırsa ne olur?"

Dragos sırıttı fakat soruyu sorana değil, avcıya bakıyordu. "Hadi deneyelim. Ne dersiniz?"

***

İçgüdüleri ona bir hırsız gibi saklanarak ve yavaş yavaş

ilerlemesini söylese de Renata sanki orada olmaya hakkı varmış gibi büyük bir güvenle, karanlık koridorun ortasından yürüyordu. Arka taraftaki büyük odalardan birinden gelen erkek seslerini duydu. Ne konuştuklarını anlayamasa da aralarında ciddi bir konu olduğu belliydi. Evin geri kalanı sessizdi. Renata merdivenlere yaklaştığında bir hıçkırık sesi duydu. İkinci kattan geliyordu. Bu Mira'nın sesiydi.

Merdivenlerden uçarcasına çıktı ve hıçkırık sesini koridorun sonundaki odaya kadar takip etti. Odanın kapısı dışardan kilitlenmişti. Anahtarı üstünde değildi.

Belindeki bıçaklarından birine uzanırken, "Kahretsin," dedi.

Bıçağını kapıyla çerçevesinin arasına soktu. Sertçe bastırıp, tahta çerçevenin kırılmasını ve biraz açılmasını sağladı. Aynı hareketi iki kez daha yaptı ve kapı açıldı.

Şükürler olsun ki Mira odadaydı.

Duvağı yüzünde değildi. Küçük kız başını kaldırıp, kendine doğru yaklaşan karaltıyı gördüğünde odanın köşesine çömelip oracığa sindi. Korkuyordu.

"Mira, benim farecik. Renata," dedi ve başındaki kaskı çıkardı. "Her şey yolunda bebeğim. Seni almaya geldim."

"Rennie!" diyen kız hayretler içindeydi.

Renata eğilip küçük kıza sarıldı. Mira da başını ona yaslamış, hıçkırıyordu.

"Küçük farem benim," diye fısıldadı Renata, kızın başına öpücükler konduruyordu. "Seni o kadar çok merak ettim ki. Daha önce gelemediğim için üzgünüm. İyi misin tatlım?"

Mira başını salladı. Küçük kollarını, Renata'nın boynuna dolamıştı. "Ben de seni merak ettim Rennie. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım."

"Ben de bebeğim, ben de." Renata bu an hiç bitmesin istiyordu ama Fabien ya da adamları her an onları yakalayabilirdi. Mira'yı kucağına alıp ayağa kalktı. "Şimdi çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Sıkı tutun tamam mı?"

Renata daha iki adım atmadan, binanın çevresinde bir sürü otomatik silah ve bomba sesleri yükselmeye başladı.

***

Dragos, avcının UV tasmasının teknolojik güzelliklerini sergilemek üzereydi ki dışarıda kıyamet koptu. Gruptakiler koltuklarından korkuyla sıçradıklarında, Dragos da Fabien'e ölümcül bir bakış attı. "Dışarda neler oluyor? Bu da senin fiyaskolarından biri mi yoksa?"

Fabien'in yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. "Ben... Bilmiyorum efendim. Her ne ise emin olunuz ki adamlarım icabına- "

"Adamlarını boş ver!" diye bağırdı Dragos. Telsizini aldı ve teknenin hemen gelmesi için emir verdi. Sonra avcıya dönüp, "Hemen dışarı çık. Önüne çıkan herkesi öldür," dedi.

Avcı, yani iyi eğitilmiş sadık askeri, hiçbir şey yapmadan öylece durdu. Bir kaya gibi hareketsizdi.

"Dışarı çık. Sana emrediyorum."

"Hayır."

"Ne?" Dragos kulaklarına inanamıyordu. Kurmaylarının olanları izlediğini hissedebiliyordu. Adamların şüphesini gözlerinden okumak mümkündü. Hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Herkes, Dragos'un ne yapacağını merak edi-

yordu. "Sana bir emir verdim avcı. Hemen yerine getir, yoksa seni buracıkta öldürürüm."

Evin dışından gelen silah sesleri artmıştı. Avcı küstahça Dragos'un gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Her iki durumda da öleceğim. Eğer senin hayatını kurtarmamı istiyorsan, tasmamı çıkar."

"Bunu istemeye nasıl cüret eder- "

"Zaman kaybediyorsun," diye sözünü kesti avcı. Yaklaşan silah seslerinden hiç korkmadığı belliydi. "Beni bu kelepçeden kurtar seni kibirli orospu çocuğu."

O sırada, Fabien'in paralı askerlerinden biri odaya daldı. "Efendim, dışarıda farklı noktalardan eve ateş ediliyor. Henüz emin değiliz ama silahların sayısına bakılırsa bir ordu ormandan üstümüze geliyor olabilir."

Fabien iç çekti. "Ah, Tanrım. Hepimiz öleceğiz."

Dragos sinirle inledi. Fabien'in adamlarının kendi kıçlarını bile kurtarabileceğinden emin değildi. Şu anda Dragos'a liderleri olarak bakan buradaki soyluları koruyamayacakları ise kesindi. Hepsi de Dragos'un vereceği emirleri bekliyorlardı. Buradan kaçabileceklerse bu ancak Dragos sayesinde olabilirdi. Dragos ya onları da kurtaracaktı ya da on yıllardır kurduğu bu ilişkileri çöpe atıp, hepsini ölüme terk edip yeniden bir komuta kademesi kurmaya çalışacaktı.

"Burada işimiz bitti," diye kükredi Dragos. "Herkes arka kapıya. Tekneye gidiyoruz. Beni takip edin."

Grup onun çevresini sarmaya başlarken Dragos dönüp avcıya baktı. İkisi de tek kelime etmediler. Aralarındaki nefret, ete kemiğe bürünmüş gibiydi. Dragos cebinden bir kumanda çıkarıp özel bir kod girdi. Avcının tasması kapanmıştı.

Tasmadaki ışık söner sönmez avcı onu eliyle parçaladı. Sonra da hem olanlara inanmayarak hem de kararlı bir bakışla ön kapıdan çıkıp kaosun içine daldı.

Bölüm 32

Nikolai, dikkat dağıtma stratejisinin evde bir kargaşaya sebep olduğunu görünce gülümsedi. Nöbetçiler panikle sağa sola koşuyordu. Ormanın çeşitli yerlerine yerleştirdiği otomatik tüfeklerle, birkaçını vurmayı bile başarmıştı. Niko yandaki ağacın dallarından birini alıp, elindeki son M16'nın tetiğine sardı.

Bu dal da daha öncekiler gibi, tetikle beraber silahı sarmış ve tetiği geri çekerek ateş etmeye başlamıştı. Niko yeteneğini, ormandan bir ordu üretmekte kullanmıştı. Evin yan girişine doğru koştu.

Renata'yı bulmak onun için hiç de zor olmamıştı. Aralarındaki kan bağı bir pusula gibiydi. Hislerini takip eden Nikolai üst kata çıkarken, merdivenlerde Renata ile karşılaştı. Renata kucağındaki Mira'ya sıkıca sarılmış, aşağıya iniyordu. Gözleri savaşçınınkilerle buluştu. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden öylece birbirlerine baktılar. Nikolai, ona ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Küçü kızı bulduğu için ne kadar rahatladığını da anlatmalıydı.

O anda Renata'ya söylemek istediği binlerce şey vardı. En önemlisi, ona âşık olduğu ve onu hep seveceğiydi.

"Çabuk!" diye homurdandı bunun yerine. "Buradan hemen çıkmalısınız."

"Her yerden silah sesleri geliyor," dedi Renata, endişeli görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Sadece kafalarını karıştırmak için yaptım. İkinizi de buradan sağ salim çıkarmak için dikkatlerini dağıtmak zorundaydım."

Renata bir saniyeliğine de olsa rahatlamıştı. "Fabien ve diğerleri... Birkaç dakika önce arka kapıdan birilerinin çıktığını duydum."

"Tamam. Peşlerinden giderim. Siz şimdi gidin, hiçbir şey için durmayın. Mira'yı cipe götür. Takviye kuvvet birazdan oraya varacaktır."

"Nikolai," dedi Renata ve Nikolai durdu, sevdiği kadının gözlerine baktı. Genç kadın gözlerini ondan ayırmadan kaşlarını çattı. "Sadece... Dikkatli ol..."

Niko başını salladı. Birazdan vereceği savaşın neden olduğu adrenalin, onu memnun etmeye yetmemişti. Savaşarak mutlu olduğu günlerin geçmişte kaldığını hissetti. O zamanlarda, sırf savaş ve galibiyet duygusu onu mutlu edebilirdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Şimdi her şey farklıydı. Renata hayatına girmişti. Artık önemli olan sadece onun güvende ve mutlu olmasıydı. Kendisi olmasa da olurdu.

"Mira'yı cipe götür," diye tekrarladı. "Hiçbir şey için durma. Dikkat et, ikinizi de buradan çıkaracağız."

Renata dışarı çıkana kadar bekledi. Sonra da arka kapıdan çıkıp Dragos ve adamlarını bulmaya gitti.

***

Dragos ve çevresindekiler iskeleye vardıklarında, sürat teknesi yeni yanaşıyordu. Evin üç tarafını saran ormandan gelen silah sesleri, Birim ajanlarının yuvası bozulan karıncalar gibi panikle koşuşturmasına sebep olmuştu. Gecenin karanlığında o kadar çok silah sesi duyuluyordu ki hangisinin karşı taraftan, hangisinin Birim ajanlarından çıktığını anlamak imkânsızdı. Her otomatik silah sesinde, çevrede flaşlar patlıyor gibi kıvılcımlar uçuşuyordu.

Dragos'un tek bildiği, orada öylece oturup Düzen'in kendisini yakalamasına izin vermeyeceğiydi.

Kendisi ve gruptakiler teker teker tekneye bindiler. En sonda kalan Edgar Fabien ayağını attığında Dragos onun önüne geçti.

"Sana yer yok," dedi Dragos. "Aptallığın yüzünden yeterince tehlike atlattık. Sen burada kalıyorsun."

"Fakat... Efendim... Ben..." diye kekeledi Fabien. "Sizi temin ederim, bir daha sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Dragos gülümserken vampir dişleri göründü. "Hayır, uğratmayacaksın."

Sözünü bitirince, 9mm tabancasını kaldırıp Fabien'i iki kaşının arasından vurdu.

"Gidelim!" dedi teknenin kaptanına. Motor çalışıp onları açığa götürdüğünde, Edgar Fabien'i unutmuştu bile. Gölün diğer tarafında kendilerini bekleyen uçağa doğru ilerlediler.

***

Nikolai çok geç kalmıştı.

Göle ilerlerken, karşısına çıkan birkaç nöbetçiyi saf dışı bırakmakla zaman harcamıştı. Ne yazık ki göle geldiğinde tekne çoktan uzaklaşmıştı. Niko arkalarından birkaç el ateş etti fakat işe yaramadı. Edgar Fabien'in cesedi iskelede yerdeydi. Dragos ve adamları gölün ortasını geçmişlerdi.

"Kahretsin!"

Öfke ve kararlılık tüm vücudunu kaplamıştı. Kıyıdan koşmaya başladı. Kendi türünün sahip olduğu hızı kullanarak belki onları vurabileceği bir yere ulaşabilirdi. Tekne hızlıydı ama sonuçta gölden çıkacakları bir yerde durmaları şarttı. Nikolai yeterince şanslıysa, onları arabaya bindikleri yerde yakalamayı umuyordu. Ne yazık ki uçaktan haberi yoktu.

Ne kadar süre koştuğunu fark etmedi. Yaklaşık bir-buçuk kilometre ilerlemiş olmalıydı. O anda göğsünde, berbat bir soğuma hissetti.

Renata...

Bir sorun vardı. Büyük bir sorun. Renata'nın o anki güçlü duygularını, kendi bedeninde hissedebiliyordu. Sanki kendi duyguları gibiydiler. Renata, onun güçlü ve korkusuz kadını, şu anda ölümüne korkuyordu.

Tanrım!

Eğer ona bir şey olursa...

Hayır, bunu düşünemezdi bile.

Dragos'la ilgili tüm düşünceleri yok oldu. Nikolai geri dönüp daha da hızlı koşmaya başladı. Bir yandan da Renata'ya zamanında yetişebilmek için dua ediyordu.

***

Renata karşılarına dikilmiş iri vampirin yaklaştığını görmemişti bile.

Bir saniye önce, kollarında Mira ile ormanda koşuyordu. Bir saniye sonraysa, karşısındaki hissiz yüzdeki insafsız altın sarısı gözlere bakmaktaydı. Karşısındaki Soylunun çıplak göğsü ve omuzları, karmaşık *dermagliflerle* kaplıydı.

Karşısındaki bir İlk Nesildi ve Renata bunu içgüdüsel olarak anlamıştı. Aynı içgüdüleri, karşısındaki adamın ölümcül olduğunu da söylüyordu.

O bir katildi.

Korku tüm vücudunu sardı. Eğer ona şok gönderirse ve başarısız olursa o da Mira da oracıkta ölürdü, bunu biliyordu. Gücünün bu soyluya yeteceğinden emin değildi. Mira söz konusu olduğundan, deneme riskini göze alamıyordu.

Tanrı aşkına... Oysa o kadar yaklaşmıştı ki... Sonunda, kollarındaki küçük kızı özgür kılmasına sadece birkaç metre vardı.

"Lütfen," diye mırıldandı Renata. Adamda oluşturabileceği en ufak bir acıma duygusuna bile ihtiyacı vardı. "Çocuğu bırak. O gitsin... Lütfen."

Vampirin sessizliği sinir bozucuydu. Mira, başını Renata'nın omzundan kaldırmayı denedi ama Renata onu yavaşça geri yatırdı. Mira'nın, karşısındaki ölüm meleğini görüp korkmasını istemiyordu. Adamın Fabien ya da Dragos'a çalıştığından emindi.

"Şimdi çocuğu yere bırakacağım," diye anlatmaya çalıştı Renata, adamın söylediklerini algılayabildiğinden bile emin olamıyordu.

"Lütfen gitmesine izin ver. Senin istediğin benim, o değil. Beni al."

Renata yavaşça Mirayı aşağı indirip ayaklarını yere değdirirken avcının şahin bakışları onu dikkatle izliyordu. Renata, vampirle Mira'nın arasında durdu. Kendi ölümünün, bu katil ve canavar patronu için yeterli olacağını umuyordu.

"Rennie neler oluyor?" diye sordu Mira, onun bacaklarına arkadan sarılmıştı. "Bu adam kim?"

Vampir soğuk bakışlarını aşağı indirip sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Baktı ve tıraş edilmiş kafasını hafifçe yana eğip kaşlarını çattı.

"Sen," dedi dev yaratık, sesi o kadar derinden çıkmıştı ki Renata'nın tüm kemikleri titremişti. Yüzünde, okunamayan bir duygu belirdi. "Kenara çekil. Kızı görmeme izin ver," dedi Renata'ya.

Renata, "Hayır," diye karşı çıktı. Küçük kızı arkasında tutuyor ve kendisi de bir kalkan gibi adamın önünde duruyordu. "O sadece bir çocuk. Sana ya da başkasına hiçbir zararı dokunmadı. Onun bir suçu yok."

Vampir o kadar kızgın bir bakış attı ki irkilen Renata neredeyse yere düşecekti. "Gözlerine... Bakmama... İzin... Ver."

Renata'ya karşı çıkma fırsatı vermeyen Mira, öne doğru bir adım attı. Oysa ki Renata, onu da kapıp koşmak için planlar yapıyordu.

"Mira, hayır!" diye bağırdı.

Olacakları engellemek için artık çok geçti. Mira açığa çıkıp adama bakarken Renata sadece korku içinde onları izledi. Mira gözlerini kaldırdı. Biraz daha kaldırdı ve katil İlk Neslin gözlerine kilitledi.

Vampir yine, "Sen," dedi, gözleri küçük kızın yüzüne mıhlanmıştı.

Renata, adamın şu anda Mira'nın gözlerinden geleceğinde bir anı izlediğinden emindi. Altın gözleri hiddetlendi ama bakmaya devam etti. Bir adım daha yaklaştı Mira'ya. O kadar yakındı ki koca kollarıyla kızı tutup biranda ikiye bölebilirdi.

"Hayır sakın..." diye bağırdı adamın Mira'ya uzandığını görünce.

Mira, "Sorun yok Rennie," diye fısıldadı. Aslan kafesine giren bir bebeğin masumiyetiyle orada durup adama bakıyordu.

O anda Renata, olağanüstü bir şeyin olacağını fark etti.

"Sen beni kurtardın," diye fısıldadı vampir, koca elleri Mira'nın omuzlarındaydı. Vampir dizlerinin üstüne çökmüş, kızın seviyesine inmişti. Konuştuğunda, derinden gelen ürkütücü sesi kafa karıştırıyordu. "Sen benim hayatımı kurtardın. Gördüm. Gözlerinde gördüm. O gece de görmüştüm..."

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bölüm 33

Nikolai'ın kalbi sanki göğsünde donmuştu. Tüm bedenini bir korku sarmıştı. Silah seslerinin arasında ormana daldı. Renata'yı nerede bulacağını, içgüdüsel olarak biliyordu zaten.

Korkmuş kadınını ormanda buldu. Renata gecenin karanlığında bir heykel gibi donmuştu. Karşısındaki devasa İlk Nesle bakıyordu. Vampir, Mira'nın önünde diz çökmüştü. Kocaman elleri kızın omuzlarındaydı.

Tanrım!

Niko sessizce onlara yaklaştı. Görünmeden ateş edebileceği bir yer arıyordu. Öyle bir açı yakalamalıydı ki hem İlk Nesli tepki vermesine fırsat vermeden yere sermeli hem de Mira ve Renata'ya zarar vermemeliydi.

Renata o adama şok göndersene.

Adamı yere ser ve oradan uzaklaş lütfen.

Renata yeteneğini devasa vampir üzerinde kullanmamıştı. Silahlarına da davranmamıştı. Hatta bıçakları bile elinin altında olmasına rağmen hâlâ kınındaydı. Nikolai

ne kadar gerginse, Renata da o kadar tepkisiz görünüyordu. Sadece orada duruyor ve kolaylıkla kan gölüne dönebilecek manzarayı, vampirin Mira'ya dokunmasını seyrediyordu.

Niko dipsiz bir korkuya kapıldı. İliklerine kadar korkuyordu. Bu korku onu tüketecek gibiydi. Hayatında hiç bu kadar korkmadığını düşündü.

İki 9mm'lik tabancasını ellerine aldı. Biraz daha ilerledi. Bir soylunun bile duyamayacağı kadar sessiz hareket etse de Renata başını kaldırdı. Orada olduğunu hissetmişti. Çevresine bakındı ama hareketini gözleriyle algılayamadı. Nikolai'ın yakınlarda olduğunu ve çok korktuğunu sadece kanıyla biliyordu.

Nikolai korkunun yanında öfke de duyuyordu. O kadar öfkeliydi ki Renata'nın gelişini hissettiğini fark etmemişti. Kadının yüzündeki dehşeti de görmedi. Dehşet, garip bir şekilde karşısındaki devasa vampirden dolayı değil, Nikolai'ın gelişinden kaynaklanıyordu.

Nikolai nişan aldı, ateş etmeye hazırdı. Vampirin arkasındaki bir çalılığı siper almıştı. Her iki tabancasının namlusu da dev vampirin kel başının hemen altında, ensesindeki bir *dermaglife* kilitlenmişti.

Her şey çok hızlı oluyordu ama Nikolai'a ağır çekimde görünüyor gibiydi. Kadınının karşı karşıya olduğu tehlike karşısında çıldıracak gibiydi.

Mermileri namluya sürdü. Her iki işaret parmağı da tetikteydi.

Renata'nın gözleri büyüdü ve başını salladı. "Niko dur! Yapma!" diye bağırdı panikle.

İlk Nesil vampir Mira'yı bıraktı, iki kolu vücudunun yanına düştü. Öylece duruyordu. Kafasının arkasına çev-

rilmiş namlulara hiçbir tepki vermedi. Derin bir nefes aldı, sonra da rahatlamış gibi nefesini dışarı verdi.

Yaşamak için savaşmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Sanki ölmek umurunda bile değildi.

O sırada Mira bağırmaya başladı. Çocuksu sesi korkuyla incelmişti. "Hayır! Ona zarar verme."

Nikolai gözlerine inanamıyordu ama Mira vampire atılmış, kollarını onun omuzlarına dolamıştı.

"Lütfen ona zarar verme," diye ağlıyordu. Niko'ya yalvarırcasına bakarken, vampirin devasa bedenini kendi narin kollarıyla korumaya çalışır gibiydi.

Renata, Nikolai'ın bakışlarındaki hayreti gördü. Savaşçının ellerindeki tabancalar hâlâ İlk Neslin ensesine nişan almış halde duruyordu. "Nikolai," diye seslendi ona. "Nikolai... Lütfen! Biraz bekle."

Nikolai'ın beynine bir sürü soru üşüşmüştü. Biraz sonra, gözlerindeki öfkeli bakışı biraz yumuşadı. "Ayağa kalk," diye emretti İlk Nesil vampire. "Ayağa kalk ve çocuktan uzaklaş."

Devasa vampir denileni yaptı. Yavaşça Mira'nın kollarını tuttu ve kızı yere bırakırken kendisi de ayağa kalktı.

Niko vampirin çevresinden dolaştı. Silahları hâlâ vampirin kafasına doğrultulmuştu. Renata ve Mira'yı arkasına alıp, vampirin önünde dikildi. "Sen de kimsin?" diye sordu.

Vampirin hiçbir duygu okunmayan gözleri yere bakıyordu.

"Bana Avcı adını verdiler."

"Koruma Birimi'nden değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır değilim. Ben bir avcıyım."

Renata, Mira'yı yanına çekti. Silah sesleri ve evin çev-

resindeki kaos durulmaya başlamıştı. "Nikolai onun gözlerine bak," dedi Renata. "Bu adam, bir hafta önce Sergei Yakut'u öldürmeye çalışan katil. Mira'nın o gece evde gördüğü vampir bu işte," dedi.

Nikolai vampire nefretle baktı. "Bu doğru mu? Sen kiralık katil misin?"

"Öyleydim," dedi avcı ve nihayet gözlerini yerden kaldırdı. "Çocuk beni kurtardı. O gece çocuğun gözlerinde geleceğimi gördüğümde, içimde bir şeyler belirdi. O gece, bu küçük kızın hayatımı kurtardığını gördüm. Tıpkı biraz önce olduğu gibi."

Biraz sonra, ormandan onlara doğru silahlı birkaç kişi gelmeye başladı. Nikolai silahlarından birini onlara çevirdi ama ateş etmek gibi bir niyetinin olmadığı belliydi. Renata'nın kalp atışları panikle arttı. "Tanrım, Niko..."

Nikolai, "Sorun yok!" diye sakinleştirdi onu. "Gelenler bizim taraftan. Düzen'deki yoldaşlarım bunlar."

Nikolai'ın dört arkadaşı onlara doğru ilerlerken Renata rahatlamıştı. Hepsi de çok güçlü görünüyordu. Yürüyüşlerindeki azamet bile, Renata'nın kendini daha güvende hissetmesine yetmişti.

"Nasılsın dostum? Burada her şey yolunda mı?" diye sordu tanıdık karamelimsi sesiyle Rio. Renata telefondaki sesi tanımıştı. Nikolai başını salladı ama gözlerini vampirden ayırmıyordu. "Burada her şey yolunda. Ama evdeki durum hiç de iyi değil. Edgar Fabien öldü. Diğerleriyle Dragos arka kapıdan kaçtılar. Bir tekneyle gölün öteki tarafına gidiyorlardı. Onları takip etmeye çalıştım ama..." Renata'ya anlamlı biçimde baktı. "Ama burada her şeyin yolunda olduğuna emin olmam gerekti."

Rio, "Buraya geldiğimizde, ilerde bir yerlerde bir uçak sesi duymuştuk," dedi.

"Kahretsin!" diye inledi Nikolai. "Kesin onlardı. Kaçtılar yani. Kahretsin! Dragos buradaydı ve o piçi elimizden kaçırdık."

"Onu bulmanıza yardım edebilirim."

Bütün gözler, hâlâ Nikolai'ın namlusunda ayakta duran vampire çevrildi.

"Sana neden güvenelim?" diye sordu Nikolai, gözlerini kısmıştı. "Neden Dragos'u bulmamıza yardım edesin ki?"

"Çünkü beni o yarattı," derken, altın gözlü vampirin bakışları buz gibiydi. "Beni olduğum şey yapan o. Beni ve katili olarak yarattığı bütün diğer avcıları."

"Tanrım!" diye fısıldadı Renata. "Yani senin gibi başkaları da mı var?"

Vampirin tıraşlı başı soruya cevap vermek için yavaşça aşağı yukarı sallandı. "Kaç tane olduklarını bilmiyorum. Nerede olduklarını da. Fakat Dragos öyle söyledi. Benim gibi başkaları da varmış, ben tek değilmişim."

"Sana neden inanalım?" diye sordu bir başka savaşçı. Derisi gece kadar karanlıktı. Vampir dişleri, dudaklarının arasından, birer inci gibi parlıyordu.

Diğer bir savaşçı da öne bir adım attı, gözleri cin gibi bakıyordu. "Ona güvenip güvenemeyeceğimize Tegan karar versin," diye bir öneride bulundu.

Renata, diğerlerinin arkasında kalan, grubun en iri üyesinin vampire yaklaşmasını şaşkınlıkla izledi. O ana kadar, bir gölge gibi sadece diğerlerini takip etmişti bu savaşçı. Kasları ve duruşuyla hükmedici görünüyordu. Karşısındaki İlk Nesil kadar iriydi. Adı Tegan'dı.

Tegan hiçbir şey söylemeden avcıya elini uzattı. Tegan'ın elini tutuşu da bakışları gibi donuktu.

Uzun bir süre geçti, ardından Tegan başını salladı. "Bizimle geliyor. Hadi burayı toparlayıp yola çıkalım."

Ortamdaki ağırlık, ne yapacaklarına karar verdiklerinde dağıldı. Renata rahat bir nefes aldı. Artık yeni bir amaçları vardı. Grup ikiye ayrıldı. Bir kısmı, Fabien'in taş evine gidip orayı temizlediler ve vampir izlerini yok ettiler. Rio ve Nikolai ise Renata, Mira ve beklenmedik yeni misafirlerini, onları bekleyen Düzen aracına götürdüler.

Yolda Nikolai, Renata'nın elini tuttu ve, "Biz size yetişiriz Rio," dedi.

Savaşçı anlayışlı bir şekilde kafa salladı. Onlar ilerlerken, Mira da Renata'nın elini bırakmış, diğer eliyle avcınınkini tutmuştu. Güven içinde avcıyla yürümeye devam etti.

Renata gördüklerine inanmayarak, "Tanrım," dedi. "Ne oldu anlayabildin mi?"

Nikolai da olayı hayretle karşılamıştı. "Anlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım olacak fakat önce anlamak istediğim başka şeyler var. Bizimle ilgili- "

"Nikolai özür dilerim- "

Renata'yı uzun ve tatlı bir öpücükle susturdu. Onu sıcacık kollarına çekti. "Her şeyi berbat ettim Renata. Seni kaybetmekten o kadar korkmuştum ki aptalca bir yalan söyledim. Benden uzaklaşmana sebep oldum. Eğer sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Mira'ya da. Sen benim aşkımsın Renata. Sen benim hayatımsın." Genç kadının yanağına bir öpücük daha kondurdu. Bakışlarıyla onu içiyor gibiydi. "Seni o kadar çok seviyorum ki... Senin yanımda olmadığın bir saniyeyi bile yaşamak istemiyorum."

Renata hissettiklerinin yoğunluğuyla gözlerini kapattı. "Ben de sadece bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum Nikolai ama anlaman gereken bir şey var. Mira benim kanımdan gelmese de o benim kızım. Onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Yani beni istiyorsan, onsuz gelemem."

"Biliyorum," dedi Nikolai, bunu baştan kabul etmişti. "Mira'yı ne kadar çok sevdiğini kanıtladın zaten."

Renata umutla baktı. "Sence hayatında ve kalbinde, ikimiz için de yer bulabilir misin?"

"Bunu zaten yapmadığımı da nereden çıkarıyorsun?" dedi Nikolai gülümseyerek. Renata'yı tekrar öptü, bu sefer daha ateşliydi. Nikolai'ın gözlerine baktığında kendi gözleri o kadar büyük bir aşkla doluydu ki, Renata nefes almakta zorlandı.

"Hadi buradan gidelim artık. Ailemi eve götürmek istiyorum."

Bölüm 34

Boston, 3 gece sonra

Nikolai'a Düzen'in binası oldukça farklı görünmüştü. Teknoloji laboratuarında, diğer savaşçılarla yaptığı toplantıdan çıkmış koridorda yürüyordu. Dragos'u engelleme görevleri, birkaç gece önce önemli bir darbe almıştı. Ancak o geceden ellerine, çok faydalı bir koz da geçmişti. Bu koz, Dragos'u bulmalarını ve vampirin geleceğin diktatörü olma planını bertaraf etmelerini sağlayabilirdi.

Ne yazık ki avcıyı saflarına katan Düzen, çok güvendiği bir ortağını kaybetmişti: Andreas Reichen ortadan kaybolmuştu. Berlin'deki başka kaynaklardan edindikleri bilgiler ise hiç iç açıcı değildi. Berlin Barınak liderinin, malikânesine yapılan saldırıdan sağ çıkıp çıkmadığını hiç kimse bilmiyordu. Raporlara bakılırsa, tüm ailesi ve sevgilisi katledilmişti. Fakat onun da öldürülmüş olduğuna dair bir delilleri yoktu. Düzen, arkadaşlarının hâlâ hayatta olduğuna inanmayı tercih ediyordu.

Doğrusu Nikolai, Reichen'ın da katliamda öldürülmemiş olmasının büyük insafsızlık olacağını düşünüyordu.

Adam tüm ailesini ve evini kaybetmişti. Bu kadar büyük bir kaybın üstesinden nasıl gelinebilirdi ki? Hiç kimse, ister insan ister vampir olsun, böyle bir kıyımdan ruhuna yara almadan kurtulamazdı. Bir savaşçı olarak Nikolai, savaşta silah arkadaşlarını kaybetmeyi kaldırabilirdi. Her savaşçı, savaşa giderken yanlarındaki arkadaşlarının ya da kendisinin geri dönemeyeceği fikrine hazırlanmış olurdu.

Ama aileni kaybetmek...

Bunun bir adama yapabileceklerini düşünemiyordu bile. Bunun yerine, şu anda sahip olduğu güzelliklere odaklandı. Özel bölümünün kapısını açtığında içerden, bu güzelliklerden birinin yumuşacık sesi duyuluyordu.

Renata içerdeki kanepede Mira ile oturmuş, ona kitap okuyordu.

İçeri girdiğinde Niko birkaç saniyeliğine sessizce durdu ve artık eşi olan güzel kadını izledi. Renata'nın, elindeki kitabı da tabancayı tutar gibi rahat bir şekilde tutmasından memnun oldu. Kadının hayran olduğu yumuşak bir tarafı vardı. Zekâsıyla Niko'ya meydan okuyabilirdi. Ayrıca güçlü kişiliğiyle, Nikolai'ın ona layık olabilmek için sürekli çalışması gerektiğini hatırlatıyordu. Elbette savaşçı bundan hiç de gocunmuyordu.

Tabii kadınının çok seksi olması da fena bir şey değildi. Özellikle atış talimi yaparken 9mm'liği bir tutuşu vardı ki en az bıçaklarını atışı kadar ustacaydı. Birkaç gündür Kade ve Brock, sırf Renata'nın atışlarını izleyebilmek için, zamanlarının çoğunu talim odasında geçiriyorlardı. Nikolai onları suçlayamıyordu. Eğer en ufak bir kıskançlık hissedecek olsa, kadınının kendisine bir kez bakması yeterli oluyordu. Renata da onu seviyordu. Bu yüzden Nikolai kendini dünyanın en şanslı erkeği sayıyordu.

Renata okuduğu bölümün son sayfasını bitirdiğinde, Nikolai ona sevgiyle bakarak, "Selam," dedi. Renata da onu selamladı.

Renata'nın omzundan başını kaldıran Mira, "Selam Niko!" diye cıvıldadı. "Hikâyenin çok iyi bir bölümünü kaçırdın."

"Öyle mi? Belki Renata'yı bir de bana okuması için ikna edebilirim. Ne dersin?" derken eşine ateşli bir bakış attı. Kanepenin önüne gelip Mira'ya doğru eğildi ve, "Sana bir şey getirdim," dedi.

"Gerçekten mi?" Mira'nın küçük yüzünü kocaman bir gülücük kaplamıştı. "Ne getirdin?"

"Gideon'dan senin için istediğim bir şey. Sonunda bulmuş. Duvağını kaldır da göstereyim."

Mira siyah duvağı gözünün önünden kaldırırken Renata koruma içgüdüsüyle bakıyordu. "O nedir?" diye sordu.

"Bir şey değil," dedi sakinleştirici bir tonda. Pantolonunun cebinden plastik bir kap çıkardı. "Bana güvenebilirsin. İkiniz de bana güvenebilirsiniz."

Renata bunu hatırlayınca biraz rahatladı. Nikolai'ın elindeki kontak lens kutusunun kapaklarını açışını izledi. "Gideon dedi ki bu özel lensler gözlerin konusunda sana yardımcı olabilirmiş. Bir daha bu duvağı takmana hiç gerek kalmamasını ister misin?"

Mira hevesle başını salladı. "Hadi göster Niko!"

"Bu lenslerin özelliği ne?" diye sordu Renata. O da ümitlense de tedbiri elden bırakmıyordu.

"Mira'nın gözlerindeki yansılama etkisini saklayacak mat irisler. Mira görmeye devam edebilecek ama gözlerine bakan hiç kimse onlarda bir farklılık olduğunu anlayamayacak. İrisleri saklanmış olacak. Duvağın da yaptığı aslında

buydu. Lenslerin daha kullanışlı ve daha güzel olacağını düşündüm."

Renata memnuniyetle başını salladı. "Çok daha güzel olacak. Teşekkürler."

"Onları deneyebilir miyim?" diye sordu Mira. Kapları Niko'nun elinden almak için sabırsızlanıyordu. "Bak Rennie, mor bunlar."

"Bu senin en sevdiğin renk." Bir yandan da soran gözlerle Niko'ya bakıyordu.

Nikolai son birkaç günde çok büyük değişim geçirmişti. Hiç olmayacağını düşündüğü bir rol içindeydi şu anda. Bu yeni rolün ona bu kadar yakışacağını da bilmiyordu doğrusu. Artık, kan bağlı bir Soyluydu. Soy Eşi onu seviyordu ve yetiştirmeleri gereken küçük bir kızları vardı. Üstelik Niko her ikisine de tapıyordu.

Başına buyruk savaşçının artık bir ailesi vardı. Bu, onun için bile yeterince şaşırtıcıydı. Yani, Düzen'in geri kalan üyelerinin, bu yeni Niko'nun varlığına hâlâ inanamaması olağandı. Bir aile istediğini ya da bir aileye ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti. Fakat şimdi, sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, onlarsız bir hayatı hayal edemiyordu.

Kalbinin bu kadar dolu ve bu kadar mutlu olduğu başka bir an olmamıştı hayatında.

Renata, "Hadi sana yardım edeyim," diyerek lensleri dikkatle aldı ve Mira'nın gözlerine yerleştirdi. Birkaç saniyeliğine kızın gözlerine baktı ama geleceğini görmedi. Küçük bir kahkaha attı. "Tanrım. İşe yarıyorlar Nikolai! Mira'nın gözlerine baksana, çok güzeller."

Niko da kızın güzel menekşe gözlerine baktı ve hiçbir

görüntü belirmedi. Sadece, küçük bir kızın şımarık ve cıvıl cıvıl bakışı vardı orada.

Renata, Niko'nun boynuna sarılıp onu öpücüklere boğdu. Mira hemen yanlarındaydı ve Niko ikisini de kucakladı.

"Dahası var," dedi Nikolai. Ailesinin diğer sürprizden de hoşlanacağını umuyordu. Ayağa kalkıp her ikisini elinden tuttu. "Benimle gelin."

Onları koridora çıkarıp asansöre doğru götürdü. Asansör, yeraltındaki Düzen karargâhından çıkıp yukarıdaki malikâneye gidiyordu. Elinin biraz gevşemesinden ve kanına adrenalin salgılanmasından, Renata'nın kaygılandığını anlamıştı.

Kadınının elini daha sıkı tutup kulağına eğildi. "Merak etme, hoşuna gidecek. Söz veriyorum."

En azından, hoşuna gitmesini umuyordu. Son bir buçuk gündür bunun üzerinde çalışıyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istemişti. Renata ve Mira'yı, malikânenin ortasına doğru götürdü. Güzel döşenmiş yemek odasına yaklaştıklarında, onları yeni pişmiş ekmek ve et kokusu karşıladı.

Niko insan yemekleri için herhangi bir açlık hissetmiyordu. Onun türü için, evde yemek pişmesine gerek yoktu. Fakat Soyluların Soy Eşleri için bu koku inanılmaz güzeldi ve ailesinin yüzüne baktığında onların da farklı düşünmediğini gördü.

Renata'nın şaşkınlığı tüm yüzünü kaplamıştı. "Yemek mi pişirdin?"

"Elbette hayır. Emin ol, yemeklerini yapmasını isteyeceğin son kişiyim. Savannah, Gabrielle ve diğer Soy Eşlerinden yardım istedim. Mideniz iyi ellerde, merak etmeyin."

"Fakat bugün birkaç saat öncesine kadar onlarlaydım ve bana hiçbir şey söylemediler."

"Sürpriz yapmak istedim. Onlar da sürpriz yapmak istediler."

Renata daha fazla bir şey söylemedi ama adımlarının yemek odasına yaklaşınca yavaşladığını Nikolai gözünden kaçırmadı. Mira ise koşturmak üzereydi. Kapıya geldikleri anda Mira, Niko'nun elini bıraktı ve onları bekleyen topluluğa doğru koştu. Sanki yıllardır orada yaşıyor gibiydi.

Renata ise tam tersine durgundu.

Sessizdi, hareket etmiyordu. İçerdeki masanın üstündeki yemekle dolu servis tabaklarına ve güzel porselen takıma baktı. Zorlukla bir nefes aldı. Hiçbir şey söylemeden onları bekleyen savaşçılara ve Soy Eşlerine baktı. Bütün gözler onlara hoş geldiniz der gibi bakıyordu.

"Tanrım!" diye fısıldadı, sesi güçlükle çıkmıştı.

Renata koridora dönüp bakıp kaçmayı düşündüğünde Niko onu izliyordu.

Kahretsin. Renata'nın, herkesle güzel bir akşam yemeğinden hoşlanacağını sanmıştı. Görünen o ki yanılmıştı.

Renata konuşmaya başladığında, yaşadığı duygu yoğunluğundan sesi titriyordu. "Buradaki herkes... Bizi mi bekliyor?"

"Kafana takma," dedi Niko, onu kollarına almıştı. "Senin için özel bir şey yapmak istemiştim. Anlaşılan her şeyi berbat ettim. Özür dilerim. Burada yemek zorunda değilsin."

Renata gözyaşlarının biriktiği gözlerini kaldırıp erkeğine baktı. "Nikolai herkesin toplandığı bu güzel sofra, hayatımda gördüğüm en muhteşem şey."

Nikolai şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "O zaman sorun ne?"

Renata başını salladı ve küçük bir kahkaha attı. "Sorun yok. Sadece öyle işte. Yanlış olan bir şey yok. Çok mutluyum. Beni çok mutlu ettin. Bu duyguya alışmaktan korkuyorum. Mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum. Şimdi de bütün bunların bir rüya olmasından korkuyorum," diye sıraladı kafasından geçen her şeyi.

Nikolai yumuşacık bir sesle, "Bu bir rüya değil," dedi. Kadınının yanağındaki saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. "Eğer korkarsan bana sarılabilirsin. İstediğin her an yanında olacağım."

Renata ona bakıp, "Daima," dedi.

Nikolai başını salladı. "Evet aşkım. Daima"

Renata sevinçle bir kahkaha attı ve Nikolai'ı şehvetle öptü. Sonra onun yanında, odanın ortasına doğru yürüdü. Erkeğinin kollarında olmaktan çok memnundu ve artık diğerlerine katılabilirlerdi. Ailelerinin geri kalanıyla, güzel bir akşam yemeğine oturdular.

www.facebook.com/ekitaphane
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)